

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2014

Praznicul Nașterii Domnului

Domnul grăiește neamului român. România este corabia de salvare a celor ce se vor îmbrăca în cămășuța de creștin. Temerea de Dumnezeu e har binefăcător vieții omului. Cu România va începe Domnul nașterea din nou între neamuri.

Slava Mea cerească se face cuvânt și se așează pe pământ spre slava Mea. Ferice de cel ce înțelege și crede apoi în această slavă, căci unul ca acela se naște de sus, din Dumnezeu, din Duhul lui Dumnezeu, precum este scris, iar cei ce se nasc din Duhul sunt cei ce rămân până la sfârșit, sunt cei care nu cad de pe acest munte, sunt cei în care Eu Mă slăvesc cu slava Mea, și pe care Mă sprijin cu venirea Mea, cu slava venirii Mele cuvânt pe pământ.

În zi de praznic de naștere, Eu, Domnul, vin pe pământ să-l nasc pe om din cuvântul Meu cel de sus și să fie omul nou apoi, căci am spus acum două mii de ani: «*Cine se naște din trup, trup este, iar cine se naște din duh, duh este*», iar Eu voiesc să sălășuiască în om Duhul Meu.

M-am dus și i-am luat de la nuntă pe cei doi miri din Cana Galileii și i-am născut de sus și i-am luat în slujba Mea, i-am făcut pe ei mireasa Mea, căci s-au născut din cuvântul Meu care a grăit peste ei, și iată, așa nasc Eu de sus pe om, așa cum și azi lucrez dacă vin pe pământ cuvânt. Nu de altceva vin pe pământ cuvânt, ci vin să-Mi nasc un popor, să-l nasc din cuvântul Meu și să-l am al Meu, numai al Meu, și să-l învăț mereu să fie numai al Meu, că dacă nu l-aș învăța mereu, dacă nu l-aș hrăni mereu de sus cu hrana Mea, cu laptele Meu, cum ar mai fi să fie acest popor, și cum aș mai veni Eu pe pământ cuvânt acum dacă n-aș avea casă unde să trag și să-Mi las merindea pe masă spre hrana lui cea de sus?

O, popor al nașterii de sus, e slava Mea cu tine pe pământ și se face cuvânt și merge ea din loc în loc, merge cuvântul Meu și se lasă găsit de cei care au aflat de venirea Mea la tine cuvânt de naștere din nou a lumii, iar tu ești sprijinul Meu, ești în slujba Mea, și nu trebuie să-ți uiți tu mărirea ta cea de la Mine, că dacă ai uita de ea n-aș mai putea să Mă sprijin pe tine cu venirea Mea, cu slava Mea cea de sus pe pământ.

O, neam român, slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pace pe pământul tău, că pacea Mea ți-o dau și naștere de sus cobor mereu pe vatra ta, ca să te nasc din cuvântul Meu de peste tine, o, țara Mea cea de azi! Tu ești mare în cer, tu ești întreagă în mâna Mea, ești cu tot trupul tău, chiar dacă vecinii răi asupra ta ți-au tăiat aripioarele ca să ți le ia, dar tu ai trupul tot înaintea Mea și ți-am însemnat hotarele cu sânge de creștin, și tot așa și glia ta toată, și am cu Mine în venirea Mea la tine pe cei ce stau la temelia ta și-ți sunt mijlocitori. O, am

făcut din cer lucrare mare pentru tine ca să-ți dau putere și înțelepciune apoi și să te voiești acasă toată, și voiesc să-ți trag din nou hotarele în fața neamurilor de pe pământ, și am servi credincioși pentru Mine și pentru tine pregătiți, și prin care să fac această minune, și, iată, dau să te trezesc și să-ți spun că a venit vremea ta, vremea slavei Mele cu tine, o, țara Mea cea dată Mie de Tatăl acum două mii de ani ca să te am la sfârșit masă de praznic și cuvântul Meu pe ea de hrană pentru tine și să fii tu iubirea Mea cea de la venirea Mea cea de azi și să nu ții departe de tine cuvântul gurii Mele, cu care te mângâi, cu care te strig, cu care te povățuiesc cu milă și cu iubire spre slava Mea cu tine, scumpă țara Mea. O, să știi că știu popoare multe de slava Mea cu tine la sfârșit de timp și știu de mult, știu că tu ești corabia de salvare pentru cei ce se vor îmbrăca în cămășuța de creștin adevărat, în cămășuța de român, căci neamul lui Hristos se va numi cu numele tău, cu numele de român, din pricina slavei Mele din tine, căci Eu în tine M-am așternut cu venirea Mea, cu lucrul Meu cel de la Tatăl pentru nașterea din nou a lumii, și aș voi să iubească mulți mântuirea și să vină spre ea ca să le-o dau și ca să-i învăț lucrarea ei și să le dau hrană pentru ea, cuvântul învățurii Mele să-l dau lor mereu, căci cine nu mănâncă nu este și nu rămâne cu Mine până la slava cea mare, căci scris este: «*Noi le facem pe toate*».

O, Mi-e dor și Mi-e drag să grăiesc cu tine în zi de praznic de naștere, țara Mea, neam român. Mi-am făcut așternut în tine, iar cerul este scaunul Meu de domnie, și așa vin Eu pe vatra ta, și am tronul împodobit și înconjurat de heruvimi și de serafimi, iar puterile cerești Îmi slujesc. Cu dor îți rostesc numele, țara Mea cea de azi, și te mângâi cuvântându-ți. Îți mângâi trupul și duhul, îți mângâi străbunii cu care te mângâi și care vor să-ți vadă biruința după care ei au nădăjduit în toată vremea crucii tale, sub care ei au stat cu fiecare timp greu, cu fiecare luptă pentru Domnul tău, o, țara Mea cea de azi. O, nu-ți știi destinul, dar Eu ți-l știu și ți-l aduc de știre ca să fii credincioasă apoi cuvântului Meu cel vestitor peste tine, și te rog ca să fii smerenie spre Domnul, spre voia Lui cea pentru tine și strânge-te acasă, că ți-am făcut cale să te alipești înapoi și să fii întreagă, și să faci aceasta de dinăuntru și din afară, că ți-am pregătit totul ca să poți și ca să ascuți frumos de soarta ta cea de la Mine, țara Mea.

O, Moldova Mea, întregește-ți trupul atât cât a fost, întregește-te în trupul din care faci parte, că ți-am dat putere să poți. Împărăția Mea este țara ta toată și te asemeni cu trei măsuri de făină, din care să crească o singură prescură, o singură iubire, un singur trup, biserică sfântă înaintea Mea, o singură casă de frați, iar între ei lucrarea Mea, venirea Mea cuvânt pe pământ, precum este scris să vin. Vreau să te nasc din nou, din cuvântul Meu cel de sus peste tine, și vreau și tu

să vrei, și să nu te împotrivesți voii Mele, și vreau să ascuți, iar ascultarea te va strânge la pieptul Meu și te va alăpta ca să crești cu Domnul și ca să fac din tot trupul tău țara Noului Ierusalim, cetatea cea proorocită în Scripturi prin duhul descoperirii, care te învață să te rogi și să strigi cu dor: „*Vino, Doamne!*“ Amin.

Iată, vin și-i întăresc și-i ridic pe cei ce iubesc cu iubire mare acest neam și voi scoate din clește neamul Meu român, că am lucrare sfântă cu țara română și Mă voi ridica cu ea și o voi face munte înalt, pentru cuvântul Meu din mijlocul ei, cu care Eu, Domnul, Mă slăvesc peste pământ de aproape șaiszeci de ani și am carte scrisă, istorie scrisă, prin care se mărturisește slava Mea și vremea cea grea prin care am trudit și am lucrat, și este cartea cuvântului Meu pe pământ și are nume scris pe ea, numele Meu cel nou, *Cuvântul lui Dumnezeu*. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, Mă sprijin cu tine, fiule. Am cale de venire în mijlocul tău. Sunt purtat cu greu, că e mare Dumnezeu și e greu, dar trebuie să rămână în slujirea Mea cei ce sunt ai lui Dumnezeu. Am grăit în mijlocul tău neamului român. Rostesc peste el binecuvântare sfântă, ca să poată să facă voia Mea cea de sus acest neam. Voiesc să-i lipesc înapoi pe trup aripioarele, care i-au fost smulse, și iată, lucrez spre această împlinire pentru țara Mea cea de azi, iar tu stai în slujba Mea și fii ascultător, fiule, că mare ne va fi bucuria biruinței cea cu trudă lucrată, că vremea este grea, este cu necredință, iar duhul trufiei stăpânește în oameni și-i ține în robia netemerii de Dumnezeu, și vai celor ce au pierdut acest har binefăcător vieții omului, temerea de Dumnezeu, căci viața este altceva decât știe omul de rând ce este viața.

O, dacă omul s-ar osândi pe sine pentru faptele lui cele fără Dumnezeu, n-ar mai fi osândit apoi de faptele lui, n-ar mai veni plata cea rea pentru faptele cele rele. Dar iată, e tare greu păcatul, și se face și mai greu când omul dă să caute un vinovat în jurul lui pentru păcatele lui, pentru rătăcirea lui de la adevărul a toate. O, de aceea nu se scoală cel căzut, și iată, îi este rușine să se așeze căit pentru căderea sa, ci s-ar așeza să învinuiască pe alții pentru a sa rătăcire de la duhul adevărului a toate.

O, iată, n-am mai grăit despre nașterea Mea după praznicul acestei zile, ci am grăit despre nașterea ta cea de sus, țara Mea cea de azi. Cu duh de naștere din nou am venit să-ți grăiesc, și prin durere trec și-ți grăiesc, căci Dumnezeu este mare, și este greu de purtat când este mărturisit Domnul și lucrările Lui. În zilele acestea am lucrare mare cu tine, neam român, și stau pe vatra ta cuvânt și-ți grăiesc și-ți spun de soarta ta cea de la Mine și te vestesc de slava Mea din tine. O, deschide-te și deschide-I Domnului! Eu sunt Păstorul Cel Bun, iar oile Mele Îmi deschid. Cinez cu tine, neam român. Cuvântul Meu din mijlocul tău e cină cerească pe masa ta și sunt cu sfinții la masă cu tine, și cu toate puterile cerești Mă port și cuvintez. O, fie ție după cuvântul Meu, după voia Mea, țara Mea, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul tău este așternutul Meu și al lucrării Mele din mijlocul tău! Naștere din nou voiesc să încep cu tine între neamuri, și voiesc apoi să vadă ele aceasta, și să vină la masa mântuirii din păcat popoarele de pe pământ.

Voiesc să-l scap pe om de duhul minciunii, că el nu poate singur dacă atât de mult s-a deprins cu acest duh rău, care are de tată pe diavolul, precum este scris. Iar în această zi de praznic de naștere am turnat peste neamul român, am turnat din Duhul Meu, am grăit cuvântul Meu neamului român,

cuvânt de naștere de sus peste acest neam. O, Mi-e tare dor de biruința Mea, ca să I-o arăt Tatălui Savaot. O, Mi-e tare dor de toată biruința învierii Mele, căci Eu am înviat acum două mii de ani pentru fiecare om, ca fiecare să învieze apoi prin duhul învierii, din care răsare această credință. Amin.

Binecuvântare așez în ziua aceasta peste adunarea de frați care vin și se adună cu Mine la masă spre mângâierea Mea aici, la izvorul Meu de cuvânt. Caut mângâiere, caut lucru mult cu Mine și pentru Mine din partea celor ce Mă iubesc și Mă urmează pentru mărturisirea Mea peste pământ. Caut mângâiere mângâind, și tot ca Mine să lucreze cei mângâiați de Mine, căci duhul mângâierii poartă în el iubirea lui Dumnezeu, iubirea care pe toate le poate, așa cum a putut ea acum două mii de ani să vină pe pământ și să Mă aducă pe Mine Dumnezeu și Om.

O, e mare nevoie de Dumnezeu pe pământ, fiilor, fii ai cuvântului Meu care naște fii, dar să vă am pe voi mărturisorii Mei, mereu, mereu să vă am, o, fiilor. Amin, amin.

25 decembrie 2013/7 ianuarie 2014

Sărbătoarea sfântului apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

Sufletul are și el nevoie de hrană mereu proaspătă. Cerere în cer a apostolului Ștefan pentru înnoirea lumii. Duhul smereniei îl face pe om purtător de Dumnezeu. Iubirea este în stare să-l facă Dumnezeu pe om.

Găsesc veghe în întâmpinarea Mea. Vin cu sfinții, vin cuvânt în carte și Mă scriu în ea cu venirea Mea cu sfinții, precum este scris să vin la sfârșit de timp, la sfârșit de credință în Dumnezeu a omului, căci am spus acum două mii de ani despre venirea Mea cea de acum și am zis: «*Când va veni Fiul omului va mai găsi credință pe pământ?*». O, dacă n-aș fi pus Eu, Domnul, dacă n-aș fi pus credință în venirea Mea în pieptul celor ce s-au strâns la gura cuvântului Meu când Mi-am întocmit cu Tatăl și cu sfinții această coborâre de cuvânt, aș fi găsit Eu credință care să Mă aducă pe pământ, așa cum era scris în Scripturi că vine Domnul și-I vor auzi glasul viii și morții?

O, pace ție, poporul Meu de fii ai credinței întru venirea Mea cea de ieri și cea de azi! Am avut un popor de fii credincioși acum două mii de ani când am așezat în ei împărăția Mea cea venită cu Mine ca s-o așez pe pământ cu cei credincioși, și am iarăși azi popor cu credință așezată de Mine în ei, căci Eu pot tot ceea ce voiesc, și poate și omul când Eu voiesc.

O, de câte ori vin la voi cu masă de cuvânt, fiilor, Eu vă aduc pe masă povețe și întărire de suflet, vă aduc mângâierea Mea, măi fiilor. Dacă trupul are nevoie de mâncare pentru viața lui în fiecare zi, tot așa are și sufletul nevoie de hrană proaspătă, căci Eu, Domnul, sunt cuvânt din veac și până în veac, numai să vrea omul să Mă aibă casnic cu el, căci Eu pentru Mine l-am zidit pe om, și l-am dorit pe el casă a Mea, templu pentru Dumnezeu l-am dorit pe el.

Am la masa cea de azi a cuvântului Meu, am ceată de mucenici și de apostoli pentru sărbătoarea cea din cer și de pe pământ a apostolului Ștefan, întâiul mucenic al credinței în venirea Mea cea de atunci, căci am venit atunci și le-am înnoit pe toate și am așezat în om pe Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, pe Unul Dumnezeu întru Treime lucrător și ziditor de om nou.

O, cum să-i fac pe oamenii care se pretind că-L au și

că-L urmează pe Domnul, cum să-i fac să înțeleagă îndeajuns de ce am venit Eu atunci pe pământ trup și cuvânt, și de ce am venit acum cu rău de cuvânt ca să-Mi zidesc iarăși un popor ca și atunci, o mână de ucenici aproape Mie, o casă de fii credincioși cu care să cinez în zilele acestea și să-i învăț pe ei să spună după tot adevărul: binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne?

O, intru la tine cu sfinții, poporul Meu de azi al cuvântului venirii Mele de azi. Binecuvintez intrările și ieșirile Mele cu sfinții la tine și te învăț mereu învățătură proaspătă, ca să ia de pe masa Mea cu tine toți cei ce M-au aflat aici și iubesc hrana Mea și pentru ei. Mucenicul Ștefan are cuvânt mărturisitor. Vas plin de Duh Sfânt a fost acest apostol. Credință mare în învierea Mea cea de atunci a locuit în acest mărturisitor, iar credința l-a făcut locaș al Duhului Sfânt, locaș al lui Dumnezeu și al împărăției Lui în om, și fericit este el acum să mărturisească pe Domnul său la cei de pe pământ. Amin.

— **O**, binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne! O, ce mare este slava Ta și a lor în nevăzutele Tale, Doamne! Deschizi cerul Tu însuși și cobori cu sfinții Tăi și însuși Tu grăiești între sfinți și le dai grai lângă graiul Tău. O, ce minune mare ai întocmit Tu în zilele acestea pe vatra neamului român, unde Ți-ai așezat acum cortul întâlnirii, pe poporul Tău cel credincios prin puterea Ta cu care l-ai zidit pe el popor al Tău acum, Doamne! Credință mai mare ca a noastră au aceștia de azi, căci noi cei de atunci popor al Tău am avut parte atunci de semne și de minuni mărețe și mult doveditoare și ajutoare, până ce ne-ai umplut de Duhul Sfânt, după făgăduința pe care ne-ai făcut-o când Te-ai întors iarăși la Tatăl dacă Te-ai dat nouă deplin prin viața și prin moartea și prin învierea Ta, prin modelul cel ceresc al omului nou, cu care ai venit să-l pui față în față cu noi și să Te urmăm deplin apoi. O, ce mare minune a făcut Duhul Sfânt apoi cu noi, Doamne! Putere de sus ai pus în noi, iar noi Te-am mărturisit cu putere multă, și-i învățăm pe toți așa cum Tu ne-ai învățat pe noi, cu putere multă, Doamne. Aveam peste noi pe întâii noștri învățători de după Tine, care ne împărțeau lucrul cel pentru noua Ta biserică, pentru adevărații Tăi închinători, al căror loc de închinare erau Duhul și Adevărul, precum Tu ai rânduit prin însăși gura Ta când ai vorbit cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel.

Ai venit atunci să înnoiești omul, Doamne, și să-l faci pe el templul Tău, biserica Ta în care să locuiești, așa cum ai dorit la început când l-ai zidit pentru Tine pe om. O, Tu poți să-l înviezi pe om din păcat și să-l faci locaș pentru Duhul Sfânt, dar omul care-și zice că se face slujitor pentru Dumnezeu nu poate să-l facă pe om locaș al Tău, nu poate să stârpească păcatul din om ca să-l facă pe om împărăție a Ta, a Duhului Sfânt, Doamne, așa cum ai făcut Tu cu noi atunci, îmbrăcându-ne în putere de sus și dându-ne de lucru în urma Ta, spre dovedirea Ta de Dumnezeu adevărat, Care a venit de la Tatăl pe pământ pentru înnoirea omului, căci omul s-a ales de la început păcatului și nu Ție, Doamne, și s-a smuls atunci omul de sub mâna Făcătorului său. Toți ucenicii Tăi cei credincioși Ție am crezut atunci că Tu Te-ai îmbrăcat în trup și ai venit după om, Doamne, și ai fost oropsit de om dacă ai venit, dar Tu dacă ai murit ca omul, ai înviat apoi ca un Dumnezeu fără de moarte și ai biruit moartea și ne-ai dat apoi cerul de patrie, Doamne, și eram pe pământ mărturisitori plini de cer, eram cu cerul în noi, cu Tine, Doamne, cu Cel ce a făcut cerul și pământul, și așa am crezut noi în Tine atunci, și așa am lăsat credința să lucreze după noi peste fiii credinței,

căci Tu până la sfârșitul timpului ești, și îmbraci cu putere de sus pe fiii credinței.

O, popor de fii credincioși ai Fiului lui Dumnezeu Tatăl, o, ce frumoși sunt cei credincioși Domnului! Puterea și lucrarea Duhului Sfânt locuiește întru ei, înnoire așează ei în oameni. O, frați iubiiți, cereți Domnului înnoirea lumii. Nașterea din nou a lumii să vină pe pământ, căci Domnul a grăit că va veni aceasta și că noi vom lucra și că voi veți lucra. O, rămâneți cu putere sub Duhul Cel înnoitor cu totul, căci cele vechi trec cu trosnet, precum este scris, că nu poate Domnul pune vinul cel nou în vase vechi, și nu poate pomul rău să facă roade bune, căci omul se bizuie pe faptele sale, săracul, și se bizuie pe cele ce poate și el pentru Domnul și pentru el, dar nu știe să se jertfească deplin Duhului Sfânt și doririlor Lui.

O, e mare minune să poată Duhul Sfânt în om cu toată fața și puterea Lui, și se vede aceasta după cât părăsește omul pe cele ale lumii în el, căci omul dacă dă să părăsească trufia, rămâne cu urme, fiindcă nu are călăuză omul, nu are cine să-l vegheze mereu și nu este deprins să stea sub veghe, sub plăcerea Domnului să stea. Noi, sfinții Domnului, ne rugăm pentru Domnul în om, nu pentru om în Domnul, și făceam așa pentru că Domnul poate, nu omul, căci omul își alege ce să poată și ce să nu poată și-I dă Domnului cât vrea, nu cât poate, și iată, plânge iubirea cea din cer, căci omul își are iubirea sa și I-o dă Domnului cu picățica, și noi plângem, și voi plângeți, că nu mai este credință tare și întreagă în om pentru Dumnezeu, și plânge Domnul după iubirea Lui în om, căci credință își face omul singur și își face altfel decât i-ar face Domnul credință. Dar voi cereți cu suspin Domnului să coboare pe Duhul Sfânt și să-l îmbrace pe om întru El așa cum pe noi ne-a îmbrăcat atunci, căci altfel nu poate omul pentru Dumnezeu și pentru om, nu poate ca Dumnezeu. O, fiți tari în credință, fiți statornici și stați strâns uniți în Domnul, căci El vă întărește cu ale Sale pe voi.

O, Doamne, ce minunat ești Tu întru sfinții Tăi! O, Doamne, întărește-Te în toți fiii poporului Tău de azi cu toate ale Tale, spre slava Ta, Doamne! Adu tot mai aproape vremea când Te vei lăsa descoperit cu toată taina Ta cea de azi pentru înnoirea a toate, Doamne. O, păzește-i de diavolul pe toți ai Tăi, Doamne! Duhul ascultării și al veghii sfinte unii pentru alții, pe acestea să le pui mereu peste ei. Duhul smereniei este cel ce poate să-l facă pe om purtător de Dumnezeu și împărțitor de iubire din cer peste oameni, o, Doamne. Focul credinței cea plină de statornicie, aceasta să se întărească în cei credincioși Ție. O, dă-le sănătate, dă-le pentru Tine, Doamne, dă-le sufletului și trupului, și dă-le lor darul împărțirii ca să Te împartă și să-i facă pe oameni să Te iubească și să Te înțeleagă prin iubire, căci iubirea este în stare să-l facă Dumnezeu pe om dacă ea este de sus în om, și nu din om.

O, cât am vrea să stăm cu Tine aici fără de sfârșit de cuvânt, dar Tu ești milos, Tu ești cântarul cel plin de înțelepciune pentru toate, o, Doamne. Naștere din nou să așezi peste tot și peste toate, și pe deplin să așezi, și așa să-i tragi pe toți la Tatăl, precum cuvântul gurii Tale a făgăduit că se va împlini când vei veni. Amin.

— **O**, aceasta voiește să facă peste om cuvântul Meu cel de azi, mereu proaspăt rostit de gura Mea, de puterea și de lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, o, sfinți iubiiți ai Mei, purtați întru venirea Mea acum. O, mângâiați-vă de așteptare, că vin curând toate întru împlinirea lor. Amin.

Iar tu, popor lucrător de credință, întărește-te în lucră-

rile credinței, căci cei credincioși sunt cei prin care Eu pot să împlinesc toate cele scrise în Scripturi pentru vremea cea de acum, care aduce prin multă lucrare veacul ce va să fie apoi cu toată veșnicia lui.

O, dați-Mi putere să fiu și să vin să împlinesc, fiilor! Fiți sculele Mele, cu care să-Mi pregătesc cerul cel nou și pământul cel nou spre vedere. Fiți vasele Mele, prin care Duhul Sfânt va lucra și Mă va arăta biruitor peste necredință și împlinitor pentru cei ce cu credință Mă așteaptă să vin, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2013/9 ianuarie 2014

Praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Cei ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ sunt cei care-și răstignesc trupul și faptele și trăiesc în Hristos. Facerea omului este taina și lucrarea omului iubitor de Dumnezeu. Din supunere și din ascultare cu supunere crește credința și înțelepciunea cea pentru Dumnezeu. Creștinii să nu iubească amestecarea. Rugăciune în cer a sfântului Vasile pentru nașterea de sus a oamenilor.

Cuvântul gurii Mele este și va fi mângâiere multă celor din cer și celor de pe pământ care iubesc pe Dumnezeu. O, cine sunt cei care iubesc pe Dumnezeu pe pământ? Eu vin cu sfinții, vin de la Tatăl cuvânt pe pământ, și se mângâie cu Mine cei ce Mă iubesc pe pământ, iar mângâierea Mea poartă în ea putere sfântă pentru cei ce Mă iubesc.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, Domnul Iisus Hristos, și stau de-a dreapta Lui întru slavă, iar slava Domnului este mare și se bucură de ea toți cei care strălucesc de la ea și ca ea, îngerii și sfinții, și așa cobor Eu cuvântul slavei Mele pe pământ și stau pe norul slavei și grăiesc în sărbători și le dau slavă și o împart pe ea celor ce se mângâie cu ea între cei din cer și celor ce Mă iubesc pe pământ.

O, cine sunt cei ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ? Sunt cei ce-și răstignesc trupul și faptele lui și trăiesc în Hristos și sunt ai Lui și-I dau Lui toată iubirea, toată viața lor, și așa se răscumpără ei pentru viața cea veșnică cu Domnul, și intră ei apoi în slava Mea, și fericit este și va fi cel ce trăiește pentru Dumnezeu pe pământ.

Pace vouă, fiilor de la izvor! Am în mijlocul vostru venirea Mea cuvânt pe pământ, izvorul gurii Mele, râul cuvântului Meu. Voi să-l luați și să-l împărțiți, fiilor, că vreau prin el să învețe omul să-L iubească pe Dumnezeu pe pământ, că Eu știu că tot ce face omul pe pământ, aceea va face și în cer, în patria celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.

Iată, avem azi zi de praznic în amintirea zilei când mama Mea Fecioara și Iosif M-au dus la templu ca să Mă închine Tatălui și să-Mi pună numele Iisus și să-Mi așeze pe trup semnul tăierii împrejur, așa cum legea poporului Israel cerea, și apoi să cresc în voile Tatălui între oameni pe pământ, căci Dumnezeu știe să Se supună ca să-l învețe pe om supunerea, să învețe de la Dumnezeu.

O, fiilor, facerea omului, aceasta este taina și lucrarea pe care trebuie s-o învețe de la Dumnezeu omul care-L iubește pe Domnul pe pământ. Copilul crește pentru naștere în pântecul mamei și apoi crește de la Dumnezeu, crește pentru facerea lui cea de la Dumnezeu, ca să aibă omul și naștere de sus prin ascultarea lui de cuvântul lui Dumnezeu și de toate rânduielile cele de la Domnul puse pe pământ pentru facerea omului, căci precum omul stă în pântecul mamei sale când își formează trupul lui cel mic, cel pentru creștere apoi, și se

arată apoi la vedere pentru facerea lui spre mai departe de la Dumnezeu, tot așa trebuie să înțeleagă el că statul lui la facere este pentru nașterea lui cea de sus pentru ca să se arate el apoi fiu al lui Dumnezeu pe vecii.

O, mare este taina facerii omului născut din om, fiilor! Omul se alege singur pentru facerea lui ori pentru viața cea veșnică, ori pentru osânda veșnică. Cum a trăit omul în trup, așa i se face socoteala cea pentru vecii agonisită, frumoasă sau urâtă. Cel supus stă la facere, iar cel ce-și alege nesupunerea nu stă, dar fericit este și va fi cel care are cine să-l îndrume pe el spre Domnul și să asculte el așa, și vă aduc aminte, fiilor, de mama Mea Fecioara, care i-a învățat pe cei de la nunta din Cana și care aveau nevoie de El și de credință în El, căci le-a spus la cei pe care ea îi învăța: «Faceți orice vă va spune El».

Nimic nu-l ajută pe om să-L creadă pe Domnul decât ascultarea de El, căreia îi urmează faptele Domnului și creșterea cea de sus a omului. Cei ce iubesc pe Domnul pe pământ trebuie să aibă grijă mare să ajungă la inima Domnului rugăciunea lor, și aceasta atârnă de purtarea lor cea de toate zilele, căci purtarea lor cea pentru Mine este cea pe care ei o împart în jur. O, ce frumoasă a fost ascultarea Mea de Tatăl de la nașterea Mea și până la crucea Mea și învierea Mea apoi la trei zile și înălțarea Mea apoi la Tatăl la patruzeci de zile! O, tot așa se petrece și cu omul, și-și ia omul locul cel pe vecii după cum a ascultat, după cum a crezut apoi prin ascultarea lui cea pentru creșterea lui ori spre viață veșnică, ori spre osândă veșnică.

Învățătura facerii omului o așez Eu în ziua aceasta în carte și le spun la cei ce Mă iau cuvânt din această carte: faceți tot ce vă spune cuvântul Meu în această carte. Amin.

Iar în ziua aceasta de praznic sfânt este pomenit între sfinți arhiereul Vasile cel mare, care a luptat pe pământ cu luptă multă pentru facerea cea din cer a omului, și pentru care omul are nevoie de supunere și de ascultare cu supunere, iar prin aceasta crește credința și crește înțelepciunea cea pentru Dumnezeu a omului, cea care-i dă omului putere de luptă împotriva vrăjmașului lui și al Domnului lui, împotriva lui satana, care-l ademenește pe om spre plăceri de-ale lui, dar cel ce-și găsește plăcerea în Domnul scapă de acest împotrivitor al vieții în om.

Iată sluga Mea, arhiereul Vasile, cel care a slujit oamenilor pentru calea lor cu Dumnezeu pe pământ, și în cer apoi. Bindecuvântată să fie grăirea lui cu Mine în ziua lui de sobor între sfinții Mei. Amin.

Cu Tine, Doamne, sunt și cu Tine petrec viața mea cerească între cei din cer, că pe pământ cât am lucrat am căutat să ajungă la inima Ta rugăciunea mea și toate cererile cele spre mântuire pentru cei neputincioși în lupta lor cu satana și cu toate ispitele lor. I-aș îndemna pe cei ce se aleg de partea iubirii de Dumnezeu prin cuvântul Tău cel de azi care naște de sus pe om, i-aș învăța să aibă înțelepciunea aceea de a nu iubi amestecarea. O, nu e bine să stea omul amestecat, căci aceasta îl împarte pe om, iar Tu îl voiești pe om întreg Ție, Doamne. E vreme cu înțelepciune de sus acum peste om, iar omul este neputincios cu multul, dar poate să înceapă cu alungarea plăcerii, căci aceasta îl trage ușor pe om de la grija pentru salvarea sufletului său. Amestecarea este neplăcută Domnului ca și desfrânarea trupului, care îl desparte pe om de Dumnezeu pentru plăceri, iar creștinii care rămân credincioși Ție și vieții cerești pe pământ, aceia să nu iubească amestecarea, și să înceapă cu bucatele și să nu

amestece în ei bucate multe când se așează să mănânce, iar dacă voiesc bucate multe, să le mănânce pe rând și să-și aibă grijă de trup, căci în trup sălășluiește sufletul lor și duhul lor. O, e mai bine să fie sărac omul, și să nu fugă de sărăcie e bine. Cel sărac mănâncă într-o zi fasole, în alta cartofi, în alta varză, în alta verdețuri, în alta grâu și miere, iar în alta semințe sau rădăcini, și e sănătos un așa om și are el grijă de suflet ca și de trup, de amândouă odată are grijă și înțelepciune pentru această grijă, și nu mai are nevoie de multă cercetare cum fac toți cei care cercetează ca să spună altora descoperirile lor cele pentru sănătate, căci cine are grijă de Domnul în el, acela este sănătos și nevoitor pentru Domnul prin toată nevoia lui cea bine plăcută Domnului. O, dacă așa începe omul pentru dragostea lui de Dumnezeu, aceasta îl va ajuta pe el și va primi de la Domnul înțelepciunea mântuirii lui, căci vai de cei ce se îmbuibă și se lasă spre plăceri amăgitoare!

Dar eu Te rog pe Tine, Doamne, să suflă mult peste pământ cuvântul Tău și să faci cumva să fie el luat de vânt și dus din loc în loc la oameni, că au oamenii nevoie de Dumnezeu pe pământ, o, Doamne, iar Tu ai nevoie de dragoste de la om. Dragostea și bunurile ei să le lucreze toți cei care Te iau de la această masă de cuvânt, căci fără dragoste nu poate omul să lucreze nimic frumos și sfânt înaintea Ta. Iubirea cea pentru Tine poate să țină omului locul împotriva tuturor plăcerilor vinovate, care-l despart pe om de Tine, Doamne, dar eu îți aduc rugăciune durută, umple pământul în lung și în lat de cuvântul Tău cel plin de duh dătător de viață în el și ajută-i pe toți oamenii de pe pământ să audă ei strigarea Ta după ei și să se aducă Ție spre creșterea și spre nașterea lor cea de sus și așa să-i atragi, pe toți la Tatăl să-i atragi, Doamne, că a venit vremea slavei Tale, o, Doamne. Amin.

— **R**ugăciunea sfinților Mei hrănește inima Mea cu mângâiere multă, căci sunt rănit adânc de la păcatul neascultării omului pentru iubirea pe care Eu i-o dau. Acest păcat e peste tot, peste tot, și îl duce pe om la cărtire, la păcatul nemulțumirii, păcat care întunecă statul Meu în om și îl face urât pe om celor din cer și celor de pe pământ aproape lui. O mulțime de ani plini de cuvânt am lăsat în zilele acestea față în față cu oamenii și așa vrea recunoștință să-Mi aducă oamenii, căci aceasta poartă în ea mulțumire și iubire pentru Domnul.

O, fiilor de la izvor, așezați-vă la pregătirea praznicului de Bobotează, că vin la apa cea vie cei ce iubesc pe Domnul pe pământ. Puneți-le masă și faceți-i să se așeze și slăviți cu ei numele Meu și statul Meu cu voi, ca să se vadă aceasta de departe, fiilor. Bindecuvântată să vă fie truda cea pentru pregătirea sărbătorii și a străngerii laolaltă a celor ce doresc după meleagurile Mele cu voi și după tainele Mele cele de azi lucrătoare pe pământ.

O, pregătiți acest popas, fiilor, că vin cu sfinții, și vin la masă cu Mine cei care își aleg viață cu Domnul pe pământ.

O, binecuvântați să fiți voi, cei ce veniți la praznic de Bobotează, aici, la izvor. Oștirile îngerești vi le dau spre însoțire, iar însuflețirea voastră să mângâie Duhul Meu. Pace vouă pe cale spre izvor! Pace vouă! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2014

Praznicul Botezului Domnului

În țara română sunt clătinate de la locul lor praznicele cerului. Îndemn pentru iubirea apostolică. Sfântul Ioan Botezătorul mărturisește din cer părtășia lui cu Domnul, ca Adam în rai. El strigă către creștinii români să se trezească și să întoarcă la loc sărbătorile sfinților.

In zi de praznic de Bobotează vine veste din cer pe pământ și se face cuvânt și Se face râu Domnul prin cuvântul Său. Eu Însumi, Eu, Domnul, Eu sunt Cel ce Mă vestesc venind, și vin purtat pe nor, așa precum M-am suit la Tatăl după ce am împlinit toată lucrarea pentru care El M-a trimis s-o săvârșesc pe pământ.

Mă fac cuvânt de botez, Mă fac botezător și botez pe cei ce Mă aud venind, îi botez în cuvântul Meu după două mii de ani de la întâia Mea venire trup și cuvânt între oameni pe pământ.

Am venit în ziua aceasta cu praznic de Bobotează însoțit de Ioan, Botezătorul Meu la Iordan, și de cete de sfinți și de îngeri, râu de slavă fiind ei deasupra grădinii aici, unde Eu Mă întâlnesc cu poporul Meu cel jertfitor întru venirea Mea, și Mă întâlnesc cu voi, cei care v-ați așezat la drum mai înainte de zori cu gândul și cu pasul spre izvorul Meu de cuvânt. Vă îmbrățișez cuprinzându-vă pe toți cu toți oaspeții cerești. Ne facem unii altora întâmpinarea și ne așezăm la masă de cuvânt, de praznic de cuvânt, așa cum sunt slăvite în cer și pe pământ sărbătorile Domnului și ale sfinților Lui.

E bucurie că pot să vin pe pământ cuvânt cu sărbătorile cerului, dar e și durere, căci pe pământ nu e precum în cer, nu e voia Mea pe pământ. Sunt clătinate de la locul lor praznicele celor din cer. În țara Mea română n-au mai rămas la locul lor zilele de praznic ale celor din cer. În neamul român nu mai e demult ca în cer, și e de două ori sărbătoarea nașterii Domnului, de două ori Botezul Domnului, de două ori toate, nu ca în cer odată pe an fiecare sărbătoare, dar Eu, Domnul, sărbătoresc cu străbunii acestui neam, odată cu cei din cer așez sărbătorile pe pământ dacă am putut să-Mi fac stăuraș și să-Mi așez în el ca și în cer orânduiala a toate, că a venit vremea să îndrept pe cele clătinate și am putut aceasta cu cei credincioși, care M-au primit să le fiu Dumnezeu, precum în cer le sunt sfinților Mei.

Pace vouă și zi de Bobotează cu voi, cu voi cei adunați la izvorul Meu de cuvânt! Pace vouă și odihnă aici după călătorie! Așezați-vă, iar Eu pe tronul slavei, așa stau în mijlocul vostru și vă dau de la Tatăl, vă dau slava Mea și vă cuprind întru ea. Am pe trâmbița Mea Verginica la masă aici cu poporul ei cel din cer, cu cel agonisit de ea, de buciul din care Eu am sunat pe pământ venirea Mea cea de azi. Și iarăși, toată ceata proorocilor în sărbătoare în ziua aceasta aici, iar în mijlocul ei Ioan Botezătorul Meu, așa este venirea Mea cea de azi, iar mama Mea Fecioara se mângâie de bucuria celor din cer în față cu priveliștea cea de aici, unde ne-a fost pregătit praznic de Bobotează.

Eu sunt Domnul, Eu sunt Cel ce trimite cuvântul Său pământului, precum este scris. Eu sunt Cel ce înalț pe cei blânzi și smeresc pe cei păcătoși, care nu au pocăință. Îi iubesc mult pe cei blânzi și voiesc să am numai fii blânzi. Zidesc Ierusalimul adunând la pieptul Meu pe cei ce pot să creadă și să laude numele Domnului de pe pământ și până în cer și să se facă blânzi. Vin în sărbători și fac o singură ceată, cei din cer cu cei de pe pământ, și lucrăm pe cele ce nu se văd încă, și se arată ele apoi că au fost făcute, căci am spus: «Noi

le facem pe toate», iarăși le facem.

Iubire apostolică să aveți, dar s-o învățați ca s-o aveți, o, fiilor. Ea este iubire pentru cele din cer și pentru cei din cer, ea trage spre patria cerească și cu dor trage spre ea. Sunt slabi cei fără de credință, sunt slabi de tot și nu-L văd aceștia pe Domnul în cei plăcuți Lui pe pământ. Cei ce nu cred pe cei plăcuți Domnului și nu iau de la ei, aceia cred în cei ce mărturisesc strâmb și dușmănos și necurat, cred în cei mincinoși, iar cei mincinoși sunt cei ce tăgăduiesc pe Domnul Răscumpărătorul și-i trag de pe calea Domnului pe cei slabi în credință.

O, fiilor, o, fiilor, păziți-vă credința, păziți-o de cei mincinoși, păziți-o cu semnul sfintei cruci, care sfințește toate, și cu numele Domnului și cu râvna străbunilor, care au sfârșit credincioși și au trecut spre începutul lor cel din cer.

O, trebuie iubire apostolică și mult duh de umilință, mult duh blând. Omul trebuie să-și arate partea lui cea rea, nu pe cea bună dacă este el pe calea smereniei de duh cu viața lui spre cer. Cei ce merg spre cer sunt cei ce învață mergând și învățând de la sfinți, care s-au dat pildă de iubire apostolică, desprinzându-se de cele de pe pământ și luptându-se pentru cele din cer. O, ce sunt cele din cer? Sunt cele care rămân și sunt. Sunt mulți în cer care s-au născut pe pământ cu lucrare pentru cele din cer, dar sunt cât frunza și iarba cei ce s-au născut și se nasc cu lucrare pentru cele de pe pământ, care trec și nu mai sunt.

O, cum să nu vin Eu pe pământ cuvânt? Cum să nu vin să-l învăț pe om și să-l atrag spre iubire apostolică între el și Mine? Cine l-a învățat pe Ioan Botezătorul și de unde a luat el pe Domnul înăuntrul său? O, cine l-a adus pe el la Iordan ca să-L boteze cu apă pe Fiul lui Dumnezeu și să-L numească Miel?

— **O**, primește, Doamne, mărturisirea mea în zi de praznic de Bobotează. *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii»*, așa Te-am numit eu la Iordan când Te-am văzut cu Duhul Sfânt deasupra Ta odihnindu-Se ca să Te pot mărturisi celor ce se adunau cu multul ca să capete de la mine botezul cu apă, că eu strigam peste tot atunci vestea cea mare și vesteam în lung și în lat și spuneam: *«Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!»*, și-i învățam pe toți ce să facă pentru ea și cum să creadă vestea aceasta, iar dacă Tu ai venit la Iordan eu Te-am arătat lor și Te-am mărturisit lor și le-am spus să meargă după Tine, căci lucrarea mea s-a împlinit ca să crească Domnul, Cel mărturisit de mine lor.

M-am născut pe pământ cu lucrare pentru cele din cer, și așa, Doamne, mi-a fost și viața. Am fost singur mereu, de micuț copil și până la venirea mea la Tine în cer, la Tatăl acasă, unde Tu Îți ai patria cea din vecii. N-am avut nici un fel de bucurie în afară de Tine. O, cine m-a învățat pe mine iubirea cea apostolică? O, cine m-a adus la Iordan ca să-mi ridic mâna mea deasupra Ta și să Te cuprind în apă și să Te numesc Miel, o, Doamne? Ai fost cu mine mereu așa cum erai și lângă Tatăl, mereu, așa cum erai cu Adam în rai, mereu, și m-ai învățat toate, Doamne. Adam nu Te-a iubit, dar eu Te-am iubit, o, Doamne, iar raiul meu cu Tine a fost locul pustiu de oameni, în care am crescut până la vârsta plinirii Tale în mine. Am fost ca pruncul înaintea Ta tot timpul și m-ai crescut cu laptele cel duhovnicesc, cel dulce, cel pentru prunci, Doamne. N-a putut satana peste mine, fiindcă eu Te-am iubit. N-a putut Irod să mă primească în el cu credință, fiindcă eu Te-am iubit pe Tine, Doamne, iar el îl iubea pe satana și-i slujea lui, el iubea femeia și-i slujea ei. O, dacă

Adam nu iubea femeia Te-ar fi iubit pe Tine, Doamne. O, dacă omul n-ar iubi femeia Te-ar iubi pe Tine, Doamne, dar sunt cât frunza și iarba cei ce se nasc pe pământ cu lucrare pentru cele de pe pământ, care trec și nu mai sunt, o, Doamne. Numai iubirea apostolică, numai ea nu piere, nu trece, ci rămâne cu tot cu cortul ei, căci Tu ești Răscumpărătorul omului, o, Doamne. Ai venit pe pământ să-l răscumperi pe cel ce voiește aceasta, iar eu Te-am mărturisit la Iordan, botezându-te în apele lui. De ce, oare, a fost să fac eu această lucrare pentru Tine, Fiule al Tatălui Savaot? Dar cum ai fi putut Tu atunci să Te mărturisești și să fii mărturisit și arătat de mine mulțimilor care veneau să se boteze pentru pocăință în așteptarea împărăției Tale, pe care ai venit s-o așezi pe pământ între oameni, așa cum și azi lucrezi s-o așezi peste cei ce sunt slabi cu credința și cu fapta ei?

O, cât de bogat am fost eu de Tine, Mieluțule Doamne! N-aveam nimic decât pe Tine și pământul și cerul de cale spre Tine. Cine pe pământ s-ar mulțumi să aibă atât cât eu am avut pe cale spre patria cea de sus? O, cum să nu fi venit Tu pe pământ acum ca să-l înveți pe om și să-i arăți calea așa cum eu le-am arătat-o la Iordan? Te-am arătat pe Tine lor, așa cum ucenicii Tăi de azi, la care vii, Te dau celor ce se adună la botezul în râul Tău de cuvânt, o, Doamne.

Cuvânt cu durere spun acum, Mieluțule al Tatălui și Domnul meu cel blând, că praznicul Bobotezei este acum, iar neamul român l-a luat și l-a mutat mai devreme, că a ascultat de sfatul proorocului mincinos și a făcut neamul român acest păcat, păcat înfierat de strămoșii cei sfinți să nu se facă în neamul creștinesc. O, până când vor sta tot răvășiți și tot despărțiți de părinți fiii acestui neam? Iată, nu și-a păzit credința cea străbună acest neam născut creștin și nu făcut creștin. A venit proorocul mincinos și și-a pus peste el pecetea și n-au mai păstrat calea cea bună fiii acestui neam, căci s-au abătut și au primit minciuna. O, mai e mult, Doamne? Mai e mult așa? O, strigă la ei, strigă Tu, așa cum strigam eu la Iordan și fă-i să-Ți audă buciul Tău jalnic și strigarea cu jale după ei ca să se întoarcă spre ascultare și să întoarcă la loc sărbătorile sfinților așa cum le-au lăsat lor străbunii lor, căci cei ce vin după Tine ca să strice sunt furi și tâlhari, așa este scris.

O, e zi de praznic de Bobotează. Treziți-vă, creștini români! În cer între sfinți e astăzi Boboteaza Domnului. Precum în cer, așa și pe pământ să fie, că așa este scris. Amin. O, sunteți dezbinați. Nu așa a lăsat Domnul să fiți. Întoarceți-vă și împăcați-vă cu străbunii care plâng la Domnul și cer pentru voi învierea în credință, că Unul este Domnul, și tot una să fiți și voi în numele Lui. Amin.

O, Doamne, făcă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ peste neamul român. Eu Te mărturisesc în ziua aceasta cu praznicul Tău de Bobotează și dau de știre că în cer se prăznuiește acum acest praznic, nu cum face neamul român acum pe pământ. O, cum să mai ai tu puteri asupra lui satana, neam român, dacă tu nu ascuți pe părinți și pe Domnul?

O, Doamne, făcă-se voia Ta peste neamul român. Tu ești Cel ce poți să voiești și să îplinești și să biruiești, Mieluțule blând, Domnul meu Cel așa de blând, așa de blând. Amin.

— **E**u sunt Cel ce sunt, Botezătorul al Meu la Iordan acum două mii de ani. Eu sunt Cel ce le grăiesc lor ca nici unui neam de sub cer, dar ce să fac la cei neascultători? Îi strig ca să Mă audă. Ei însă au petrecerile lor idolești, căci slujesc plăcerilor lor. E zi de Bobotează și le deschid auzul ca să Mă ia în ei și să soarbă cuvântul vieții și să fie vii, și îi aștept la izvor și îi aștept, și îi aștept. Amin.

Aici la izvor e frumos în ziua aceasta. Cei din cer veniți și cei ce sunt aici locuitori sunt una la masa cea de azi. E mult duh de sărbătoare sus și jos. Sunteți priviți de poporul cel din cer al trâmbiței Mele Verginica și sunteți mângâiați și sprijiniți cu mare iubire sub greul lucrării Mele cu voi, fii trudiți lângă izvorul Meu de cuvânt. O, ce dulce sărbătoare! Voi știți aceasta în ziua aceasta. Dulce mângâiere să simțiți, fiilor, și dulce ajutor de la cei din cer, care lucrează cu Mine pentru voi și pentru Mine, măi fiilor. Praznic de Bobotează să împărțiți peste pământ, împărțindu-Mă pe Mine așa cum Mă dau și vouă. Iubire apostolică să învățați, și să vă dați unii altora această cerească iubire și purtare a ei. O, luați-vă după pilda sfinților, care au cucerit cerul cu viața lor de pe pământ și fiți blânzi, blânzi, și fiți mieluiți, fiilor. Amin.

Voi, cei care ați călătorit și ați venit la Boboteaza Mea, o, învățați venirea Mea și învățați să veniți și să nu fie despărțire între Mine și voi. Eu vă aștept mereu aici și vă întâmpin cu cei din cer mereu, ori de câte ori vă așezați pe cale spre izvor, căci taina acestor meleaguri este mare de tot, și de mare ce este, este cu multă grijă acoperită cu aripile celor din cer, cu ocrotitorii cei de sus pentru cele ce nu se văd ale acestor meleaguri, căci trebuie ținute în taină, măi fiilor. O, unde se mai găsește atâta mângâiere din cer ca și aici pentru cei ce se pornesc pe cale și vin la Domnul aici? Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce Mi-am ales aici locaș și popas, ca să fac mult bine cu el pe pământ, mai întâi pentru cei ce cred venirii Mele de azi.

Vă dau daruri pentru dragostea cu care veniți și Mă întâmpinați. Primiți-le și înmulțiți-le în Mine, fii și fiice care v-ați lipit de izvorul Meu cu dragostea din voi. O, dacă cineva pe pământ dă să vă despartă de acest izvor, să știți că este mincinos pentru voi și pentru viața voastră unul ca acela. Primiți-i însă pe cei ce vă întăresc credința în venirea Mea cea de acum și dorul de viață sfântă și ascultarea de tot cuvântul Meu, și fericiți sunt și vor fi cei ce ascultă așa cum Eu îi povățuiesc pe ei. Amin.

O, primiți-vă unii pe alții, fiilor, căci așa veți învăța umilința și harurile ei. Căutați-vă unii pe alții ca pe Dumnezeu, ca pe Dumnezeu, fiilor, că unde voi sunteți doi și trei și mai mulți în numele iubirii Mele, e Dumnezeu cu voi într-o unire, măi fiilor. O, fiți pruncuți, fiți fără răutate. Fiți blânzi la cuvânt și la fire, ca să fiți împărăția Mea în care Eu să-Mi aflu plăcerea și odihna și pacea cu voi, pacea Mea, pe care am pierdut-o la început între Mine și om.

O, pace vouă! Acest cuvânt: „pace vouă!” e cel cu care Eu vă mângâi pe voi ca un înviat pentru voi. Sunt de la Tatăl cu voi și sunt pentru voi, și tot așa să fiți și voi, pentru Mine și pentru Tatăl să fiți voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2014

Duminica vameșului și a fariseului

Pământul român este munte de Tabor în mijlocul pământului. Vine Domnul pe pământ cuvânt, să-L audă viii și morții și să învieze din morminte. Domnul îi învață pe fiii oamenilor să nu-l primească pe antichrist și să-l cunoască după roadele lui. Venirea Domnului cea de azi este bine așezată pe mărturia ei și pe martori.

Eu sunt Cel ce sunt. De-a dreapta Tatălui Savaot stau în cereștile locașuri și Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în al Cărui nume grăiesc peste pământ.

Grăirea lui Dumnezeu cu omul ar fi să fie cea mai mare, cea mai așteptată bucurie a omului, așa cum și este

grăirea Mea pentru toți cei care Mă cunosc în acest cuvânt din zilele acestea, căci M-au aflat și Mă întâmpină cu dor și cu bucurie când vin, când în sărbători Îmi fac coborârea și las pe pământ cuvântul lui Dumnezeu. Cu dor Mă las pe nor purtat deasupra grădiniței cuvântului Meu din mijlocul pământului și al neamului român, și cu duhul plin de dor grăiesc din mijlocul acestui neam. Munte de Tabor este pământul român în mijlocul pământului, căci Dumnezeu Se slăvește în cuvânt de pe acest munte, și am făcut înălțime cerească acest petecuț de pământ, peste care glasul Meu coboară și se așează în cartea sa din zilele acestea, cartea Cuvântului lui Dumnezeu.

Am un brățisor de fii pregătiți de Mine ca să fie în credință, în darul credinței sfinte pentru venirea Mea cea de la sfârșit de timp și Mă întâmpină aceștia când cobor glasul Meu în mijlocul lor, și Mă dau ei apoi celor ce Mă așteaptă când cobor aici ca să fiu împărțit. Toți cei ce voiesc, după ce aud de venirea Mea de azi în cuvânt pe pământ, pot afla această cărare pe care vin ca să fiu împărțit apoi cu vestea Mea, cu grăirea Mea cea de azi.

Dar de ce vin Eu pe pământ cuvânt? Vin pentru că așa este scris, să vin și să Mă audă viii și morții, să Mă audă cei din morminte și să învieze, precum este scris în Scripturi cuvântul gurii Mele acum două mii de ani după ce M-am născut din mamă Fecioară și am crescut și M-am mărturisit apoi Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat în mijlocul poporului Israel, care M-a luat și M-a răstignit pe cruce ca să Mă stârpească din mijlocul lui, precum era proorocit din timp să săvârșească acest păcat neamul cel necredincios al lui Israel, dar din care Eu Mi-am ridicat ucenici creștini care au purtat numele Meu pe pământ și Mi-au fost mărturisitori și M-au lăsat din unii în alții Dumnezeu venit în trup pe pământ.

Dar de ce vin Eu acum cuvânt pe pământ? Vin să-i amintesc omului de Mine, Cel ce am spus acum două mii de ani că iarăși voi veni și voi fi cu oamenii prin cei ce Mă vor întâmpina și Mă vor mărturisi lor, celor ce vor crede, iar cei ce cred, este scris că le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu și să-L urmeze pe Domnul cu pasul vieții lor.

O, fii ai oamenilor, nu luați de la voi pe Fiul lui Dumnezeu, ci luați-L din cer, din venirea Lui cuvânt peste pământ, că vă ies în întâmpinare ca să nu vă rătăciți pe voi înșivă neștiind cum să-L cunoașteți pe Domnul și luând din voi fără să fiți povățuiți de sus pentru aceasta.

O, e mare primejdie aceasta peste pământ și peste om. Nu știu oamenii care-L caută pe Dumnezeu, nu știu de unde să ia și să aibă pe Domnul. O mulțime de obiceiuri străambe s-au ivit în calea oamenilor spre ispitirea și spre rătăcirea și mai mare a lor, față de calea Domnului cu omul. Eram în mijlocul poporului Israel acum două mii de ani și grăiam celor credincioși și celor necredincioși și le spuneam celor fățarnici care se bizuiau pe Moise: «*Eu slavă de la oameni nu primesc, dar v-am cunoscut că n-aveți în voi dragostea de Dumnezeu, căci dacă ați fi crezut pe Moise M-ați fi crezut și pe Mine, căci el despre Mine a scris, iar dacă în scrisesele lui nu credeți, în cuvintele Mele cum veți crede? Și iată, are cine să vă învinuiască: Moise, în care voi v-ați pus nădejdea*», și le-am mai spus lor: «*Eu am venit în numele Tatălui Meu, și voi nu Mă primiți, și dacă va veni un altul în numele său, pe acela îl veți primi*».

O, l-au primit și îl vor primi mulțime de suflete pe antichrist, care vine în numele său, care dă să șteargă urmele și numele Meu de pe pământ și din oameni, și acela vine în numele său și nu vine în numele Tatălui Meu așa cum am ve-

nit Eu și așa cum vin și azi. O, e ușor de cunoscut acest vrăjmaș, căci Eu i-am învățat de atunci și până azi pe oameni și, iată, și azi spun tuturor celor ce vor vrea să nu se lase amăgiți, și le spun: «*Îi veți cunoaște după roadele lor, căci pomul bun nu poate face roade rele și nici pomul rău roade bune*».

I-am povățuit pe cei ce cred venirea Mea cea de azi și le-am spus să nu-l primească pe cel necunoscut lor, să nu-l primească în numele Meu, fiindcă Domnul nu lucrează cu cel necunoscut ca să-i iasă omului în cale și să-l călăuzească pe pământ. În toată vremea M-am descoperit din cei cunoscuți a fi ai Mei celor sfinți și n-am lucrat cu necunoscutul în calea lor, ci am folosit chip și grai cunoscut când am grăit și M-am descoperit celor adevărați, celor ce M-au iubit, iar cei ce au luat de la străin, aceia nu L-au aflat pe Domnul, căci a venit un altul în numele său și l-au primit pe acela, precum Eu am spus că vor păți cei care n-au în ei dragostea de Dumnezeu.

O, fii ai oamenilor, deschideți Scripturile și veți vedea în ele învățătura Mea, care este înțelepciunea lui Dumnezeu, căci Eu când l-am tocmit pe Samuel cel mic ca să crească sub călăuzire și să-l ridic prooroc al Meu și să-l călăuzesc prin el pe Israel cel neascultător, am grăit copilului Samuel prin glas cunoscut lui și l-am strigat din cer, și nu prin glas străin am venit spre el, și așa M-am descoperit Eu preotului căruia i-a fost încredințat Samuel ca să crească și să slujească Domnului cu viața sa apoi, iar preotul a crezut că Domnul striga pe Samuel ca să-i grăiască lui și celor spre care era el trimis cu cuvântul lui Dumnezeu în numele lui Dumnezeu și nu în numele său, și era cunoscut Samuel poporului Israel.

I-am povățuit pe cei ce au cu ei venirea Mea în cuvânt în numele Meu și le-am spus lor să nu primească în numele Meu pe cel necunoscut lor, să nu ia pe Domnul și să nu grăiască de Domnul cu cei necunoscuți lor. I-am învățat să ia numai de la Mine povață pentru lucrarea Mea cu ei și să se ferească de primejdia de care nu pot fi feriți cei ce umblă fără povață pe câmp deschis și fără ocrotire din cer peste credința lor, pentru învățătura de peste ei. Eu sunt Cel ce cunosc partea cea dinăuntru a omului și nu poate omul să-l călăuzească pe om, de vreme ce nu cunoaște duhul omului, iar în ziua aceasta de duminică se pomenește prin biserică pilda vameșului și a fariseului, doi oameni, care s-au suit la templu să se roage. Eu le știam gândul și am cântărit după dreptate pentru fiecare, căci fariseul se ruga în sine și zicea: «*Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca și ceilalți oameni, răpitor, nedrept, adulter sau ca și acest vameș, căci eu postesc două zile pe săptămână și aduc zeciuială din tot câștigul meu*», iar vameșul stând deoparte smerit, nu-și înălța ochii spre cer, ci doar își bătea pieptul și zicea: «*Dumnezeule, fii milostiv cu mine, cel păcătos*». I-am cântărit pe cei doi, cărora le-am văzut purtarea și gândul și am hotărât apoi, căci față de fariseu, vameșul s-a coborât mai îndreptățit la casa sa, fiindcă așa este scris: «*oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța*». Iată, Eu sunt Cel ce cunosc omul pe dinăuntru, gândul lui, mintea lui, iar omul nu poate aceasta decât dacă ia de la Dumnezeu când îi dă să aibă și să știe.

O, de câte ori nu aud acest fel de cuvinte cei ce merg la biserică, dar iată, nu se smeresc oamenii, n-are cine să-i învețe pe oameni așa cum îi învăț Eu, Cel ce știu și descopăr gândurile lor.

O, fii ai oamenilor, nu oricum puteți fi voi călăuziți dacă voți să fiți fii ai lui Dumnezeu și să primiți această putere de a fi ai Lui apoi. O, ies în calea voastră oameni cărora nu le știți gândurile și purtările și dau să vă învețe și să vă

tragă spre Domnul, zic ei, dar voi nu cunoașteți gândurile lor, trufia lor de farisei fățarnici, și pe care Eu nu-i trimit spre voi, ci vin ei, vin în numele lor și vin cu aluatul lor. O, nu-i primiți pe aceștia, nu-i mai primiți! Amintiți-vă de cei din vremea trupului Meu, și mai apoi de după învierea și întoarcerea Mea la Tatăl, căci erau de toate felurile și se certau pentru mintea lor, și unii credeau în înviere, iar ceilalți nu credeau, sau unii credeau în înger, iar ceilalți nu. O, numai duhul descoperirii este duhul care lucrează venit de la Dumnezeu și care se adevărește apoi, și toate cele de la Dumnezeu stau pe baza mărturiei, toate se zidesc prin mulți martori și se descoperă lucrând apoi spre mântuirea multora.

O, păziți-vă de cei ce nu le știți cugetul și purtarea și lucrarea. Eu sunt Cel ce știu gândul omului, iar omul să ia de la Mine, nu de la om, că iată, vin în calea omului și-i grăiesc lui, iar Duhul lui Dumnezeu este duhul mărturiei, și am spus că pe cei ce vin în numele lor îi veți cunoaște după roadele lor, Eu așa am spus.

O, trebuie tot timpul învățatură ca în cer peste cei credincioși, iar ei să fie cuminți și să mănânce de pe masa lor, căci vremea este cu multă minciună prin cei ce sunt fiii minciunii, fiii lui antichrist, împăratul acestui veac trecător. O, fericiți sunt cei ce rămân în cuvântul Meu, care îi poartă pe ei spre cer, spre împărăția cea de sus, și iată, am grăit în ziua aceasta și am lăsat învățatură pentru pază sfântă, pentru smerenie sfântă, ca nu cumva duhul rătăcitor de om să aibă putere să lucreze peste om împotriva lui Dumnezeu înăuntrul omului.

Acum, pace ție, poporul Meu care Mă sprijinești pentru venirea Mea cea de azi cuvânt de veghe peste cei de pe pământ, care Mă primesc în numele Tatălui Meu când vin! Eu nu lucrez prin acest cuvânt în chip necunoscut. Venirea Mea cea de azi este bine așezată pe mărturia ei și pe martori și are putere, căci Eu sunt acest cuvânt, Eu sunt Cel ce sunt, și grăiesc în acest cuvânt în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în al Cărui nume grăiesc peste pământ, iar numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu.

O, pace ție, poporul Meu care Mă primești când vin cuvânt peste pământ! Iar acum ia-Mă și Mă dă celor ce veghează în calea Mea ca să Mă ia de la tine când Mă fac cuvânt aici la izvor. O, să nu ceri de la Mine plată pentru truda cu care Mă împarți, căci Eu sunt Cel ce voi răsplăti truda ta cea pentru Mine în ziua Mea de slavă, slava Mea și a ta, ziua la care Eu și cu tine lucrăm și o apropiem, și va fi ea ziua Domnului, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 ianuarie/9 februarie 2014

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan

Sfinții așteaptă să vadă pe pământ durerea după Dumnezeu. Rugăciunea Domnului înaintea omului a ajuns mult mai mare decât rugăciunea omului înaintea Domnului. Durerile oamenilor sunt plata păcatelor lor. Rugăciunea sfinților trei ierarhi în cer pentru neamul român: să curețe Domnul țara de dușmani.

Între cei din cer este sărbătoare, căci cerul este patria sfinților și viață fără de sfârșit, sărbătoare fără de sfârșit, iar în ziua aceasta se sărbătoresc arhiereste cei trei arhierii strănși una în cer, Vasile, Grigorie și Ioan. Eu, Domnul, în mijlocul sfinților Mei în cer, așa cobor pe pământ cuvânt, din mijlocul sfinților Mei, și cu ei cobor. Precum în cer, așa și pe pământ este privescerea Mea cu sfinții, dar cele

ce se văd sunt acoperământul nevăzutelor lui Dumnezeu, care sunt din vecii ca și Dumnezeu.

Cuvânt arhieresc coboară azi pe pământ, cuvânt cu putere. Binecuvântare arhierescă rostesc Eu, Domnul, peste poporul cuvântului Meu, care-Mi face primirea când vin și cuvintez. Se miră mulți că Dumnezeu grăiește cu oamenii pe pământ, dar a venit această vreme, care este scrisă să vină, iar cine știe să citească în Scripturi, acela știe să și înțeleagă, fiindcă înțelepciunea crește în cei ce citesc de la Dumnezeu, precum este scris pentru cei ce cu deamănuntul cercetează cartea ca să știe, și ca să se așeze în sfințenie cei care citesc de la Dumnezeu.

Mă fac cuvânt peste pământ ca să-l înțeleptesc pe om și mult să-l înțeleptesc și mult să crească înțelepciunea Mea pe pământ și în om. E greu să-l dau deoparte pe om cu înțelepciunea lui, după ce el stă de șapte mii de ani mai mare ca Dumnezeu prin neascultarea lui de Dumnezeu. Nu ascultă de Dumnezeu omul, îi este greu să asculte. Îi este greu și lui Dumnezeu de la atâta neascultare a omului. Mă trimite Tatăl pe pământ cuvânt și stau pe nori de slavă și-Mi las glasul auzit, ca să fie așezat în cartea sa cuvântul Meu și să fie împărțit ca să crească înțelepciunea lui Dumnezeu peste oameni pe pământ. Grăiesc duios, căci cel îndurerat este duios, este aplecat, este blând, iar altă față nu are cel îndurerat, după adevărul acestui cuvânt, după înțelesul lui Dumnezeu al celui îndurerat.

Durerea după Dumnezeu, aceasta așteaptă să vadă pe pământ sfinții Mei. Acest fel de durere Mă aduce pe Mine lângă om ca să fiu pe pământ cu oamenii și să pot grăi lor cuvântul durerii Mele după om. O, nu e bine numai Domnul să aibă durere după om, ci e bine să aibă și omul durere după Dumnezeu. Eu dacă am durere sunt duios, sunt aplecat, sunt blând, și tot așa și grăiesc cu omul. A ajuns să fie rugăciunea lui Dumnezeu înaintea omului mai mare, mult mai mare și mult mai multă decât rugăciunea omului înaintea Domnului, în timp ce sfinții Mei așteaptă după Mine, așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie pentru ca să se întregască numărul celor scriși în cartea vieții fii ai veșniciei cu Domnul și să înceapă sărbătoarea zilei Domnului, biruința cea de la sfârșit, biruirea celui din urmă vrăjmaș al Domnului, și apoi slava veciei peste tot și peste toate. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Dacă nu te-aș fi zidit, dacă nu te-aș fi avut, la cine ar fi fost să vin ca să pot să vin cu acest cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp? O, mulți se bucură cu duhul că Eu sunt și că tu ești al Meu și că pot să vin la tine pe pământ cuvânt ca să Mă ia de la tine cei ce Mă caută și Mă află aici venind și cuvântând. E mare minune lucrarea Mea cu tine pe pământ cuvânt, numai că această minune este pentru cei ce cred. O, dacă cei ce se cred cu Dumnezeu, dacă ar citi ei cu deamănuntul Scripturile cele despre Mine le-ar crește înțelepciunea cea de sus și s-ar așeza în legile credinței și ale sfințeniei pentru Domnul, căci este scris: *«Îl vor vedea pe Domnul numai cei ce sunt asemenea Lui, și fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul»*.

Sfinții Mei cei trei ai zilei de azi așează acum lângă grăirea Mea de azi cuvântul lor de iubire și de zidire a bisericii Mele și stau înaintea Mea cu rugă dulce, că-Mi văd durerea și dorul, și sunt asemenea Mie cei ce-L văd pe Domnul și sunt ei sfinții Mei. Amin.

Iubirea de Tine, o, Doamne, ne-a fost durerea, iar durerea de Tine ne-a fost iubirea și ne-a ținut mereu în lucrul Tău cel sfânt al zidirii bi-

sericii Tale cât am stat lucrători ai Tăi pe pământ, iar acum în cer stăm rugători înaintea Ta pentru truda Ta cea multă, Doamne, pentru paza bisericii, pe care o mai ai cu adevărat prin multa Ta lucrare peste cei credincioși, și apoi pentru învierea multora prin credință, Doamne. Tu ești Semănătorul, iar omului trebuie să-i odrăslească și să-i crească și să-i rodească credința, Doamne, iar credinței îi trebuie hrana ei apoi, și în ea pe toate ale creșterii ei.

O, ești îndurerat și ești duios și aplecat și blând. Frumoasă este viața și fața și purtarea celui ca și Tine îndurerat, și ne rugăm de oameni să caute cu durerea aceea care seamănă cu a Ta, căci durerile pe care le au ei sunt plata păcatelor lor, nu sunt ele durere după Dumnezeu, o, nu sunt.

Îi îndemnăm pe oamenii de pe pământ și le spunem lor așa: Citiți și cercetați cu deamănuntul sfințele Scripturi și cereți de la Dumnezeu înțelepciunea cea din ele a Duhului Sfânt, Care nu Se dă cu măsură celor ce cred și caută după Domnul. Dacă vreți să vă așezați viața pe cale, nu uitați că numai una este calea vieții: Iisus Hristos, iar cuvântul Lui este scris în Scripturi, și trebuie cercetat cu deamănuntul cuvântul Lui. O, iată-L pe Domnul apoi venind cuvânt pe pământ cu mult duh de trezire, cu multă învățătură de viață și de veghe pentru viață, și nu e mult cuvântul Lui cel de azi, căci viața ca să fie ea, are nevoie de multă, multă veghe din cer peste ea, și are mereu, căci de pe pământ nimeni nu veghează peste om ca să aibă el viață și să nu cadă de pe calea ei apoi.

Pe pământ oamenii citesc cărți și reviste și ziare scrise de oameni. O, fii ai oamenilor, citiți cărțile sfinților, nu ale oamenilor! Citiți de la Dumnezeu și de la sfinți, căci diavolul este împărat mare peste voi și nu-l puteți păcăli decât desprinzându-vă de el cu viața și cu pasul, ca să fugă el de voi apoi. Diavolul se teme numai de sfinți. Nu-i place lui cu omul sfânt, și îi place cu cel păcătos, cu cel despărțit de Domnul prin păcat, iar noi, sfinții Domnului, am zidit pe pământ pe Domnul în om și ne-am luptat cu diavoli ca să-i smulgem de sub ei pe oamenii furati de ei, căci omul este zidirea lui Dumnezeu prin sufletul lui, care este de la Dumnezeu în trupul omului.

O, Doamne, rostim binecuvântare arhierescă peste poporul cuvântului Tău. Întărește-l pe el mereu, căci el este în slujba Ta așezat, și aceasta are el de lucrat pe pământ, și are de împărțit pe Domnul la oameni când Tu vii și le pui pe masă hrană din cer, și pe care ei trebuie s-o împartă peste tot, ca să aibă cei ce caută și să mănânce ca să crească în ei înțelepciunea Ta, o, Doamne, căci așa este scris pentru cei ce iubesc sfințenia Ta în ei. Amin.

O, ridică-Te cu armie cerească în zilele acestea de cumpănă peste neamul român și smulge, Doamne, minciuna și pe slujitorii ei, care s-au așezat pe tronul țării cu lucrarea minciunii. Țara română este țara Ta, nu a lor, nu a celor mincinoși. O, scoală-Te și ia-Ți vitejii și curăță cu ei de dușmanii ei această patrie, și le dă ochi cerești românilor ca să se ridice și să dea de peste ei pe cei ce pun la cale răul ei ca să fie ea țara lor, dar ea este țara Ta și vor da de Tine deasupra ei cu veghe și cu sfinții și vei birui Tu pentru ea, căci așa este scris pentru ea, iar Tu ești Dumnezeul ei, o, Doamne.

Iar acum Te rugăm cu duh duios, e vremea dreptății Tale și scoală-Te cu toate puterile și oștirile cerești și fii Tu Dumnezeul ei, biruitor pentru ea, Domnul, Care împărățește pe acest tron, căci țara română este tronul Tău, pe care stai cuvântând cuvântul Tău cel de la sfârșit de timp, și trebuie s-o dezrobești, Doamne, și s-o ridici pe ea în slava Ta, în duhul

iubirii de Dumnezeu. Aceasta ne este stăruința înaintea Ta în ziua noastră de serbare între sfinți. Amin.

O, amin, amin grăiesc peste neamul român: voi da întărire și putere din cer cărmaciului acestui neam, ostașului Meu, care stă la cârma neamului român veghind cu mare iubire de neam. Îl voi îmbrăca în putere de sus să înfigă ancora și să scoată corabia din primejdie, aruncând spre cer nădejde mare și înfigând salvarea pământului român în Duhul Domnului ca să nu piară, ca să nu se răstoarne corabia în vremea acestei grele furtuni, și apoi să ridice spre cer mersul corăbiei și să lase ancora în mâinile Mele, căci Eu, Domnul, sunt pe catarg și veghez învăluit în curcubeu, iar sfinții Îmi dau slavă și așteaptă biruința Mea cea mare din mijlocul pământului și neamului român, căci Tatăl M-a trimis aici, de unde am lucrat la început, iar acum se unește începutul cu sfârșitul și-și ridică Domnul pe culmi biruința Sa, iar omul cel îndărătnic să se umilească. Amin.

Grăiesc și spun: pământul și neamul român sunt în planul lui Dumnezeu cel pentru sfârșit de timp și pentru biruința Domnului peste popoare, și toate limbile și noroadele toate vor privi la slava Mea cea de la sfârșit de timp și vor căuta după ea și-Mi vor da slavă, căci vor cunoaște pe Domnul, precum este scris, și se vor sui aici și vor lua învățătura vieții de pe munte înalt, vor lua din râul vieții, căci din el se va adăpa pământul tot și va odrăsli cer nou și pământ nou, și aceasta vestește acum Duhul Adevărului. Amin.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Ia-Mă și Mă împarte și Mă dă peste tot! Eu sunt Alfa și Omega, iar tu ești sluga Mea de care Mă sprijin. Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce vin la tine, ca să vin. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2014

Praznicul Întâmpinării Domnului

Învățătură pentru părtășia omului cu Domnul în toată clipa. Iubirea este cea care se dăruiește cu totul. Nemulțumirea atrage păcatul judecării asupra semenilor.

Sunt întâmpinat în sărbători, după veghea pe care am așezat-o să stea în întâmpinarea Mea, iar Eu sunt tot o veghe pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Iarși vin pe pământ, căci este sfârșit de timp. Acum două mii de ani, după patruzeci de zile de la învierea Mea, M-a luat norul slavei Domnului și M-a suit la Tatăl și M-am așezat de-a dreapta Lui, unde-Mi era locul din vecii, iar îngerii slavei Mele le-au spus celor de față atunci: «Acest Iisus, pe Care L-ați văzut voi suindu-Se la cer pe nor, astfel va și veni, precum L-ați văzut suindu-Se». O, așa vin acum, la sfârșit de timp, așa precum s-a vestit atunci vin. Pe norul slavei vin, și din el Mă las cuvânt peste pământ. În mijlocul grădiniței cuvântului Meu de pe vatra neamului român, loc pregătit de Mine, aici coboară glasul Meu, și se așează în cartea sa cuvântul gurii Mele și sunt apoi împărțit peste pământ.

Cobor zi de praznic sfânt și Mă așez cu ea în carte. După patruzeci de zile de la nașterea Mea, acum două mii de ani, M-au luat mama Mea Fecioara și Iosif și M-au dus după datină la templu ca să Mă închine Domnului după legea întâiului născut. Numai Eu M-am născut din mama Mea Fecioara, numai Eu, și nașterea Mea a fost minunată, căci așa cum am fost așezat în pântecele ei fecioresc prin cuvântul Duhului Sfânt binevestitor prin înger, o, tot așa M-am și născut, nesticând nicicum trupul Fecioarei mamă, dar aceas-

ta nimeni n-a putut să înțeleagă atunci, iar dacă Zaharia, căruia îi închinase Dumnezeu această taină, dacă el a crezut așa, nu l-au mai lăsat în Israel necredincioșii acestui popor, ci l-au trimis la Tatăl, după obiceiul răutății și al necredinței lor asupra profeților, dar Domnul a mers mai departe cu tainele Lui lucrătoare pe pământul lui Israel cel necredincios.

M-a luat mama Mea Fecioara și M-a închinat Domnului după datină, și am stat în ziua aceea în brațele dreptului Simeon, căci trebuia să vadă el pe Domnul cu ochii lui, după ce s-a îndoit de nașterea prin Fecioară a Fiului lui Dumnezeu pe pământ, și când a primit făgăduința că nu va pleca de pe pământ până nu va vedea cu ochii lui minunea acestei taine.

O, cum aș mai fi putut fi Eu, Cel venit, Dumnezeu omului căzut din rai, dacă s-ar fi petrecut întruparea și nașterea Mea apoi ca și a omului născut din omul care a fost făcut, și nu născut? Eu eram Unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, și a fost apoi să vin pe pământ și să Mă așez în pântece fecioresc și să Mă nasc ca în cer, nu ca pe pământ, și să fiu fără de păcat venit pe pământ, și tot fără de păcat să fie și Fecioara pentru nașterea Mea, căci ea L-a purtat pe Dumnezeu în pântecele ei și L-a născut Om, ca să poată fi răstignit apoi Dumnezeu-Omul și să răscumpere prin învierea Sa apoi pe omul cel pierdut din Dumnezeu, de două ori pierdut, căci omul și-a risipit apoi viața, smulgându-se de sub Tatăl său și dându-se duhului vrăjmaș pe Dumnezeu și pe om, slujbaş făcându-se după pofta acestuia.

O, dar ce frumos am arătat Eu întoarcerea omului la Tatăl, salvarea lui, când am grăit acum două mii de ani despre pilda trecută mâine în calendar în zi de duminică, pilda fiului risipitor, care și-a cerut dreptul de moștenire și s-a dus cu el cu tot să-l cheltuiască departe de casa tatălui său, în casele celor păcătoși și căzuți de la Domnul!

Omul a căzut din rai, căci singur s-a smuls din sânul Tatălui său și s-a așezat pe pământ și și-a cheltuit viața și trupul și harul, dar la întoarcerea lui l-a întâmpinat Tatăl, din pricina pocăinței făcută înaintea Tatălui, după ce a ajuns gol de viață din cer în mijlocul oamenilor născuți din oameni.

Acum două mii de ani am ieșit întru întâmpinarea omului, am ieșit prin învierea Mea ca să aibă și omul înviere. A fost scris să Mă fac Om născut pe pământ și să fiu răstignit și să înviez apoi, și pentru om a fost să fie toate aceste taine săvârșite odată cu venirea Mea în trup pe pământ. O, nu-i ajută omului cele de pe pământ, pentru care el trudește, nu-i ajută decât dacă le folosește atât și așa cât le-am folosit Eu după ce M-am făcut om, numai că omul a fost fiul risipitor și nu și-a cheltuit viața în slujba lui Dumnezeu, ci în petreceri s-a învățat el să-și petreacă viața. Dar învățătura Mea a fost mereu pe pământ prin prooroci și prin apostoli apoi, și iată, este ea și azi prin însăși venirea Mea cuvânt peste pământ, prin însăși apostolia Mea, a gurii Mele, ca să-l învăț pe om cum să petreacă pe pământ pe calea întoarcerii lui spre Tatăl, calea pocăinței, pentru ca să-l înfieze iarși Tatăl, după ce omul a greșit.

O, popor al cuvântului Meu, o, fiule mult povățuit, e greu fără Dumnezeu, e greu de om, și iată, nu-i este frică omului, nu-l cuprinde frica, decât după ce rămâne sărac și gol de toate cele și strigă el apoi la Tatăl după salvare, iar Tatăl văzându-i căutarea Se apleacă cu milă.

O, nu-i folosește omului viața fără Dumnezeu în petrecerea lui pe pământ, dar cine să-i spună lui aceasta? Așadar, fiilor, căutați să fiți siguri în toată clipa că Domnul este cu voi și că voi sunteți cu El, iar pentru aceasta trebuie să aveți grijă

multă să nu fie cu voi sau între voi ceva care să-L poată slăbi și alunga pe Domnul din voi și de lângă voi. Căutați să aveți iubirea Lui mereu, iubire frumoasă, fiilor, căci iubirea nu este rece, ci este cea care se dăruiește cu totul. Ea nu are putere și lucrare și față, decât atunci când ea se împarte. O, căutați pentru fața iubirii în voi, căutați să nu vă faceți rost de nemulțumire, căci acest păcat atrage după el păcatul judecării asupra semenilor voștri apoi. Faceți-L pe Domnul părtaș cu voi în toată clipa, măi fiilor, ca nu cumva să aveți clipe goale de Dumnezeu, clipe de deșertăciune, fiilor.

O, să nu fie risipite clipele voastre. Strângeți-le în cer, în Domnul. Adunați-vă într-un gând toți, mereu, mereu aceasta, fiilor. Am stat și am privit la strângerea voastră și la hrana cea pentru ea de la unul la altul. Tot darul desăvârșit vine prin unirea dintre voi, prin gândirea la fel, fiilor. A gândi la fel este a gândi ca Hristos, așezând între voi poruncile dragostei lucrătoare, căci porunci trebuie să fie peste voi însușirile dragostei de sus în voi și între voi, iar Eu am înnoit porunca dragostei și am spus: «*Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți unul pe altul așa cum v-am iubit Eu*», iar Eu v-am iubit răscumpărându-vă prin jertfa Mea cea pentru voi.

O, fiilor, fiilor, primiți-vă unii pe alții pentru toate cele ce trebuie să fie frumoase în voi și între voi, și numai așa veți cugeta la fel, ca Hristos și în Hristos veți cugeta, și veți fi una prin aceasta, precum Eu una cu Tatăl sunt. Amin.

O, nu pot să nu grăiesc cu voi durerea Mea, care se ridică la cer din mijlocul neamului român. O, ce război! Dorul de scaune și de putere îi macină pe cei ce se războiesc înaintea poporului român. O, fiilor, o, pe ce mâini a căzut țara Mea română! Voiesc să iau de peste ea pe acești dușmani și s-o scol spre biruință. Voiesc să trezesc acest popor și să-i dau îndemnul să se apere în fața acestor dușmani. Suspîn cu jale. Suspinați și voi, fiilor. E neamul român prins sub viclesugul celor ce și-au tras sub ei scaune ca să stea pe ele în numele poporului, și iată, calcă ei peste soarta acestui neam mâncând și bând și petrecând și războindu-se între ei pentru întâietate, iar Eu suspîn cu jale. O, al Meu este neamul român, și nu al lor, iar ei sunt dușmanii acestui neam. Eu, Domnul, spun aceasta.

O, popor al cuvântului venirii Mele, hai să stăm de veghe, fiilor. Să se întoarcă la Domnul poporul român! Să audă el glasul cuvântului Meu și să asculte de Dumnezeu acest neam, că e neamul la care Eu M-am întors trimis de Tatăl după două mii de ani de la întâia Mea venire pe pământ. Eu, Domnul, ies în întâmpinarea lui și îl strig mereu.

O, auziți-Mă, fii români! Intrați sub mantia Mea până ce urgia va trece, până ce Eu, Domnul, voi birui pentru voi împotriva acestor vrăjmași de neam. Fiți credincioși acestui cuvânt, fiți credincioși, fii români, căci Domnul veghează peste voi cu lucrul și cu cuvântul Său cel sfânt. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2014

Duminica Înfricoșatei Judecări și sărbătoarea sfântului sfințit mucenic Haralambie

Învățătură despre har. Sfântul Haralambie, purtător de har pe pământ. Harul Domnului este numai deasupra celor umiliți. Vremea postului de bucate, împletită cu lucrarea harului.

In zi de duminică Îmi las glasul peste grădinița cuvântului Meu și-Mi am la veghe străjerii, care-Mi deschid ca să intru în carte, cartea Mea cea de azi,

grăirea Mea cea de la sfârșit de timp, cuvântul lui Dumnezeu.

Sunt Fiul Tatălui Meu Savaot și am lucrare de Fiu, căci sunt ascultător Tatălui Meu și sunt Cuvântul Lui, de vreme ce aud și văd cuvântul Lui, lucrarea Lui și dorirea Lui. Sunt purtător de Dumnezeu, purtător de Tatăl și purtător de cuvântul Lui. O, ce frumoasă lucrare are Dumnezeu, ce frumoasă! Câtă iubire, câtă ascultare între Fiul și Tatăl, cât har între Tatăl și Fiul!

Grăiesc în ziua aceasta despre har, căci am lângă duminica înfricoșatei judecări, a cărei parabolă stă scrisă azi peste biserică drept învățătură de pregătire peste creștinii care pornesc în curând postul cel de șapte săptămâni pentru întâmpinarea apoi a praznicului Învierii Mele, am sărbătorit astăzi între sfinții cei mari, arhierii și mari purtători de har pe pământ, am pe sfântul mucenic Haralambie și petrec cu el la masă de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu, născut din cuvântul Meu cel de azi.

Ne așezăm la masă cu poporul cel credincios venirii Mele de azi, o, arhierieule sfânt. E mare sărbătoare pentru tine între arhierii din cer, și grăim în ziua aceasta despre har. Cât ai stat cu trupul și cu lucrarea ta pe pământ a sălășluit deasupra ta harul lui Dumnezeu și te-a umbrit neconținut și ai lucrat neconținut înaintea Mea și înaintea bisericii, toate prin har, nu prin știință, nu prin învățătură de pe pământ luată sau primită. O, ce frumoasă, ce mare ți-a fost lucrarea și smerenia inimii! Cei curați cu inima te-au iubit, iar cei semeți te-au dușmănit. O, cei curați cu inima sunt umbriți de harul lui Dumnezeu, iar cei semeți și dușmănoși sunt lipsiți de acest har, nu stă deasupra lor harul Meu cel frumos, cel care iubește și iartă și dăruiește și lucrează ca Dumnezeu în om pe pământ. Trecusei suta de ani și mai bine. Era atunci vreme de prigoană peste creștini și te-au luat oamenii împăratului cel fără de har peste el, cel dușmănos și semeț, și te-au dus la mucenicie și te-au trecut prin chinuri multe și mari, iar tu, plin de har, te rugai Mie în vremea chinurilor tale, te rugai pentru iertarea lor, a celor dușmănoși, te rugai pentru binele și ajutorul din cer peste toți cei buni și răi, și harul te umbrea de deasupra și mulți vedeau lucrarea harului și-și doreau să fie creștini, și mărturiseau aceștia apoi credința lor în Unul Dumnezeu, Dumnezeul tău. O, hai să lucrăm cuvânt cu har și să ne așezăm cu el în carte pentru viața celor ce iau de la Dumnezeu cuvântul venirii Lui celei de azi, căci vremea aceasta a venit. Amin.

— **O**, veni-va vremea și a și venit, Doamne, și ai venit cuvânt pe pământ, har mare deasupra pământului, deasupra oamenilor, Doamne, iar oamenii sunt de două feluri, unii curați cu inima, iar ceilalți semeți în duhul lor și plini de rece și de dușmănie pe calea Ta cu oamenii, o, Doamne.

O, ce frumoasă lucrare ai, ce frumoasă, Doamne! O, câtă iubire, câtă ascultare între Tine și Tatăl, cât har între Tatăl și Tine! Dorirea Ta este acum să grăim despre har, și e măreață dorirea Ta pentru ziua aceasta, căci azi se prăznuiește biserică venirea Ta pe pământ, o, Doamne, iar Tu ai vestit-o pe ea că va veni, și iată, cuvântul Tău își arată împlinirea și vii să-Ți pregătești ziua slavei, «*ziua venirii Fiului Omului întru mărirea Sa și toți sfinții îngeri cu El, șezând Domnul pe jețul mării Sale și adunându-se înaintea Lui toate neamurile, iar El îi va despărți pe unii de alții precum desparte ciobanul pe oi din capre și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga*», precum este scris.

O, fericiți cei curați cu inima, Doamne, fericiți aceștia, căci peste ei poate lucra harul, poate să-i atingă lucrarea haru-

lui Tău și să fie ei apoi fiii Tăi credincioși, Doamne, și să lucreze ei cu Tine ajutați și plini de har bunătați multe pe pământ, bunătați din cer peste mulți în numele Tău, Doamne. O, în numele Tău au lucrat și lucrează prin harul Tău cei care vor fi dați de-a dreapta Ta în ziua mării Tale, iar Tu îi vei numi pe ei binecuvântații Tăi și le vei spune lor că ai fost Te-au miluit, Doamne, miluindu-i ei pe cei ce sunt ai Tăi, pe frații Tăi prea mici, Doamne, și le vei da lor spre moștenire împărăția cea gătită lor de la întemeierea lumii, precum este scris.

O, fie omul cât de greșit, dar dacă are iubire și milă, acela este frumos la inimă și are parte de umbrirea harului de sus peste el și vine ziua credinței lui plină de fapte și de iubire de Dumnezeu și de frații lui Dumnezeu, iar pentru aceasta eu m-am rugat Ție, Doamne, pe pământ și Ți-am cerut har peste oameni, și tot așa Îți cer și în cer, căci harul Tău, lucrând de deasupra, îi dă omului putere și iubire pentru Tine și pentru semenii, Doamne.

Grăiesc acum poporului cuvântului Tău și-i spun lui așa, căci de la el iau mulți învățătura aceasta venită de sus odată cu venirea Ta cu sfinții Tăi, și-i spun lui așa:

O, iubiți umilința, fiilor, căci harul Domnului este numai deasupra celor umiliți și iubitori și aplecați și-i ține în Dumnezeu, în iubire îi ține, iar cei ce nu iubesc cu aplecare și cu umilință nu sunt sub har, și sunt lipsiți de harul cel de sus. O, învățați să cunoașteți când sunteți părăsiți de har și când sunteți umbriți de harul cel de sus. Învățați singuri aceasta din felul vostru de purtare cu fiecare clipă, și veți înțelege singuri când lucrează și când nu lucrează de deasupra peste voi harul Domnului. O, rugați-vă apoi unii pentru alții, rugați-vă pentru har. Când vreți să primiți bine de la cei din jur, rugați-vă Domnului să-i umple pe ei de lucrarea harului și de frumusețea cerului în ei, căci cei cu inima curată așa lucrează, așa se roagă, așa așteaptă să-i vadă pe semenii lor, cu cerul în ei așteaptă să-i vadă pe ei, iar eu așa m-am rugat, pentru toți oamenii buni sau răi m-am rugat și I-am cerut Domnului pentru ei harul și umbrirea lor cu har.

Iar acum, Doamne, primește ruga mea pentru ei și dă-le lor duhul rugăciunii pline de har așa cum mie mi-ai dat, căci inima mea curată m-a ținut sub această fericire a celor curați cu inima și numai pe Tine Te vedeam în tot și în toate, și numai pe Tine Te doream în toate și peste toate și în toți, Doamne. Și Te rog, în zi de duminică Te rog, ține sub harul Tău cel mult pământul și neamul român și dă acestui neam, dă-i har, Doamne, dă-i iubire, dă-i duhul umilinței și biruință să-i dai, și plin de credință să-l așezi înaintea Ta, pregătindu-l pe el mereu prin cuvântul Tău rostit peste el.

Har, har peste neamul român, har, har peste el, o, Doamne! Cu harul și cu iubirea de oameni a Ta, a Unuia născut al Tatălui Tău Fiu, binecuvintează acest neam, acum și pe vecii, Doamne, și dă-i lui harul Tău, umilința mea să-i dai lui înaintea Ta și a oamenilor, lucrarea inimii curate și fericirea ei, fericirea celor ce vor vedea pe Dumnezeu, o, Doamne, o, Domnul meu iubit. Amin.

— **O**, pace ție, curatul Meu, sfântul Meu! Inimioara ta a fost tot o iubire, și curată și mare și-a fost ea, și te-ai împărțit cu ea în cer și pe pământ și ai cerut din cer și ai împărțit pe pământ numai iubire, numai har, după cum și numele îți este. N-ai avut nimic de pe pământ în tine, și și-a fost de ajuns harul Meu, care te-a umbrat de deasupra, lucrând el mult prin curățenia și iubirea inimii tale, care și în chinuri pentru credință și-au fost la fel de dulci, la fel de tari și de duioase și de doritoare de har

peste oamenii toți, peste cei răi și peste cei buni. O, pace ție între sfinții Mei în ziua ta de sobor între sfinți. Acum și pe vecii, pace ție! Amin.

O, fii ai cuvântului Meu de peste voi, vă învăț Eu, Domnul, și vă spun despre lucrarea harului. Când omul are rece și nedragoste în el, când are ură în inima lui, Eu Îmi retrag harul de deasupra lui, iar el nu mai poate cu iubirea și cu credința cea pentru iubire, nu mai poate pentru Mine și Mă părăsește, se răcește și Mă părăsește după ce Mă disprețuiește fără de teamă pentru aceasta, și rămâne el apoi de partea păcatului, de partea despărțirii lui de Dumnezeu. Pe neștiute, pe negândite i se întâmplă lui aceasta, după ce umbrirea cu harul Meu nu mai este deasupra lui.

O, nu pot, nu pot să-l ajut pe cel ce-și face rost de locuință pentru satana în el, de ură și de răceală de suflet și de iubire pentru cei din jur, măcar și pentru unul dintre cei din jurul lui. Nu pot cu harul Meu peste cel nemulțumit de Mine și de semenii lui, nu pot cu nici un chip să-l ajut cu cele din cer pe unul ca acesta, și rămâne el cu cele de pe pământ, care se fac lui calde, iar harul Meu se retrage, fiilor, că nu poate el peste cei ce n-au inima curată, inimă care iubește și iartă, dându-se cu umilință și cu aplecare față de toți, așa cum și lucrează cei plini de harul credinței lucrătoare, care se arată prin fapte, măi fiilor, prin dragoste de semenii, și nu de sine, căci vai celor ce au în ei aluatul iubirii de sine, care-l trage pe om de sub harul Meu și îl duce spre lucrarea împotrivirii pentru dragostea de sus, și iată, cei ce nu iubesc, cei ce disprețuiesc și urăsc, vor merge aceștia la pedeapsă veșnică, iar cei drepti, pentru că au iubit, vor merge la viață veșnică, precum am spus Eu, Domnul, acum două mii de ani despre lucrarea zilei venirii Mele, venirea Fiului Omului întru mărirea Sa și toți sfinții îngeri cu El. Ședea-voi Eu atunci pe jețul dreptății și vor sta adunate înaintea Mea neamurile toate, și-i voi despărți pe unii de alții precum ciobanul desparte pe oi dintre capre și voi pune oile de-a dreapta Mea, iar caprele, de-a stânga, pe unii spre binecuvântare, iar pe ceilalți spre blestem, precum este scris. Amin.

Iată zi de învățătură am petrecut cu voi, fiilor. Cei credincioși ca pe pământ încep cumva și ei acum vremea cea cu post de bucate, dar lucrarea harului are putere prin faptele credinței și prin despărțirea de păcat și de răutate a inimii. Să rupă lanțurile răutății cei ce dau să se oprească de la îmbuibarea cu mâncări. Să caute cu harul Meu cei ce vor cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, iar aceasta trebuie să învețe omul să facă așa. Îi trebuie învățător omului, căci omul este departe de Dumnezeu cu viața sa, cu fapta sa, iar Eu grăiesc din cer peste pământ, și cine voiește Mă aude. Amin.

Binecuvintez neamul român cu înțelepciune de sus peste el ca să caute el sub lucrarea harului, sub umbrirea harului de sus. Har, har peste neamul român, că are el de biruit de peste el pe cei semeți cu duhul, pe fiii minciunii, pe cei ce n-au nimic din Dumnezeu în iubirea lor.

O, pace ție, neam român! Harul Meu stă deasupra ta ca să te umpli de har și să poți prin puterea lui în vremea aceasta de strămtorare de peste tine. O, Dumnezeu este iubire, iubire din cer, iubire sfântă. Așa să fii și tu, ca Domnul Dumnezeuul tău să fii. Iată-Mă deasupra ta cuvânt! Ia-Mă înăuntru și miluiește-Mă, ca să fii cel binecuvântat, și de-a dreapta Mea să fii. Ori de câte ori vei primi și vei milui pe cei mai mici frați ai Mei, care Mă poartă peste pământ cuvânt, pe Mine Mă vei primi, pe Mine Mă vei milui.

Lucrarea harului Meu stă deasupra ta și te învață să-L

miluiești pe Domnul, o, neam român. O, iată-Mă! Unii altora să ne facem bine, unii pe alții să ne primim și să ne miluim.

Iară și iară pace ție, pace ție, neam român! Domnul Dumnezeu îți dă ție pacea Sa și miluința Sa ție. Amin, amin, amin.

10/23 februarie 2014

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Venirea Domnului cu trup văzut și împlinirea Scripturii de cer nou și de pământ nou. Cel ce este ucenicul Domnului nu mai are viață aparte. Postul este supunere lucrată pentru înviere. Repararea neascultării lui Adam. Chemare spre trezire a omului supus de femeie prin păcat. Vorbirea lui Adam.

Mi-e Duhul plin de dor pentru coborârea Mea cuvânt în cartea Mea cea din zilele acestea. Cuvântul Meu se face carte, se face el venirea Mea pentru pregătirea omului, căci ziua slavei Mele se apropie și-Mi trebuie martori că am lucrat și că lucrez pentru pregătirea ei și a omului, și Mi-e dor, Mi-e tare dor să cobor și să cuvintez, iar pentru aceasta Mi-a trebuit așternut, Mi-a trebuit o mână de ucenici, un popor, la care să găsesc credință în venirea Mea cea de azi, scrisă în Scripturi că va fi în vremea aceasta, și venire să găsesc și veghe ca să Mi se deschidă când vin.

Cu dor cobor, cu dor de la o coborâre la alta. Eu sunt *Cuvântul lui Dumnezeu* și Mi-e dor să grăiesc pe pământ. Îi este dor lui Dumnezeu să cuvinteze, căci Dumnezeu este Cuvântul, de la început și până la sfârșit este, și prin El toate s-au făcut și se fac.

Pace ție, poporul Meu, casa Mea cea de azi! Este scris despre cel ce crede în Mine că voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui, și împlinesc acestea cu tine, și tu cu Mine, măi poporul Meu. O, ce ușor Îmi este să împlinesc cele scrise de Mine dacă am credință în voi pentru împlinirea lor! O, ce dor Îmi este să împlinesc Scripturile care mai sunt să se îplinească, măi poporul Meu! Voiesc să vin pe pământ cu trupul văzut și să dau poruncă cerului cel nou și pământului cel nou să se arate odată cu Mine și să-i bucure pe ai Mei, fiindcă am spus acum două mii de ani că Mă duc la Tatăl, că Mă duc să pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu să fie și ai Mei. O, sunt multe locașuri în casa Tatălui Meu, dar Eu sunt pe tron lângă Tatăl și-Mi slujește slava tronului stăpânitor și am aproape suită din cer, și de pe pământ venită.

O, bine este să fie al Meu cu totul omul pe pământ și să-Mi fie ucenic. Cel ce-Mi este Mie ucenic nu mai are altceva de lucru pe pământ, nu mai are viață aparte, ci are în Mine și pentru Mine cu totul, are în casa Mea, are înaintea Mea, iar aceasta tu trebuie să înțelegi îndeajuns, măi poporul Meu de la izvor. Te am aproape de gura Mea, de locul izvorului Meu de cuvânt, și vin la masa ta grăind și punând pe masă pentru pregătirea omului, că vreau să-L iubească omul pe Domnul, pe Cel ce vine, măi fiilor. Vreau să fiți voi clopoțelul Meu, vestirea Mea peste pământ, și să-L vestiți mereu pe Cel ce vine și să-I împărțiți venirea, să meargă Domnul pe pământ cuvânt, să meargă mereu, căci Eu sunt apostolul Tatălui și sunt purtătorul Lui de cuvânt și vin pe pământ, mereu vin cuvânt pe pământ și mereu lucrez, căci Tatăl Meu lucrează, mereu lucrează Tatăl, și prin Mine lucrează Tatăl.

Este scris în ziua aceasta prin rânduială bisericească duminica izgonirii lui Adam din rai, ca să se trezească omul spre apropierea lui de Dumnezeu, și nu să-L piardă pe Dom-

nul, căci la început L-a pierdut omul pe Dumnezeu, L-a pierdut prin păcatul neascultării, dar mai întâi L-a pierdut prin păcatul trufiei, și apoi prin neascultare, căci numai cel trufaș nu poate să asculte de la Dumnezeu, fiindcă trufia este păcat asupra lui Dumnezeu.

Omul care nu-L iubește pe Domnul este om trufaș, care ascultă de sine însuși. Se cunoaște cel trufaș, se cunoaște prin iubire de sine, prin ascultare de sine însuși, și apoi faptele lui îl arată, așa cum l-a arătat pe Adam fapta neascultării. Iar în ziua aceasta părinții cei sfinți au pus la început rânduială sfântă peste biserică și au scris să înceapă omul creștin șapte săptămâni de post ca să se pregătească pentru înviere, să se învețe cu așteptarea învierii și să lucreze pentru ea, că are nevoie de înviere omul.

O, trebuie să se supună omul, căci la început nu s-a supus, și a murit prin neascultare omul cel de la început, iar acum trebuie omul să-și lucreze învierea prin supunere înaintea Domnului, trebuie să țină post, căci la început n-a ascultat să țină.

O, trebuie reparată greșeala ta, omule. Neascultarea ți-a adus căderea din rai, iar acum trebuie să facem întoarcerea. Ai ascultat de femeie și n-ai mai ascultat de Dumnezeu. Când omul este atras de femeie, aceasta este pentru că femeia este atrasă spre bărbat din pricina neascultării de Dumnezeu și a ascultării lui de femeie. O, vino spre trezire, omule! Flutură în-gerașii între cer și pământ și lucrează în ajutorul tău ca să te lași de păcat și să treci din trup în duh, căci trupul nu-ți folosește la nimic, decât la despărțirea ta de Dumnezeu, omule.

Iată, vremea postului vine în ajutorul omului. Postiți de păcat, o, fii ai oamenilor! Postiți de trup, căci trupul îl trage pe om de la Dumnezeu, îl trage în cele ale trupului. Fiți senini la inimă și la față, ca nu cumva să se bucure diavolul de postirea voastră cea trufașă. Fiți tainici între voi și Dumnezeu, căci Domnul le dă har numai celor smeriți.

Plânge omul cel zidit de mâna Mea la început, plânge înaintea Mea, și iată ce-Mi spune:

— **D**oamne, Doamne, primește iarăși ruga mea cea pentru tot omul, o, Doamne. Să fie cuminte omul, dar ajută-l să fie așa, căci femeia a fost căderea omului din rai, și așa este și azi, și omul poate fără Dumnezeu, dar fără femeie nu poate, căci femeia a luat locul lui Dumnezeu în sufletul omului. Eu așa am pățit, și mi-ai ieșit înainte și m-ai muștrat pentru aceasta, dar eu m-am împietrit, ca drept răsplată peste mine a păcatului trufiei, Doamne. O, dorul de mărire îl face mic de tot pe om, dar nu știe omul aceasta, decât dacă-i spune cineva. Izgonirea mea din rai a fost după ce am ascultat de femeie, după ce am avut femeie pentru sufletul meu.

Să postească de femeie omul, o, Doamne, iar femeia trebuie să fie mai sălbatică, mai pădureață, mai rece prin acestea, mai puțină, Doamne, căci femeia se arată apropiată cu toate ale ei de cei din jurul ei, iar omului îi scade puterea cea pentru harul cel de sus.

O, să se învețe cu Dumnezeu femeia, și se va învăța și omul cu Dumnezeu. Să-I dea Domnului toată iubirea ei, nu să și-o dea ei sau omului, și așa va face și omul, dar ajută-l Tu pe el pentru această împlinire, o, Doamne.

Mi-e milă de Tine, Doamne. O, cât ai suferit și cât suferi de la păcatul meu, lung de șapte mii de ani din om în om, lung păcatul meu, Doamne! O, iartă-mă, ajutându-l pe om să rămână de partea Ta, Doamne! O, iartă-mă, înviind Tu în om, o, Doamne! Amin.

— **E**u, Domnul, ascult ruga durerii tale pentru om și-ți știu durerea ta, și-o știu Eu. Ai pierdut iubirea raiului când ai călcat peste ea. Ai căzut apoi pe pământ plin de durere, plin de tristețe, și ai slujit păcatului, neputincios asupra lui. Eu, Domnul, ascult suspinul tău, durerea ta pentru om, și vin pe pământ cuvânt ca să-l ajut pe om, și vin mereu. Nu mai stau în cer, că e nevoie de învierea omului pe pământ. O, vin curând, curând vin pe pământ cu slava Mea, cu ziua Mea cea de la sfârșit de timp și Mă voi da cu ea celor ce M-au iubit și Mă iubesc. Amin.

Așez cuvânt de binecuvântare pentru vremea postului mare, cel de dinaintea praznicului Învierii Mele. Eu în fiecare an trăiesc iar și iar ceea ce am trăit și am îndurat acum două mii de ani, și tot mereu împrăpățez învierea omului peste cei ce Mă urmează iubindu-Mă și făcând voia Mea în ei, dar prea mulți sunt cei care nu Mă iubesc și nu Mă caută pentru viața Mea în ei. Eu pentru aceștia plâng, plâng pe cruce, plâng, și răstignirea Mea pentru ei este mereu astăzi. Plâng și suspin pe cruce, mereu astăzi plâng pentru cei ce nu caută la crucea Mea.

O, pace ție, poporul Meu, casa Mea cea de azi, la care vin de la Tatăl cuvânt pe pământ ca să fiu împărțit de pe masa aceasta! O, dă-Mi putere să vin, dă-Mi mereu, fiule. O, dă-Mi mâna să vin. Nu mai este credință pe pământ pentru venirea Mea, dar tu rămâi, o, rămâi fiul cel credincios și stai deschis ca să vin, că Eu la tine vin, așa cum tu la Mine ai venit, și unii pe alții ne mărturisim, mărturisindu-ne venirea, și în Dumnezeu ne este întâlnirea. O, pace ție! Tu ești poporul Meu cel de azi. Pace ție! Amin, amin, amin.

17 februarie/2 martie 2014

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Părinții bisericii din cer grăiesc către păstorii bisericii de pe pământ; îndemnul lor către ordine cerească în casa Domnului. Nu este plăcut Domnului cum sărbătorește biserica duminica ortodoxiei, cu strângerea de bani. Ortodoxie: har și rugăciune cu har, naștere de fii născuți de sus, ca să fie sfinți apoi. Cei ce îl ajută pe Domnul și stau sub crucea venirii Lui de azi, aceia sunt fiii ortodoxiei.

Lucrarea pe care Tatăl Mi-a dat-o s-o săvârșesc în zilele acestea este să vin cuvânt pe pământ, să vin cu sfinții, să venim purtați de îngeri, Eu și sfinții Mei. Sunt Domnul, Iisus Hristos, sunt Cel ce M-am dovedit acum două mii de ani Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și tot pământul M-a aflat, iar apoi M-au dovedit din unii în alții sfinții Mei, purtătorii de har, purtătorii de Dumnezeu. O, cine sunt purtătorii de Dumnezeu? Sunt cei în care trăiește și lucrează Dumnezeu cu viața Sa și cu lucrarea Sa și sunt ei între cei chemați, aleși și credincioși, după cum este scris în Scripturi despre cei ce se sfințesc pentru Domnul și pentru lucrările Lui peste pământ.

O, sunt plin de cuvânt în zi de duminică, întâia duminică a Postului Mare, pe care părinții cei sfinți ai bisericii Mele au numit-o de la început pomenirea dreptei credințe, duminica ortodoxiei. O, ce frumos este când se face ordine în casă! Așa au făcut sfinții părinți, au pus ei ordine în biserică, în casa Tatălui Meu și a Mea și a lor și a fiilor lor, fii ai lui Dumnezeu între cei ce sunt fiii oamenilor. O, ce frumos este să grăim despre credință și despre părinți, ce frumos!

O, pace vouă, pace vouă, câți sunteți biserică a Mea, casă a lui Hristos pe pământ! O, pace și vouă, vouă, celor ce sunteți puțin asemenea fiilor adevărați ai bisericii Mele! Bise-

rica înseamnă casa Domnului, poporul Domnului. Fiecare popor are un stăpân care îngrijește sau nu îngrijește de poporul peste care stă așezat mai mare, și fiecare popor stă sau nu sub ascultarea stăpânului de peste el, își iubește sau nu stăpânul, cârmuitorul său. O, așa este și cu poporul care se cheamă popor ortodox pe pământ în mijlocul popoarelor care stau sub cârmuire fără de credință și de supunere și de dragoste de Dumnezeu Cel adevărat. Cel ce a făcut cerul și pământul, Acela este Dumnezeu Cel adevărat, și a făcut El văzutele și nevăzutele Lui. Chiar dacă toți fiii pământului știu și cred aceasta mai devreme sau mai târziu în viață și în credință, aceștia nu ascultă de Dumnezeu, dar între ei sunt cei puțini, cei chemați, aleși și credincioși, și aceștia sunt sub iubirea Mea, sub ocrotirea Mea, căci se dau sub stăpânirea Mea, se dau Mie și merg pe calea cea dreaptă a mersului cel pentru om, pe calea ortodoxiei merg și o împlinesc pe ea după toată rânduiala ei, căci Eu am spus pentru toți: «*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*», și toți cei care Mă aleg pentru acestea ce înseamnă Dumnezeu cu omul și pentru om, ei sunt poporul Domnului, casa Mea sunt ei, biserică a Mea sunt ei, iar Eu sunt Stăpânul lor, Dumnezeu lor, dar sunt Păstorul lor dacă ei sunt fiii credincioșiei.

O, cu cine poposesc Eu în duminica aceasta la masă de cuvânt pe pământ? Am venit cu părinții bisericii și grăim unii cu alții înaintea poporului Domnului, înaintea fiilor cuvântului Meu din zilele acestea, care sunt casa Mea și a cuvântului Meu când Eu vin cuvânt pe pământ.

O, pace vouă, celor ce ați cârmuit prin vreme biserica Mea și ați dat ei rânduilele sfinte pentru un mers frumos pe cale cu Mine al fiilor bisericii, al celor ce M-au ales pe Mine cale și adevăr și viață a lor! E zi de duminică și avem petrecere cerească aparte, avem de grăit bisericii. Binecuvântată să fie lucrarea Mea și a voastră în ziua aceasta de învățatură sfântă peste fiii lui Dumnezeu, peste casa Domnului pe pământ. Amin.

— **O**, ce frumos, Doamne, ce frumos este când se face ordine în casă și când apoi se păstrează ea pentru toată sfințenia și frumusețea casei! O, ce frumos! Noi aceasta am făcut în vremea luptei noastre pentru Tine pe pământ, pentru împărăția cerurilor cu noi. Am pus ordine cerească în casa Ta, în biserica Ta, și am lăsat-o peste ea, ca să fie păstrată această ordine, Doamne.

O, ce frumos este să grăim din cer despre casa lui Dumnezeu de pe pământ, despre ordinea din ea, despre credință și despre părinți, o, ce frumos, Doamne! E grea vremea pe pământ, și așa a fost ea mereu pentru cei ce au dorit după Tine cu adevărat, și iată, pe pământ nu mai este, nu se mai îngrijește nimeni de casa Ta, o, Doamne. Casa Ta este poporul cel ortodox, dar ce puțin se mai ține ordinea în casa Ta, Doamne! O, venim noi, noi, cei cu mila de turma Ta așa cum am fost și pe pământ, plini de milă pentru omul fără Dumnezeu pe cale. Venim noi să-i mângâiem, să-i întărim pe cale pe cei ce Te iubesc și Te doresc viața a lor.

O, fii ai bisericii, biserica este casa Domnului și a fiilor cei credincioși și ascultători Lui. O, luați seama bine cum vă numiți și cum vă prețuiți numele de creștin ortodox, că iată, sunt arătați cu degetul fiii ortodoxiei, și se smintesc fiii oamenilor din pricina lipsei de ordine sfântă peste casa Domnului și peste mersul poporului ortodox.

Și acum, o, părinți păstori peste biserică, voi aveți nume de păstori și aveți de păstorit viața bisericii lui Hristos. Noi am păstorit spre Domnul turma ortodoxiei. Voi cum lu-

crați? Lucrați tot ca noi? Aveți voi grijă să fie turma pe cale cu pășune pe ea, și nu prin spini rătăcind? O, nu cumva să fiți lupi. Aveți grijă ce lucrare faceți și ce aduce ea peste poporul Domnului. O, aveți grijă să faceți deosebire între lup și păstor, căci lupul are numai haină de păstor, iar asemănarea cu Păstorul Hristos n-o are, și nu poate unul ca acesta să facă lucrarea lui Hristos peste biserică. O, aveți grijă să nu vă păstoriți pe voi înșivă și atât, ca nu cumva să luați plata păstorilor năimiți și să fiți pedepsiți cu pedeapsa lor. Așadar iubii sfințenia, de la care vine în voi frica de Dumnezeu, și apoi credința cea sfântă și grija de biserică Domnului, după ordinea cea de la Domnul și cea de la sfinți, nu după cum este ordinea cea de pe pământ, căci biserică este casa Domnului și are peste ea ordine din cer. Sculați-vă dis-de-diminează, sculați-vă bine și păstoriți bine dacă ați luat haină și cârjă de păstor, că vi se va cere vouă lucrarea aceasta și rodul ei, rodul dreptei credințe peste fiii bisericii.

O, iată, durere de la voi se urcă la Domnul, păstori ai bisericii, căci voi în duminică aceasta stați cu punga desfăcută ca să curgă în ea bănuții din mâna celor ce au și a celor ce nu au, și aceasta este lucrarea în biserică în ziua aceasta. O, nu! Nu așa se sărbătorește în duminică aceasta credința bisericii. Nu căutați să vă ascundeți după cei de la început păstori și apostoli, care strângeau pentru sfinți, pentru cei săraci de la cei bogați, pentru cei săraci cu duhul, dar bogați în har și în credință și în lucrare, ca să poată ei pentru Domnul pe pământ, și nu pentru pământ. Vă amintim de Iuda apostolul, de cel care desfăcea punga ca să cadă în ea de la cei ce dădeau pentru cei săraci ai bisericii și pentru nevoile propovăduirii crucii, pentru Domnul Cuvântul, Care S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi plin de har și de adevăr acum două mii de ani, căci sosise pe pământ atunci împărăția lui Dumnezeu, care trebuia vestită cu mers de colo-colo peste tot, iar apostolul Iuda dădea deoparte din pungă fiindcă era fur, iar Domnul a zis ucenicilor Lui: «Unul din voi Mă va vinde, unul din voi este diavol».

O, păstori ai bisericii, har și rugăciune cu har, aceasta înseamnă ortodoxie, și înseamnă naștere de fii născuți de sus, din cuvântul lui Dumnezeu, și sfințiți apoi să fie ei și buni pentru cer și sfinți ca Domnul, iar altceva în afară de acestea înseamnă altceva, nu înseamnă împărăția Domnului cu oamenii. O, aveți grijă mare ce lucrare faceți în numele Domnului, în numele ortodoxiei, căci banul strică totul în om, strică omul la minte și la credință și îi strică frica de Dumnezeu. O, nu vă măriți, nu vă lăudați că sunteți păstori și că stați peste biserică. Găina cotcodăcește și dă de veste că a lăsat ouă în cuib, biata de ea, dar ea nu știe dacă vor ieși pui din ouăle ei, dacă sunt bune de sămânță de pui, dacă vor fi puse sau nu sub cloșcă pentru ca să se ivească viața și învierea puilor, care așteaptă în ou. Așa este și cu păstorul care-și vestește lucrarea sa și haina sa de păstor fără să aducă Domnului rod din ea pentru cer, pentru învierea omului.

O, dacă toți cei care se împărtășesc cu trupul și sângele Domnului prin biserică, dacă toți aceștia ar fi pentru Domnul așa cum Domnul este pentru ei, atunci ar fi mântuire mare peste ei, dar iată, nu iubesc pe Domnul fiii bisericii, ci iubesc păcatul și tot ce este pe pământ. Și iată minune de la Domnul: vine Domnul cu sfinții Lui pe pământ la masă de cuvânt, vine Domnul cu părinții bisericii și grăiesc ei cu Domnul și cu biserică Lui în zi de duminică și de pomenire a dreptei credințe.

Ne-a folosit Domnul pe pământ pentru împlinirea cu noi a Evangheliei Lui, iar azi El vine cu noi pentru împlinirea

venirii Lui cu sfinții, pe care a anunțat-o El Însuși că va fi și că va veni.

Vine Domnul! Luați aminte, o, luați aminte, fii ai ortodoxiei, dar luați aminte, voi, păstori ai turmei. Vine Domnul! Ce răspuns veți da voi Lui?

O, vino, Doamne, vino mereu, vino cu sfinții Tăi, căci oamenii au stricat toată rânduiala casei Tale, și trebuie să lucrezi Tu, și cei din cer! Vino, Doamne, vino, căci Duhul și mireasa zic: Vino! Amin.

— **D**a, vin curând, vin, dar iată, vin mereu și Îmi găsesc calea pentru ziua cea mare a venirii Mele și spun cuvânt în zi de duminică, de pomenire a dreptei credințe, și zic: mai mare pedeapsă au ortodocșii care nu merg la biserică și nu țin predaniile toate în toată vremea, predanii lăsate de părinți plini de har, mai mare vină au aceștia decât aceia care rătăcesc prin toți spinii, pe la secte, de nu știu aceștia să deosebească dreapta de stânga lor. Așadar, păstori bisericii vor avea de dat răspuns greu dacă s-au ales să se facă păstori. De la păstori trebuie să se vadă și să învețe pe Dumnezeu fiii bisericii, iar păstori trebuie să fie ca Dumnezeu și să fie ei calea, adevărul și viața Domnului în fața celor ce au de ales să meargă spre Domnul. Amin.

O, păstori ai bisericii, iată-i pe fiii cei ortodocși, folosiți de Mine, Domnul, pentru venirea Mea cuvânt pe pământ în acest timp! Se împlinește pe pământ acum Evanghelia venirii Mele cu sfinții, și vin în casa Mea și grăiesc vouă cuvânt de trezire și vă îndemn să faceți deosebire între lup și păstor, între ucenic și diavol așa cum am făcut Eu, căci Iuda își dădea deoparte din punga în care se pune pentru nevoile săracilor bisericii, iar Eu, Domnul, l-am numit vânzător și l-am numit diavol, căci era ascuns. Când omul se ascunde cu ceva, îngerul rău îl îndeamnă pe el aceasta, și iată câtă învățătură trebuie să fie pusă peste fiii casei Domnului mereu, mereu!

O, trebuie pocăință multă și umilință multă. Altfel zadarnic cred cei ce cred și strigă la Domnul pentru ei. Trebuie credință neamestecată cu păcatul și cu faptele lui fel de fel. Să umble în lumină cei ce cred spre Dumnezeu. Să fie curați la inimă și la faptă cei ce vor să iubească pe Domnul. Amin.

O, pace vouă, celor ce Mă ajutați și stați sub crucea venirii Mele de azi cuvânt pe pământ! Voi sunteți fiii ortodoxiei, căci cei ce lucrează, aceia se dovedesc a fi fii și ucenici ai Mei. O, rămâneți în iubirea Mea, fiilor, rămâneți poporul Meu, via Mea, sădirea Mea cea scumpă, fiilor. Eu sunt cu voi tot timpul. Așa să fiți și voi cu Mine, așa să fiți și voi, fiilor. Voi sunteți casa Mea, casa în care Eu sălășluiesc și masa la care cinez cu sfinții Mei și cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

24 februarie/9 martie 2014

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci

Nu este bine să fie omul singur. Viața cea binecuvântată este viața de obște. Grăirea Domnului către fiii neamului român, să se oprească de la călcarea legilor sfinte, să se pregătească să întâmpine venirea cu slavă a Domnului.

În zi de duminică, Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă las cu sfinții Mei, Mă las în jos pe nor deasupra grădiniței cuvântului Meu din mijlocul neamului român și ne așezăm cuvânt în carte, Eu, și sfinții Mei. Cei patruzeci de sfinți mucenici pătimitori în Sevasta, pomeniți în cer și pe pământ deodată, au stat să Mă aștepte să cobor Eu cuvânt, căci ziua ce a trecut a fost ziua lor de pomenire, iar Eu cu dragoste mare îi am azi la masa Mea de cuvânt, căci cobor cu

sărbătoare de cuvânt pentru cruce, pentru iubire, căci crucea înseamnă iubire, iubire de Dumnezeu înseamnă ea pentru om, iar povara postului cel pentru prăznuirea învierii Mele a ajuns la mijlocul lui, și mai trebuie iubire și curaj în iubire ca să ajungem la împlinirea cea de șapte săptămâni a acestei vremi de post, vreme dulce pentru cei din cer de la iubirea de Dumnezeu a celor de pe pământ biserică a lui Iisus Hristos, biserica Mea, trupul lui Hristos cu toate mădulele lui, casa Domnului și cei ce locuiesc în ea, trăirea întru Mine a celor ce Mă iubesc.

O, pace ție, poporul Meu, care Mă primești aici, la izvor! De aici izvorăsc Eu cuvânt peste pământ și de aici Mă împart.

O, pace și vouă, celor ce Mă aveți de aici de hrană cerească, de învățătură peste voi!

O, pace și ție, neam român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp! O, de ce spun Eu că ești tu neamul Meu cel de acum? Pentru că în mijlocul tău am pe poporul cuvântului Meu, căruia Eu i-am dat naștere de sus, din cer, prin cuvântul Meu cel izvorât din gura Mea peste el vreme de aproape șaizeci de ani pe vatra ta, neam român.

O, pace și vouă, vouă, popoare de peste tot pământul! Eu, Domnul Iisus Hristos, Păstorul Cel cu crucea, rostesc peste voi: Pace vouă! Duhul lui satana vă împinge la răzvrătire între voi, dar Eu, Domnul, vă zic: Pace vouă! Pace între voi! Credincioși sau necredincioși lui Dumnezeu și venirii Lui de acum cuvânt peste pământ, pace zic, pace vouă! Poruncă nouă vă aduc: iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu! O, iubiți-vă unii pe alții, căci altfel vă urâți. Precum v-am iubit Eu iubiți-vă, precum v-a iubit Tatăl, de M-a dat pe Mine crucii și răstignirii apoi, ca să nu piară cei ce cred în Mine, ci să aibă viață veșnică. Omul nu are pieire, dar are bine sau rău veșnic, are ori viață veșnică, ori durere veșnică, iar viața cea de dinaintea veșniciei i-a fost omului dată ca să trăiască ori pentru Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și lumea, ori pentru satana, cel care a răsturnat statul lui Dumnezeu în om. Eu l-am făcut pe om ca să locuiesc în el cu voia Mea, cu iubirea Mea, cu împărăția Mea în om, dar satana, după ce a fost înființat de om împotriva Mea în om, a lucrat voia omului apoi și a răsturnat voia Mea în om și și-a făcut omul rost de voia sa, de suferință, de viață fără de Dumnezeu pe pământ, chiar dacă el plânge după Dumnezeu, după bine, căci Dumnezeu înseamnă binele omului, nu altceva înseamnă binele lui, precum binele nu înseamnă altceva pentru om decât Dumnezeu, Unul Dumnezeu.

O, e pildă pentru om Domnul Cel Unul din trei: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ca tot așa să petreacă și omul întru lucrarea sa înaintea lui Dumnezeu, căci nu este bine să fie omul singur, nu este, precum nici Dumnezeu nu este din Unul singur. Când omul este singur, poate face voia sa peste el, poate satana, așa cum a putut la început când a stat omul despărțit de om pentru voia și puterea lui satana apoi peste om, căci atunci s-a înființat răul în om, răul cel împotriva sa însuși și împotriva lui Dumnezeu în el, căci l-a despărțit de Dumnezeu pe om acest rău, iar voia de sine a omului s-a făcut satană pe pământ.

O, nu este bine să fie omul singur, ci este bine să fie ca Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, toți întru Unul, iar Eu, Domnul, am spus răspicat: Acolo unde sunt uniți doi și trei în numele Meu, acolo sunt Eu, acolo, și nu sunt unde omul este singur, chiar dacă omul caută să zică altfel în fel și chip ca să-și facă rost de neascultare și de nesupunere față de cuvântul rostit peste om, să-și facă omul rost de voia sa peste el, iar

Eu am rostit cuvânt de binecuvântare pentru cei ce stau uniți întru Mine, și iată, aduc la masă cuvântul celor ce au stat uniți sub binecuvântarea Mea, de am putut Eu fi cu ei în vremea mărturiei lor cea pentru Mine în cetatea Sevasta.

O, vă dau rând la masa Mea de cuvânt, mucenici iubitori și răbdători cu Mine. Ați iubit și ați răbdat atunci pentru numele Meu, pentru mărturia Mea, și iată, ați iubit și ați răbdat și ați așteptat, fiilor, cu ziua voastră de pomenire între sfinți, ziua care a trecut înaintea acesteia, că dor le este la sfinți de masa Mea de cuvânt pe pământ aici. Binecuvântată să vă fie intrarea în cartea cuvântului Meu și dorul vostru și iubirea și așteptarea! Toți sfinții Mei au așteptat și așteaptă venirea Mea pe pământ. O, pace vouă la masă de cuvânt cu Mine și cu cei ce iau de pe masă pentru hrana lor cea din cer. Amin.

O, cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeu nostru, ca Tine, o, Doamne, Care faci minuni? O, slavă Ție, din cer și până pe pământ, de pe pământ și până în cer slavă Ție, Doamne, Tată, Fiule și Duhule Sfinte, Unule Dumnezeu lăudat și mărit! Toată făptura Te slăvește, Dătătorule de viață Doamne. Ne aplecăm cu rugăciune spre Tine și-Ți spunem: O, adu vremea aceea să nu se mai despartă de Tine omul, Doamne, ci să Te slăvească pe veci de veci, căci Tu ești Atoateziditorul. Noi nu ne-am despărțit de Tine în vremea încercării iubirii noastre de Dumnezeu, și am rămas uniți și nedespărțiți de Tine, iar cel unul între noi temător de ziua încercării a căzut în slăbiciune de sine și a fost înlocuit, că ai pus la loc această lipsă dintre noi și am rămas noi cu numărul întreg, slăvind iubirea noastră de Tine înaintea Ta și înaintea celor ce ar fi dat să ne despartă pe noi de Dumnezeu în vremea aceea, iar Tu ne-ai întărit mult și ne-ai păstrat ai ei, ai mărturisirii cea pentru Tine. O, adu, Doamne, pe pământ vremea Ta cu oamenii, și adu aceasta acolo unde se vrea mare împotrivirea omului, căci omul nu poate singur să scape de sub puterea vrăjii întunecate a acestui veac înșelător și trecător ca și orice înșelare care-l prinde pe om sub ea.

O, Te rugăm pentru neamul român, ține-l, Doamne, sub mantia Ta, și dă-i putere și duh de sus poporului cuvântului Tău din mijlocul acestui neam, ca să stea înaintea Ta cu veghe pentru Tine și pentru neamul român, că este nevoie de Tine, Doamne, și e slab în iubire de Dumnezeu neamul român și îi trebuie ocrotire și iubire prin ea, căci Tu ai așezat spre împlinire venirea Ta pe vatra lui în mijlocul popoarelor de pe pământ, care nu mai dau să-și sfârșească goana lor după vânt. O, întoarce mersul popoarelor, întoarce-l spre Tine, Doamne, și fă aceasta pentru jertfa iubirii de Tine a atâtor sfinți, care Te-au mărturisit pe pământ cu nădejdea că vei veni cu împărăția Ta, care va dăinui pe vecii.

O, ce greu, ce greu e pe pământ, Doamne! Pe pământ trebuia să fie împărăția cerurilor la vedere peste tot, iar dacă ea nu este, este încordare, este răzmeriță, este nedragoste și nesupunere prin iubire, este voia omului, este ca omul cel fără Dumnezeu, pentru că omul nu știe să fie adevărat în cuvânt. El zice cu gura, săracul, zice: „Fie, Doamne, voia Ta pe pământ ca și în cer“, dar nu Te lasă și nu Te ajută să împlinești Tu așa, căci omul își are lucrarea lui pe pământ, bietul de el. O, e mare iubire viața sub cruce, Doamne. Trebuie să dea deoparte omul trăirea cea după voia sa și trebuie să-și ia crucea și să meargă după Tine, nu după sine, nu după voia sa, ci după voia Ta.

O, Domnul sălășluiește în camera inimii și face din voi rituri ai Săi prin lucrarea Duhului Sfânt, dar supuneți-vă Lui cu iubire, o, oameni de pe pământ. Viața sub cruce este dulce

și rămâne pe vecii cu plata ei și capătă înviere omul, capătă ca și Domnul, Care a înviat prin cruce. Așadar, dați Domnului toată slava, toată viața, toată închinarea în toată vremea, și va veni Domnul și va împlini cu omul așa, iar împărăția Lui nu va avea sfârșit, nu va avea, căci așa este scris.

O, așa, Doamne, așa să îplinești, curând, curând să îplinești așa, căci sfinții în cer și pe pământ așteaptă pe Domnul și-I strigă Lui: Vino! Amin.

— **O**, strigați-Mă să vin, strigați-Mă de sus și de jos, o, sfinți, iubii Mei copii! Strigarea voastră Îmi dă putere, Îmi dă venire, Îmi face cale, iar calea Eu sunt, Eu Însuși. Când am venit pe pământ acum două mii de ani i-am arătat omului calea, i-am arătat crucea, i-am arătat lucrarea Mea în mijlocul oamenilor credincioși și necredincioși și învierea Mea apoi prin cruce. I-am arătat Eu Însuși omului că trebuie să postească post de patruzeci de zile ca și Dumnezeu, ca să poată birui duhul lumii și toată ispita acestui duh, ca și Dumnezeu să poată.

O, Mă uit pe pământ, Mă uit în mijlocul neamului român, la care Eu cobor cuvântul gurii Mele, Mă uit și văd neleguire mare asupra legilor sfinte lăsate prin sfinții părinți pe pământ pentru asemănarea omului cu Mine, cu Dumnezeul lui. Mormane de carne văd în vreme scrisă pentru post peste om, iar carnea s-a stricat și a fost aruncată la gunoi și n-au mai mâncat-o oamenii, fiindcă s-a stricat. O, nici n-ar trebui să atingă mâna de carne, dară să mai mănânce oamenii carne în vreme de post! O, acolo unde se calcă peste legile sfinte, acolo nu este iubire și nu este frică de Dumnezeu pentru iubire, ci este împotrivire asupra lui Dumnezeu, iar Eu am spus să-și ia omul crucea și să urmeze Mie, așa i-am spus omului să facă.

O, nu treceți înaintea Domnului cu judecățile și cu voile voastre, voi, fii ai neamului român, căci voi sunteți trecuți creștini la Dumnezeu, țară creștin-ortodoxă. Grăiesc cu voi aproape, măi fiilor, căci Eu, Domnul, am în mijlocul vostru venirea Mea cuvânt pe pământ. O, nu pot să vă umplu de puterea cea plină de har a statului Meu între voi cuvânt, nu pot dacă voi prin călcarea legilor sfinte împiedicați creșterea voastră duhovnicească și înțelegerea de către voi a înțelepciunii de sus când ea vine pe pământ cuvânt la voi. Iubirea de voi înșivă este cel mai mare vrăjmaș al Meu și al vostru și Mă lăsați pe Mine în lături și treceți înaintea Mea cu judecățile voastre, cu obiceiurile și gândurile voastre, cu puterea pe care ziceți că o aveți și că o știți împărți, dar aceasta vine peste voi prin păcatul cel de la început al omului nesupus lui Dumnezeu, prin mândria vieții, o, fii români. Le-aș da sfat conducătorilor de peste voi să vă călăuzească sufletul spre Domnul pentru ocrotirea voastră de la El spre voi în vremi de dureri și de ispite, dar nici ei nu-L împlinesc pe Domnul în ei, iar voi nu aveți de unde lua povață și faptă pentru împlinirea Mea în voi. O, vă dau Eu, vin Eu și vă dau sfat, vin Eu din cer și vă dau. Nu Domnul să fie numărat al doilea după voi, ci voi fiecare să vă numărați al doilea după Domnul, iar pe Domnul Întâiul pentru voia cea de peste voi, și va fi ocrotire mare peste neamul român, căci va fi Domnul mare pentru el, iar el va fi cel ocrotit.

Un ceas, și vine Domnul cu toată slava Sa și vine cu putere. Să se așeze tot omul în genunchi și să-și ceară iertare la Domnul pentru toate păcatele lui și să ceară apoi ocrotire și iubire pentru voia Domnului pe pământ, căci voia omului depărtează pe Domnul și toată ocrotirea cea de sus.

Purtător de cruce să fie omul, căci viața fără cruce este rușinoasă, este carne și fire, carne și sânge, și acestea nu au

viață veșnică, nu au moștenire cu cerul.

Binecuvântată să fie purtarea crucii și puterea care vine peste om de la aceasta, și binecuvântați să fie cei ce au iubire pentru Domnul, iar cei ce nu iubesc pe Domnul, să fie anatemă, precum este scris, până ce ei se vor înțelepți să meargă cu pocăință spre Domnul, spre Cel ce izbăvește pe cel care-L cheamă pe El, și oricine va chema numele Domnului va fi izbăvit, precum este scris, va fi mântuit, va fi cel ocrotit, va fi Domnului credincios. Amin, amin, amin.

10/23 martie 2014

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Oamenii nu au iubire de Dumnezeu pentru că au iubire de păcat. După neascultarea de Dumnezeu urmează păcatul: despărțirea de Dumnezeu a omului. Omul cel înviat din păcat trebuie să lucreze mult și mereu înviere în el și despărțire de duhul lumii. Maria Egipteanca îi îndeamnă din cer pe fiii păcatului să caute spre nașterea cea din nou și să lucreze poruncile vieții.

In zi de duminică Eu, Domnul, Mă las cuvânt peste pământ și Mă așez în carte cu povață de viață, căci vieții îi trebuie hrană, îi trebuie putere, îi trebuie pe Dumnezeu mereu, mereu, iar omul este departe, departe de Dumnezeu și de taina vieții, fiindcă omul nu știe, nu vrea să știe ce este viața și de unde vine ea.

Mă așez cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu de la izvor, iar tu ești împărțitor de hrană, împărțitor de viață și de hrană pentru viață, căci Domnul este viața omului, iar cuvântul Său este hrana vieții. Sunt Domnul Iisus Hristos, dătătorul de viață. Cu duh dătător de viață am venit pe pământ și M-am împărțit în toate părțile ca să ia oamenii pe Dumnezeu în ei, o, și am găsit puțină iubire de Dumnezeu în oameni, ca și acum când iarăși vin și iarăși Mă împart și iarăși puțină iubire găsesc pentru întâmpinarea Mea.

Cu duhul învierii vin și n-au oamenii iubire și nu Mă întâmpină când vin. O, de ce n-au oamenii iubire de Dumnezeu, fiilor? Îi amăgește păcatul, mereu, mereu îi amăgește păcatul, că li se face dulce și le ține loc de iubire în ei, o, și Mi-e tare milă de toți oamenii, măi fiilor. E otrăvită cu păcatul ființa lor, și plânge cerul după ei și plânge suspinul Meu pe lângă ei în zilele acestea de venirea a Mea cuvânt peste pământ, căci păcatul este otrava care îl mănâncă pe om și din care omul mănâncă, fiindcă n-are cine să le arate oamenilor calea vieții.

O, trebuie mult iubit Dumnezeu de către cel care îndrumă omul pe calea vieții. Grăim în ziua aceasta despre Duhul Cel dătător de viață, Duhul Care îl luminează pe om făcându-l lumină și împărțitor de lumină ca și Dumnezeu, căci viața lui se face lumină oamenilor și luminează întunericul și văd oamenii să meargă și unde să meargă și cu cine să meargă pe cale, dar mai întâi omul trebuie să nu mai vadă lumea și mersul ei cel cu păcat, căci în lume omul este supus păcatului, fiindcă e tare slab omul și are în el otrava păcatului, o are dintru început, de când omul s-a despărțit de Dumnezeu pentru păcat prin neascultare, iar după neascultare urmează păcatul.

O, poporul Meu de peste tot al cuvântului Meu cel de azi, ferește-te, fiule, de neascultare de Dumnezeu și de cuvântul lui Dumnezeu, căci după neascultare urmează păcatul, iar păcatul este despărțirea de Dumnezeu a omului, este moarte păcatul și îi trebuie înviere apoi omului, trebuie să vină Domnul la el și să-l strige să învieze, să iasă din păcat și să iasă din

el păcatul, mai întâi din minte și din inimă, și apoi din trupul lui tot. Această povăț s-o ia de la tine tot omul care vede lumina Mea în mijlocul tău, lumină în tine și în jurul tău, iar în ziua aceasta vin la tine, poporul Meu, vin cu oaspeți cerești la masa ta cu Mine.

Se pomenește bisericeste în ceata cuvioaselor Maria Egipteanca, cea care a înviat din păcat când Eu, Domnul, am luminat mintea și inima ei cu Duhul Cel dătător de viață cu Care am venit să lucrez și să luminez pe pământ, și i-am dat ei înviere și lucrare apoi împotriva păcatului, că după înviere omul trebuie să lucreze mult și mereu înviere în el și despărțire de duhul lumii, care îl ispitește din urmă, și multă, multă iubire de Dumnezeu și unire cu Dumnezeu îi trebuie celui înviat, căci altfel nu poate omul să rămână viu după ce înviază din păcat.

Iubirea îl curăță pe om de păcat, și aceasta va grăi la masa cea de azi Maria Egipteanca, plină de dor de cuvânt în ea, plină de dor, căci S-a făcut Domnul iubire și dor în ea, și numai așa a putut ea lupta cu moartea care stăpânise mădulele ei până ce s-a trezit în ea dragostea, care a trezit-o pe ea.

O, pace ție, fiică luptătoare, pace ție la masa Mea cu poporul cuvântului Meu cel de azi! Amin.

— **S**i eu Îți zic Ție: pace Ție, Iisus Hristos, Ție și numelui Tău cel frumos, Domnul meu, Domnul învierii! O, câtă înviere mi-ai dat! O, câtă milă ai arătat sufletului meu cel atât de păcătos și trupului meu cel atât de abătut de la poruncile vieții, Doamne! O, cât de bun ești cu cei pierduți de tot când Tu le ieși în cale ca să le dai înviere, Doamne! Trăgeau din mine duhurile păcatului ca dintr-un stârv, și Te-ai milostivit de mine, Doamne, și m-ai scos din lume și m-ai călăuzit departe de ea și i-ai scăpat de păcatul din mine pe cei mulți, cărora le ologeam puterea cea bună prin otrava cea dinăuntrul meu, și care se făcea moarte în mulți. Am slăbit atâtea suflete prin pofta din mine, care trăia cu multul în mădulele mele începând de la dorirea inimii, iar apoi mi-a rămas inima plină de jale în toată vremea mea din pustie pentru sufletele slăbite de mine în vremea desfătărilor mele trupesti. „O, ce-am făcut asupra lor!“, așa-mi spuneam, și Te rugam pentru mântuirea mea și a lor, Doamne.

Voiesc să-l rog pe om să se lase de păcat, să strig la toți să vină după Domnul, să-L caute să le dea învierea și ridicarea din păcat, căci omul se ascunde mult în el cu păcatul când vrea să nu i-l știe ceilalți, și e în mare primejdie cel ce se ascunde. Eu nu m-am ascuns cu păcatul și nu mi-a fost greu să mă arăt cu el și nu mi-a fost greu să-mi recunosc păcatele înaintea Domnului și înaintea tuturor, căci inima curată este cea care nu se ascunde în ea cu nimic bun sau rău, și pe aceea o ajută Domnul cu dragostea cea de sus, căci de ar ascunde omul pe cele ce le iubește cu inima sa, o, nu se poate ascunde nici în el, nici în altul, căci duhul descoperirii lucrează mult din cer pe pământ, mult cât nu se suie la mintea omului cât lucrează acest duh, care scoate la lumină pe cele ascunse de om, ori spre izbăvirea, ori spre osândirea lui.

O, bietul om, o, bietul om! Zice omul că înnebunește dacă nu ia din păcat, și îi este dor de păcat și de înșelarea de la păcat, dar el, omul, este nebun dacă iubește păcatul și nu mai are cum înnebuni mai mult dacă are atâta dor de păcat, atâta neastâmpăr, atâta pribegie pe calea lui după păcat, și e nebun de pribeag omul, iar păcatul este mai nebun, mai tare peste om cu cât omul este mai gol de ajutor, de Dumnezeu, Care-l ajută pe om împotriva păcatului, dar omul fuge de Dumnezeu și fuge după păcat, săracul.

O, fii ai păcatului, căutați spre nașterea cea din nou, căci sunteți pedepsiți de păcat așa cum am fost eu până la ziua învierii mele din păcat. E pedeapsă în voi păcatul. Vine Domnul pe pământ cuvânt și vă strigă la El. Răspundeți strigării Lui și iubirii Lui, că El e Domnul învierii și vă poate învia spre o viață dulce și spre roade dulci ca și El. Neascultării de Dumnezeu îi urmează păcatul, și iată de ce cade omul în păcat. Nimeni să nu se mire de ce ajunge să facă păcat. Face pentru că nu ascultă ceea ce Domnul îi cere să asculte și să facă. Nu este păcat mai mare ca neascultarea, iar după ea urmează păcatele ei. E vremea de post și de rugăciune pentru izbăvire de păcate, iar oamenii n-au putere, n-au frică, n-au voință pentru această ascultare.

O, fii ai păcatului, ascultați, ascultați de orânduilele cele de la Dumnezeu și de la sfinții Lui. Puneți în voi dragostea de Domnul, că de la ea și cu ea vin toate bunătățile ei și vă va veni învierea și va veni la voi harul, pe care Domnul mi l-a dat și mie când m-a despărțit de păcat prin lumina Lui cea de sus, care m-a învățat viața. O, lăsați-vă spre salvare, căci ea vă caută. Iubiți postul de bucate și de păcate, că de la păcatele voastre vin toate suferințele de pe pământ, toate suferințele voastre. Păcatul atrage mânia lui Dumnezeu și pustiitate atrage. Rămâne pustiu de oameni pământul când nu mai poate duce pe el omul și păcatele lui.

O, fii ai păcatului, sculați-vă și înviați pământul de sub voi făcând poruncile Domnului pe pământ! O, ce frumoase sunt de împlinit poruncile Domnului! Dacă vreți să vedeți rodul acestor frumuseți trebuie să împliniți cu dor și cu iubire aceste porunci. Ele sunt poruncile vieții, și toate cele zece câte sunt, sunt cuprinse într-o una: să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău. Iubirea este din cer, nu de pe pământ. Ea este cer, nu este pământ. O, ce fericiți ar fi pe pământ oamenii dacă ar căuta cu mult dor și drag să îplinească amănunțit poruncile vieții! O, ce fericit ar fi Domnul să aibă ascultare de la om!

O, câtă înviere ar avea omul și cât de înviat ai fi Tu în el, Doamne, dacă el ar iubi și ar căuta să asculte și să facă poruncile vieții! Iată, Tu și poporul Tău de azi, Doamne! O, dacă n-ai fi Tu cu ei, n-ar fi nici ei cu Tine! Dar Tu ai iubit mult și ai zidit acest popor ca să faci bine oamenilor din mijlocul lui, că iată cât de mult și bogat izvor s-a făcut cuvântul Tău peste pământ din acest loc binecuvântat, în care Tu și cei din cer aveți sălaş și lucrare cerească între oameni! O, învață-i mereu, învață-i ascultarea de Dumnezeu, învață-i, Doamne, mereu, și dă-le har și lucrare cu har. Fă să se înmulțească peste pământ această lumină și sună, Doamne, învierea și vino, că iată, vii și strigi, și dă-le har celor ce dau să Te audă, că și mie mi-ai dat, și m-ai ajutat, Doamne, să lupt și să Te am și să Te păstrez al meu, Dumnezeul meu, iar Tu pe mine să mă păstrezi a Ta, că acesta mi-a fost dorul după ce duhul învierii l-am avut de la Tine peste ființa mea atât de pierdută până atunci.

O, slavă Ție și harului Tău peste pământ, Doamne! Cetele cerești sunt slava Ta și Te slăvește slava Ta, Te slăvesc cetele cerești, Își slăvesc Stăpânul, căci între cei din cer este ascultare și este iubire și este Dumnezeu. Amin.

— **I**ată învățătură de înviere sun Eu, Domnul, prin sfinții Mei, prin cei ce s-au izbăvit de păcat și s-au sfințit pentru Mine pe pământ! O, câtă ajutorare ai tu prin cei din cer alături cu Mine la masa Mea de cuvânt cu tine, poporul Meu! Te las spre odihnă de sub cuvântul Meu cel de azi și Mă pregătesc să cobor cu mama Mea Fecioara și să grăim cu tine, fiule, și să grăim peste pământ și peste popoare,

căci de aici împart cuvântul Meu peste pământ.

O, de ce puteți voi să rămâneți cu Mine, fiilor? De ce lumea nu poate cu Dumnezeu? Acestea vom căuta să le deslușim cu înțelepciune de sus în ziua de praznic sfânt, care urmează. Umblați, așadar, mereu la ceea ce azi v-am învățat pe voi și pe cei ce iau pe Domnul de la voi, umblați la taina ascultării și sprijiniți-vă cu ea și cu lucrările ei, căci cei ce nu ascultă greșesc apoi, măi fiilor.

O, poporul Meu, fii destoinic la învățătură și apoi la împlinirea ei peste tine, căci tu trebuie să fii ocrotitul Meu și trebuie lucrat pentru aceasta. Nu strângem masa între Mine și tine. Mă întorc cu zi de praznic împărătesc, fiule poporul Meu. Unii pe alții să ne așteptăm și să ne primim, fiilor. Amin, amin, amin.

24 martie/6 aprilie 2014

Praznicul Dumnezeieștii Bunevestiri

Cel ce Îl așteaptă pe Domnul va avea parte de ziua bucuriei, venirea Domnului la el. Oamenii se încântă de slava pământească. Grăirea Maicii Domnului către noroadele pământului care se războiesc între ele. Cum poate creștinul să rămână cu Domnul.

E zi de praznic împărătesc în cer în această zi, după orânduiala lăsată prin sfinți pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ, care iubesc pe cele din cer, iubind ei să petreacă odată cu cei din cer slava sărbătorilor cerești, spre aducerea-aminte a lucrărilor lui Dumnezeu între oameni, căci toate spre mântuirea oamenilor se lucrează în cer, și apoi pe pământ se așează ele și lucrează credință și mântuire în oameni și lucrează bucurie în cer și pe pământ.

Eu, Domnul, Îmi fac în ziua aceasta de praznic sfânt dovada dumnezeirii Mele. Sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Sunt Dumnezeu și Om. Am Tată și mamă și sunt din cer venit, și sunt și de pe pământ, căci am venit pe pământ ca să Mă vestesc oamenilor că Eu sunt Cel ce sunt, că este Dumnezeu, că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt lucrează mult și mereu în cer și pe pământ și nu stă Dumnezeu din lucrarea Sa. Cel ce a făcut cerul și pământul, o, cum să stea, cum ar putea să stea din lucrarea Sa vreo clipă, după ce a făcut această facere și după ce l-a zidit pe om?

Am venit din cer pe pământ acum două mii de ani, și am venit apoi de pe pământ în cer, iar acum, o, acum vin iar din cer pe pământ. Vin și Mă duc, Mă duc și vin și sunt mereu pe cale. Am îngeri însoțire și slujire și acoperământ, căci tainic lucrez, și nu dau deoparte perdeaua de deasupra Mea până ce de la margini la margini voi fi vestit și cunoscut și așteptat și mult dorit și iubit, căci Eu sunt iubirea cea fără de început și fără de sfârșit, fiindcă așa este Dumnezeu, nu are început și nici sfârșit, ci are doar iubire, iar ea nu va pieri.

O, cum să fac? Dau să Mă sfătuiesc cu cei de pe pământ cum să fac să le pregătesc bucurii. Încă de la facerea cerului și a pământului, mai înainte de a-l zidi pe om, încă de pe atunci am lucrat să-i pregătesc omului bucurii cerești, bucurii cu Dumnezeu și de la Dumnezeu, dar omul a dat mereu să-și pregătească el bucurii chiar și în raiul în care l-am așezat spre bucuria Mea și a lui, numai că el, omul, nu-și poate pregăti decât dureri, bietul de el. Bucuriile omului sunt numai cele de la Domnul lucrate și dăruite lui apoi așa cum s-a pregătit acum două mii de ani zi de bucurie venită pe pământ, și apoi prin îngeri a fost ea vestită și așezată să fie spre pomnire, căci venise ziua zămislirii Mele în mamă Fecioară, iar când a venit această clipă s-a făcut lumină de îngeri în

jurul Fecioarei și glas îngeresc a vestit-o pe ea că va fi mama lui Dumnezeu, a Fiului lui Dumnezeu, că va veni Domnul pe pământ și Se va îmbrăca în trup, Se va așeza sămânță de Om în pântecul ei și Se va supune facerii prin naștere feciorelnică, și numai din cer se va lucra și va lua Dumnezeu trup pe pământ și Se va naște Prunc și va crește încet, încet ca și omul și va ajunge la vârsta de bărbat desăvârșit și va plăti apoi vrăjmașului omului prețul pentru răscumpărarea omului, care a murit prin păcat, care moare prin păcatul cel de la început al neascultării de Dumnezeu a omului în rai, și va muri Dumnezeu, va muri ca omul și va învia apoi ca Dumnezeu, căci trebuia plătită viața omului, și numai Dumnezeu a putut să plătească, fiindcă hoțul este tainic, este ascuns, și pe ascuns a lucrat de a făcut omului moarte, și trebuia tot tainic să se pătrundă în locuința morților și să se ia din ea avutul lui Dumnezeu, avutul cel furat. O, numai Eu, Domnul, numai Eu am putut să pătrund în casa hoțului, numai Cel tainic a putut aceasta, iar hoțul s-a înspăimântat mult când a aflat cine sunt Eu, Cel ce am pătruns în locuința lui și Mi-am luat înapoi ceea ce el Mi-a furat.

O, acum două mii de ani s-a luminat încăperea unde locuia mama Mea Fecioara și i-a spus ei slujitorul Domnului, i-a spus din lumină: «*Bucură-te, tu, Marie Fecioară! Tu ești plină de har, plină de Dumnezeu și de cele pentru El. El este cu tine și binecuvântată ești tu între femei și vei zămisli în sânul tău și vei naște un Fiu și vei chema numele Lui: Iisus. Acesta va fi mare, și Fiul Celui Preaînalt va fi și Se va chema, și va sta El pe tronul Părintelui Său David și va împărăți peste casa Domnului în veci, căci împărăția Lui va fi fără de sfârșit, că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. O, nu te mira, tu nu știi de bărbat, după cum spui, dar Duhul Sfânt Se va coborî acum peste tine și vei fi umbră de puterea Celui Preaînalt, și de aceea Pruncul tău Se va naște din tine și Fiul lui Dumnezeu Se va chema El pe pământ și în cer pe veci de veci. Amin!*».

Amin a zis atunci Fecioara mama Mea. O, ce mare bucurie, ce clipă măreață a fost coborâtă pe pământ în ziua aceea în care Eu, Domnul, am coborât prin lucrarea Duhului Sfânt și prin cuvânt îngeresc în pântecul mamei Mele Fecioara, cea plină de harul cel de sus, prin care ea aștepta pe Domnul! O, ce mare este omul și tot înăuntrul lui, ce mare este cel ce așteaptă pe Domnul! Vine peste el ziua bucuriei, vine pe neașteptate, vine Domnul la el și Se sălășluiește în el și-și face casă la el și masă de cină cerească așează apoi cu cel ce Îl așteaptă pe El. O, iată ce face așteptarea cu credință a Domnului pe pământ!

M-am pregătit dis-de-diminează în ziua aceasta ca să cobor cu praznic sfânt, cu masă de praznic pe pământ. Am cu Mine pe împărăteasa, pe mama Mea Fecioara. M-a purtat ea în pântec acum două mii de ani și M-a născut apoi și M-a dat Tatălui, și M-a dat oamenilor credincioși și necredincioși, M-a dat ca să-Mi lucrez lucrarea pentru care am venit de la Tatăl pe pământ. Iată, în zilele acestea vin iar, vin aici, în acest loc, și Mă fac cuvânt și Mă așez în carte și ies înaintea oamenilor Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, îmbrăcat în cuvânt și în nor de heruvimi purtat. De iubire vin, de bucurie vin, că voiesc să fac dovada dumnezeirii Mele și să pun iubire pentru Dumnezeu în om, și nimic nu este cu neputință la Dumnezeu. Am venit și vin pe pământ, și vin din cer. Sunt Dumnezeu și Om, căci am Tată și mamă, și vin și din cer, și vin și de pe pământ la cer, vin și Mă duc, Mă duc și vin și nu stau din lucru și sunt mereu pe cale și Eu sunt calea omului spre Dumnezeu.

O, omule, Eu sunt Calea. Eu sunt Cel ce te călăuzește, și nu este nimic și nimeni în afară de Mine care să te poată călăuzi și să te așeze pe calea care duce la fericire, la bucurie, că tu ești lipsit de bucurie. Ți-e dor de bucurie, dar bucură-te așa cum s-a bucurat mama Mea Fecioara acum două mii de ani, când am venit Eu la ea însoțit de înger ca să Mă așez înăuntrul ei și să-Mi fac lucrarea cea pentru mântuirea ta, omule scump. O, iată ce te învăț Eu acum: Îți amintesc de mulțimea de oameni care se adună la slujbele bisericesti la sărbători și hramuri mari, și această mulțime se uită mai ales la suita de preoți slujitori, împopoțonați toți în veșminte de sfințenie, pe care ei nu le țin în cinste, și se uită biata mulțime de oameni și li se strânge inima uitându-se ca la niște sfinți la vederea aceea, așa cum se strânge inima altei mulțimi de oameni care se strânge pe arene sau la carnavaluri, și tot așa se bucură și aceștia la vederea celor văzute, și pentru care ei se strâng. O, dar la sfânta Liturghie este suită cerească de slujitori slăviți în cer, și coboară ei pe pământ la slujbe sfinte între slujitori sfinți, iar la această privesc unică nu li se strânge inima celor adunați, după ce preotul în altar rostește și cere Domnului binecuvântare spunând: Binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne! Iată, nu vede omul slava cea de sus, ci numai pe cea de jos, care îi ia ochii și inima și nu-și mai duce ochii la Domnul, ci îi duce la slava cea trecătoare a omului care stă în numele Domnului peste mulțimi, sau în numele vrăjmașului Domnului și al omului pe pământ.

O, omule, o, omule scump, vino și pe Golgota, vino, omule căutător, și nu căuta numai să-L folosești, ci să-L și iubești pe Cel ce umblă după tine suspinând ca să-L auzi și ca să-L primești, și lasă-te folosit de El pentru iubire de Dumnezeu și de semenii, ca să fii ca El, ca să semeni cu El, cu Cel de pe Golgota, căci unde îți este inima ta, acolo îți este și comoara, căci cei din lume au în lume și comoara și inima și se desfrânează iubind păcatul, iubind lumea și duhul ei.

O, omule, caută cu dor, caută să ai dor de binele cerului pe pământ și să nu mai ai alt dor pe pământ. Ascult-o pe mama Mea Fecioara așa cum au ascultat de ea mesenii de la nuntă când M-a luat cu ea la nuntă ca să Mă arăt acolo Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Dumnezeu și Om, ca să-Mi strâng din loc în loc pe ucenicii Mei cei doisprezece, căci venise această vreme, iar Eu o ascultam pe mama Mea și îi eram Fiu supus.

O, mamă Fecioară, gătește-te acum și grăiește tu în mijlocul poporului cuvântului Meu, mamă. E zi de praznic împărătesc, mama Mea, e ziua Mea și a ta și a îngerului binevestiri, mamă. O, e zi mare această zi, mamă.

— **O**, marele meu Stăpân și Dumnezeu mare, Te-ai făcut Fiul meu iubit acum două mii de ani, Doamne, iar eu m-am făcut mama Ta pe pământ. Nu poate omul să-Ți pregătească zilele Tale de slavă, dar vin cei din cer și le pregătesc, Fiule scump al meu. O, ce mare sărbătoare a așezat pe pământ acum două mii de ani îngerușul venit la mine cu vestea cea din cer a binevestiri a nașterii Tale din pântecele meu cel fecioresc, ziua în care Tu Te-ai zămislit ca să Te naști apoi, Doamne minunat întru sfinți.

Caută și tot caută oamenii mari ai pământului, pe toate căile caută ei să ducă lumea la bine, dar numai Evanghelia Domnului, numai ea poate să vă unească și să vă aducă vreme de bucurie, o, popoarelor de pe pământ. Nici o orânduire pământescă nu va putea fără de Dumnezeu în ea să așeze peste popoare pacea și bucuria, ci numai dragostea de Dumnezeu va putea aceasta, numai ea schimbă omul la inimă și la

faptă, iar altfel omul rămâne hoțul care-L ascunde pe Domnul din fața popoarelor ca să fure el împărăția, el, hoțul, cel care înșeală noroadele toate că le va aduce binele, când nimeni în afară de Domnul nu poate aceasta.

O, departe, departe de Domnul sunteți, popoarelor, și departe de duhul păcii sfinte. Ascultați ceea ce vă spun: căutați după dragoste, de la care vă va veni în suflet căldura pentru cei din cer și credința apoi. O, nu fiți necredincioși ca Israel, cel căruia nu i se strângea inima când vedea norul coborând înăuntrul lui cu Domnul, sau stâlpul de foc cu Domnul în el, care lumina calea poporului Israel, și acest popor a greșit prin neibire și prin necredință apoi și a găsit cu cale să-l bată cu pietre pe Moise, prin care Domnul binevoia peste Israel. O, nu-L dați pe Domnul din calea voastră! El vine cuvânt, cuvânt mult peste pământ ca să vă iasă în cale cu vremea bucuriei, cu vremea Domnului, iar voi nu vă purtați dulce și frumos înaintea coborârii Lui la voi. O, dacă nu vreți dureri și încercări și încordări, faceți tot ce vă spune El să faceți. Să vă doară adânc pentru toate păcatele pe care le-ați făcut voi și semenii voștri de lângă voi și de peste tot pământul, și să se vadă că vă doare adânc, ca să vină apoi vremea bucuriei și a păcii peste voi. O, aceasta este lucrarea creștinului, nu alta este ea. Aceasta ar fi să fie lucrarea unui popor ortodox: să facă tot ceea ce Domnul îi spune să facă, și să fie ascultare, căci neascultarea de Domnul aduce după ea păcatul, și face omul păcat în locul ascultării pe care se cere s-o facă. O, ce a folosit omul dacă a făcut neascultare în rai?

Înfrișoșăți-vă, voi, popoare, și părăsiți voia de sine, voia care desparte pe om de Dumnezeu, de binele care nu vine decât de la Domnul! O, ascultați de El, popoarelor de pe pământ! Nu este pace fără Domnul. Își împarte Domnul cuvântul peste voi ca să vă aducă pacea. O, pace vouă, pace de la Domnul vouă! Voi nu știți decât să vă războiți între voi și să luați pe cele ale aproapelui, care nu se cuvîn vouă. O, pace vouă, pace și nu război! Iar pentru ca să aveți pace și bine, faceți tot ce vă spune Domnul să faceți. Deschideți cartea Lui, cartea Cuvântului lui Dumnezeu din zilele acestea, și deschideți Scripturile ca să găsiți în ele vestirea acestei cărți, că ea va veni și se va deschide pe pământ și va fi ea glasul Domnului peste vii și peste morți, căci este vestită de Scripturi cartea aceasta, și ea este Domnul, Care vine pe pământ cuvânt în zilele acestea pentru toate popoarele ca să curgă ele spre acest munte de cuvânt și să caute cu voia Domnului toate popoarele.

E zi de praznic sfânt între cei din cer și coboară Domnul pe pământ la voi și Se face cuvânt peste voi, o, popoarelor de pe pământ. Vă binevestește Domnul bucurie mare, cuvântul Său, care să vă așeze în duhul păcii Lui. O, pace vouă, și zi de praznic de bunăvestire atunci și acum! Fiți credincioși. Mari și mici câți sunteți pe pământ, fiți credincioși și nu necredincioși! Pipăiți bine cu mintea și cu credința cuvântul glasului Domnului, căci El este Fiul meu, Fiul Tatălui și Fiul meu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, dovedit pe pământ acum două mii de ani și vestit apoi spre toate popoarele. Amin.

Și acum, Fiule Doamne, pecetluiește grăirea mea peste pământ și peste popoare. Eu stau de veghe la hotarele țării și ale neamului român, unde Tu Ți-ai așezat foisor de venire acum, la sfârșit de timp, și-Ți săvârșești strigarea glasului Tău peste tot pământul, o, Doamne. O, trebuie veghe și de sus, și de jos, și să îndemnăm pe români să nu uite de Dumnezeu și de îndatoririle pe care Domnul le cere la creștini. Post și rugăciune, iubire și răbdare, necălcare peste legile sfinte, credință

și lucrare de credință, și mai ales primire pentru Domnul, Care vine, venire pentru Tine, Fiule al lui Dumnezeu și al meu, Fiule Care vii ascultând ca un Fiu, căci lucrarea Ta a fost și este ascultarea, o, Doamne al meu, o, Fiule iubit al meu, Care-Ți ai foisor acum în mijlocul neamului român, la care vii cuvânt și Te împarți peste pământ cu dulce glas mântuitor și salvator acum. Amin.

— **O**, ce bucurie, mamă! E praznic de bucurie această zi de praznic. „*Bucură-te, cea plină de har!*“, așa a rostit ție îngerul bunevestiri în ziua aceasta acum două mii de ani și M-a vestit ție că voi veni și Mă voi arăta pe pământ Dumnezeu din Dumnezeu, Fiu al lui Dumnezeu, în pântecul tău așezat spre nașterea Lui între oameni, o, mamă Fecioară. Binecuvintez cu mare iubire veghea ta peste neamul român. Curând, curând voi grăi iarăși cuvânt peste neamul român spre înțeleptirea lui și spre împlinirea cuvântului Meu de peste el, mamă. O, pace ție peste neamul român și veghe peste el de la Noi, mamă! Amin.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi, de ce poți tu să rămâi cu Mine și să crezi așa? Dacă ai fi numai tu și numai aproapele tău laolaltă în numele Meu, o, fiule, și dacă n-aș fi și Eu al treilea mereu ca să însuflețesc iubirea și credința și frăția dintre frați, o, tu n-ai putea să rămâi al Meu și numai al Meu și te-ai duce de lângă Mine, dar ieslea Mea de cuvânt te ține tare cu credința și cu nădejdea și cu jertfa, iar pentru jertfă ți se dă plată, ți se dă credință prin dar. Tu și fratele tău, dar și Eu sunt, iar Eu sunt Cel ce vă țin ai Mei pe voi și lângă Mine vă țin. O, ce rău și-au făcut cei care au plecat! Au plecat că n-au avut minte, de aceea au plecat de lângă voi și de lângă Mine și de lângă locul izvorului Meu de cuvânt, și n-are cine să-i mai ajute și să-i mai ocrotească pe ei pe unde sunt, ci numai dragostea voastră de Mine și de oameni, numai ea a mai rămas cu pomenirea numelui lor înaintea Mea pe masa de la voi, fiilor mijlocitori prin rugăciune înaintea Mea. Dar starea lor nu este bună, fiilor, căci cei ce Mă părăsesc, Mă părăsesc, și nu se pot dezvinovăți pentru aceasta.

O, adu-ți aminte, poporul Meu, de mama Mea Fecioara, care a spus mesenilor de la nunta din Cana să facă ei tot ce le voi spune Eu să facă. Așa și voi, măi fiilor, faceți tot ce Eu vă spun să faceți și să împliniți, și așa Mă veți ține cu voi, și așa veți rămâne voi lângă Mine, și Eu lângă voi, și lumea nu ne va despărți.

V-am întrebat pe voi: de ce lumea nu poate cu Mine? Cine iubește duhul lumii și faptele ei, o, cum să poată cu Mine? Dar cine iubește Duhul Meu și lucrarea Lui peste pământ, cum să poată fără Mine cel ce a ales să iubească așa? O, veți putea să rămâneți cu Mine, și Eu cu voi numai dacă veți face mereu tot ce vă voi spune să faceți, măi fiilor, iar altfel nu poate rămâne cu Mine cel ce dă să fie al Meu. De aceea Eu v-am învățat și vă spun iar și iar: umblați la taina ascultării, căci cei ce nu ascultă, după neascultare urmează păcatul, măi fiilor, urmează despărțirea de Dumnezeu prin păcat, fiilor. O, de-ar învăța aceasta bine toți cei care dau să creadă în cuvântul Meu cel de azi și să fie și ei ai Mei prin împlinirea toată a acestui cuvânt peste ei!

O, nu păcătuieți, voi, cei care v-ați ales și vreți să fiți ai Mei, iar Eu al vostru să fiu. Iată ce vă spun: Dacă între voi sunt dintre cei care pentru dreptatea și starea dorită loruși apasă și învinuiesc și numesc sub vină pe cei prin care-Mi port povara lucrării venirii Mele cuvânt pe pământ ca să-Mi pregătesc așa ziua slavei, o, dacă sunt între voi dintre cei care lovesc în părți suflete care-și pot șubrezi apoi credința și

dragostea de lucrarea Mea și de purtătorii ei, dacă sunteți deprinși să vă dezvinovățiți aruncând cu nemulțumire în părți cuvinte asupra celor ce vă călăuzesc și vă cresc pentru Mine amănunțit, o, vindecați-vă, și mergeți apoi să-i vindecați și pe cei doborâți de voi cu nemulțumirile voastre răsturnate peste ei, căci omul alunecă cu ușor spre ură, și nu trebuie hrănit cu ură nici un om, că are nevoie de dragoste omul, nu de ură. Și fiți atenți că ura dacă se ivește în om și crește în om, ea ucide în două părți apoi, ba chiar în trei părți dacă ea este hrănită, dacă inimi slabe nu pot s-o respingă ca să plece ea, ca să nu-și facă ea cuib și viețuire apoi în cuib, spre căderea celor slabi.

Și vă voi mai povățui pe voi în multe, fiilor, căci am lucrare de ocrotire peste voi. Iar acum să slăvim pe mama Mea Fecioara, pe împărăteasa, căci Eu sunt Fiu de Împărat, iar ea este mama Mea, mireasa Mea, și este împărăteasă. Am fost un duh cu ea în toată vremea ei cea de dinaintea bunevestiri prin înger peste ea, și am fost apoi un trup cu ea până ce am crescut în pântecul ei spre nașterea Mea Prunc împlinit la trup, și iarăși am fost și sunt un duh cu ea în aceeași locuință cerească pe vecii, iar Tatăl binecuvintează mereu, mereu lângă Mine calea Mea spre oameni, pe împărăteasa, pe mama Mea Fecioara.

O, slavă numelui Meu și al tău, mamă, nume împărătesc, mama Mea, iar Tatăl Savaot Se bucură de bucuria zilelor slavei Mele cu cei din cer pe pământ.

O, Tatăl Meu, bucură-Te de Mine și cu Mine, și minuni să fie pe pământ prin cuvântul Tău rostit de gura Mea în această vreme slăvită! Binecuvintează neamul român pentru paza și pacea lui, Tată, și scoate de peste el pe cei străini cu totul de Dumnezeu și de voia lui Dumnezeu, căci neamul român este neam creștin după nume, dar să fie și cu viața, căci viața Mea am dat-o ca să am pe pământ neam creștin, Tată.

Acum las pacea Mea peste tine, popor al cuvântului Meu. Te cuprind în brațe, căci sunt Păstorul tău și Dumnezeuul tău, și ai grijă să știi cine stă în brațe, ai grijă să fii mic și curat ca să te pot purta în brațe, ca să te pot avea, ca să nu te pierzi și ca să nu te pierd, fiule, și ca să rămâi tu pe vecii al Meu, poporul Meu să rămâi, poporul Meu român, și să te am în cer pe vecii, și cerul cel nou și pământul cel nou să pot să-ți dăruiesc. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2014

*Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor.
Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim*

Domnul grăiește neamului român, care ar fi trebuit să postească timp de cincizeci de zile ca să-și adeverească numele de popor pravoslavnic. Îndemn pentru împlinirea vooi lui Dumnezeu și a poruncii iubirii de Dumnezeu.

Intru cuvânt în cartea Mea cea de azi, și cartea Mi se deschide când bat ca să intru.

O, laudă, Ierusalime român, laudă pe Domnul, Cel ce trimite cuvântul Său pământului și aleargă repede cuvântul Său! Am ales pământul și neamul român pentru întoarcerea Mea, pentru a doua Mea venire de la Tatăl pe pământ ca să grăiesc cuvântul Meu oamenilor și să alerge el peste tot spre deșteptarea locuitorilor pământului că vine Mirele, și iată, se așterne masa nunții, căci Tatăl Mi-a spus că se apropie ziua nunții Mele și a miresei Mele, din lume chemată să-Mi fie mireasă, și să se gătească ea pentru Mirele ei, Care vine.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Mirele nunții și am

mireasă aleasă din români un popor pregătit de Mine, de cuvântul Meu cel de azi, și vin și-Mi pun cuvântul gurii Mele pe masa lui, pe masa Mea de nuntă cu poporul Meu mireasă, și cheamă la nuntă cuvântul Meu, cheamă la pregătire și la gătire pentru masa nunții, pentru haina nunții pe cei care vor să stea la masă cu Domnul, cu Mirele Care vine, căci este scris că vine.

Fac în ziua aceasta de duminică, fac aducere-aminte a primei Mele veniri și a lucrărilor ei în mijlocul poporului Israel, la care Tatăl M-a trimis atunci să vin și să Mă nasc în mijlocul lui și să cresc și să Mă dovedesc Fiul al lui Dumnezeu, venit de la Tatăl Dumnezeu, și a trebuit să se împlinească cu Mine în mijlocul acestui popor lepădarea lui de Mine, de Moștenitorul viei Tatălui Meu, căci M-a lepădat acest popor, M-a scos afară din vie, după cum era scris, și M-a răstignit pe cruce, dar Eu am înviat cu mare biruință asupra vrăjmașilor Mei și împărățesc în veci, căci sunt Cel veșnic. Grăiesc în duminica aceasta de cea de acum două mii de ani a acestei sărbători, pomenită atât de mareț de biserica pravoslavnică și numită Duminica Floriilor această duminică, Duminica Intrării Domnului în Ierusalim.

Aveam în Betania trei prieteni scumpi Mie, care Mă iubeau pentru că Eu îi iubeam pentru iubirea lor de Mine și pentru credința lor în cuvântul Meu de peste ei. Ei erau Maria și Marta și Lazăr. Și dacă Lazăr cel atât de iubit Mie se îmbolnăvise, au trimis la Mine surorile lui veste de boala celui iubit, iar Eu le-am spus la ucenici că această boală nu-i spre moarte, ci pentru ca prin ea Fiul lui Dumnezeu să Se preamărească, și am spus la ucenici: *«Să mergem în Iudeea, căci Lazăr a adormit, și Mă duc să-l deștept, căci a murit, și Mă bucur că n-am fost acolo, ca voi să credeți mai mult»*. O, M-am dus și l-am strigat pe Lazăr din mormânt după patru zile, și el M-a ascultat și a înviat, și mulți iudei au văzut aceasta și au crezut în Mine, și dintre ei au spus fariseilor, și aceștia s-au adunat apoi și au făcut sfat împotriva Mea, căci se temeau ca nu cumva să creadă toți în Mine, și a spus Caiafa în ziua aceea că mai bine este ca Eu să mor, și că de va ști cineva unde sunt, să le dea de veste și să Mă dea pe față ca să Mă prindă și să Mă ducă la ei.

O, ce mari sunt aceste amintiri, ce sfinte, ce vrednice de trăit, căci am venit cu șase zile mai înainte de Paști la Betania și Mi-au făcut ospăț cei dragi, și Lazăr ședea la masă cu Mine, iar Maria Mi-a spălat picioarele cu mir de nard adevărat și Mi le-a șters cu părul capului ei și s-au umplut tot și toate de mirosul mirului, iar Iuda s-a întristat de risipa aceasta, căci era fur fiindcă lua din punga cea bisericească, lua pentru el din punga cea pentru săraci, dar Eu am spus: *«Pentru ziua înmormântării Mele a păstrat Maria mirul, nu pentru săraci»*. O, era gloată multă adunată acolo ca să Mă vadă pe Mine și să-l vadă pe Lazăr cel înviat, iar a doua zi mulțimea de norod strânsă la praznic, auzind vestea că Eu sunt în Ierusalim și că l-am înviat pe Lazăr, Mi-a stat în întâmpinare cu stâlpi de finic și-Mi strigau cu toții: *«Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!»*, iar Eu am aflat un asin tânăr și am șezut pe el și am intrat la praznic în Ierusalim și S-a preamărit Domnul în ziua aceea, și au înțeles ucenicii ceea ce la început când le-am spus n-au înțeles, dar au văzut ei preamărirea Mea în urma îmbolnăvirii și apoi a morții și apoi a învierii lui Lazăr, care pentru preamărirea Mea a suferit el acestea, și M-a preamărit mult, mult norod care a auzit de minunea învierii lui Lazăr. Și a venit apoi Golgota Mea, moartea Mea, așa cum a prezis Caiafa,

și apoi învierea Mea.

O, am zis în ziua aceea a Floriilor: *«Dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și Tatăl îl va cinsti pe el, dar acum sunt tulburat cu sufletul și spun: Părinte, preamărește numele Tău!»*, iar Tatăl Mi-a răspuns din nor: *«L-am preamărit, și iarăși îl voi preamări»*, și a auzit tot norodul și s-au întrebat mulți, zicând: *«Ce a fost aceasta: tunet? A vorbit cu El un înger?»*, iar Eu le-am spus tuturor: *«Nu pentru Mine, ci pentru voi a venit glasul acesta, căci acum este judecata acestei lumi, și stăpânitorul ei va fi gonit afară, iar Eu când voi fi înălțat de pe pământ îi voi trage pe toți la Mine»*.

O, cu bucurie și cu durere am grăit Eu în ziua aceasta de duminică despre cele petrecute acum două mii de ani, când norodul adunat la praznicul din Ierusalim, și care auzise de minunea învierii lui Lazăr, a luat stâlpi de finic în mâini și M-a preamărit cântând: *«Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!»*. În ziua aceea mulțimea Mă preamărea, dar Eu eram întristat, și am grăit cu Tatăl întristarea Mea, și Tatăl Mi-a răspuns din nor despre moartea și învierea Mea, zicând: *«L-am preamărit și iarăși voi preamări numele Domnului!»*, iar Eu eram cu sufletul întristat. Îmi amintesc de Mine, Cel întristat, în clipa când norod mult Mă preamărea cântându-Mi Osana. Îmi amintesc toate, Îmi amintesc împreună cu pravoslavnicii Mei, cu cei adevărați ai Mei așa cum erau de adevărați ai Mei cei trei prieteni scumpi ai Mei din Betania, care adesea Îmi așterneau masa când poposeam cu ei și cu mulți iudei, care se adunau pe lângă ei să Mă vadă, să Mă audă și să înțeleagă toate cele despre Mine, și pentru care venisem de la Tatăl pe pământ în mijlocul lui Israel. Acum vin în mijlocul neamului român, vin cuvânt grăit de însăși gura Mea și Mă așez cu el în cartea Mea cea de azi și grăiesc acestui neam în duminica aceasta de Florii și-i spun lui așa:

O, neamul Meu cel de azi, la care vin de la Tatăl, o, neam român, iată, iarăși vin, și vin la tine, că așa a voit Tatăl cu tine și cu Mine acum, pentru sfârșit de timp. Tu trebuia să fii neam pravoslavnic cu tot întregul tău și cu toată ființa ta, cea pentru Dumnezeu hărăzită să fie pe această vatră acum, la sfârșit de timp, și trebuia să se vadă bine această trăire a ta, căci credința fără fapte, fără trăirea ei în faptă, este scrisă necredință. Mă doare că n-ai voit să semeni cu Mine și cu sfinții și să postești de carne și de lapte și de ouă și de pește timp de cincizeci de zile pentru ca să te pregătești pentru cele sfinte ale Mele apoi și pentru întâmpinarea praznicului Învierii Mele și să fii neam pravoslavnic prin acestea. O, Mă doare că nu vrei să ascuți de legea bisericească, de la sfinți așezată peste tine, și de cuvântul Meu cel de azi peste tine, care te cheamă să Mă îplinești cu viața ta, care te îndeamnă să fii drept cu Dumnezeu și cu aproapele tău, cu fratele tău. Mă doare, Mă doare că stau în mijlocul tău grăind peste tine, și tu trăiești lumește de tot și nu creștinește pe vatra ta, în care, iată cine vine! Vine din cer, vine Domnul pe vatra ta, o, popor român, și grăiește cu tine, și grăiește din tine peste toate popoarele și le îndeamnă spre cuvântul lui Dumnezeu, spre graiul gurii Mele, care vine să așeze pacea între popoare. Nu precum le dă lumea să le dau Eu, ci pacea Mea dau să le dau.

O, Mă doare, neam român, Mă doare că nu pot să-Mi împart cu tine durerea Mea cea de ieri și cea de azi așa cum Mi-am împărțit-o cu cei din Betania prieteni ai Mei, la care aveam popas și odihnă pentru pașii Mei purtați mereu pe cale pentru lucrările Mele peste pământ atunci. Iată, intru la tine

cuvântând peste tine și dau să Mă mângâi cu tine de durerea Mea, și să te doară și pe tine cu Mine durerea Mea, și nu să te distrezi lumește așa cum duhul lumii te ține să-i slujești numai lui cu voința și cu dorința mereu, mereu. O, tu ești neam ales dacă Tatăl Mi-a pregătit în tine venirea Mea cea de azi și colina pe care poposesc cu sfinții când vin pe vatra ta cuvânt și praznic de cuvânt, și când se strâng pe lângă glasul Meu la sărbători sfinții din cer, care vin cu Mine la tine, și se strâng toți cei din români care M-au aflat aici și iubesc ei să vină și să stea cu Domnul la masă ca să am cu cine sta la masa Mea de cuvânt pe vatra ta, și aceștia sunt pravoslavnicii Mei, iar când ei vin la izvorul Meu de cuvânt și la poporul Meu de lângă izvor, Eu îi povățuiesc pe ei, Eu le dau lor putere pentru Mine și-i învăț amănunțit să facă voia Mea ca niște pravoslavnici adevărați, că iată, biserica ortodoxă, pravoslavnică după nume, și-a uitat menirea și nu mai are asemănare cu sfinții și cu părinții, cu pravoslavnicii Mei, și i-a rămas ei numele și atât, și strig la ea și plâng cu cei din cer, și cu Tatăl plâng de răceala ei de Dumnezeu și plâng în cuvânt, așteptând să rodească în mijlocul ei cuvântul Meu și fapta lui, că a venit vremea să Se preamărească Domnul din mijlocul acestui neam, acum, la sfârșit de timp, și iată, Se preamărește în cuvânt peste popoare, și n-am decât o mână de popor ascultător Mie în tot poporul român, și vreau să înmulțesc binecuvântarea Mea peste tot neamul român și strig la el, strig mult la el, ca să Mă audă acest neam și să asculte de Domnul Dumnezeu lui, ca să rămână înaintea Mea acest neam.

O, neamul Meu cel de azi, neam român, de mult grăiesc în mijlocul tău cuvântul Meu, de mult grăiesc cu tine și pentru tine și voiesc să crești de la Mine și să fii muntele Meu cel înalt și sfânt și să dau popoarelor lumina Mea cea de azi din mijlocul tău, că este scris în Scripturi că vor căuta popoarele spre muntele Meu cel înalt și vor lua lumina și cuvântul lui Dumnezeu, și vor căuta cu legea și cu calea Mea pentru ei mulți, mulți.

Ți-aș da poruncă sfântă și tare să iubești pe Dumnezeu cu toate ale tale în fapta ta, dar porunca Mea dacă nu se împlinește la cuvânt, ea poate să se împlinească prin usturime, căci lacrima Mea este multă după tine, și unde ea cade ustură, și știi că ustură. Dar Eu te iubesc, ca și Tatăl te iubesc, și vreau să nu te usture pe tine, ci să te binecuvintez vreau, și trebuie să vrei și tu pe cele bune peste tine, neam român, neamul Meu cel de azi, la care Domnul vine cu zilele venirii Lui acum. O, vino spre mărire, neam român, că asta-ți este menirea ta cea de la Dumnezeu! O, vino spre iubire de Dumnezeu, că Eu vin la tine ca să Mă preamăresc în curând în mijlocul tău, și am o mână de ucenici, care-Mi fac întâmpinarea și intrarea Mea la tine.

Ca în Ierusalim intru la tine, neam român, și am purtători de Dumnezeu, am ca asin pe poporul Meu cel mic de la izvorul Meu de cuvânt. O, nu căuta numai spre treburile tale, căci Eu sunt pe vatra ta și te aștept să ieși întru întâmpinarea Mea ori de câte ori poposesc cu cuvântul Meu cel pentru tine pe vatra ta, o, țara Mea cea de azi.

Iubiți-vă țara, o, fii români, căci țara în care voi stați are nume mare în cer, și se cheamă după Scripturi Țara strălucirii, și nu dau cei înțelepți din tine, o, țara Mea de azi, nu dau să se uite bine și să vadă bine în cuvântul Meu cel de azi și să înțeleagă cu Mine venirea Mea cea de acum cuvânt pe vatra neamului român.

O, deșteptați-vă mintea și credința, voi, cei înțelepți ai neamului român, ca să vă numiți după adevăr înțelepți, iar alt-

fel voi sunteți trupești și atât, iar Eu, Domnul, plâng pe vatra neamului român, plâng în cuvânt și aștept să ia înțelepciune din cer cei înțelepți ai acestui neam și să înțeleagă cu ea pe Domnul, pe Mine, pe Cel ce vine și-Și pregătește ziua slavei, ziua nunții. Amin.

Am grăit în ziua aceasta de praznic împărătesc, am grăit neamului român și îl aștept pe el să împlinească voia lui Dumnezeu peste el, și neam pravoslavnic să fie el pe pământ, căci am spus cu mulți ani în urmă că tot cel ce se va îmbrăca în cămășuța de creștin se va numi român, și iată ce nume mare este în cer acum numele de român, pentru lucrarea cuvântului Meu, care grăiește din nor peste acest neam de aproape șazeci de ani, ca să pregătească Domnul slava Sa cea mare pe acest munte de cuvânt.

Înălțime cerească să fie pământul român, căci slava cuvântului Meu strălucește de deasupra lui și așează slavă peste acest pământ ales acum, la sfârșit de timp, iar Eu, Domnul, cu dulce glas mângâios Îmi las cuvântul venirii Mele peste neamul român, ca să înțeleagă el slava Mea, slava lui cea de la Dumnezeu, soarta lui între neamuri.

O, pace ție, neam român! Peste șase zile voi fi pe vatra ta cuvânt sfânt pentru praznicul Învierii Mele, pentru dumini-ca cea slăvită a Fiului lui Dumnezeu, Care a fost răstignit de poporul iudeu și a înviat a treia zi, după Scripturi. Vom cânta curând, curând „*Hristos a înviat!*“, dar Eu, Domnul, aștept acel Paști sfânt, în care zi poporul român să fie adevărat cu viața lui cea de creștin, să fie neamul Meu cel pravoslavnic după faptă, iar Eu, Domnul Dumnezeu lui, să Mă bucur cu toți cei din cer de învierea lui, de credința lui cea de sus împărțită lui, căci când credința este luată de pe pământ, nu este ca și cea din cer coborâtă peste om. Anna și Caiafa și Irod și Pilat n-au putut lua de pe pământ credință în Mine, dar cei din Betania și ucenicii Mei cei doisprezece, puținei după număr, și toți urmașii lor și ai credinței lor apoi, au luat din cer credință și dar de credință, și au rămas în credință dacă au luat din cer. Iar Eu, Domnul, spun în ziua aceasta așa cum am spus acum două mii de ani mulțimii care se purta după Mine pentru minunea învierii lui Lazăr, și spun așa: Dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, și Tatăl Meu îl va cinsti pe el. Amin.

O, pace și ție, ție, poporul Meu de la izvor, asinul Meu cel mic, de care Eu Mă sprijin ca să vin și să intru în carte cuvânt și să Mă împart peste pământ popoarelor! O, pace ție, și multă ascultare să lucrezi tu și să nu obosești ascultând, căci ascultarea ta este odihna care Mă odihnește pe Mine și pe cei din jurul tău, dar și pe tine, căci și Eu ascult, și trebuie să ascultăm, fiilor, căci suntem fii, iar fii sunt numai cei ce ascultă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

31 martie/13 aprilie 2014

Duminica Învierii Domnului, a Sfințelor Paști

Povețe pentru țara română și pentru conducătorul ei, Traian Băsescu. Neamul creștin este cel care ascultă de Dumnezeu. Creștinii să mănânce îngerește, nu omenește.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt plin de duhul păcii. Iisus Hristos Mi-a fost numele acum două mii de ani, când Tatăl Meu Savaot M-a trimis pe pământ să Mă nasc din om și să fiu Dumnezeu și Om pe pământ, căci M-a trimis Tatăl atunci după om.

Sunt plin de pace și de duh de înviere. Acum două mii de ani poporul la care Tatăl M-a trimis nu M-a primit să-i fiu

Dumnezeu și să-i dau lui împărăția Mea, ci M-a luat și M-a dat deoparte, M-a dat să fiu răstignit pe cruce cu cei răufăcători, cu cei nelegiuți, ca nu cumva să asculte de Mine neamul acela, și Mi-au pus nume rău mai-marii lui Israel și M-au numit hulitor de Dumnezeu, dar era scris în Scripturi să facă ei aceasta, și era scris ca Eu să fiu răstignit și să înviez și să Mă arăt înviat, iar mormântul care rămăsese gol de trupul lui Dumnezeu-Fiul a mărturisit, dimpreună cu giulgiul de in în care am fost înfășurat când am fost coborât de pe cruce, și dimpreună cu marama care fusese pe capul Meu, și pe care am învălătuțit-o și am lăsat-o acolo spre mărturie și am înviat în mormânt și din mormânt, am înviat a treia zi dis-de-diminează, și M-am arătat înviat și plin de duhul păcii, ca să-l dau celor îndurerați și mult nedumeriți atunci pentru cele petrecute cu Mine pe Golgota, unde Mi-am sfârșit drumul crucii, și le-am spus spre seară ucenicilor Mei că dis-de-diminează am înviat și: *«Pace vouă!»* le-am spus Eu lor în seara acelei zile, întâia zi a săptămânii, căci M-am dus la ei și aveau ușile încuiate la locul unde stăteau adunați și ferți de ochii iudeilor și le-am arătat lor mâinile și coasta, și văzând ei că Eu sunt s-au bucurat, și iarși le-am spus: *«Pace vouă, și precum M-a trimis pe Mine Tatăl vă trimit și Eu pe voi»*, și am suflat peste ei și le-am spus: *«Luați Duh Sfânt, și cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate, cărora le veți ține le vor fi ținute»*. Acestea sunt cuvintele cele dintâi de după învierea Mea peste ucenicii Mei și M-am arătat lor înviat.

O, s-a dus apoi vestea peste tot din gură în gură și toți spuneau: *„Hristos a înviat!”*. Peste tot în Ierusalim se auzea: *„Hristos a înviat!”*. Când au auzit aceasta mai-marii poporului, cei care Mă pedepsiseră cu crucea pe care M-au răstignit, s-au înspăimântat toți și și-au pierdut mințile căci și-au pierdut liniștea, și-au pierdut pacea. La ei însă nu M-am putut duce ca să le spun cuvânt de pace, dar la cei înspăimântați de ei pentru cele ce făcuseră ei cu Mine M-am dus și le-am spus lor: *«Pace vouă!»*.

O, n-a mai fost pace pentru răstignitorii Mei, n-a mai fost să vină pacea, n-a mai fost, și e fără de pace acest popor, de atunci și până acum e fără de pace, căci s-a luat de la ei pacea, precum este scris.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Dumnezeul păcii, Eu sunt Dumnezeul neamului creștinesc, neamul lui Hristos, și nu are hotare această împărăție și este ea peste tot pe unde sunt creștini iubitori de Hristos, de Cel înviat din morți. Am fost răstignit între doi morți și Mi-am dat Duhul între ei doi, și aceia erau tâlhari, ca să se împlinescă Scriptura că am fost pus și socotit cu cei răufăcători și că am înviat apoi dintre morți.

Acum, de la margini la margini adun într-un duh neamul creștinesc și suflu și spun plin de duhul păcii: Hristos a înviat! E ziua Mea de Paști, e ziua Mea de înviere dintre cei morți. Hristos a înviat! E ziua Mea, ziua lui Hristos Cel înviat.

O, Eu Însumi spun în zi de înviere și la toți cei adormiți, care așteaptă pe Domnul: *„Hristos a înviat!”* le spun lor. Ei Mă privesc bucurându-se cu Mine de această zi de Paști. Ei Mă văd și Mă laudă laolaltă cu cetele cerești în sărbătoare de Paști al lui Hristos. Ei sunt cete-cete între pământ și cer și se bucură în cer și pe pământ de Domnul, pe Care Îl așteaptă cu ziua slavei Lui, când Îi va da Tatălui toată împărăția, toată lucrarea Sa împlinită, și va așeza Tatăl apoi pentru toți iubitorii de Hristos fericirea cea veșnică, ziua cea neînserată și nedespărțită pe veci de cei ce au iubit pe Domnul cu așteptare și cu dor.

O, vreți nu vreți să fiți pentru Domnul, Eu, Hristos Cel

înviat, vă spun vouă, popoarelor de pe tot pământul: Hristos a înviat! Eu Însumi vă spun această veste, salut ceresc vă spun și vă doresc înviere, multă înviere vouă, multă iubire de Dumnezeu, că e sărac de iubire omul, fiindcă Dumnezeu este iubirea, căci Eu pentru om am murit și am înviat, fiindcă l-am iubit, și l-a iubit Tatăl Meu, și M-a trimis după om Tatăl.

O, pace vouă, popoarelor răzvrătite între popoare! Hristos a înviat! Pace vouă, pace și nu răzvrătire și nu lăcomie! Pace și bucurie cu umilință, căci neumilința îl face urât pe om, și nu va mai fi iubit și urmat cel fără de duh de umilință în inima lui, și numai cei ce se tem de Domnul vor fi și vor rămâne, iar cei ce se tem de El nu pot face răul, ci fac numai iubire și fac numai pace.

Și acum pace ție, pace ție, neam român! Eu sunt Cel ce sunt. Stau pe vatra ta cuvânt de mângâiere și spun popoarelor în zi de Paști sfânt: Hristos a înviat!, iar ție îți spun să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău și din toată virtutea ta, căci tu ai de Dumnezeu al tău pe Dumnezeul Cel adevărat, pe Cel Care a venit din cer pe pământ și S-a făcut Om și S-a răstignit pentru om și a înviat a treia zi, dar caută să stai în voile Lui pe pământ, căci El te iubește pentru alegerea ta. Te-a ales Tatăl pentru slava Mea acum, la sfârșit de timp, iar ocrotirea ta de la Dumnezeu este mare, căci știi popoarele de slava Mea din tine, de lucrarea cuvântului Meu în mijlocul tău. O, ai grijă să-L iubești pe Dumnezeu cu fapta, că numai cu credința nu poți să-L iubești. Nici Eu n-am putut să Mă arăt Dumnezeu adevărat decât după ce am dovedit aceasta. Eu, Domnul, îți dau putere să poți cu putere sfântă, și nu cu putere omenească să poți să-L slujești pe Domnul pe pământ. Amin.

Duminica Învierii Domnului, această sărbătoare o așez Eu acum în cartea cuvântului Meu cel de azi și-i spun neamului Meu român: Hristos a înviat! O, nu uita cuvântul lui Dumnezeu de peste tine, neam român. Te-am învățat mult prin acest cuvânt. Nu uita să ascuți de cuvântul Meu, că nu e pentru creștini neascultarea. Neamul creștinesc este cel ce ascultă de Dumnezeu și de la Dumnezeu. O, scoală-te pentru rugăciune sfântă și cere pace peste popoare, cere Domnului, iar Eu vin la strigătul tău și așez pacea și bunăvoirea și bucuria, ca și acum două mii de ani, când M-am arătat înviat în mijlocul ucenicilor Mei înspăimântați și îndurerați și le-am spus lor: *«Pace vouă!»*.

O, nu uita să faci voia lui Dumnezeu, neam român! Uită-te în Scripturile părinților și învață să faci voia Mea, căci numai cei ce învață, numai cei înțelepți vor pricepe pe Domnul și vor rămâne moștenitorii Lui și ai împărăției Lui. În zi de praznic de Înviere Îmi așez peste tine giulgiul Meu cel sfânt, iubirea Mea, și te încălzesc la razele ei, la lumina ei, neam român. Tu ești neamul Meu cel de la sfârșit de timp și ești casa Mea de venire, și iată, vin pe vatra ta cuvânt și te ocrotesc cu el când îl grăiesc peste tine și te povățuiesc cu el pentru Mine și pentru tine și vreau să te slăvesc cu slava Mea, căci slava ta este Dumnezeu-Cuvântul, Domnul glăsuind și slăvindu-Se în tine cu slavă de cuvânt și pregătindu-Și ziua slavei.

O, nu uita, nu uita să-i iubești și să-i urmezi pe cei care în mijlocul tău îți vor și îți lucrează binele, și nu uita să nu-i ascuți și să nu-i primești pe cei ce de la mijloc te sapă cu limbă de miel blând ca să nu pricepi tu cât rău dau ei să-ți lucreze și să te supună lor și să-ți sugă vlaga, o, țara Mea de azi. O, ia aminte, ia aminte la Dumnezeu, și ia aminte, iar și iar ia aminte la cârmaciul de peste tine, care te călăuzește spre înțelepciune în vreme de strâmtorare, că ești în strâmtorare,

țara Mea, ești așa din pricina celor ce s-au așezat pe scaune ca să fie ei conducători, dar ei nu văd cât rău îți fac, căci ei nu știu să te iubească, nu știu să-și iubească țara și neamul. Tu însă ia aminte la cel din frunte, la cel de la cârmă, care iată cât te veghează, și se vede din cer cât te veghează arătându-ți calea și ferindu-te de cădere și de rătăcire și de asuprire omenească și de minciuna celor ce te mint, o, neam român, iar Eu, Domnul, vin și te învăț de cine să ascuți, de la cine să iei sfat și pe cine să urmezi, și-ți spun să ascuți de cuvântul celui ce stă la cârmă și la veghe pentru tine și pentru viața ta de azi și de mâine, și roagă-te, o, neam român, roagă-te Domnului pentru soarta ta, căci se apropie schimbarea celui de la cârmă și de la veghe, și vai ție dacă nu vei asculta să știi ce să faci! Eu dau cumva să-l păstrez la loc de cârmuire pe mai departe, că are nevoie corabia română de veghetori cu inimă mare la cârma ei, căci altfel ar fi greu de tot, fără el ar fi greu și ai cădea sub robie, țara Mea, că nu se găsește minte sănătoasă și plină de veghe și de înțelepciune ca și la acest fiu atât de credincios neamului român între fiii acestui neam. Noi, cei din cer, privim cu grijă sporită pentru cel ce va fi pe mai departe la cârma neamului român, ca să țină acela la dreapta lui pe acest fiu român, atât de credincios acestui neam.

O, pace ție, celui ce stai acum la cârma neamului român! Hristos a înviat! Roagă-te cu toată casa ta și cu toată țara ta, cu toți fiii cei plini de credințioșie, că vreau să te păstrez ajutor pentru neamul român. De mila și de iubirea Mea pentru neamul român, de aceea voiesc să te păstrez pe loc de cârmuire, că nu are cine veghea cu sănătate de veghe dintre cei ce s-au îngrămădit să stea pe scaune mari și să se îmbogățească de averi și de slavă de pe spinarea celor mulți. O, veghează, fiule, că Eu, Domnul, veghez în toată clipa soarta acestui neam. Veghează și învață pe cei ce te ascultă, învață-i să nu trăiască lumește pe pământ, ci creștinește, căci Eu sunt Dumnezeu neamului creștinesc, iar neamul român este scris neam creștin pe masa cea de sus, cea din cer. Veghează tu mersul celor ce se scoală acum la luptă împotriva slujitorilor minciunii, a celor ce se zbat să biruiască pentru ei neamul român. O, învață-i pe cei ce au credințioșie și nelăcomie, învață-i să nu uite viața creștină și arătarea ei la vedere, ca să pot Eu, Domnul, să pot să fiu cu ajutorul tot pentru acest neam acum. Învață-i calea pe cei buni. Eu sunt Calea. Învață-i să nu trăiască fără Dumnezeu, ci să semene cu Mine să-i înveți. O, nu cu lumea, ci cu Dumnezeu să semene neamul român, că e mare în cer numele de român. Eu sunt Învățătorul Cel de la Tatăl, iar tu să-i înveți din partea Mea pe ei. Amin.

O, Hristos a înviat, popor de la izvorul Meu de cuvânt! Am împărțit cu tine urarea învierii Mele și am trimis peste tot „Hristos a înviat!”. Vezi, că e de lucru sfânt în aceste zile. Se adună popor la izvor în această săptămână și facem apă sfințită și tămăduitoare, și vine apoi ziua de pomenire a mironosițelor învierii Mele și se strânge popor mult la izvor, și se strâng cei din cer, măi popor slujitor, și trebuie puși la masă toți.

O, întăriți-vă vlaga și iubirea cea pentru jertfă, căci sunt sărbători cu strângere la izvor, o, fiilor. Eu, Domnul, vă sunt sprijin mereu, iar voi Îmi sunteți Mie și celor din cer și celor de pe pământ, care vin la masă, că este lucru mult de lucrat. Mult și mereu, măi fiilor, și veghe mare trebuie să așezăm, și să se lucreze ca Dumnezeu, căci toate trebuie să fie ca Dumnezeu, iar pentru aceasta trebuie ascultare și veghe și multă lumină.

Toate în lumină să stea și să se lucreze. Peste tot, peste tot să fie frumos și sfânt și ordine ca în cer, iar odihna tru-

purilor și a sufletelor voastre acestea să fie, iar Eu vă voi înveșmânta pe voi cu puteri de sus, cu puteri îngerești, că îngerească este lucrarea voastră cu Mine, fiilor, fiindcă oamenii sunt mici, mici, măi fiilor.

O, Hristos a înviat! vă spun Eu, Domnul, vouă, fii creștini de peste tot ai cuvântului Meu și ai cărții Mele de azi cu voi! Iată sărbătorile învierii! Hristos a înviat! Stau înaintea voastră cuvânt de praznic sfânt și vă dau duh de sus pentru ascultare de Dumnezeu, că fără ascultare omul se lasă spre păcat.

O, ferțiți-vă de mâncat și de băut, fiilor. Mâncați îngerește, nu omenește, măi fiilor. Voi să vă aveți petrecerea întru așteptarea Mea mereu, mereu la voi, la masa Mea cu voi, o, fiilor, că vreau să fiu mereu pentru voi, mereu, mereu cu voi voiesc să fiu. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2014

Ziua a doua de Paști

Poporul hrănit să-și hrănească grija pentru puterea sufletului și unirea între el și Domnul. Învățătură de înviere și de primenire a omului: spălarea gurii de vorbele deșarte, a urechii de cele care vatămă sufletul. Vinul trebuie folosit cu ascultare, cu binecuvântare pentru tămăduire. Îndemn la viață binecuvântată, și lucru cu binecuvântare. Creștinii cei după chipul și asemănarea Domnului sunt minuni.

In a doua zi de praznic de Înviere, Eu, Domnul, stau cu tine în sfat duhovnicesc, popor al cuvântului Meu. Paști sfânt petrec cu tine, și cobor la izvor cuvânt de înviere și găsesc pregătită coborârea Mea, găsesc la veghe străjerii, iar Eu voi fi împărțit ție cu tot cuvântul Meu de azi pentru tine, pentru multă, multă înviere, pentru mereu înviere peste tine, fiule poporul Meu.

O, câtă hrană, câtă hrană, măi popor hrănit cu mult cuvânt din cer! Eu pe masa ta cu Mine trebuie să pun multă hrană, multă învățătură și mereu, că n-are omul pe pământ de unde să învețe, iar Eu sunt Învățător, și trebuie să fac lucrarea aceasta peste om.

Salut de înviere aduc ție, popor de peste tot al cuvântului Meu: Hristos a înviat! Te învăț când vii la izvor și stau de vorbă cu tine când vii, dar nu pot să nu te învăț și fără de venirea ta mai mult la duhul învățăturii, căci cel nedădăcit mult nu poate mult ca Dumnezeu, ci poate mai mult ca omul, și nu trebuie cei alipiți de cuvântul Meu să poată puțin pentru împlinirea lui, ci trebuie atât cât îi spune cuvântul Meu să facă și să îplinească, fiindcă altfel nu i se pune dragoste, ci i se pune lene și neascultare, amândouă acestea păcate de moarte, păcate care Îl sfârșesc pe Domnul în om și în mersul omului cu Dumnezeu pe cale.

O, popor hrănit de la izvor, îți trebuie multă, multă cercetare, căci altfel nu înveți să fii ascultător lui Dumnezeu, Care te hrănește cu învățătură scumpă, măi fiule. În a doua zi a Mea de Paști, zi a Domnului tău Iisus Hristos, stau cu tine în sfat duhovnicesc, te strâng în Duhul Meu și îți împart viață cercetându-te și dându-ți povață de viață, numai să fie apoi împlinire din partea ta. Când văd cât de puțin vii tu la izvorul vieții, dau Eu să Mă împart ție prin cei ce Mă împart. La apă tu te duci mereu și-ți umpli cofița, că mereu trebuie să ai apă în toate și pentru toate. La fel și cu pâinea, trebuie să faci mereu pâine, că mereu îți trebuie pâine. O, așa trebuie să te îngrijești și pentru puterea sufletului, așa și pentru unirea dintre Mine și tine trebuie să ai grijă, că mai mult și mai mult îți trebuie pe Dumnezeu, fiule.

O, sunt între cei ce se cred fii ai acestui popor, sunt și din cei care aleg cât să împlinescă din statura cerută de Domnul pentru cei ce sunt în numărul fiilor poporului Meu de azi. Numai cei ce se tem de Domnul, o, numai aceia pot iubi mult pe Domnul, și iată, vă trebuie temere de Dumnezeu, măi fiilor, căci altfel călcați împlinirea care se cere s-o împliniți ca popor ascultător, căci sunt trei trepte pe care nu trebuie să le uitate cei ce se vor a fi în rândul celor ce sunt fiii poporului Meu cel de azi, popor de Nou Ierusalim, taina omului nou, om după chipul și asemănarea lui Dumnezeu pe pământ, om înviat dintre cei morți care nu pot cu voia lui Dumnezeu peste ei.

Stau amănunțit în sfat duhovnicesc cu tine, popor de peste tot al cuvântului Meu cel de azi. Ia aminte că omul greșeste mult cu gura, cu cuvântul gurii sale, fiule. O, ia aminte, ca să poți să îndrepti ceea ce nu faci bine. Eu, Domnul, îți povățuiesc acum gura cea dinăuntru și gura cea din afară a ta și-i spun limbii gurii tale să nu uitate că omul din cuvintele sale va fi mântuit sau osândit. Grăirea cea multă și deprinsă în firea omului îi scade lui puterea cea pentru Dumnezeu de peste el. Este scris în Scripturi pentru cel ce grăiește că trebuie cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu, iar omul greșeste mult și fără de folos de suflet, și nu se spală în gură după ce-și murdărește gura cu cele dinăuntru ale ei.

Când omul se scoală de la masă după ce a mâncat bucatele din blid, el ia măturica și-și face curat în gură, își spală gura și și-o clătește de resturile toate rămase de la mâncare, ca nu cumva să se strice gura lui, ca nu cumva să miroasă apoi urât gura lui față în față cu cei din jur și să se facă greu pentru ei. Dar când omul își folosește gura pentru ceea ce mănâncă el cu mintea și cu inima, sau pentru ceea ce dă din acestea în jur cu ajutorul gurii în chip neplăcut, necreștinesc, neduhovnicesc, o, când ar fi să-și spele gura de toate aceste stricăciuni, n-o face omul, nu face el aceasta cu frică de Dumnezeu ca să fie curat apoi de acest păcat.

O, ce mult grăiește omul și ce stricat, ce urât, ce greșit și ce lipsit de cuvânt de viață! Trebuie educație pentru aceasta și mereu trebuie, dar dacă omul nu se duce la doctor pentru viață, de unde să ia el viață cu care să calce peste moartea lui, peste cele moarte ale lui? Trupul și-l duce la doctor iubitorul de trup, dar gura și vătămarile pe care și le face cu ea nu și-o duce la doctor, nu și-o duce la spălat așa cum își duce la doctor și la spălat urechea, când ea se înfundă și simte că nu mai aude bine cu ea.

Iată, e nevoie, e multă nevoie de învățatură de înviere, de spălare și de primenire a omului. Ar fi să caute mult această învățatură creștinul care s-a alipit de cuvântul Meu și se vrea a fi scris în rândul celor scriși ca popor al acestui cuvânt. Cu multă înțelepciune pentru creștini M-am coborât mai la începutul coborârii Mele și le-am spus celor ce veneau să asculte din gura Mea cuvânt de viață, le-am spus lor: «*O, creștinilor; nu sunt împotriva parfumului, ci sunt împotriva păcatului*». După ce-i vedeam pentru ce se dădeau ei cu parfum, după aceea le spuneam lor aceasta. Parfum se dă și pe cei morți, nu numai pe cei vii, dar are și parfumul lucrarea lui cea de sus, căci cel ce se dă cu parfum ca să miroasă frumos pentru cei din jur, nu seamănă cu cel ce se parfumează ca să nu miroasă urât între ceilalți. Iată, nu este asemănare între păcat și nepăcat, și de aceea trebuie învățatură de înviere mereu, mereu peste om ca să nu păcătuiască el și ca să știe cum să-L iubească pe Domnul, căci pentru Domnul trebuie toate să le facă, toate, toate, și nu va păcătui omul făcând așa.

O, fără învățatură și fără muștrare pentru neascultare și

pentru neîmplinire, moare omul fără acestea peste el, se culcă de tot și stă fără de veghe, fără Domnul peste el, și moare apoi. O, fiilor, am spus că vinul este dușmanul omului, al sănătății omului. Celui ce îi place vinul, cel ce este stăpânit de vin în gândul și în gustul lui, acela face păcat cu vinul, și face vinul păcat, și apoi este pedepsit acela pentru acest păcat, căci vinul este taină mare, mare, măi fiilor, și trebuie taină să rămână, nu să lucreze el altceva. Vinul a fost și este folosit de Mine pentru om, și am rostit peste el cuvânt mare, am pus Ființa Mea de viață în el, iar omul face din vin plăcerea limbii și a inimii lui și amețală duhului lui, și face șarpe din vin. O, ce păcat, o, ce păcat! Vinul trebuie folosit numai cu ascultare, numai cu binecuvântare, numai cu tămăduire, fiilor, dar creștinii care fac altceva cu vinul și se cred creștini oricum, o, ce mai sunt aceia care uită ce taină are peste el rostită vinul?

Omul nu trebuie să bea niciodată singur vin. E binecuvântat de Domnul vinul, și numai cu binecuvântare rostită peste el trebuie să fie folosit, iar pentru băut de sete sau de bucurie sau de plăcere, aceasta este apa, care face alin și bucurie celui însetat.

Am spus acestea toate pentru vin fiindcă văd creștini care nu vor să poată cu frica de Dumnezeu, cu învățatura cea mântuitoare pentru tot ce folosesc ei pe calea creștină, iar unii sunt pedepsiți pentru călcarea de cuvânt și suferă cu trupul apoi, căci neascultarea de tainele vieții creștinești se face păcat și se face pedeapsă pentru cel ce nu ascultă.

Înviere îți trebuie, măi creștine, nu vin îți trebuie. Vinul să-l bei ca pe ceva sfânt, iar singur să nu bei niciodată vin, ci să ți se dea cu binecuvântare ca să bei, așa cum vezi tu că se face la masa Mea cu poporul cel adunat în sărbători când se pune vin pe masă, se pune de bucurie și se binecuvintează de preot, de cel care cere pe Domnul să binecuvinteze și ți se împarte apoi.

O, și am văzut creștini la masa Mea cu strângere de popor la izvor, am privit și am văzut dintre cei care n-au avut teamă și au băut vin mult la masa Mea cu popor adunat la izvor, am văzut și M-a durut și M-am rușinat și am plâns de rușine, că iată, nu se teme de Domnul cel ce vine și vrea să fie fiu al acestei lucrări.

O, de câte ori am povățuit Eu pe cei ce veneau la masa Mea de cuvânt! În fel și chip am povățuit acest popor, dar n-am avut cum să-l urc treptele cele trei de urcare spre Domnul a creștinilor care veneau să asculte cuvântul cel ieșit din gura Mea înaintea lor. Chemați, aleși și credincioși, acestea sunt cele trei feluri de creștini, cele trei trepte, iar Eu, Domnul, am nevoie de ucenici, și abia, abia pot să-Mi fac ucenici folositori dintre cei ce Mă află aici și vin la chemarea Mea, că nu se lasă să fie ei între cei aleși sau între cei credincioși Mie apoi, și iată, cuvântul Meu aduce fiecăruia și împarte după cum este fapta fiecăruia din cei care-L știu pe Domnul grăind și împărțind din acest izvor duh de viață, iar pilda cea ieșită din gura Mea acum două mii de ani, pilda semănătorului prinde adevăr mult peste creștinii care vin și dau să vină să audă pe Domnul și să creadă și să stea sau să plece apoi, după ce ar încerca să stea cu Domnul creștinul care Mă află din acest izvor.

La fel cu vinul, la fel cu parfumul, la fel este și cu orice ascultare cerută de Domnul prin acest cuvânt ca să se împlinescă de creștin în chip duhovnicesc și nu în alt chip, căci omul este învățat să fie om, și nu înger să fie, dar nu uita, creștine înjumătățit, că Eu am spus că vor fi toți ca îngerii, toți cei care vor veni să fie cu împărăția Mea, fii ai împărăției

Mele, fii ai acestui cuvânt și ai acestui popor. O, tu ai nevoie de binecuvântare, de viață binecuvântată cu toată mișcarea ei, dar aceasta îi vine cel mai greu creștinului doritor să fie și el al Meu.

Nimic n-ar fi să facă fără binecuvântare creștinul, numai că el nu înțelege cum se poate aceasta. O, se poate pentru cel hotărât de viață binecuvântată, iar viața de sine nu poate aceasta, decât dacă nu calcă ea în creștin tot cuvântul cel așezat pe pământ pentru creștinii care Mă împlinesc în ei până la o cirtă, ori de câte ori sunt ei puși față în față cu împlinirea vieții Mele în ei, după cerințele Mele pentru noul Meu popor, în toate în căte viața le este probată, în toate clipele, măi fiilor.

Acum sfârșesc cuvântul Meu și vă las să-l împliniți frumos, iar Eu să Mă bucur apoi de la voi, de la toți la fel, și vom vedea minuni, fiilor, căci minuni sunt creștinii cei după chipul și asemănarea Mea, și binecuvântarea Mea peste pământ sunt ei, semne și minuni sunt ei din loc în loc între oameni, dar plini de umilință, plini de aluatul cel frumos, cel veșnic, blânzi și smeriți cu inima așa cum Eu sunt, iar fără de acestea nimeni nu poate semăna cu Domnul între fiii oamenilor, o, fiilor.

Pace vouă, fiilor! Lumina Mea, lumina învierii să fiți voi pe pământ, o, fiilor! Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 2014

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Credința trebuie povățuită pentru rodire și mântuire. Nu-i stă bine vesel creștinului, ci lucrând faptele credinței. Legumele și fructele: hrana dată de Dumnezeu omului. Este scris legare și dezlegare pentru cei ce mănâncă de dulce. Omului îi trebuie pocăință și dor cu rană după Domnul pentru iertarea păcatelor lui.

Suflarea gurii Mele presară tămăduire de suflet, și presară alinare celor cu suflet plin de dor după Dumnezeu. Mă fac izvor de cuvânt și de înviere și de putere sfântă pentru mulți, dar între cei mulți de pe pământ sunt puțini, puțini care caută răcoare de suflet și de trup la Dumnezeu, iar pentru aceștia Eu vin și aduc alin, aduc cuvânt alinător.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, Dumnezeu-Fiul, și sunt la masă de cuvânt cu mama Mea Fecioara, că în această zi din săptămâna Paștilor Mele e zi de sărbătoare creștinească, zi de alin tămăduitor din partea ei pentru cei ce iubesc pe Domnul și-I dau Lui slavă, că mult iubeste mama Mea Fecioara pe cei ce cu dor Mă iubesc, iar lor li se cuvine alin.

Hai, mamă, hai să le spunem urarea învierii Mele la cei adunați la izvor ca să ia ei alin ceresc! „Hristos a înviat!” să le spunem lor, și să grăim apoi cu ei pentru folos de suflet, mamă, că înviere avem Noi să așezăm peste om. Amin.

Cu Tine la masă de cuvânt, Fiule Doamne, cu Tine mă adun, și Ne așezăm aici cu sfinții, aici, la izvorul Tău de cuvânt, la locul coborârii cuvântului Tău în carte, și grăim cu cei ce Te iau de aici spre hrană și stăm cu ei la masă, căci s-au adunat în zi de sărbătoare a mea și au venit să ia apă sfințită și ocrotitoare lor, să ia și să bea și să prindă nădejde și alin, că mult poate credința celor ce caută pe Domnul, dar și credința trebuie povățuită, pentru ca să aibă ea rodire și mântuire pentru cel ce caută spre Domnul crezând.

O, Hristos a înviat! Ca și Domnul pun între mine și voi urarea învierii Lui a treia zi de după răstignirea Lui pe cruce, iar astăzi este a opta zi și spunem împreună: Hristos a înviat!

O, ce să vă dau în această zi a mea de serbare, decât putere de credință, iar pentru această putere trebuie povățuită credința voastră în Domnul și în lucrările Lui. Mai întâi cel care crede trebuie să dovedească Domnului o mare iubire, o mare putere de credință, așezată pe duh de umilință și de dor, căci omul greșit înaintea lui Dumnezeu are durere că a greșit și are nevoie de iertare și de vindecarea ranelor cele de la greșeli, fie prin durere, fie prin pocăință, dar totul prin iubire de Domnul.

O, nu-i stă bine vesel creștinului care crede mergând după Domnul, ci îi stă bine lucrând faptele credinței, îi stă bine iubind pe Domnul și lucrând pentru El și cu El sub cruce, căci aceștia sunt cei ce au credință urmându-I Lui cu pocăință apoi, căci fără de pocăință nimeni, nimeni nu este creștin și nu poate umbla cu Domnul, Care împarte iertare pentru vină și mântuire apoi.

Iată, fără pocăință nu are omul putere și inimă și iubire pentru Domnul, Care iartă păcatele omului, iartă pe cel ce vine la El, iar El a spus: *«Cel ce voiește să vină după Mine, acela să-și ia crucea, să-și ia vina, și să-Mi urmeze apoi cu pocăință»*, iar bucuria lui să fie apoi dragostea Domnului, dragostea care iartă pe cel vinovat și care de bucurie plânge, căci nu-i stă bine vesel celui care vine după Domnul cu vina sa ca să i-o ștergă Domnul. Eu când m-am arătat în văzduh, m-am arătat celor plini de dor după Domnul și care dădeau slavă Lui cu mult dor, și i-am alinat pe ei cu arătarea cerească deasupra lor, cu cele ce nu se văd ale slavei Domnului și ale sfinților Lui, ca să se arate bucuria cerului de la bucuria lor cu Domnul și pentru Domnul lor.

O, ce bucurie aduc Domnului toți cei care au dragoste să calce pe urmele sfinților Lui, care au mărturisit pe Domnul pe pământ! Au scris sfinții părinți legare și dezlegare la cele ce se mănâncă și la vin, pentru creștinii au scris, nu pentru cei ce mănâncă și beau ca la potop, nu pentru aceia au pus ei legare și dezlegare la acestea, ci pentru cei ce iubesc pe Domnul. O, au scris părinții legare și dezlegare pentru carne, ouă, lapte, brânză și pentru vin, și au scris pentru cei ce folosesc acestea, ca să fie cumiți câteodată cei ce mănâncă, o zi da și una nu, așa să mănânce au scris părinții, dar pentru cei ce mănâncă ce trebuie nu mai este scris legare și dezlegare, căci legumele și fructele sunt hrana pe care Domnul a dat-o omului s-o mănânce și să fie credincios și viu și să nu atragă nici o moarte asupra lui, nici un păcat potrivit lui Dumnezeu față de cele împărțite de Dumnezeu omului. Iar ca să am dreptate în cele ce spun, aduc aminte de vremea potopului când oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, și așa au putut ei să atragă asupra lor potopul și să primească după faptele lor plata cuvenită. La fel și Israel în pustie, peste care ploua Domnul mană cerească, pâine îngerească, bucate din destul, dar când au căutat ei cu necredință și cu cârtire, a deslegat Domnul dorința lor după carne și au mâncat și s-au săturat mult și și-au împlinit pofta, și era mâncarea încă în gura lor când mânia a venit și a ucis pe cei sătui.

O, fericiți și credincioși sunt cei care ascultă de cele de la Domnul așezate ca să fie pe pământ împlinite! Iată, credința trebuie să se vadă, fiilor. Cu frică de Dumnezeu și cu credință plină de dragoste să slujiți voi mântuirii voastre, așa cum v-a povățuit Domnul prin părinți sfinți, ca să meritați mântuirea, măi fiilor, și iată, credința trebuie povățuită, că nu-i trebuie creștinului să bea și să mănânce, să rădă și să fie vesel, ci îi trebuie să aibă credință și dor cu rană după Domnul pentru păcatele lui, căci fără pocăință nimeni nu este creștin, nimeni nu poate umbla cu Domnul și ca Domnul.

Tămăduire pun peste credința voastră, ca să fie sănătoasă ea, fiilor, și apoi totul este cu puțință celui cu credința sănătoasă, care știe apoi cum să iubească pe Domnul, cu folos pentru Domnul și pentru el. Așa las eu în ziua aceasta o-moforul meu peste voi și vă alin pentru cele ce vă îngreuiază pe voi. Amin.

Iar Ție, Fiule Doamne, Îți slăvesc învierea, Îți mângâi rana răstignirii și-Ți doresc fii iubitori, plini de duh de pocăință, frumoși prin umilință și bravi apoi prin credință vădită prin faptele ei, căci Tu ai durere după om, și cu ea dai să-l tămăduiești pe el, o, Fiule scump și rănit cu ranele răstignirii, pentru că l-ai iubit pe om. Amin.

— **D**urerea Mea după om ar fi tot mai mică, o, mamă, dacă și omul ar avea durere după Mine, o, mama Mea. O, slavă Duhului Sfânt, pe Care tu L-ai împărțit cu învățătura Sa în zi de serbare a ta cu ei, mamă.

Voi, cei adunați la apă în ziua aceasta aici, vă voi hrăni pe voi iarăși, când și mai mulți vor veni la izvor și la învățătura sfântă în ziua de serbare a mironosițelor învierii Mele și voi pune din destul pe masă, voi pune dar de cuvânt și Mă voi împărți prin el și vom sta la masă cu sfinții aici, fiilor, și vom sta cu ai Noștri și cu ai voștri din cer, căci toți vor fi așezați la masă dacă sunt ei aici în serbarea cea pentru învierea Mea a treia zi din mormânt, și am fost apoi pârga învierii celor adormiți. O, nu mai am ca și aici cină pe alt loc pe pământ, și va fi mult, mult căutat acest izvor de cuvânt. O, câtă credință trebuie și cât de sănătoasă ea, fiilor!

O, pace ție, popor de la izvor, și mare binecuvântare ție pentru pregătirea serbării Mele în mijlocul tău și al celor ce se vor aduna la izvor dimpreună cu mironosițele învierii Mele și cu ucenicii Mei cei de atunci, cu mulți din cer la masă cu voi, fiilor! O, fiți harnici, fiți credincioși, fiți harici și iarăși fiți, o, fiți credincioși așa cum Mie Îmi place, că este nevoie multă, multă de voia Mea pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

12/25 aprilie 2014

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Credința poporului primitor de Dumnezeu este minune de sus. Credința fără vedere are plată. Sfântul apostol Toma este martorul cel mai mare al învierii Domnului. Noroade multe se vor adăpa din râul vieții. Cei ce acum iubesc păcatul Îl vor iubi pe Domnul când Îl vor afla.

In zi de duminică, întâia zi a săptămânii, după ce s-au scurs opt zile de la duminica învierii Mele, Eu iar cobor în carte și-Mi așez în ea cuvântul, și am fericire nespusă că pot să grăiesc cuvântul Meu pe pământ și să Mă împart cu el la cei credincioși venirii Mele din zilele acestea ca să-Mi găsesc ziua slavei Mele, să-Mi găsesc un popor ca în cer pe pământ, și cu care să-Mi lucrez Evanghelia venirii Mele, cuvântul cel rostit de gura Mea că voi veni iarăși pe pământ așa cum M-am și suit la Tatăl după înviere și când un popor credincios era cu Mine în ziua aceea și-i vorbeam Eu lui și-i dădeam de lucru pentru credință, și a venit apoi norul și am intrat în cele ce nu se văd ale facerii și M-am suit la Tatăl, de unde iarăși vin acum cu venirea Mea cea de azi.

Sunt Domnul învierii, Iisus Hristos. Am coborât minunea credinței sfinte peste voi, cei care sunteți azi popor primitor de Dumnezeu la întoarcerea Mea de la Tatăl la om, după două mii de ani de la suirea Mea la Tatăl când Mi-am

scris între oameni cartea răstignirii și a învierii Mele dintre cei morți și cartea înălțării Mele la Tatăl apoi.

Minune de sus este credința voastră, măi fiilor. Ați auzit prin mărturisire, ați crezut prin iubire și ați venit, și e minune din cer coborâtă peste voi credința în care stați, și pe care o dovediți stând cu Mine aici, ca să fiți popor primitor de Dumnezeu când vine Domnul coborând la voi cuvânt, cuvântul Lui cel de azi. O, cum ar fi dacă între voi ar fi dintre cei care ar zice: Nu voi crede până ce nu voi vedea cum Domnul vine, cum Domnul lucrează și cum poate El aceasta. O, n-ar mai fi credință și nici plată pentru ea, ci ar fi numai ca pe pământ: văzut și crezut. Eu ca să-i fac pe ucenici să creadă desăvârșit că Eu sunt Dumnezeu și că am venit între oameni pe pământ, a trebuit să Mă așez în cele ce nu se văd după ce am înviat și M-am adevărit credincios pentru toate cele spuse de Mine lor până atunci, și numai după aceea li s-a scris credință.

O, e greu de cel ce nu crede, fiilor. Nu crede pentru că se împiedică mereu, ca unul care nu vede crezând. Celui ce îi este greu să creadă, decât numai ceea ce vede, acela nu are dragoste de Dumnezeu, nu are vâpaie în suflet pentru Domnul. Cine nu înțelege lipsa dragostei de Dumnezeu a lui Israel, care a văzut pe viu lucrarea lui Dumnezeu după ce a fost scos din Egipt ca să scape din robie și să se întoarcă în țara lui? O, a crezut Israel dacă a văzut înfricoșătoarea mână a Domnului făcând atâtea semne mari înaintea lui și înaintea egiptenilor, care-l robeau pe Israel? Credința prin vedere, o, nu ajunge ea împotriva necredinței omului, nu e de ajuns aceasta, dar credința prin dar bucură inima și o ține ca focul, ca dorul din care ea se hrănește și crește și este, și așa rămâne ea cu nume de credință, și iată, suntem în a opta zi de după învierea Mea, și în ea pomenim pe ucenicul Toma, prin care Eu am putut să-Mi dovedesc trupul Meu cel înviat înaintea ucenicilor Mei, și au scris ei toate acestea pentru cei ce vor crede în Mine prin mărturisirea lor.

Erau ucenicii strânși și încuiați în casă și aveau și pe Toma cu ei în ziua a opta de după învierea Mea, când ei îi spuneau lui că M-au văzut, că le-am grăit, că le-am dat de lucru peste pământ, iar Toma a spus: «Nu voi crede dacă nu-L voi vedea și eu», și numaidecât am stat în mijlocul lor și i-am spus lui Toma: «Adu degetul tău și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și pune-o în coasta Mea, precum ai zis, ca să crezi, și nu fi necredincios, ci credincios», și și-a arătat el apoi bucuria că M-a văzut înviat și că M-a pipăit pentru credința lui și a altora de după el și a spus: «Domnul meu și Dumnezeul meu!», iar Eu am adăugat, și am spus: «Fericit că M-ai văzut și ai crezut, dar mai fericiți cei care nu au văzut și au crezut!», și erau acestea mironosițele, măi fiilor, și erau ele pline de dor și de dragoste pentru Mine din pricina credinței lor în Mine înainte și după învierea Mea, căci ele slujeau cu credință Evangheliei Mele din loc în loc, iar apostolii Mei Mă însoțeau și înțelegeau cu dificultate Ființa Mea și cuvântul Meu prin care le spuneam lor toate pentru viața lor cu Mine și le spuneam cele ce aveau să se întâmple cu Mine, și multe cuvinte și fapte ale Mele între ei cu anevoie le primeau și le înțelegeau ca să poată ei crede că așa va fi.

O, ucenicul Toma dorește să vă umple de dor credința, măi fiilor, că fericiți sunt cei ce cred cu dor, pentru că iubesc cu dor. Binecuvântată să fie intrarea lui la voi, în cartea Mea cu voi, fiilor! Amin.

— **O**cred, Doamne, cred Ție, Bunule Păstor al nostru, cred și mărturisesc că Tu ești Hristos Cel înviat, Fiul lui Dumnezeu venit în lume ca să-i

ierți și să-i mântuiești pe păcătoși, iar eu am fost cel dintâi, și tot cel dintâi am fost care Te-am mărturisit spunându-Ți la îmbrățișarea cu trupul Tău cel înviat și numindu-Te Domnul meu și Dumnezeuul meu, Domnul Cel înviat, o, Doamne.

Te văzuseră ucenicii toți în seara zilei învierii Tale, dar eu nu Te văzusem, și voiam să Te văd și eu și să cred pipăindu-Ți ranele, Doamne, ranele răstignirii, o, Doamne. Erau cei fericiți cei ce Te-au văzut fără să Te pipăie la rane, și mi-ai spus: «*Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut*», și erau aceia mironosițele Tale și ucenicii Tăi, dar eu am fost și mai fericit ca ei, nu pentru că Te-am văzut și că Te-am atins pe rane, ci pentru că Ți-am mărturisit ranele din mâini și din coastă, și aceasta mărturisește de atunci și până azi că adevărat este și că adevărată este învierea Ta, Mieluț rănit și biruitor prin rană.

O, cine putea birui păcatul omului în afară de Tine, Făcătorule al omului? Tu erai Cel sculat dintre morți, după ce ai umplut de lumina învierii Tale iadul, Doamne, căci mai dinainte ne-ai spus că-i vei trage pe toți la Tatăl, iar noi înțelegeam puțin, și eram greoi la credință, ca unii care credeam ce vedeam, iar nu altfel. Eu, însă, de dorul Tău, de bucuria adevăratei a toate spusele Tale, de aceea am dorit să Te văd și eu, atingându-Ți ranele precum am spus că vreau, și aceea a fost o taină, o mare taină, pe care am păstrat-o în inima mea de când ne purtam cu Tine din loc în loc și ne spuneai toate, toate câte aveam să le pricepem târziu, târziu, după ce Tu a fost să mori pe cruce, Doamne. De atunci și până acum eu sunt martorul cel mai mare al învierii Tale și sunt împotriva a toți necredincioșii, care cu îndărătnicie își văd de ale lor și nu se lasă ei spre fericirea celor ce cred că Tu ai venit pe pământ pentru ca să mori pe cruce și să înviezi apoi pentru fiecare om, care poate doar să moară, nu să și învieze, iar Tu ești Cel ce ai înviat și Cel Care îi înviezi pe toți ca pe Lazăr, așa cum Tu ai dovedit că vrei și că poți de la Tatăl, Care ascultă ruga Ta pentru noi, iar noi trebuie să credem, Doamne, ca să fim cei fericiți. Amin.

Te fericesc cu multul, popor credincios cuvântului adus de gura Domnului pe masa ta pe pământ. Te înconjoară sfinții și îngerii din pricina credinței tale prin care Domnul poate să vină cuvânt pe pământ. Zadarnic cred mulți că mai mult decât aici este Dumnezeu lucrător în zilele acestea pe pământ, dar fiecare om îi este dat cât să creadă și cât nu, fiindcă acest munte de cuvânt este numai unul, precum numai Unul este Domnul, Care cu însăși gura Sa a vestit de pe atunci că acest cuvânt va veni și va fi auzit de cei din morminte, fiindcă pre-gătește Domnul Evanghelia învierii morților, și de aceea a așezat Domnul pe pământ venirea Lui cea de azi cu acest râu de cuvânt, scris în Scripturi atât de deslușit că va fi acesta râul al vieții și că va curge peste pământ din tronul lui Dumnezeu și va adăpa noroade când nu va mai fi nimic pe pământ decât om îndurerat și zdrobit de înseși păcatele lui, și când Domnul Se va arăta la toți cei care L-au împuns cu atâtea păcate și că El le va întinde mâna cu milă, căci Acesta este Dumnezeu, și este Cel ce mântuiește și Cel ce dă viața celor ce au pierdut-o prin păcat, și n-au știut ce le aduce păcatul.

Te fericesc cu multul și cu sfinții toți, popor binecuvântat pentru purtarea sarcinii venirii Domnului acum pe pământ cuvânt. O, pace ție din partea ucenicilor Lui! Vom fi cu voi peste opt zile, când Domnul va petrece aici cu voi, și cu cei ce vin la izvor întâlnirea care va fi! Domnul cu ucenicii și cu ucenițele mironosițe, Domnul cu voi și cu noi aici, și va fi mângâierea Duhului Sfânt plutind în văzduh în ziua aceea, iar cerul și pământul vor tresălta, și unul altuia își vor sluji în duh

de sărbătoare sfântă, sărbătoare de înviere. Amin.

O, slavă Ție, Doamne înviat! Tu ești toate. Ne doare de cei ce nu Te iubesc, ne doare, iar durerea noastră pentru ei va fi scump răsplătită și va aduce multă înviere, pe Domnul, Răscumpărătorul celor atât de pierduți, din pricină că n-au gustat ei iubirea. Amin.

O, ucenicul Meu, măreț cu iubirea și cu dorul, nu gustă mulți iubirea, pentru că îi înșeală dulceața păcatului, dar când aceștia Mă vor afla Mă vor iubi măcar atât cât au iubit păcatul, dar iubirea îi va crește și îi va ridica frumos și va fugi departe păcatul, căci numai cei ce nu iubesc pe Domnul cu dor și cu rană, numai aceia cad spre păcat, numai aceia sunt atrași spre despărțire de Domnul pe pământ prin păcat.

O, binecuvântată să fie călătoria celor ce se strâng la izvor peste opt zile, aici, cu dorul în ei. Aștept cu Duhul plin de dor întâlnirea care vine între cei ce vor fi aici din cer, și cei ce se vor strânge, și ne va fi nouă zi de bucurie, zi de praznic de înviere cu voi și cu ucenițele mironosițe, care atât de mult M-au iubit, chiar dacă am fost atât de îndurerat, atât de chinuit, atât de părăsit, iar apoi am înviat și am zis tuturor celor duruți: «*Bucurați-vă! Pace vouă!*».

O, popor de la izvor, vom spune cu toții: „*Hristos a înviat!*“ și vom face alin celor ce ne iubesc venind la petrecere cerească, la întâlnirea Mea cu ei aici, și cu cei din cer, fiilor. Ca în Betania vom fi, și vom pune masă, căci și atunci la fel lucram, o, fiilor, la fel ca și cu voi puneam pe masă, de jos și de sus hrană, iar Eu Mă împărțeam lor și le împărțeam puteri sfinte, și aveam și atunci popor credincios ca și acum, și iată, iarăși pot și iarăși am, și nu mai este nicăieri să am ce am aici cu voi, să pot ca aici, să vin ca aici, iar cei ce se smintesc, nu știu altceva să facă, dar măsura Mea între voi este bună pentru că Eu sunt cu voi, pentru că voi nu sunteți aici singuri, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 aprilie 2014

Duminica a treia după Paști, a sfințelor mironosițe

Bucuria praznicului Învierii Domnului este altfel la lume decât la creștini. Nu e bucurie pentru Făcătorul omului decât lângă om. Plată mare are venirea omului la Domnul. Lumea văzută atârână de mișcarea lumii nevăzute. Cei ce fac păcat din vin sunt cei cărora le place vinul. Vinul a nimicit neamul omenesc salvat de la potop. Îndemn pentru nepăcătuire, grijă pentru mântuirea apropielui. Rugăciune în cer pentru pământul român, ca să-l umple Domnul de slava sfinților Lui.

Învierea Mea e zi de praznic de bucurie și ține mult această bucurie la cei ce o așteaptă, la cei ce iubesc învierea Mea și a lor. O, nu ca la lume ține bucuria praznicului Învierii Mele dintre cei morți, că la lume ține o zi, două, și se folosește lumea de Praznicul Învierii Domnului pentru ca să bea și să mănânce și să se distreze și să păcătuiească în fel și chip, departe de Dumnezeu cu viața aceștia. Dar la cei ce-Mi iubesc Ființa, o, e bucurie lungă acest praznic, și vin apoi alte zile de praznic legate de ziua învierii Mele și de cele făgăduite de Mine celor ce M-au urmat atunci și apoi, și toate cetele de sfinți și de îngeri au bucurie de la cei de pe pământ, pe care îi însoțesc în sărbători pentru dragostea lor de Domnul și de cei din cer.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul învierii. Cu însăși gura Mea Mă vestesc și rostesc urarea învierii Mele: Hristos a înviat! Mai înainte de zori intru cuvânt în carte și întâmpin

cu el pe cei ce iubesc venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ și pe poporul cuvântului Meu, care Mă întâmpină când Îmi rostesc cuvântul ca să-l ia și să-l așeze ei în carte și să-l împartă apoi, că mulți se hrănesc de la masa Mea cea de azi din mijlocul neamului român, la care am poposit acum, la sfârșit de timp, ca să pregătesc pe pământ întoarcerea Mea iarăși de la Tatăl la om, precum este scris, că nu se poate cele rostite de gura Mea și scrise apoi în Scripturi, nu se poate să nu se împlinescă dacă Eu sunt Adevărul.

Mai înainte de zori pregătesc masa Mea de cuvânt și ies cu ea în întâmpinarea celor ce se strâng aici la izvor, pe colina întoarcerii Mele cu sfinții, și n-am nici în cer loc și stat mai drag ca și aici, unde pot să grăiesc și să lucrez și să Mă împart, că nu e bucurie pentru Făcătorul omului, decât lângă om, lângă lucrul dragostei Lui, căci dragoste mare M-a cuprins când l-am zidit pe om, și tot cu ea lucrez și acum ca să-l trezesc pe el spre dragostea Mea, spre Făcătorul lui, că e lungă așteptarea Mea după întoarcerea omului, și doare în Dumnezeu dragostea, și doare dorul, și doare așteptarea, și nu poate pricepe aceasta mintea și inima omului, și iată, am venit să arunc foc pe pământ și să se aprindă el între Mine și om și să ne fie cald unul de la altul și să fie cerul pe pământ cu omul, Domnul cu sfinții Lui, și iată, se așterne zi de praznic de Înviere, masă de cuvânt între Mine și cei ce se pornesc acum spre colina Mea aici, iar Eu le dau lor din cer, din cele ce sunt și nu se văd, din nevăzutele lui Dumnezeu, căci cu cele văzute s-a învățat omul prea mult și dă să uite, bietul de el, că Eu sunt Dumnezeul văzutele și al nevăzutele pe pământ și în cer.

O, din cele nevăzute ale Mele Eu Mă împart vouă și vă spun că plată mare are venirea omului la Mine și ținându-Mi urma. Vă voi plăti scump această dragoste, căci Eu după dragoste tânjesc. De dragoste l-am zidit pe om, de bucurie l-am lucrat și l-am zidit, și e scumpă ființa omului, o, și cum și-o cheltuiește omul pe nimic, uitând el că va fi să dea socoteală Celui ce a zidit omul!

Mi-am pregătit oștirea și masa cea de sus a Duhului Meu și a sfinților Mei și Ne așternem cu zi de praznic sfânt aici, unde se adună la izvorul Meu de cuvânt cei ce M-au aflat aici. Sunt cu multă mișcare cerească aici acum. O, mișcarea celor nevăzuți ai lumii nevăzute e mult mai multă decât a trupurilor lumii văzute. Vântul face mișcare pe pământ peste toată firea când el suflă trecând cu lucrarea lui. La fel și vântul care mișcă lumea cea nevăzută a duhurilor și a trupurilor răscumpărate pentru Domnul, lume de care atârnă toată mișcarea lumii văzute și a toată firea ei. Duhul mâinii, acel fir mic care mișcă mâna omului, arată că mâna mai are un corespondent și în duh. Cu ce scriu îngerii și diavolii pe cele văzute și auzite de la om? Cu condeiul le scriu, și greu de tot crede și înțelege omul cum de se întâmplă această mișcare, cu ajutorul căreia se scrie de cei fără de trup, buni sau răi. E ca în visul în care omul se visează că e treaz când el doarme.

Vă grăiesc vouă acestea ca să le pricepeți pe cele ce nu se văd și lucrarea lor, că sunt cu sfinții în sărbătoare aici, în grădină, și vă întâmpinăm la venire și vă așezăm la masă și Ne așezăm cu voi, Eu și mama Mea Fecioara și ucenicii și ucenițele Mele mironosițe, pentru care sărbătorim acum, și avem pe cei adormiți cu nădejde, îi avem aici cu Noi și cu voi, și bucuria lor este mare și stau ei în praznic de înviere a Mea încă din întâia zi de Paști, când au luat Paști cu voi din Paștile Domnului și au rămas, și sunt aici acum și sunt așezați de Mine la masă, căci le-ați făcut pomenirea voi, cei ce-Mi

slujiți aici așa cum Eu v-am așezat slujitori pentru învierea morților, măi fiilor, și pentru hrana cea de sus a celor ce cred și se strâng adesea lângă voi, aici, și așteaptă cuvântul gurii Mele, așteaptă pe Domnul când ei vin aici, la izvor.

O, ce mare bucurie cerească Nouă de la voi, și ce frumos este aici, la întâlnirea dintre Noi și voi! O, pace vouă! Hristos a înviat, vă spun vouă toți cei sărbătoriți în această zi, ucenicii și ucenițele Mele de acum două mii de ani! E zi de iubire între cei din cer și cei de pe pământ, și e ca în cer, nu ca pe pământ. Mai înainte de zori și până la apusul zilei stăm la masă de Paști și luăm din ea. Eu văd peste zi, văd starea, și grăiesc pentru fiecare clipă o dată cu ea, că mare este taina lui Dumnezeu, mare și necuprinsă cu mintea, dar cuprinsă cu credința, cu îngerul inimii omului, care veghează și știe.

Mai întâi de tot cuvântul Meu de peste voi vă povățuiesc pe voi pe toți în ziua aceasta de învățătură a Mea peste voi, cei adunați la graiul Meu cel milos, și vă spun: să nu vă îmbătați de vin, ci de dragoste de Dumnezeu, fiilor. Nu are dragoste de Dumnezeu cel ce bea vin dintre cei ce se numesc creștini. Nu cei ce au vin în casă, nu aceia sunt cei ce beau vin, căci dacă aceia ar fi cei ce păcătuiesc făcând din vin păcat pentru ei, o, n-ar mai sta vinul în casă la ei. Cei ce fac păcat din vin sunt cei cărora le place vinul și sunt ispitiți de el și și amețesc cu el capul și mintea bând vin, și caută vin pe față și pe furiș, sau cu băutorii pe unde beau aceia.

O, fii creștin, să nu bei vin cu diavolul cu care te furișezi la îndemnul lui, sau cu care te arăți că bei, ci să-l bei cu Domnul ca pe Paștele cel nou, și așa să se veselească inima ta, cu vinul cel nou, cu Paștile Domnului, căci Domnul este mâncarea și băutura cea mai scumpă, cea mai sfântă, cea mai dătătoare de viață și de sănătate și de veselie a inimii necăjite, precum este scris.

O, aveți grijă, fiilor, că vinul Mi-a nimicit neamul omenească salvat de la potop, căci iarăși l-a dus la cădere după ce Noe a ieșit din corabie cu ai lui și a sădit vie și a făcut vin și s-a amețit și a blestemat cu gura lui și s-a prins blestemul lui. Vinul a născut pe pământ neam din desfrânare pe vremea lui Lot, pe care l-am scăpat din foc, și a trebuit să vin Eu din cer și să Mă jertfesc, ca să salvez cumva pe cel ieșit din păcat.

O, vinul e tare, e cel mai tare când omul îl ia și face cu el ceea ce nu este de la Dumnezeu să facă omul cu vinul. O, fiilor, vin să vă învăț Eu învățătură de dragoste de Dumnezeu și de dor, și veți avea mângâiere, fiilor. Luați aminte ca să nu păcătuiți, căci cine n-are rană după Domnul în inima lui, face păcatul rană în el, dar aceasta este rană de moarte. O, iată câtă veghe trebuie împotriva acestui dușman: păcatul.

O, fii și fiice care vă purtați după Mine pași și inima și dorul, o, cum arată și cum se poartă un creștin care are rană în el pentru dragostea celor de sus și călăuzire apoi de sus pentru curăția vieții? Mironosițele învierii Mele, dragostea lor grăiește azi cu voi. O, a rămas de pomenire dragostea lor.

O, pace vouă, ucenițe mari cu iubirea și cu pasul după Domnul! Pace vouă în mijlocul poporului Meu cel de azi! Binecuvântată să vă fie grăirea la masa cea de azi! Amin.

— O, cum să grăim noi acum? Cu Tine, Doamne? Cu voi, scumpi ai Domnului?

O, atâta dor ne-a purtat și ne poartă pe urmele pașilor Tăi, Doamne! Atâta dor ne încercă acum să fim pe urma Ta la întâlnirile Tale cu cei de pe pământ, care Te caută, o, Doamne!

O, căutați-L pe Domnul, voi, cei care umblați după El aici cu dorul în voi! Căutați-L aici, și căutați-L până dincolo

de cele văzute ale facerii Lui. Noi L-am căutat cu dor după ce I-am aflat Ființa printre oameni și n-am mai avut nimic mai drag de făcut apoi decât să-I ținem urma și să-L slujim și să-L dorim iubindu-L cu dor și purtându-L în noi cu dor, și numai la El ne-a fost gândul și dorul, iar când a fost să poarte crucea și umilința ei, am fost ca focul care plânge arzând și am pătruns după Domnul prin chinurile Lui și L-am căutat în mormânt, după ce am văzut în dimineața învierii Lui piatra răsturnată de deasupra Lui, atât de mare cât era ea, iar îngerul învierii Lui ne-a vestit să nu-L mai căutăm printre cei morți, căci El S-a ridicat și a înviat.

O, fiți plini de rană după Domnul, și veți fi fericiți să fiți așa, și veți scăpa de toate slăbiciunile voastre spre păcat, căci veți iubi mult și veți căuta după Domnul și veți înțelege adânc viața și vă veți scula din faptele voastre moarte și veți lucra minuni, căci veți iubi pe cei drepti și pe cei păcătoși, pentru mântuirea lor îi veți iubi. O, când iubești de la Dumnezeu o ființă, nu mai dai prilej păcatului între tine și ființa dragă ție, căci cu păcatul i-ai face rău și nu s-ar mai chema că o iubești.

O, fii ai venirii Domnului la voi cuvânt, o, fii de la izvor, vin și se adună la voi din depărtări atâția doritori după Domnul, vin cu dor de Domnul și de voi, dar voi sunteți așa de plini de griji pentru lucrul Domnului cu voi. O, fiți binecuvântați! Prefacă-se în bucurii și în mângâieri toată truda voastră cea grea! Noi, ucenici și ucenițe ale Domnului, vă binecuvântăm răbdarea și truda. Ele vă sunt iubirea.

O, pune, Doamne, peste ei harul iubirii Tale cu care ai zidit lumea, văzutele și nevăzutele facerii Tale, o, Mire sfânt al celor ce Te iubesc, Doamne! Ocrotește-i zi și noapte sub acoperământul mamei Tale Fecioara! Pune neamul și pământul român sub mâna ei ocrotitoare și umple acest tărâm de slava sfinților Tăi, pe care să-i întărești la hotare de jur-împrejur, iar oștirea Ta mică, aici veghetoare și slujitoare, să-Ți aducă aminte mereu acestea toate, căci Tu ești Cel ce împlinești, Doamne.

Suntem în cer mângâierea Ta așa cum Ți-am fost și pe pământ în dureri și Te-am iubit mult, atât cât de multă Ți era durerea, Doamne. Te-am iubit cu patimă, Doamne, căci Tu ne-ai dat această rană s-o purtăm, ne-ai dat dragostea de Tine și mila de Tine. Chiar dacă eram cu păcate pe suflet, Te-am iubit, Doamne, cu rană în noi după Tine, așa Te-am iubit, fiindcă Tu așa ai voit.

O, facă-se voia Domnului în voi și cu voi ca să-L dați tuturor pe Domnul, voi, cei primitori de Dumnezeu! Vă binecuvintează de lângă noi Fecioara, Maica Domnului, și vă mângâie toată truda cea adusă jertfă Domnului. Ea este mironosiță împreună cu noi atunci și acum și este cea mai dulce, cea mai curată atunci și acum și vă dăruiește vouă ființa ei și vă spune așa:

— **D**ați lumii pe Domnul acum! Aduceți pe Domnul pe pământ, căci totul este cu putință celui ce crede în El, așa cum a fost cu putință să Se nască El din pântecul meu cel fecioresc și să crească și să poarte cruce pentru lume și să Se facă începătura învierii omului! Dați celor ce vin la izvor, dați-le povață pentru putere sfântă, căci Domnul vă dă vouă, celor ce dați viață din viața Lui la cei ce caută după El aici, la masa Lui de cuvânt!

O, ce frumos, Fiule Doamne, ce frumos este aici, din cer și de pe pământ frumos! Coboară puterea Ta și mântuiește pe toți cei care vin și se strâng cu dor aici, la izvor! O, frumoși sunt pașii lor! Să le grăim lor, Fiule Doamne, despre duhul

dragostei de sus, duhul care se face mângâiere de la ei spre noi, Fiule scump.

O, pace vouă, slugi credincioase în slujire! Iată, vine Domnul cu sfinții Săi la voi. Amin.

— **E**u, Domnul, privesc la bucuria celor din cer aici acum și la mărturisirea lor, oștire cerească la masă cu Mine și cu voi. Toți deodată vă cuprindem din părți și vă dăm vouă harul dragostei de Dumnezeu, căci mama Mea Fecioara dorește să învățăm aceasta unii de la alții, iar Eu vă voi povățui pe voi, cei adunați în zi de praznic sfânt aici, la izvor, și vă voi trimite povața Mea vouă.

O, dacă s-ar putea să fiu purtat atât cât pot Eu, aș fi grăit cu voi mult, mult, dar Eu sunt plin de milă, chiar dacă Mi-e dor. V-au spus mironosițele învierii Mele despre dragostea cea de sus, ca s-o purtați voi și să mângâiați cu ea pe cei din cer și ranele Mele multe, iar Eu, Domnul, vă dau acum la toți cuvântul dragostei: *«Iubiți-vă unul pe altul așa cum v-am iubit Eu!»*. Așa am înnoit Eu peste ucenicii Mei atunci porunca dragostei și i-am povățuit să se ferească de fățarnicie, căci ea este aluatul fariseilor, numai al lor, că ei mereu, mereu Mă mustrau ca pe un greșit, ba că hulesc prin cuvânt, ba că nu țin sâmbăta, ba că ucenicii Mei o calcă și ei, ba că mănâncă ei cu mâinile nespălate, și făceau aceasta din lipsă de dragoste, din lipsă de Dumnezeu și de credincioșie.

O, luați pildă de credincioșie și de dor și de dragoste, luați de la cei ce au, luați și învățați, fiilor, căci un poet dulce Mie a scris odată o pildă și a spus pentru cei ce nu iubesc pe Domnul, a spus așa:

„Știind că unii câini în lume adesea au murit de dor când au avut nefericirea să piardă pe stăpânul lor, eu mă gândesc la câinii aceia: ce pildă de iubire-adâncă, cum față de ceresc Stăpânul noi n-am fost dovedit-o încă. De la stăpânul-i, ce primește ca hrană zilnic un biet câine? Un boț de rece mămăligă, și rar uscate coji de pâine. Dar ce de bunătăți alese și ce de mângâieri mereu, în viețuirea lui tot omul primește de la Dumnezeu! Și mi-e rușine de toți câinii care-au murit precum am spus, că, om fiind, eu nu pot încă să mă ridic atât de sus“.

O, fiilor, să învățăm iubirea, s-o învățăm de la cei ce au iubire și credincioșie, fără să le fie lor răsplătite acestea. O, căutați să aveți suflet mare și frumos, căci sufletul este de la Mine în om. Vă voi hrăni pe voi cu dulcea Mea povață. Iar acum rămân aici cu oștirea Mea în petrecere cerească cu voi și luăm din povața ei, și apoi cu scumpă binecuvântare și cu însoțiri cerești să vă fie calea înapoi, până ce iarăși va fi să venim și să ne întâlnim și să ne dăm mângâieri.

O, pace vouă! Luați pacea Mea! Nu vor mai-marii popoarelor și nu vor popoarele să învețe de la Mine pacea.

Pace vouă, fiilor! Vă mulțumesc, cu toate oștirile cerești vă mulțumesc pentru pașii voștri la izvorul Meu de cuvânt. O, învățați pacea, căci Eu vă dau.

Iată, suntem în uimire aici, sub cortul alb cu voi. Mare ne este mângâierea! Cei din cer tânjesc cu dor după petrecerea lor cu cei de pe pământ iubitori de cer, dar aici Eu lucrez minunea minunilor, o, fiilor.

Las mâna Mea peste voi. Vedeti, să vă fie de folos.

Sunteți îmbrățișați acum de cei cerești. Fiți binecuvântați! Vă încălzim, vă mângâiem. Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

21 aprilie/4 mai 2014

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe,
purtătorul de biruință*

Coborârea Domnului în cuvânt: începutul înnoirii lumii. Păcatul pe care-l fac cei care cred în darul oamenilor minciunii este mai mare decât al celor care stau neatenți la darul lui Dumnezeu din om. Durerea sfântului mucenic Gheorghe pentru cei care L-au părăsit pe Domnul. Oamenii pot fără Dumnezeu și nu deschid luminii.

E sărbătoare sfântă și sunt cu sfinții la hotar ca să intru cu ei în cartea cuvântului Meu și să așezăm în ea cuvânt dulce, grăirea Mea cu voi, și a sfinților Mei grăire. Sunt Domnul Iisus Hristos, iar lucrarea Mea este cuvântul.

O, pace vouă, fiilor, pace multă vouă! Am venit iar și iarăși cuvintez. Am avut sărbătoare cu strângere la izvor și s-a strâns sărbătoarea și s-au întors într-ale lor oaspeții de pe pământ și din cer, dar Eu, Domnul, am mereu lucru între Mine și voi, am mereu de așezat glasul cuvântului Meu în cartea Mea cea de azi, cartea Mea cu voi. Plutește Duhul Meu deasupra voastră, deasupra colinei Mele cu voi, plutește ca la facerea lumii, plutește mereu ca să pot să suflu cu El peste întunericul de pe pământ și să vină apoi clipa să pot spune ca la început: «*Să fie lumină!*».

O, nu este lumină pe pământ, nu este, dar iată cu voi lumina, o, fii ai cuvântului Meu! Pe pământ e numai minte de om și multă semeție în mintea lui și nu se lasă înlocuită cu lumina lui Dumnezeu ca să fie lumină pe pământ. Lumina sălășluiește în cei sfinți, în cei ce se sfințesc pentru Domnul, dar ea nu poate să-l biruiască pe omul cel cu minte de om, și se întoarce în cer lumina cu tot cu sălașul ei, cu sfinții cei purtători de Dumnezeu pe pământ, cu cei care trăiesc pentru cer pe pământ.

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Era pământul fără chip și era pustiu peste tot, și întuneric era deasupra adâncului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor, așa este scris, și a zis Dumnezeu: «*Să fie lumină!*», și s-a despărțit atunci lumina de întuneric și apoi a zidit Dumnezeu cu cuvântul cerul și pământul și toată oștirea lor, și a zidit apoi pe om și toate cele de trebuință vieții oamenilor și a toate viețuitoarele zidite la cuvânt, căci pe om l-a plămădit Domnul Dumnezeu cu mâna Sa.

O, fiilor, totul este fără de chip pe pământ și este pustiu și este întuneric, și S-a purtat Domnul pe deasupra adâncului de întuneric al oamenilor și a rostit cuvântul Său: «*Să fie lumină!*», și așa Mi-am întocmit Eu și am înnoit acest petecut de pământ, pe care am așezat în zilele acestea lucrarea cuvântului Meu, și pe voi purtători de Dumnezeu, luați de Mine dintre fiii oamenilor ca să vă fac fii ai lui Dumnezeu, măi fiilor, și să Mă sprijin Eu pe voi cu a doua Mea venire de la Tatăl la oameni, precum este scris în Scripturi să vin, căci atunci când M-am suit la Tatăl după învierea Mea, am lăsat cuvânt că voi veni iarăși, și am zis: «*Vin curând!*».

O, prin toți sfinții Mei în care am locuit pe pământ apoi, am venit lucrând prin ei și aveam dorul să-l fac pe om să creadă în Dumnezeu, în Cel ce a făcut cerul și pământul și omul. O, iată, cu oaspeți din cer vin și în ziua aceasta la masă de cuvânt cu voi. Sunt cu ceata mucenicilor mărturisitori, și au ei sobor mare pentru pomenirea marelui mucenic Gheorghe, cel plin de dragostea cea de sus, dragoste sfântă, fiilor.

O, am slobozit cu pace pe cei ce au venit și au luat din izvorul Meu, iar voi v-ați odihnit o zi, măi fiilor, dar am venit acum cu sărbătoare de sfinți și iarăși Mă întâmpinați când vin cu sfinții Mei la voi. O, a fost dulce pentru cei din cer sărbă-

toarea Mea cu voi și cu ei sub cortul alb. S-au desfătat îngerii în văzduhul cel în alb înveșmântat și S-a desfătat Duhul lui Dumnezeu, fiilor. Sfinții Mei, cu care am poposit în sărbătoare, și-au înnoit glasul iubirii, iar mama Mea Fecioara Mi-a dat să lucrez învățătură apoi peste cei care au fost la izvor, ca să le dau povață pentru dragostea cea de sus și să le trimit lor apoi cartea poveței Mele. Iată, le trimit și le spun lor așa:

Voi, cei care ați fost la izvor după Domnul cu dorul în voi, ascultați, fiilor, cuvântul Meu și povața lui cea pentru voi, pentru dragostea cea de sus în voi.

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Era pământul fără chip, pustiu și întuneric era deasupra hăului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor și a zis Dumnezeu: «*Să fie lumină!*», și a fost lumină și s-a despărțit lumina de întuneric și a zidit apoi Dumnezeu cerul și pământul și toată oștirea lor, și l-a zidit apoi pe om și toate cele de trebuință vieții oamenilor și a toate vietățile de pe pământ și din pământ și din ape și din văzduh, toate oștirile lor. O, așa am lucrat Eu, Domnul, la început, și așa am lucrat și acum, la sfârșit de timp, de am zidit în mijlocul pământului cel fără chip, deasupra hăului cel pustiu de credință a lumii oamenilor, așa am zidit Eu această colină ca să fie ea lumină și să despart lumina de întuneric aici, și ca să pot lucra cu lumină cerul și pământul și să le fac facere nouă, iar lumina este cuvântul Meu, cuvântul cu care am zidit la început, și cu care iarăși zidesc.

O, fiilor care veniți adesea la izvor după hrana cea de sus, o, veniți, fiilor, după dragoste, căci dragostea cea de sus vă trebuie vouă în voi ca să puteți iubi și să puteți urma ceea ce Eu am zidit pentru om în zilele acestea. Pentru omul cel despărțit de Dumnezeu, pentru el am zidit și am înnoit Eu acest minunat petecut de pământ și de cer, și acest popor al Meu în mijlocul oamenilor de pe pământ, iar Eu sunt în mijlocul lui din cer, de lângă Tatăl trimis, ca să zidesc din nou lumea, precum este scris, căci s-a stricat pe pământ toată voia lui Dumnezeu și s-a așezat omul cu voia sa, cu mintea sa cea fără de Dumnezeu peste ea, căci omul nu mai vrea cu Dumnezeu, ci vrea cu păcatul prin care L-a pierdut pe Dumnezeu și vrea cu satana, cu stăpânitorul acestui veac, care trece curând, curând, trece cu trosnet tot ce este vechi, căci așa este scris, și vin cele noi, vine slava Noului Ierusalim, căci așa este scris.

O, dragoste de sus vă trebuie vouă, fiilor, ca să iubiți venirea Mea și locul și izvorul venirii Mele și pe cei ce Mă poartă ca să vin și ca să fiu pe pământ lumină din lumină și să fiu Ziditor. O, aveți grijă, că sunt mulți, mulți care se laudă cu Dumnezeu în fel și chip, și fac ei aceasta pentru slava lor, pentru ca să aibă laudători prin care să se creadă ei cu putere peste mulți, dar cei ce nu cercetează duhurile, aceia cad, săracii de ei, cad sub aceste mângâieri mincinoase, și din pricina acestor bucurii fără viață în ele nu mai știu oamenii să deosebească dreapta de stânga lor, nu mai știu să-L cunoască pe Domnul când El vine cu fața Lui cea sfântă, cea plină de viață și de lumină prin multa Lui smerenie înaintea omului.

O, dau câteodată să zic cu cei din cer că mai mic păcat fac cei care stau neatenți la darul lui Dumnezeu din om, la mersul Meu peste pământ, mai mic păcat fac aceștia decât păcatul celor ce cred în darul cel arătat de oamenii minciunii că l-ar avea de la Dumnezeu peste ei. O, mai mic este păcatul nepăsătorilor de Dumnezeu, mai mic decât al celor ce cad sub cei mincinoși cu o oricum credință.

O, vai de satul fără câini, vai! Vai de turma fără apos-

toli care să grăiască în mijlocul ei pentru paza ei de vrăjmași, de furi, de mincinoși asupra turmei ca să se piardă ea! Câinii latră zi și noapte în sat și știu dușmanii și aud furii și nu intră să prade casele, căci se tem de câini și de glasul lor care umple satul veghind pentru stăpânii lor.

O, vai de stâna fără păstori cu inimă și cu trezie, și fără măgăruși și fără câini și fără slugi pentru ugerul cel plin al oilor care pasc sub pază de păstor, căci cine mănâncă dă rod, dă mereu, ca oaia care face lapte mereu, păscând și umplându-și ugerul, sau ca albina care culege și face rod mult și căreia nu-i trebuie atâta rod, dar ea lucrează mereu și rodește mereu, că au stăpân peste ele albinele și ascultă de stăpân, de ordinea din casa lor, din obștea lor, și nu se poate face și rod pe pământ, nu se poate decât cu viață sub ascultare, sub armonia ascultării, și aceasta voiesc Eu să-i povățuiesc pe cei ce vin la izvor în zile de sărbătoare cu strângere, când slava cuvântului Meu coboară și îi hrănește pe ei cu cele din cer, cu dragostea cea din cer.

O, cei ce se răcesc față de locul Meu și de lucrul Meu de aici, se răcesc de Domnul, iar pentru aceia zic așa peste cei ce veghează cu lucrul Meu cel de aici, și le zic lor:

O, fii ai lucrului Meu cel pentru lumină peste oameni, cine nu iubește pe Domnul, nu vă iubește nici pe voi, și ajung la ură după ce vă cunosc și vă iubesc pe voi, dacă ei nu mai iubesc pe Domnul cu statornicie. O, ca să vă poată iubi cu credincioșie cei care vă iubesc, aceia trebuie să aibă în ei iubirea lui Dumnezeu, iubirea cea de sus, cu care vă poate cunoaște pe voi că sunteți ai Mei, ai lucrului Meu cel mult de azi pentru întoarcerea Mea de la Tatăl la om.

Iată, nu știu să-Mi fie recunoscători toți cei ce vă află pe voi, nu știu toți să vă iubească și cum să vă iubească pentru alegerea pe care am făcut-o, de v-am pus înaintea acestui popor cules prin voi, și sunt în acest popor dintre cei care nu cred, nu știu, nu văd, nu pot să se poarte cu recunoștință și frumos cu slava coborării Mele și pentru ea, ci se poartă obraznic cei nestatornici, și au pretenții cei ce n-au putere sfântă și n-au dragostea cea de sus, cu care să poată cunoaște pe cele de sus coborâte pentru ei. O, grăiesc ei din dreptul acestei lucrări purtată de Mine cu voi, grăiesc peste cei nenăscuți de sus, dar iată ce le spun la aceștia despre voi:

Pentru cei ce se apropie de această lucrare de cuvânt, la cârma vorbirilor cu ei din partea poporului ales trebuie să stați voi, trebuie să știți voi și să stați grăind din partea Mea, și apoi poporul, nu altfel, fiilor, căci altfel nu este ordinea ca în cer, și este neînviere dacă se lucrează altfel pentru înnoirea omului, și văd aceasta cei ce vin, iar cei ce vin trebuie să știe să-L ia pe Domnul de la locul Lui și să-L ia cu întregime, nu cu picățica, nu cu împrumutul, o, fiilor. Am privit și am văzut aceasta, și de aceea vin să-i povățuiesc pe cei ce se simt a fi ai Mei, și-i învăț să fie cumiți dacă ei n-au darul Meu cu care să-l cunoască pe om, că avem de stat de veghe ca în cer pentru mersul lucrului Meu cel de azi, o, fiilor.

Iată, vin mereu cu strângere la izvor inimi pline de dor, și am să-i povățuiesc multe, dar voi sunteți neputincioși ca să Mă țineți atât cât pot Eu să le dau lor povață din cer pentru fața lor cea sfântă înaintea Mea, dar am coborât învățătura ca să le-o trimiteti lor spre povață, fiilor, iar voi feriți-vă de cei ce nu vă cunosc pe voi, de cei pe care nu-i cunoașteți voi de la Mine, și fiți veghetori în fața turmei, iar oile să iubească viața de staul ocrotitor lor și pășunarea cu veghe peste ei, că lupii nu mai arată lupi și nu mai știu nici ei ce sunt, și toate s-au întâmplat din pricina semeției omului, chiar dacă omul

Mă caută, și trebuie multă vindecare de semeție, măi fiilor, dar cine nu caută, nu se poate vindeca. Trimiteți-le lor cartea Mea ca să învețe din ea, că Eu mereu, mereu Mă scriu în ea ca să le dau lor și să nu-i las sărmani.

Dar acum stă să intre cu Mine în carte mucenicul Gheorghe, iar ceata lui așteaptă să audă cuvântul lui. O, pace ție, mare mucenic al mărturisirii cea pentru Mine înaintea împăraților și ai mai-marilor de peste oameni în vremea ta! Fie ție după dragostea ta de oameni înaintea Mea! Amin.

— **O**, mărire Ție, mărire Ție, Mărturisitul meu, Învățătorul meu, Doamne, Domnul pentru Care eu m-am jertfit cu duhul și cu trupul meu! N-am putut, o, n-am putut nici în vremea chinului de moarte, n-am putut să nu Te mărturisesc înaintea chinuitorilor mei, care ca fiarele nemiloase și sfârtecătoare în carnea mea, așa s-au năpustit asupra mea, așa s-au purtat cu mine din pricina urii care le stăpâna inima că Te iubesc pe Tine și nu pe ei, Doamne. O, n-am putut pentru ei, și numai pentru Tine am putut, și a rămas de pomenire credința mea și credincioșia cea pentru Tine, Doamne slăvit. O, cât m-ai ajutat atunci ca să pot purta cu senin chinurile mele pentru numele Tău cel sfânt, pentru Ființa Ta atât de contopită cu mine, și pentru care eu am trăit și am murit, că am dorit să fiu numai al Tău, cu totul numai al Tău, Doamne.

O, Te-am mărturisit atât cât Tu mi-ai trimis încercarea și n-am ales și nu m-am oprit. O, mă doare de toți cei care se opresc, după ce Te cunosc aici și merg cu Tine pe cale cu credință, și apoi se îndoiesc ca niște neputincioși care nu pot merge până la capătul mersului, căci au iubire de sine în ei și de la ea se îmbolnăvesc de ură, de răceală de suflet, de necredință, de vedere mică și strâmbă, de nemulțumire, de necredincioșie, Doamne. O, cum pot aceștia să mai aducă slavă curată unui sfânt de-al Tău, care Te-a mărturisit fără preget, Doamne? O, nu Te mai pot iubi cei ce Te părăsesc după ce merg ei o vreme cu Tine, după ce Tu le-ai arătat ce mare ești și ce adevărat și ce lumină prin acest cuvânt.

Îi doare pe sfinți, Doamne, îi doare de la necredincioșia celor ce Te cunosc în acest izvor dătător de viață veșnică și Te părăsesc apoi și se întorc în ale lumii și în ai lumii, Doamne. Voiesc să le spun celor ce vin adesea aici la izvor și se adapă din el cu viață, și să le spun eu, sfântul și mărturisitorul Tău, că eu am fost sub chinuri mari de tot pentru ca să Te părăsesc pe Tine și să iau viața lumii s-o trăiesc și toată mărirea ei dată mie de împărat, dar nu m-am despărțit de Tine pentru nimic, și nici pentru mine n-am ales viața, ci numai viața Ta, căci Tu ai murit pentru mine, iar eu pentru Tine, și trăiesc în veci și sunt viu și sunt cu Tine și cu sfinții, căci aceasta am dorit și aceasta am, și aceasta sunt, și sunt în slava sfinților Tăi. Această mărturisire dau eu în ziua mea de serbare între sfinți, și-Ți cer cu umilință sfântă, întărește cu toți sfinții Tăi slava și veghea acestui loc ales Ție, colina slavei Tale de azi, Doamne, și ai grijă sfântă și pază sfântă cu toți sfinții și cu toate oștirile cerești, ai grijă de țara română, ai grijă de ea pentru lucrarea Ta cea de la sfârșit de timp în mijlocul ei, și dă-i neamului român trezirea cea mare, dragostea cea de sus, că vai celor fără de dragoste, fără de Tine pe pământ, o, Doamne!

O, slava sfinților Tăi Îți dă slavă. Slavă Ție, Doamne! Ceata mucenicilor a stat cu mine în lucru lângă Tine în ziua mea de serbare între sfinți. O, slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina! Amin.

— **P**rimesc mângâiere de la voi, o, sfinți iubiți ai Mei. Toate oștirile cerești Îmi dau

mângâiere, Îmi dau ascultare, Îmi dau slavă, căci sunt Domnul Dumnezeu lor. Pe pământ însă e mult întunericul și strig zadarnic să fie lumină pe pământ, căci lumea oamenilor s-a așezat împotriva Mea cu tot întunericul ei de pe pământ, întuneric de la lipsa de Dumnezeu dintre oameni și din oameni.

O, ce durere! Oamenii pot fără Dumnezeu, căci cu Dumnezeu nu pot! Nu pot nici Eu cu cei care nu pot ca Mine și pot numai ca ei, și e lipsă de Dumnezeu pe pământ, și e întuneric acolo unde nu este Dumnezeu, mai întuneric decât întunericul cel de la început de deasupra hăului, și peste care am putut să rostesc să fie lumină, de s-a putut întocmi apoi lumina și a despărțit întunericul de lumină.

Mă port pe deasupra și spun mereu să fie lumină, dar stăpânitorul întunericului acestui veac a dat oamenilor cheia ca să stea ei în împărăția întunericului și să nu deschidă luminii.

O, nu pot oamenii cu lumina, nu pot din pricina întunericului din ei, din pricina păcatelor din ei. Cine vrea să scape de păcat, acela trebuie să nu caute prilej pentru păcat și nici să-l dorească. O, unde mai poate omul să facă aceasta, unde, decât lângă Mine, dacă se trage el lângă Duhul Meu, lângă cuvântul Meu ca să-l pot ține de mână prin povăț sfântă mereu și ca să capete el dragoste pentru cele de sus și să moară pentru cele de jos, ca să fie viu apoi ca și sfinții Mei, care așa au lucrat?

Acum las Duhul Meu peste voi, fiilor, ca să lucrați cu El lucrul zilei de azi, lucru sfânt, peste care Eu veghez acum ca să-l iau și să-l așez în cer, fiilor. Eu sunt cu voi aici, și Mă doare pentru voi când trebuie să treceți printre fiii oamenilor pe calea mersului lor, și vă port de grijă ca nu cumva să pieriți, fiilor, că e înșelător întunericul și fața lui cea acoperită cu lucrarea cea mincinoasă, pe care n-a făcut-o Dumnezeu.

Binecuvântate să vă fie duhul și lucrul cel de azi, cu Mine lângă voi, o, fiilor! Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2014

Duminica a patra după Paști, a slăbănogului

Duhul grăirilor sfinte dintre creștini îi ține pe ei în cer. Neamul român va purta slava Noului Ierusalim, cerul cel nou și pământul cel nou. Povăț împotriva nelucrării. Omul nu-și poate vedea singur greșeala. Numai omul cel ajutat mereu de cei din jur nu este singur. Învățătură pentru stat în lumină. Lucrarea duhovnicească: armonie sfântă.

Pace vouă, fiilor! Eu trebuie să fiu mereu cu voi, măi fiilor, și trebuie să grăiesc cu voi ca să fiu cu voi. Cei ce sunt împreună, dacă ei nu grăiesc unii cu alții, dacă nu-și grăiesc, e totul greu, totul fără lumină și fără dragoste, căci Eu cu cuvântul am făcut lumina, și am spus să fie lumină, și s-a făcut lumină după ce am spus.

O, aveți grijă, fiilor, de lumină, de cuvânt între voi, ca nu cumva să vă ispitească satana dacă stați despărțiți cu inimile și cu cuvântul cel dinăuntru, ca nu cumva să cădeți în suferință, o, fiilor.

Sunt Domnul Iisus Hristos și sunt mereu cuvânt peste voi, ca să vadă Tatăl că am grijă de voi, și ca să vadă diavolul că Dumnezeu este cu voi și să se teamă diavolul, fiilor. O, arătați și voi aceasta, arătați-i celui nevăzut, dar veghind pe urma voastră ca să vă prindă cumva neveghind sau goi de duhul cel din cer între voi. O, stați în cer, fiilor. Duhul grăirilor sfinte dintre voi, aceasta vă ține în cer, dimpreună cu dragostea de Dumnezeu dintre voi, iar altfel de dragoste nici să se pomească la voi, căci voi sunteți iubiții Domnului. Amin.

O, nu pot prea mult să vă las fără cuvântul Meu de peste voi. E grea purtarea coborârii Mele, a venirii Mele cuvânt pe pământ, dar e greu fără cuvântul Meu cel rostit, care lucrează prin rostirea lui, că iată, cer vouă să așezați înaintea Mea rugăciune pentru luminarea gândului cel bun al neamului român, că e mare dușmănie și e urâtă bătălie în inimile celor ce se vor mari, pe scaune mari, iar Eu, Domnul, Mă zbat cu toate puterile cerești să am grijă de acest pământ și neam, căci am lucrarea cuvântului Meu în mijlocul lui și am de împlinit Scripturile cele de apoi prin lucrarea cuvântului Meu, căci Tatăl Mă așteaptă, ca să se poată așeza apoi masa zilei celei mari, ziua slavei Domnului, căci Dumnezeu a zis pentru sfârșit: *«Noi le facem pe toate!»*, și trebuie să rămână apoi slava Noului Ierusalim, cerul cel nou și pământul cel nou, precum este scris.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt de creștere de sus, luați de la izvorul său cuvântul Meu și stați atenți și harnici la împlinirea lui, că altfel vă scrie diavolul că sunteți fiii neascultării. Căutați, fiilor, să aveți între voi trăiri duhovnicești, petreceri cu Mine și cu sfinții, și nu stați uscați de ele, că nu puteți voi duce fără cei de sus ispitele pe care nu le cunoașteți a fi ispite, o, nu puteți dacă darul Duhului Sfânt nu este în voi și între voi cu lucrare multă și mereu vie, de la care să se hrănească, să se îndulcească duhul și puterea Lui în voi și între voi. O, nu stați încrunțați sau reci cu inima sau cu fața sau cu duhul, căci cel tăcut are de ascuns, de vreme ce nu are ceva de arătat și de grăit, și este dovedit nelucrător, nepăsător, și numai tăcere și numai încrunțare dovedește cel plin de nepăsare. O, nu veți putea până la capăt, și nici în vreme de ispite nebănuite nu veți putea să vă descurcați dacă nu veți sta în lumină pentru cele din voi, că nu știe omul dacă sunt bune sau rele cele din el, și de aceea trebuie scoase la lumină toate cele dinăuntru ale omului.

Nu-și poate omul vedea singur greșeala dacă are ceva greșit în el. Nu știe singur omul dacă e totul bine înăuntru lui, iar Eu, Domnul, de aceea am spus că nu e bine să fie omul singur, iar omul cel ajutat mereu de cei din jur, o, numai acela nu este om singur, iar altfel el este ascuns și poate face fapta lui Cain, fapta cea pe ascuns, ori de ce fel ar fi ea, că iată, are omul obiceiul să-și țină parte înaintea lucrării luminii, care le învederează pe toate, și are obiceiul rău să se dea de partea diavolului în clipa când i se acuză greșalele lui. O, să nu semene cu diavolul inima și lucrarea celui îndreptat din lături în vremea greșalelor lui. Să nu se mârșăiească cel îndreptat atunci când este vegheat și îndreptat, și, mai ales, să nu fugă de veghea cea de peste el, căci fără veghea aceasta, poate diavolul peste om.

O, măi fiilor învățați din cer, iară și iară vă spun: dacă vreți să vă feriți de păcat, de prostie, să nu stați niciodată după cel ce vă încântă sau îl încântați, ci să căutați după cel ce vă povățuiește și vă îngrijește mântuirea și sufletul. Eu așa v-am învățat pe voi. Dau mereu, mereu să vă învăț, căci am grijă să vă feresc de ispite, măi fiilor, și mai ales de suferințe. Sunt două feluri de suferințe. Pentru cei înfrânați este un fel de cercetare, este pentru slava lor cea de sus, care vine pentru înfrânarea lor cea de pe pământ, așa cum și Eu am suferit. Dar pentru cei neînfrânați, cercetarea vine ca pedeapsă, nu ca strălucire de har, nu ca să semene ei cu Domnul la suferință și la încercare prin răbdare, ci vine ca bici suferință, nu vine ca la Iov, nu ca la Lazăr, care a murit pentru slava Domnului prin această minune care s-a arătat pe pământ.

O, multă înțelepciune trebuie celor ce stau pe cale cu

Domnul, măi, fiilor. Eu aceasta fac când grăiesc cu voi, când Mă uit peste voi și grăiesc apoi cu voi. O, nu trebuie omul să se ascundă în el și să arate aceasta, după ce Eu, Domnul, dau să umblu în cele dinăuntru ale lui când vine acest prilej, ci trebuie să se dea luminii și să se tragă spre Mine cel cercetat, că Eu voiesc multă lucrare între voi, și de la ea să vină pacea cea multă, armonia cea sfântă să vină, înțelepciunea de sus să-și facă în voi cuib. Aduceți-vă aminte de cuvântul care spune: *«Mâniați-vă, dar nu greșiți, iar de cele ce ziceți în inimile voastre, întru așternuturile voastre să vă căiți apoi»*. O, așa să jertfiți voi jertfa dreptății, și numai așa să nădăjduiți în Domnul, iar altfel nu, și iată, fiecare se culcă și se odihnește așa cum își așterne, precum este scris.

O, Mă uit peste toți și peste tot pe unde sunt sau au fost creștini care cred sau au crezut venirii Mele de azi în cuvânt, și spun unora din ei, celor mai închiși și mai fără de lumină în lucrarea lor față de coborârea Mea cea de azi, și le spun lor așa:

O, ar fi fost să vă placă să stați lângă cei ce vă lucrează pe voi pentru cele dinăuntru ale voastre, iar dacă nu vă place, aceasta înseamnă că nu vă place cu Mine și lângă Mine, măi fiilor, ci vă place liberi și fără de veghe. O, iată, așa este omul cu Dumnezeu, așa cum a fost Adam; nu i-a plăcut cu Mine, nu i-a plăcut, ci s-a tras de sub întrebarea Mea de peste el, de sub grija Mea pentru viața lui. O, nu vrea omul altfel nici în ruptul capului, ci se ascunde de Dumnezeu și nu-și arată inima, așa cum nici Adam nu și-a arătat-o când am dat Eu să i-o arăt și să i-o curățesc, și nu s-a mai dat Adam lui Dumnezeu, iar păcatul din el l-a pribegit de tot, l-a înstrăinat de tot.

Se pomenește bisericeste în ziua aceasta lucrarea Mea din sâmbăta aceea când M-am suit la Ierusalim și, trecând pe lângă poarta oilor, am găsit la scaldătoarea Vitezda un om neputincios de treizeci și opt de ani, care nu putea merge decât greu de tot, și ar fi voit el să se vindece la scaldătoarea cea vindecătoare peste cel ce intra întâiul în apă la venirea îngerului vindecător pentru cei ce se vindecau prin darul lui, căci era el îngerul scaldătorii, precum orice de pe pământ care are înger de la Domnul. I-am spus Eu celui slăbănog atunci: *«Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!»*, și i-am mai zis apoi când iar l-am întâlnit: *«Te-ai făcut sănătos, dar ai grijă, să nu mai păcătuiești, ca să nu și se întâmple ție și mai rău!»*. O, ar fi fost greu, după ce a ispășit treizeci și opt de ani pentru păcate făcute până în ziua când Eu l-am întâlnit, ar fi fost greu să-și mai facă rost de suferință și mai grea, dacă s-ar fi lăsat pe mai departe spre păcat, și de aceea i-am spus celui ridicat din slăbănogire: *«Nu mai păcătu!»*. De milă i-am spus, de milă spun la toți oamenii să nu mai păcătuiască, să nu se mai ascundă în ei cu păcatul, că e greu pe pământ, și vin suferințe pentru păcat pe pământ, vin pentru ispășire, ca să mai curețe suferința din păcatele omului, dar omul nu vrea să se tragă din fața sau din preajma păcatului care stă în calea omului sau care este căutat de om.

O, Se bucură Duhul Meu când pot să Mă așez în carte cu cuvânt de învățătură pentru om. Bucură-te și tu, poporul Meu, când vin la tine cuvânt, că pentru tot omul grăiesc, și voiesc să se folosească mulți de povața Mea cea plină de milă pentru om, fie el om drept, fie el slăbănogit de păcate care-i slăbănogesc sufletul, mai grea slăbănogire ca aceea care se așează pe trup.

Acum, fii ai cuvântului Meu, luați din gura Mea îndemnul la rugăciune. Puneți pe masă cuvântul rugăciunii voastre și cereți Domnului veghe sfântă peste pământul și cerul și neamul român, cereți mereu, fiilor, că multă pace tre-

buie să întăresc Eu acum, și pornesc acum cu toate puterile cerești și Ne așezăm peste tot înăuntru și la hotare și afară, căci înăuntru se zbat cei dornici de mărire și care n-au nimic din Dumnezeu în ei, dar vor să se așeze ei pe scaunele de sus și să domnească ei peste neamul Meu român și peste țarina lui și să-și facă ei voia, și iată-i cum folosesc ei peste tot cuvântul minciunii, limba cea lungă și fără de adevăr în ea, dușmani ai neamului, după lucrarea lor, și n-au aceștia frică de Dumnezeu, dar le-o voi da Eu cu sila și o vor avea de nevoie, că multă jale trimit ei spre cei din cer prin joaca lor cea plină de semeție, plină de păcat.

O, e de veghe mult și mereu. Vegheați cu Mine și cu cei din cer, fiilor. Strigați cu gurița ca să vă aud și să fac rod din rugăciunea voastră peste poporul român, căci oastea cerească e fără de număr și stăm în lupta cea pentru biruință, fiilor. Strigați-Mă să le fac vad celor mai curați la inimă, ca să-i așez Eu la cârmă, și nu să se așeze cei nedrepți, nu ei pe scaunele cârmuirii peste toate. O, rugați-vă așa cum știți că este dorul Meu, și cereți să se îplinească el, că mare iubire aduce celor din cer rugăciunea voastră, și lucrăm toți, lucrăm cu iubire, voi și cu Noi, fiilor. Iar cei răzvrățitori din lături, dacă nu știu să fie cuminți, trebuie să învețe, forțați fiind de sus, din orânduiala care vine de sus pe pământ împotriva celor trufași. Amin.

O, rugați-vă pentru cele de sus pe pământ, rugați-vă să vină, o, fiilor. Amin, amin, amin.

28 aprilie/11 mai 2014

Duminica a cincea după Paști, a Samarinenței

Rugăciunea celui care a păcătuit și a făcut pe alții să păcătuiască. Roșul este semnul lui antichrist și atrage mânia lui Dumnezeu peste bisericile și locuințele care îl poartă. Domnul îndeamnă poporul român să se trezească la veghe ca să oprească revărsarea de ape. Toată facerea se învârtă în jurul pământului pentru vremi. Cel ce greșeste să nu stea supărat, ci să se scoale din greșală.

Vin la tine cuvânt, poporul Meu cel din români, vin și Mă slăvesc în mijlocul tău în cuvânt, că scris este că *«slava Domnului stăpânește în Israel, în poporul cel binecredincios, iar puterea Lui, norii cerului, și El Însuși dă putere și virtute poporului Său»*.

Vin să te îndemn la rugăciune, fiule poporul Meu, că trebuie să lucreze acum puterea Mea, iar tu s-o chemi, de șapte ori pe zi să Mă chemi să lucrez cu puterea Mea, căci puterea de a nu asculta a omului se suie la Dumnezeu și cheamă puterea Lui să lucreze împotriva puterii omului neascultător, că omul nu ascultă de Dumnezeu, ba voiește să poată el, să facă el, să cârmuiască el, și se pune la lucrul cel împotriva lui Dumnezeu, cum că și omul poate să facă ceea ce face Dumnezeu, dar toată această facere a omului este împotriva facerii lui Dumnezeu și se așează ca păcat pe om și atrage pedeapsă, și vine pe pământ plata cea pentru neascultare de Dumnezeu a omului, fiindcă Dumnezeu este Făcătorul a toate, și nu omul.

O, pace ție, măi poporul Meu! Stau în mijlocul tău cu sfinții, căci cu ei vin când vin, și e serbare la tine în ziua aceasta, că e ziua de pomenire a Mea și a lucrului Meu, ziua când am stat de vorbă cu femeia samarineancă la fântâna din Sihar. Am în mijlocul tău fântână zidită de cuvântul Meu și de poporul Meu de la izvor, iar lângă ea am așezat de har și de veghe pe femeia samarineancă, pe cea care s-a sfințit pentru Domnul mărturisindu-L, după ce s-a întâlnit cu Mine la fân-

tână și M-a cunoscut că sunt Mesia, și s-a dus ea în cetatea ei și a spus oamenilor: «*Veniți să vedeți un Om Care mi-a spus mie toate câte am făcut! Nu cumva El este Mesia?*».

O, fiilor, lucrul Meu este să-l scol pe om din păcat și să fac pace între el și Dumnezeu, căci păcatul îl desparte de Dumnezeu pe om. Am făcut pace între Dumnezeu și femeia samarineancă, pe care am întâlnit-o la fântâna lui Israel, iar ea a fost apoi făcătoare de pace între Dumnezeu și oamenii din cetatea ei, căci s-a dus la ei și M-a mărturisit că am venit pe pământ și că am grăit cu ea spunându-i să bea din apa Mea.

«*Fericiți făcătorii de pace!*», așa este scris. Pe aceea, măcar și pentru aceasta îi voi numi fiii lui Dumnezeu, căci Eu am spus la cei zdrobiți: «*Pace vouă!*». Numai cu păcatul nu trebuie omul să facă pace, iar dacă a făcut păcat, el trebuie să se roage Domnului și să spună cu zdrobire de inimă, și cu multă umilință să se roage și să spună: „*Pe cei ce au făcut păcate din pricina mea și au suferit de la ele, iartă-i, Doamne, aici, și întru împărăția Ta iartă-i, că eu mă căiesc și-mi pare rău pentru mine și pentru cel ce a păcătuit înaintea Ta prin păcatul meu cel asupra mea și a lui, dar Tu vindecă și iartă*“. Amin.

Mai întâi grăiesc ție, poporul Meu, despre durerea de peste pământul și neamul român, că Eu, Domnul, am lucrarea cuvântului Meu în mijlocul lui și dau să-Mi ocrotesc acest pământ. Omul însă cheamă mânia, își face rost de vină grea, iar vina atrage pedeapsa, că iată, în biserici și pe cale e totul roșu, e pecetea lui antichrist, cel ce batjocorește cu lucrarea sa cerul și pământul și omul, căci roșul este semnul lui, roșu peste tot, precum este scris despre cel ce s-a născut roșu peste tot, despre Edom, cel ce lucrează împotriva credinței, împotriva lui Dumnezeu.

Iar Eu, Domnul, dau de știre neamului român să-și curețe și să nu-și îmbrace bisericile și locuințele cu roșu, că atrage aceasta mânia Mea asupra semnului lui antichrist, omul fărădelegii, și asupra ascultătorilor lui, care cer mânia pe pământ prin neascultarea de Dumnezeu. Iată-i pe cei trufași în neamul român, au umplut țara de culoarea cea blestemată, de roșu, iar aceștia sunt vrăjmași, nu sunt fii, și sunt cei ce vor să stingă pacea, căci mintea lor este numai la ei înșiși, numai să-și strângă slavă, și apoi bogăție pentru ei. O, nu sunt aceștia binefăcătorii neamului român, ci sunt ei cei ce dau să urgisească această țară.

Să se audă în locașurile de biserică cuvântul Meu și să se scoată veșmântul roșu de peste tot, căci atrage mânia acest semn, atrage blestem, și vine mânia peste tot pe unde găsește roșu, iar Eu, Domnul, am vestit aceasta peste pământ, și iar vestesc și spun: Roșu este culoarea și semnul lui antichrist, omul fărădelegii, omul care M-a îmbrăcat pe Mine acum două mii de ani în hlamidă de ocară, nu cum spun oamenii că roșu este culoarea împărătească. Da, este roșu culoarea împărățiilor, dar al celor de pe pământ, care iubesc slava deșartă și vremelnicia și semeția și neumilința, iar albul este culoarea Domnului, Omul suferinței, și culoarea sfinților Lui în cer și pe pământ. Cel ce a făcut lumina este El. Când El coboară pe pământ lumina Sa și cuvântul Său, este binecuvântare pe pământ, iar când coboară mânia Sa se face roșu pământul, se fac apele roșii, vine prăpăd și vine suferință peste cei ce nu ascultă de Domnul.

O, popor român, ascultă glasul Meu de peste tine! Dacă voiești binecuvântare și ocrotire de la Dumnezeu, nu mai umbla să împodobești cu roșu pământul și biserica și casa ta și trupul tău, că acest semn atrage blestemul, care biciuiește peste tot, căci răul la rău trage, precum este scris.

O, popor român, mereu ți-am spus: trezește-te! Îți spun și azi prin firul acestui cuvânt izvorât din gura Mea pe vatra ta: trezește-te odată neam român! Iată, ai supărat pe Dumnezeu și ai atras mânia peste pământul tău, și au ieșit apele din matca lor și ți-au stricat strânsura și te-au lăsat sărac, și au venit și apele de sus și s-au unit cu cele de jos și te-au îndurerat, iar Eu, Domnul, dau să ocrotesc pământul și neamul român, că are peste el binecuvântarea Mea pământul român, și este el taina lui Dumnezeu, și de aceea gura Mea izvorăște cuvânt peste acest pământ.

O, ascultă de Dumnezeu, neam român! Ia pildă de la facerea lui Dumnezeu și vezi cum ascultă ea și toate ale ei de Făcătorul ei și de legile puse peste ea. Privește cerul și pământul, pe care Domnul le-a făcut cu cuvântul și a așezat peste ele veacurile și le-a pus între vecie și între sfârșitul veacurilor, după care iarăși este vecia. A făcut Domnul cerul și pământul, iar pământul este slujit de toată facerea, care se învârtește în jurul lui pentru vremi, slăvind și laudând pe Domnul ei, căci zice prin Duhul proorocului David: «*Lăudați-L pe Domnul îngeri și oștirile puterilor Domnului, și lăudați-L pe El soare și lună, stelele toate și lumina, cerurile cerurilor, și voi, ape de mai presus de ceruri, căci El a zis și s-au făcut și le-a statornicit în veacul veacului, pravilă punându-le, și nu vor trece peste ea. Toate laudă pe Domnul: chiții și toate cele vie din adâncuri, focul și grindina, zăpada și negura, duhul vijoriului, care îndeplinește porunca Lui, munții și dealurile, copacii cu rod și toți cedrii, fiare sălbatice și toate dobitoacele, târâtoarele și păsările înaripate, iar voi, popoarelor câte sunteți și împărați ai pământului, principii și judecători ai lumii, tineri și fete, bătrâni și copii, o, pricepeți din acestea toate măreția Domnului, care covârșește cerul și pământul, și lăudați pe Domnul, Care-și înalță cornul și-l dă poporului Său să laude pe Domnul, pe Cel ce Se îndură de poporul Său și-i încununează pe cei smeriți cu biruința Sa, iar în gura și în mâna lor sabie cea cu două tășuri ca să se răzbune pe păgâni și să lege în obezi pe împărați, și pe maimari în cătușe de fier», precum este scris, «și să îndeplinească Domnul cu ei hotărâre scrisă». Amin.*

O, luați pildă, fii români, de la toate câte ascultă de Domnul și Îl preamăresc pe El, precum este scris. Toată facerea Domnului slujește pământului, căci pe pământ a așezat Domnul viața tuturor viețuitoarelor făcute la cuvântul Său, și apoi viața omului făcut de mâna lui Dumnezeu pe pământ, nu pe lună, nu pe stele, nu pe alte faceri așezate de Domnul pe bolta cerului, o, nu, neam român, și iată, toată facerea slujește pământului și omului și tuturor viețuitoarelor, dar toate laudă pe Domnul și-I cer Lui ca să primească. Numai omul, o, numai omul nu mai iubește, nu mai slujește pe Domnul, că s-a îngâmfat omul și slujește păcatului, bietul de el. Pământul e întocmit de Domnul, și toate cele care se învârt în jurul lui slujesc lui, dar omul pe pământ nu vrea, nu mai vrea omul cu Dumnezeu, el nu mai știe cum trebuie să-I slujească lui Dumnezeu, chiar dacă vede toată facerea slujind Făcătorului ei și ascultând de El.

O, fii credincioși Domnului în neamul român, veți vedea între voi căderea cea mare a celor trufași, care-și cum-pără slavă pentru ei înșiși. Veți vedea aceasta, căci dreptatea nu-i scapă de sub ea pe cei trufași, că vai de cel ce se bizuie pe om, și cu atât mai mult pe sine, vai!

Voi, cei credincioși Domnului în neamul român, sculați-vă, treziți-vă și fiți un duh cu poporul cuvântului Meu în mijlocul acestui neam, că Eu așez acum pe cei ce-Mi primesc

cuvântul spre împărțirea lui peste voi, îi așez la rugăciune cu mare stăruință de șapte ori pe zi pentru salvarea neamului român de sub apăsătorii lui, care au pus mâna pe scaunele de sus ca să stea pe ele și să îngenuncheze sub ei neamul român. O, e trist cerul, și s-au pornit stihiiile să răspundă fărădelegii celor trufași, și apoi nepăsării în care stau mulți în neamul român, ca să-i trezească pe ei cu zgomot și să-i zbuçie pentru trezire.

O, neam român, nu te juca cu soarta ta cea de azi și cea de mâine și cea de apoi, după ce Domnul va împărți peste tot! O, nu te juca, popor român! Eu, Domnul, te îndemn aceasta. Aruncă semnul cel cu roșu de pe vatra ta, ca să nu mai tragă la tine prăpădul, iar dacă nu poți să crezi ce-ți spun, fă ascultare de cuvântul cu care te povățuiesc acum și vei vedea adevărul cuvântului Meu, vei vedea pe vrăjmașii dinăuntru și din afară căzând cu zgomot ca să nu-ți facă rău, ca să nu te tragă la pierzare când tu nu veghezi. Iar dacă nu vei asculta, Eu, Domnul, voi lucra cu pasul Meu și cu oștirile cerești de sfinți ai acestui neam și voi curăți de minciună și de omul fărădelegii vatra neamului român, pe care voiesc să pregătesc vreme de serbare cerească, de minune nemaiauzită până acum, și vine aceasta pe vatra neamului român, căci Tatăl aici M-a trimis să vin, și aici am așezat izvorul cuvântului Meu, care curge acum, la sfârșit, peste pământ pentru înviere și pentru viață, izvorul vieții peste oameni.

Iar neamurilor toate de pe pământ, Eu, Domnul, le spun: Pace vouă! Și voi lucra peste ele după cuvântul Meu. Amin.

— **O**, fă-mi intrarea în carte, Doamne. Sunt sosită dis-de-dimineată cu sfinții la fântâna cea de sub ocrotirea mea și dau să las dulce cuvânt la izvor, ca să fie el împărțit spre hrană și spre creștere de sus peste poporul cuvântului Tău.

— **O**, pace ție, uceniță vestitoare atunci, și muceniță apoi a mărturisirii Domnului tău și tămăduitoare de vremelnice a neamului tău tot! Binecuvântată să fie acum grăirea ta în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi în români! Amin.

— **L**e spun, Doamne, celor ce iau și învață de la Tine, le spun lor că nu numai prin suferință, ci și prin pocăință își poate omul ispăși păcatele, dar și prin duhul mărturisirii, care-i dă mărturisitorului puteri mari, puteri din cer, Doamne. O, dă-le lor plată scumpă, Doamne! Ei iau cuvântul Tău, iau duhul mărturisirii și îl împart peste pământ, și glasul Tău îl vestesc peste tot. Curând, curând toate popoarele vor căuta după acest izvor de cuvânt și se vor adăpa cu duhul mângâierii, că dor de mângâiere aduc omului durerile de peste el.

O, mie mi-ai iertat într-o clipă păcatele toate, după ce eu am luat din gura Ta mărturie și Te-am cunoscut că ești Dumnezeu venit pe pământ, că ești Mesia, căci am spus: «Doamne, văd că Tu ești prooroc». Ai coborât atunci peste mine duhul proorociei, iar eu m-am dus cu el și Te-am proorocit oamenilor din cetatea Samariei și Te-am mărturisit Mesia. Duhul proorociei coborât din Tine peste mine, el mi-a descoperit că Tu ești Mesia venit de la Tatăl pe pământ la noi.

Duhul proorociei este cel ce cunoaște în om, Doamne. El să coboare cu multul în mijlocul poporului cuvântului Tău și să facă mulți așa cum am făcut eu și să Te vestească peste tot, Doamne, căci sunt datori cu aceasta toți cei care Te află de aici, din cuvântul Tău, care izvorăște din gura Ta aici, și este apoi împărțit peste pământ.

O, fii ai poporului de azi al cuvântului de sus, am venit la fântână și grăiesc cu voi și sunt cu sfinții la voi. Iată ce sfat vă dau: Când greșiți, nu stați supărați, ci sculați-vă și îndreptați-vă inimioara și greșeala din ea după ce greșiți. O, umiliți-vă, așa cum eu m-am umilit când duhul proorociei, prin gura Domnului arătat mie, mi-a vestit mie păcatele făcute, și L-am recunoscut pe Domnul lucrând peste mine și venind de la Tatăl cu lucrul Său venit în mijlocul oamenilor ca să așeze în ei împărăția cea ruinată de om în rai, când Adam s-a despărțit de Domnul prin păcat. O, căutați cu umilința și cu lumina, fii binecuvântați, și așa să vă sculați din orice greșeală, și tot așa să vă sculați acum spre rugăciune cu Domnul și cu sfinții pentru mărirea și ocrotirea pământului și neamului român, de șapte ori pe zi chemându-L pe Domnul să curețe necredința și neveghea, în care oamenii stau, atrăgând ei așa mânia și teama, care sunt lucrate peste ei de păcatele lor. Duhul proorociei să vă fie călăuză, o, fii iubiți. O, iubiți, iubiți pe Domnul, pe Cel ce vă iubește, fiilor mici!

O, adu, Doamne, neamul român la sânul Tău! Cei greșiți să se umilească și să se pocăiască venind la Tine pentru iertare, Doamne, iar cel tare cu credința și cu fapta, să lucreze și mai mult și să ia seama să nu cadă, căci scris este să vegheze omul.

O, Doamne, slavă Ție și pace Ție, Doamne, din mijlocul poporului Tău cel din români! Amin.

— **L**a fel și Eu, Domnul, la fel spun: Pace vouă, o, pace vouă, fii ai lui Dumnezeu, din cer și de pe pământ fii! Voi sunteți pacea Mea, și fericiți sunteți și veți fi, căci: «*Fericiți făcătorii de pace! Ei fiii lui Dumnezeu se cheamă*», precum este scris. Amin, amin, amin.

5/18 mai 2014

Praznicul Înălțării Domnului

Pământul român poartă taina începutului lumii, a facerii omului și va fi făcută cunoscută popoarelor.

In zi de praznic de Înălțare, Eu, Domnul, așez cuvântul Meu peste pământ. Eu sunt Izvoditorul acestui cuvânt. Îl rostesc cu însăși gura Mea de aproape șaizeci de ani pe vatra neamului român. Mi-am făcut cărare pentru el și cu el, și îl așez în cartea cuvântului Meu din zilele acestea, iar glasul Meu peste pământ este minune mare, și au parte de această minune cei de pe pământ și cei din cer, cei ce sunt ai Domnului și cei ce așteaptă pe Domnul și cei așteptați de El ca să fie ai Săi în cer și pe pământ.

Eu sunt glasul Tatălui Savaot, Tatăl Meu. Mă trimite Tatăl cuvânt peste pământ, iar Eu ascult de El, așa cum și acum două mii de ani am ascultat de El când M-a trimis după om pe pământ. M-a trimis Tatăl pe pământ ca să Mă nasc și ca să fiu văzut apoi și ca să-l ajut pe om să-l cunoască îndeaproape pe Dumnezeu, iar Tatăl era în Mine, precum Eu în El eram, și eram una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în Care eram, și am spus ucenicilor Mei în ziua când M-am înălțat de lângă ei după cele patruzeci de zile de la Învierea Mea, le-am spus lor că va veni Duhul Sfânt asupra lor și vor lua putere să Mă vestească și să-Mi fie martori ai venirii Mele de la Tatăl pe pământ, martori în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului la toată făptura, și după ce le-am spus aceasta M-am înălțat la cer și M-am așezat să stau de-a dreapta Tatălui Meu, așa cum Mi-a fost slava Mea cea mai dinainte de vecii. Le-am spus lor de Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt,

în al Căruia nume să Mă vestească și să Mă mărturisească tuturor, iar apoi, mergând Eu spre Tatăl sub ochii lor, s-au lăsat văzuți de ei cei doi bărbați îmbrăcați în haine albe, martori ai Mei și ei pe pământ și în cer, și grăind aceștia, le-au spus lor: «*Va veni iarăși Domnul, așa precum L-ați văzut suindu-Se de la voi la cer*», și a rămas și această zi scrisă în izvoade și a întregit ea Evanghelia venirii Mele acum două mii de ani, și cu care ei au mers vestind-o peste tot, așa cum martorii cuvântului Meu cel de azi așează înaintea oamenilor de pe pământ glasul Duhului Sfânt, Cuvântul Tatălui, rostit de gura Mea peste cei ce Mă vestesc că vin cuvânt peste pământ, trimis de Tatăl, și am norii suire și coborâre, precum este scris.

În zi de praznic de Înălțare Mă așez cuvânt pe vatra ta, țara Mea de azi, neam român. Eu sunt Izvoditorul acestui cuvânt. Îmi scriu cartea Mea cea de azi în mijlocul tău și te numesc țara Mea cea de azi, neamul Meu cel de la sfârșit de timp. Cum te-aș numi așa dacă n-ar fi așa? Mi-am ridicat din tine fii credincioși venirii Mele la tine, ucenici martori ai venirii cuvântului Meu cel de azi peste pământ. O, cât aș vrea să fii cuprinsă cu sufletul sub minunea cuvântului Meu din mijlocul tău și să te văd Eu așa! Te văd însă departe de glasul Meu, care te cheamă pe nume și te vestește popoarelor, o țara Mea. O, nu te mira că nu Mă duc cu acest cuvânt în țara lui Israel cel de acum două mii de ani. Nu te mira că vin la tine cuvânt, și nu acolo, căci acolo Mi-au rămas urmele și se văd și mărturisesc ele împotriva celor ce nu-Mi urmează așa cum Eu am spus, iar acum cuvântul Meu rostit pe vatra ta, popor român, este el glasul care strigă la toți, la cei morți și la cei vii, strigă Domnul acum după om de pe acest munte de cuvânt.

Se așează cuvântul Meu în cartea sa de pe masa aceasta și se dă în dar și face el facere peste om. N-am cum să merg pentru această facere în altă parte pe pământ. M-am așezat aici cu slava Mea cea de azi, cu facerea Mea cea din urmă peste toate, fiindcă aici am stat la început când Dumnezeu a făcut cerul și pământul și omul, luând cu mâna pământ și zidindu-l pe om. O, vine vremea cea măreață să desfac această taină mare și să știe popoarele toate de începuturile facerii omului atunci și acum. Din același loc am început și atunci, și acum, și am tănuțit aceasta între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, dar acum lucrez și-Mi scriu cuvântul aici, și se întrebă omul și zice: „*De ce aici?*“, iar Eu vin și-i descopăr omului taina aceasta de aici și îl învăț să se apropie de glasul Meu și să-l asculte și să urmeze cuvântul Meu ca să fie viu, ca să meargă cu Mine pe cale omul, căci Eu sunt Calea, așa precum am spus.

O, țara Mea cea de azi, te-am petrecut cu ochii, Eu și sfinții Mei te-am petrecut cu privirea în duminica ce a trecut, când ai fost așezată la tragerea la sorți pentru cei care să-ți poarte numele și lucrul tău pe pământ, iar în mijlocul tău am văzut împărțire în cete, și pentru fiecare ceată se răspundea sau nu, mai mult sau mai puțin răspuns. A trecut ziua tragerii la sorți și iarăși Eu, Domnul, te petrec cu privirea dimpreună cu toate oștirile cerești. O, cum să fac, cum să mai fac cu tine ca să te fac să înțelegi că-ți trebuie ascultare, țara Mea? Numai duhul ascultării de cel de peste tine, numai aceasta te poate pe tine îmbărbăta acum. O, cum să fac să crezi că tu ești țara Mea cea de azi ca să Mă primești și ca să Mă ascuți? Neprimirea ta când Eu bat și iar bat Mă face să suspin, iar în jurul tău dă să se ațâțe foc și dușmănie asupra ta, și iată, le grăiesc celor ce cred ei că te pot ocroti și îndruma, celor ce dau să pună acum soarta ta la cale, și le spun lor așa:

Voi, cei ce vă dați acum a fi dumnezei ca să vă adunați și să puneți voi la cale soarta neamului român, ascultați glasul

Meu, glasul Domnului peste voi. Nu Mă încurc că veți da la spate grăirea Mea cu voi sau că nici nu dați să auziți când Eu bat la ușă ca să vă grăiesc. Eu însă grăiesc vouă, și rămâne scris cuvântul grăirii Mele cu voi, căci sunt Dumnezeuul neamului român și vă spun așa: Nu oricine este pe plăcerea Mea între cei ce dau ei să pună la cale soarta cea de pe pământ a popoarelor. Toate stăpânirile sunt puse de Dumnezeu, și nu de oameni, toate, și cele bune, și cele rele, după cum este partea cea meritată de cei de pe pământ, care fac sau nu fac voia lui Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu. O, am așezat în zilele voastre un om plăcut Mie cu inima din el și cu fapta lui la cârma neamului român, că multă iubire și multă umilință și mult duh de veghe am găsit în el, și mai ales putere sfântă, pusă de Mine în el, pregătită ea încă de pe când el era în pântece ca să se nască apoi și ca să-l am acum în mijlocul acestui neam, când vremea se arată grea și iarăși grea. Am grăit neamului român despre această binecuvântare de peste el, prin voia Mea așezată în acest fiu, care este încă la cârma acestui neam. Vă spun vouă, celor ce vreți acum să smulgeți din mâna Mea hotărârea pentru voi și pentru neam și să lucrați de la voi, vă spun vouă că nu Mă bizuiesc pe voi atât de mult cât pe el. Voi vă iubiți pe voi înșivă, și încă mult, iar el nu tot așa lucrează, și se tot zbate în fel și chip să aibă grijă mare și pază mare pentru soarta neamului român și a toate popoarele de pe pământ. Voi căutați să faceți voi, să știți voi, să puteți voi, iar el nu tot așa face, căci el este umbrit de sus și așteaptă de sus și strigă la Dumnezeu pentru știința lui și pentru lucrarea lui cea plină de iubire pentru acest neam și pentru tot neamul omenesc de pe pământ. Ochii lui stau de veghe pentru neam, pentru ieri, pentru azi și pentru mâine și am în el darul Meu așezat. O, nu tot așa este cu voi, nu tot așa aveți voi de la Domnul, căci Eu Mă uit la lepădarea de sine a omului și la duhul iubitor de oameni, care este sau nu în fiecare.

Iată, sunt nemulțumit de la voi. Puteam să vă ridic sorțul cel de partea voastră acum, dar n-am putut din pricina semeției din voi și a răcelii dintre voi și cel ce stă la cârmă acum, o, fiilor despărțiți unii de alții așa cum nu este plăcut la cer! În zi de praznic de înălțare a Mea la cer vin la voi și grăiesc cu voi și vă spun: Nu vă voi da izbândă nici acum, nici mai târziu cu voia voastră peste neamul român, ba vă voi rușina și mai mult dacă nu vă veți umili ca să vă vedeți neputința înaintea Mea și a neamului român. Nu uitați că Eu, Domnul, am spus că nu pot să nu stau împotriva celor mândri și că nu pot să nu fiu de partea celor smeriți cu duhul ca să-i înalț Eu și să le dau har pentru smerenia lor înaintea Mea.

Iată, sunteți nedrepti cu judecata minții. Nu știți să iubiți, nu știți să fiți făcători de pace, chiar dacă voi credeți că știți. Vă îndemn să vă uitați în căsuța albinelor când se pierde pacea dintre ele. Se strâng sub duhul înțelepciunii și se trag în lături cele înțelepte și-și fac alt cuib, iar cele rămase în căsuță rămân buimăcite și-și fac ele altă soartă.

O, sunteți nedrepti, și vă vorbesc acum pe limba voastră ca să ne putem înțelege. O, spune tu, cel trufaș acum pe poziția ta, pe care ți-o înfășori din părți ca să ți-o ocrotești cu cei de partea ta, spune tu dacă judeci drept despre cei ce a fost să plece din cuib din pricina trufiei tale. Tu ai ceată mai bătrână de ani și mai mare la număr și mai întărită în timp, și ai numărul doar încă o dată mai mare decât numărul cel luat în ziua tragerii la sorți de mânuța de fii plecați din ograda ta, și care au ascultare de cel mai mare dintre voi, pus de Mine cârmaci pentru neamul român. O, nu-i frumos, nu-i drept cum socotești, disprețuind pe cei mici la număr, care s-au tras să

rămână sub duhul ascultării. O, nu-i frumos cum socotești, și-ți spun Eu, Domnul, că tu ești cel ce ai pierdut, nu cei puțini de tot față de numărul cel mare din ograda ta și față de timpul tău în ani. Iată, câștigătorul este numai cel ce ziceți voi că a căpătat puțin, iar voi sunteți cei ce ați pierdut mult, din pricina semeției din voi. O, aveți grijă de voi și de cei ce sunt ai voștri. Aveți grijă, Eu, Domnul vă spun, că văd cum pe deasupra încearcă uliul să vă fure păsări din cuib și să vă umilească viața din pricina neumilinței din voi. De aceea ascultați cuvântul Meu de peste voi: Nu este binecuvântat de la Mine să vă ridicați voi și să faceți voi, după ce ați căzut. Este nevoie de cineva curat față de păcatele pe care le aveți asupra neamului român și asupra dreptății lucrurilor. Nu tot cei vinovați pot să îndrepte pe cele dărâmate, ci să se lase ei îndreptați și călăuziți, iar altfel de veți face, Eu, Domnul, nu voi binevoi pentru voi, așa cum n-am binevoit nici cu cei ce s-au unit împotriva cărmaciului pus de mâna Mea de veghe peste neamul român între Mine și neam, între neam și popoare. O, voi nu aveți înțelepciunea lui, că nu v-am dat cât lui. Eu dau celui sus pus de Mine mai multă înțelepciune și vedere, iar celor de sub el mai puțin le dau, și trebuie ca ei să asculte. O, nu lucrați singuri! Nu lucrați fără el, că Eu, Domnul, voiesc să-l păstrez pe el între voi ca să nu piară pacea, ca să nu poată vrăjmașii, măi fiilor.

O, fiți înțelepți, Eu, Domnul, vă rog aceasta. Ați greșit că v-ați răzvrătit și că v-ați ridicat asupra celui cu veghea cea bună pentru țară și care și-a pus peste tot obrazul și cuvântul pentru țară, și toate popoarele așteaptă girul lui pentru cel ce va urma lui. O, ați greșit de dragul semeției din voi, fiecare cum v-a dus mintea, și iată câtă durere ați adus peste țară și câtă rușine, căci celălalt care a căzut greu acum, s-a dus și s-a unit cu vrăjmașul cel roșu, pentru a doua oară s-a dus la cei de la mijloc îmbrăcați în roșu, care atrage blestem peste țară. Iată-l cât se semețește încă, și Mă uit cu lacrimi de bucurie și de nădejde la cei care au lucrare ca de îngeri și care vă cheamă când și când la întrebare în fața țării, iar aceștia veghează pentru țară mai mult ca voi și dau să vă trezească după inima fiilor țării, iar voi sunteți încă semeți. Îi iubesc mult pe cei ce vă așează pe voi față în față cu țara și îi văd mai veghetori ca voi, mai cu frică, mai cu grijă, mai cu nesomn pentru soarta țării, mai drepti pentru adevărul a toate.

O, nu-i disprețuiți pe cei despre care voi ziceți că au luat puțin număr în ziua tragerii la sorți. Eu, Domnul, vă spun că au luat cel mai mult, după cât sunt de puțini și ca număr și ca timp. Luați și socotiți! Adunați tot numărul la un loc, pe voi și pe ei, și împărțiți apoi după număr și veți învăța dreptatea lucrurilor și nu-i veți mai disprețui pe cei ce au ales să rămână sub matcă și să crească sub lucrarea ei, sub duhul ascultării, o, fiilor care încă vă clătinați căutând să vă cârpiți hăinuța cu luatul de colo și de colo, așa cum nu-I place lui Dumnezeu, dar nu uitați că nu se poate petec nou la haină veche sau vin nou în burdufuri vechi, că se rupe hăinuța când trage de ea petecul cel nou care intră la apă apoi, și se sparge burduful vechi când crește în el vinul cel nou. O, aplecați-vă, dacă tot vă socotiți că vă iubiți țara. O așa iubire nu lucrează ca voi. Ea are ca lucrare înțelepciunea care rămâne, nu cu ghicitul, nu cu încercatul lucrează ea.

Eu, Domnul, am stat de vorbă cu voi de la gura izvorului Meu din mijlocul neamului român. Un picuț, și împlinesc șazeci de ani de cuvânt pe vatra neamului român, aici, din locul de unde Îmi izvorăsc cuvântul peste acest neam și peste popoare, și spun acum vouă, și spun și peste popoare:

O, pace vouă, fii români! Iubiți pacea Mea și aplecați-vă sub înțelepciunea Mea și întrebați pe Domnul pentru soarta țării voastre, care este țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp. Amin.

Iar popoarele de pe pământ le spun și lor: Pace vouă, popoarele de pe pământ, și mai ales celor din jurul poporului și pământului român! Eu, Domnul, presar peste voi vorbire cu pace. Iubiți pacea și despărțiți-vă de duhul urii, al geloziei, al lăcomiei și fiți cuminți, cuminți, ca să vă dau din Duhul Meu, din mila Mea să vă dau. Amin.

O, pace ție, pace și ție, popor al cuvântului Meu! Am grăit celor ce se cred mari și drepti în mijlocul neamului român. Privesc peste lucrul lor și Mă prinde suspinul, și voi grăi de acum cu ei, ca nu cumva să facă ei răul pe care nu bănuiesc că-l pot face acestui neam, bătut de încercări, că iată, pentru netrezire la glasul Meu de peste el a primit încercare și ape mari au brăzdat vatra română, din pricina celor mari și neplăcuți lui Dumnezeu din mijlocul acestui neam, căci voia cea fără Dumnezeu e pândită de necazuri.

O, fiilor, peste zece zile deschidem porțile, că se strâng la izvor cei însetați și vin să bea din apa Mea în zi de praznic de Rusalii, vin sub cuvântul Duhului Sfânt, Care-i strânge pe ei la izvor.

O, dă-le, Tată, vreme frumoasă și putere celor ce-Ți pregătesc serbarea și celor ce vin la serbare, și pe care-i strângi pentru învățătura Ta în zi de praznic de Duh Sfânt.

O, pace vouă, fiilor care-Mi pregătiți ziua cea cu strângere la izvor a celor cu dorul în ei, și căroră Eu, Domnul, le trimit îngeri în întâmpinare și-i însoțesc cu cei din cer, și tot așa le fac și primirea când ei vin.

Pacea Mea o las peste toată pregătirea zilei de praznic al Duhului Sfânt, o, fiilor. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2014

Duminica Pogorării Duhului Sfânt

Turna-va Domnul din Duhul Său și va veni pe pământ duhul proorociei. Frica de Dumnezeu este izvorul înțelepciunii și al frumuseții omului. Frica de Dumnezeu este înger. Îndemn de trezire peste neamul român. Sfinții neamului român sunt cei dintâi în cer între cetele sfinților.

Vin cu slavă de Duh Sfânt, vin pe pământ cuvânt, și am însoțire oștirile cerești. Intru cuvânt în cartea Mea cea de azi, pe care Mi-o întocmesc cu însăși gura Mea vreme de aproape șazeci de ani pe vatra neamului român, masa pe care Eu, Domnul Iisus Hristos, Mi-am așezat cartea și venirea Mea și zilele ei și nuntași din cer și de pe pământ la masa Mea cea din zilele acestea, căci am spus prin glas de Duh Sfânt acum două mii de ani: Vin curând!

Să se ducă vestea în lung și în lat peste pământ ca și în cer că Eu, Domnul, vin pe pământ cuvânt și că am un popor mititel cules din români și căruia îi grăiesc cuvântul Meu și că el îl dă de veste de la margini la margini și că mulți se întrebă: Ce va să fie aceasta? O, aceasta este ceea ce s-a spus prin prooroci că în zilele din urmă turna-va Domnul din Duhul Său și va veni pe pământ duhul proorociei peste tot trupul, și minuni va face sus în cer și jos pe pământ și atunci oricine va chema numele Domnului se va mântui, și iată cuvântul Meu, glasul Duhului Sfânt, iar Tatăl Savaot Mă are de-a dreapta Sa și Se slăvește în Mine, în Dumnezeu Cuvântul, Fiul Său iubit, Întru Care Tatăl a binevoit și binevoiește. Amin.

Mi-ai pregătit serbare, poporul Meu de la izvorul Meu

de cuvânt. Te-ai ostenit, fiule mic, și iarăși ai așezat masă oștirilor din cer. Am venit! Iată-Mă! Îmi desfac brațele și amândouă mâinile le deschid și le ridic și binecuvintez serbarea cea de azi și strângerea cu dor la izvor, iar din gura Mea curge râul vieții, cuvântul Duhului Sfânt ca să vă adape pe voi, cei ce însetați după Mine, căci voi ați aflat și știți de venirea Mea aici, pe colina cea aleasă de la facerea lumii ca să-Mi fie Mie și sfinților Mei popas acum ca să stau la masă cu omul, cu tot omul care aude de venirea Mea cuvânt pe pământ și de locul Meu cel pregătit, în care-Mi scriu cuvântul și dorul Meu cel după om, dor mult și mare, care ustură și plânge, care strigă și tânjește și așteaptă după om.

O, de ce l-aș fi făcut Eu pe om cu mâna Mea după ce am făcut cerul și pământul? L-am făcut de dor, l-am făcut ca să stau față în față cu el și să fie el iubirea Mea. Iată, Eu nu sunt iubirea omului, și de aceea Mi-am pregătit acest loc pe pământ ca să vin și să-Mi las în el suspinul și dorul și tânjirea Mea după om și ca să audă omul cum Îmi plânge Duhul și glasul și să se întrebe mulți: ce va să fie aceasta? O, tot așa se întrebau mulți acum două mii de ani când a sosit ziua Cincizecimii și când peste ucenicii Mei adunați laolaltă a venit din cer fără de veste vuiet ca de vijelie care merge și a umplut încăperea lor și li s-au arătat limbi de foc împărțite și deasupra fiecăruia s-a oprit câte una și s-au umplut ei de Duhul Sfânt și au început să grăiască precum Duhul le dădea. Erau atunci la Ierusalim oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer, iar când s-a răspândit grăirea Duhului toți se uimeau, căci fiecare îi auzea pe ucenicii Mei grăind în limba lui și se mirau toți știindu-i pe aceștia galileeni născuți, și toți se mirau și nu se dumireau și ziceau unul altuia: «Ce va să fie aceasta?».

Binecuvintez în zi de serbare de Duh Sfânt pământul român și neamul român, pe tot românul care iubește venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ. Binecuvintez colina Mea de aici, și lucrarea Mea de peste ea și pe poporul cuvântului Meu, a cărui credință este calea venirii Mele de azi. Binecuvintez Eu, Domnul, creștinii de peste tot, care s-au adunat aici, acum, sub cortul alb al întâlnirii Mele cu ei în zile de serbări cerești, serbările Domnului și ale sfinților Lui.

O, nu ca pe pământ serbăm Noi și cu voi aici când Ne adunăm de sus și de jos, fiilor plini de dor. Aici se face voia Domnului precum în cer așa și pe pământ. Aici nu se mai face și voia duhului lumii. Aici este Domnul Împărat și petrece cu ai Săi din cer și de pe pământ.

O, pace vouă, fiilor! Am stat cu dorul după voi. De la o venire a Mea la alta aici stau cu dorul după voi ca să ne întâlnim și să ne împărțim unul altuia dorul. Încă de la mijitul zorilor Mi-am pus în mișcare în calea voastră oștirile îngerești ca să vă însoțească pe cale spre izvor. E mare bucurie pe cei din cer să le dau de lucru pe calea venirii Mele cea de acum cuvânt peste pământ. În zile de serbare și de întâlnire se bucură oștirile cerești slujind pregătirii și petrecerii cerești între Mine și voi, cei ce vă adunați mereu la masa Mea de nuntă, iar poporul Meu mireasă stă înaintea Mea și-Mi ia cuvântul de pe buze și Mi-l așează în carte și îl împarte apoi vouă și celor ce în depărtări se hrănesc cu cele puse pe masă aici din gura Mea spre hrana multora.

O, nimic nou nu vă aduc, decât bucuria că pot să fiu cu voi iar și iar, că puteți să veniți și să ne împărțim dorul, că-L putem bucura pe Tatăl la masa Duhului Sfânt împreună, fiilor. O, mulți ar fi să creadă că Dumnezeu este mereu astăzi în cer și pe pământ cu lucrarea Sa, că iată, de șaizeci de ani glasul Meu se lasă peste pământ aici, în mijlocul neamului român, și

este scrisă această istorie și s-a făcut ea carte scrisă și-i hrănește pe cei care iau din ea spre hrană, că nu numai cu pâine trebuie să se hrănească omul, ci mai ales cu cele ieșite din gura Mea și scrise pe pământ în carte.

O, ce frumoasă este povestea Mea! Suspin cu ea după om și tot supin. De șapte mii de ani suspin pe urma omului ca să-l întorc înapoi la Tatăl. Voi, cei care veniți și-Mi țineți urma Mea și a oilor Mele de pe această colină, voi căutând după cuvântul Meu pe cale pe unde merge el peste tot spre mărturia Mea, veți găsi voi mergând după Mine și pe lângă Mine duhul cel batjocoritor și defăimător, care pe calea Mea cea de azi stă la pândă ca să defaime mersul Meu și cuvântul Meu și să vă fie astfel încercată credința. S-au ales dintre cei ce au venit și au cinat la masa Mea aici, la masa Mea de cuvânt, și au plecat apoi iarăși într-ale lumii, și aceia batjocoresc cu defăimare locul Meu de aici și pe poporul cuvântului Meu. O, fiilor, Duhul Cel bun nu lucrează așa, și iată, duhul diavolului s-a încuibat în om împotriva venirii Mele și a mersului Meu cel de azi cuvânt peste pământ, dar Duhul Meu nu poate lua sfârșit, nu poate sufla în El nici un fel de furtună ca să-L stingă, ci, din contra, Duhul Meu Se tot aprinde, că despre El am spus Eu acum două mii de ani că foc am venit să arunc pe pământ și mult doresc să se aprindă în mulți de la unul la altul, că Mă doare când văd oamenii duhului lumii cum își aprind foc de la unul la altul și fac ei voia diavolului pe pământ, și grăiesc aceasta despre fumători, o, fiilor. O, câtă durere de la ei pe Domnul! Băutura și fumatul, desfrânarea și lăcomia de cele rele, care se nasc din aceasta, doare la Dumnezeu aceasta. Munți de păcate apasă de la acestea asupra crucii venirii Mele și grea e crucea Mea de azi!

O, măi fiilor, s-au ivit mereu și se tot ivesc pe pământ în calea oamenilor, se ivesc oameni de știință, căci așa li se pune nume la aceștia care caută să descopere ei și să se laude apoi cu numele lor că au descoperiri cu care-i atrag pe mulți apoi spre ei, despărțindu-i de Dumnezeu pe mulți. O, căutați spre cei sfinți, căci sfinților Mei le dă Duhul descoperiri mari, dar ei nu caută nume și laudă de la oameni, ci caută mântuirea oamenilor, nu hrănirea lor cu științe omenești, cu cele ale oamenilor de știință, care au dat și dau mereu să-L dea în lături pe Domnul, pe Cel ce a făcut cerul și pământul și Care știe toate.

Iată însă cum vin Eu aici, și descopăr voia Mea ca să-l întăresc pe om și să-i dau lui pacea Mea, nu precum i-o dă lumea de-l tot încântă pe om în toate zilele vieții lui, a căror deșertăciune o vede când ajunge la capăt și când nu mai are când să-și ia înapoi pe cele pierdute, pe care le-a risipit pentru cele atât de trecătoare.

O, Mă uit la fața lumii, și Mă uit la fața voastră, a celor ce v-ați ales de partea Mea ca să-Mi fiți fii și fiice. Voi sunteți îmbrăcați creștinește ziua și noaptea. Voi mâncați creștinește, voi vă purtați creștinește, voi țineți datinile creștinești așa cum Eu, Domnul, le-am lăsat prin sfinți și prin părinți. Voi aveți ca toiag credința, voi aveți frica de Dumnezeu care vă călăuzește pe calea înțelepciunii, măi fiilor. Această frică vă ferește pe voi de fapta păcatului, și pe care fiii lumii n-o au, n-o mai au, iar Eu îi spun lumii că nu are înțelepciune, că nu are știință și nici oameni de știință, căci numai frica de Dumnezeu este izvorul înțelepciunii și al frumuseții omului care are însoțitor acest înger, căci este înger frica de Dumnezeu, și toți cei ce păstrează lângă ei acest înger, îl vor vedea pe el și se vor bucura cu bucurie mare la vederea lui.

O, neam român, am grijă de tine din acest loc. Am

lucrare pentru tine în mijlocul tău ca să te salvez de la despărțirea ta de Dumnezeu, pe Care trebuie să-L faci adevărat cu tine pe cale, că iată, poporul cuvântului Meu din mijlocul tău Mă are în trăirea lui, în fapta lui, în iubirea lui. Lucrându-Mi Mie, așa petrece acest popor. O, când vei fi și tu în lucru cu Mine, fiu român?

Sunt în mijlocul tău, neam român și lucrez mântuire ție și neamurilor toate prin lucrarea Mea cea din mijlocul tău. O, trezește-te și lasă-te trezit, lasă-te spre iubire, căci Eu sunt iubirea, iar iubirea ta ar fi să fie voia Mea. Oare vrei tu aceasta? O, dacă nu vrei, iată câte dureri vin peste tine! Când te văd că tragi cu bucurii lumești și vremelnice, neam român, las durerea să vină și să te trezească și să te pună la veghe. O, numai cu Domnul lângă tine și cu tine, numai așa poate să-ți fie ție bine, iar altfel, iată, suferi. O, Eu te aștept să fii tu voia Mea. Eu, Domnul, te aștept, neam român. Te strig prin cuvântul gurii Mele și te aștept la masa Mea, la petrecere cerească te aștept, și te așteaptă străbunii tăi cei sfinți și se roagă ei înaintea Mea pentru soarta ta cea de la Dumnezeu, că tu ești țara Mea de venire acum, ești calea întoarcerii Domnului după două mii de ani iarăși de la Tatăl după om. Amin.

O, dac-aș putea, fiilor, să stau mai mult în cuvânt, v-aș mângâia mai mult, dar Îmi sunt osteniți străjerii care-Mi veghează calea și care-Mi gătesc serbările Mele cu voi aici. Vă privesc adunați aici, sub cortul alb, și Mi se mângâie privirea. Vă voi cuprinde în cuvânt după această măreață zi de întâlnire și vă voi da din gura Mea vouă, iar și iar vă voi da.

O, e plin văzduhul și grădina și masa Mea de aici, la care petrec cu voi acum toți cei care au fost pomeniți și chemați pe nume la masă cu Noi și cu voi și cu ei, toți cei ce sunt acum în cele ce nu se văd, cei ce au petrecut pe pământ mergând spre înviere. Sfinții neamului român sunt cei dintâi între cetele sfinților, așa cum țara română este întâia între popoare înaintea Mea în zilele acestea, iar Eu, Domnul, Eu Însumi mărturisesc aceasta prin venirea Mea cuvânt pe pământ pe vatra neamului român. Amin.

În ziua aceasta sfântă petrec cu voi aici și vă pecetluiesc iubirea și credința și vă binecuvintez intrările și ieșirile, venirea voastră aici și întoarcerea iarăși acasă, și, iarăși, venirea la serbările Mele cu voi aici, după cum Eu le-am așezat ca să fie, cu strângere la izvor cu voi din când în când ca să vă dau ce am mai scump, Ființa Mea să vă dau, cuvântul Meu, pe Tatăl Meu Cel scump să vi-L dau, pe Duhul Sfânt, Care petrece întru Tatăl și întru Mine, și Unul Dumnezeu sunt Aceștia trei.

Slava Duhului Sfânt o las cu voi și peste voi. Păziți-Mi calea, că Mă așez cuvânt pe ea odată cu ivirea zilei care vine și se alătură după această zi, și iarăși Mă dau vouă cuvânt și vă trimit pe vânt, pe aripi de vânt vă trimit vouă apoi cartea Mea cu voi.

O, pace vouă! Ne-am adunat și ne-am bucurat. Slava Mea rămâne cu voi. Pace vouă! Nu M-aș mai sătura să vă grăiesc, nu M-aș mai despărți de voi. Sunt flămând. Mi-e dor de voi, Mi-e dor de om, Mi-e dorul mult și flămând! O, fiți alinul Meu! Mi-e Duhul tot un jar și bate vântul, bate vântul și-L aprinde și-L ține tot aprins și arde Duhul Meu. Arzând să stau în voi aș vrea, mereu arzând să stau.

Am vestit și am adus spre voi în ziua aceasta sfântă pe cel aprins de dor și de cântec de dor. Uitați-vă cum arde în el cântecul și dorul de cântec. Așa vreau să stau în voi, arzând să stau, gata de dat foc pământului cu jarul iubirii Mele ca să fac facere nouă, cer nou și pământ nou să fac, să stărpesc păcatul de pe pământ și să-i dau omului salvarea.

O, pace vouă! Nu precum vă dă lumea vă dau Eu. Numai pe Mine să Mă aveți averea cea mai scumpă, fiilor.

Pace între Mine și voi, între voi și Mine, fiilor! Nedespărțirea o aștept, și toate se vor face noi prin taina învierii, fiilor, taina pentru care Eu, Domnul, acum două mii de ani, și iarăși, acum, am venit și vin din cer pe pământ cuvânt. Amin, amin, amin.

26 mai/8 iunie 2014

Ziua a doua de Rusalii: Sfânta Treime, și sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Soarele și luna, ochiul Domnului de zi și ochiul Domnului de noapte, acoperă slava Sfintei Treimi și locașul Domnului. Numai Făcătorul ei știe să grăiască despre facerea Sa, despre mișcarea ei. Omul de știință va fi rușinat de Dumnezeu. Ziua întâi este cea mai lungă zi a săptămânii. Îndemn la mângâiere și bărbăție prin dureri.

Si a fost o seară, și a fost o dimineață, și iarăși o seară, și a intrat în cartea Mea cea de azi ziua întâi a săptămânii, ziua de Rusalii, ziua serbării Sfântului Duh, iar ziua întâi a săptămânii începe odată cu asfințitul soarelui, odată cu amurgul de sâmbătă și merge ea cu slava ei până la răsăritul soarelui zilei de luni.

Și iată, soarele a cuprins acum sub strălucirea lui cortul alb, grădina întâlnirii și pacea care stă acum cu Domnul și cu sfinții Lui peste grădină, și încununează ea acum toată truda care a fost pentru gătirea serbării Duhului Sfânt, fiilor.

O, pace vouă, măi fiilor! Eu, Domnul, am așteptat să vă treziți și să Mă primiți și să-Mi deschideți cartea ca să intru să Mă așez în ea cuvânt și să întregesc așezarea Mea în carte, căci am spus că vă voi cuprinde iarăși în cuvânt și vă voi grăi din gura Mea după ziua de serbare a Duhului Sfânt, care trece acum spre locul ei din cer. Vă mângâi acum trupușoarele ostentite, și apoi inimioarele și cuprinsul lor, și apoi viața voastră cu Mine pe mai departe, fiilor, iar din gura Mea să ia toți cei care au bătut calea pe sus, nu pe jos, până la locul colinei din deal, colina pe care Eu, Domnul, Mă opresc din mers și așez masă de cuvânt pe pământ. Calul alb și călărețul lui, taina venirii Mele la voi ca să călătoresc apoi, și merg de aici peste tot pământul, că nu se suie la mintea omului cum lucrează cuvântul Meu odată rostit, căci după rostirea lui el lucrează, el împlinește, el străbate și dezbătătoarește și desțelenește și face loc Domnului și voii Sale sfinte și cuvântului Său cel împlinit.

A cuprins sub el soarele locul Meu cu voi acum, în zori de zi, și se desfată din plin uitându-se. Blândețea lui e fără de margini, căci la facerea lumii am așezat pe cer soarele și luna, ochiul Meu de zi și ochiul Meu de noapte peste pământ, fereastra Mea dintre Mine și pământ ziua și noaptea, și acoperă acestea slava cea de sus a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și locașul Domnului, căruia i se vede doar fereastra ziua și noaptea.

O, nu fuseseră făcute soarele și luna când Eu, Domnul, am întocmit facerea cerului și a pământului. Este scris că mai întâi a zidit Dumnezeu lumina. S-a făcut lumină când Domnul a zis cu cuvântul să fie lumină, căci întuneric era deasupra hăului la început, iar Duhul lui Dumnezeu plutea. A lucrat Dumnezeu în trei zile cerul și pământul, și fiecare zi a fost o seară și o dimineață, căci lumina când s-a ivit, a despărțit Dumnezeu cu ea lumina de întuneric, și a făcut Dumnezeu aceasta în ziua întâi a facerii lumii, și numai după această zi au fost despărțite apele de ape și au fost zidite cu cuvântul

cerul și pământul și mările și pășunile verzi și ierburile cu sămânță în ele și pomii cu soiurile lor pe pământ, toate acestea în trei zile, iar în a patra zi a zidit Dumnezeu pe cer cei doi luminători, soarele și luna, și le-a numit luminătorul cel mai mare care să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic care să stăpânească noaptea, precum și stelele, așa cum este scris despre facerea cerului și a pământului, și a făcut Dumnezeu acestea în ziua a patra a facerii, și vai celui ce nu crede ceea ce a lăsat Dumnezeu scris pe pământ despre facerea cerului și a pământului!

A zidit apoi Domnul cu cuvântul vietățile toate, și a luat apoi pământ cu mâna și l-a întocmit pe om, după chipul și asemănarea Sa l-a întocmit, și a fost ziua a cincea și apoi ziua a șasea, ziua facerii omului, cea mai dulce zi pentru Dumnezeu Făcătorul, și pe care iarăși o așteaptă Domnul, căci omul s-a stricat, și trebuie zidit din nou.

O, aș sta de vorbă despre facerea cerului și a pământului, aș sta de vorbă cu tot omul de știință, cu cel căruia i s-a pus un așa nume, și i-aș spune lui că nu știe nimic, că zadarnic are el nume de om de știință, că sunt ale Domnului cerul și pământul, precum este scris, și numai Făcătorul lor știe să grăiască despre facerea Sa, despre toată mișcarea ei, căci s-a încurcat cu totul mintea omului mărginit, care se dă mare când el nu este mare, când el nu-L cunoaște pe Dumnezeu Făcătorul. Cel ce grăiește despre soare și despre lună, despre mișcarea și nemișcarea lor, să se întrebe acela mai întâi dacă-L recunoaște pe Dumnezeu, și numai după aceea să grăiască el despre facerea lui Dumnezeu. Ar fi mult de ajuns să deschidă cartea facerii un astfel de om, care dă să cerceteze el cerul și pământul, și ar fi să citească în ea prima filă a cărții facerii, filă pe care scrie Dumnezeu pe pământ lucrarea Sa de facere a cerului și a pământului și a toate câte slujesc această facere.

O, nu soarele și luna au fost făcute mai întâi, ci lumina a fost mai întâi așezată de Domnul spre facerea cea de după ea, și apoi a lucrat Dumnezeu pe lumină cerul și pământul, căci pe întuneric nu se vede să lucrezi. Iată, lumina zilei nu vine de la soare, ci soarele vine din lumină și răsare și strălucește și încălzește sau dogorește pe pământ, și nu mai are cum să spună drept omul de știință, că iată, de când s-au ivit pe pământ acești uriași stricători de minte peste oameni, s-a stins mult credința în Dumnezeu a omului și sfiala lui cea sfântă înaintea Făcătorului cerului și al pământului. Uriașii cei din vechime aveau trupul uriaș, iar cei de la sfârșitul omului au prostia uriașă în ei și o împart pe tavă la cei proști, căci cei pătrunși de Dumnezeu nu întind mâna să ia din această amestecătură amețitoare, căci îngâmfarea omului s-a întins până la Dumnezeu cu căutarea și cu vederea, ca să-L poată desființa, zice omul.

O, cât am să-l rușinez Eu pe omul de știință! Vai lor, vai celor ce părăsesc trupul și ajung în fața lui Dumnezeu Făcătorul ca să le dea El locul pe care și-l agonisesc pe pământ cu rătăcirea lor de la voia lui Dumnezeu! Vai acestor îngâmfați care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala, că nu e treaba lor ceea ce dau ei să facă și să împartă spre ispitirea celor ce nu iubesc pe Dumnezeu pe pământ cu viața lor.

E zi de serbare sfântă această a doua zi a sărbătorii Rusaliilor, și au scris părinții cei sfinți pentru ziua aceasta sărbătoarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, sărbătoarea Celui ce a făcut cerul și pământul, căci Unul Dumnezeu sunt Aceștia trei. Hai, Tatăl Meu, hai să Ne așezăm în carte, Tată, că e scrisă pentru Noi această zi, și fiecare sfânt grăiește în ziua lui de sobor între sfinți. Amin.

— O, Fiule scump al Meu, umiliința Noastră, Ne-a fost mare încă dinainte de facerea lumii, și tot așa Ne este și acum, la sfârșit, când iarăși lucrăm început, dacă omul s-a smuls din rai la începutul cel dintâi și s-a stricat, s-a despărțit de Tatăl și de Fiul și de Duhul Sfânt și s-a stricat, căci s-a voit om de știință, săracul, și aceasta este mintea celor ce ispitesc pe Dumnezeu Făcătorul și Îi întorc spatelul și Îi ascund cuvântul ca să grăiască ei despre cele ce s-au făcut și sunt.

O, iată umiliința Ta, dar Tu ești Sfântul sfinților, și nu grăiești numai în ziua Noastră de sobor între sfinți, ci grăiești de la început și până la sfârșit, și iarăși până la început, căci iarăși va fi frumos pentru Noi, Cei ce suferim și Ne umilim atât cât omul Ne umilește, și Ne umilim din pricina iubirii din care suntem zidiți, căci Dumnezeu este iubire, precum este scris, și este ea fără de început și fără de sfârșit, ca și Dumnezeu, în Care este zidită iubirea.

Grăim Unul cu altul în cer și pe pământ în această zi, iar Duhul Sfânt și lucrarea Lui, care Ne leagă într-un buchet de Treime, Se face cuvânt din Noi peste pământ, Fiule scump al Meu, și am stat Noi înfiorați de dor sub cortul alb cu cei adunați la izvor în ziua ce a trecut odată cu ivirea răsăritului de soare al acestei dimineți. Ziua întâi este cea mai lungă zi a săptămânii și este ea cuprinsă între asfințitul soarelui de sâmbătă și răsăritul soarelui zilei de luni, și tot omul ar trebui să se dea deoparte cu toate treburile lui și să-I lase Domnului această zi așezată de El acum două mii de ani zi de odihnă, zi de înviere, zi de slavă.

O, ce taină mare au cuprinse în ele cele trei zile ale facerii Tale din pământ, Fiule scump! Din ziua a șasea, când Tu Te-ai lăsat pe crucea pe care Ți-ai dat Duhul, ai luat o fărâmă din ea, iar din ziua a șaptea ai luat toată ziua și Te-ai odihnit sub pământ în această zi, și a venit apoi ziua întâi a săptămânii, zi de lucru, Fiule scump, și Te-ai sculat la lucru mai înainte de ivirea zorilor duminicii, căci Te-ai ridicat din moartea cea prin răstignire pe cruce și Ne-am ridicat, Fiule scump, la lucrul învierii, la lucrul cel pentru om, și ai grăit ca Tatăl și ai spus: «*Tatăl Meu lucrează. Și Eu lucrez dacă Tatăl lucrează*», și am lucrat atunci ziua salvării omului pierdut din cer, pierdut din Noi, ziua învierii, arvună plătită pentru învierea omului, Fiule scump al Meu.

O, cine mai are după adevăr curajul să ispitescă taina facerii cerului și a pământului și lucrarea lor, și apoi taina facerii omului nou și lucrarea lui? Numai nebunul mai are curaj să ispitescă și să grăiască în dreptul lui Dumnezeu Făcătorul, iar omul cel cu mintea în cap nu îndrăznește să facă aceasta, și stă cuminte și se uită la Domnul și se umilește tăcut, că nu are omul priceperea dată pentru descoperirea tainelor Domnului, iar Tu ai spus ucenicilor Țăi, care încercau, bieții de ei, să Te întrebe despre împărăția lui Israel, și le-ai spus: «*Nu este lucrul vostru să știți vremurile și soroacele pe care Domnul le-a pus sub a Sa stăpânire, ci voi veți lua putere și veți purta pe Dumnezeu până la marginile pământului*», și apoi Te-ai ascuns, cu ei de față Te-ai ascuns sub norul care Te-a luat din ochii lor și Te-a ridicat sus de pământ, și au ridicat ei apoi ochii spre cer, spre Dumnezeu, timp în care au sosit la ei față în față cu ei cei doi martori, Moise și Ilie, solii cerești care i-au vestit pe ei de întoarcerea Ta iarăși pe pământ, sub taina norului care Te-a ascuns atunci de ochii lor ca să vii lângă Mine, să vii de-a dreapta Mea, la locul Țău de lângă Mine, Fiul Meu moștenitor peste pământ, căci Tu ai biruit și Te-ai adus Mie înviat din pământ, ca să porți toată taina fa-

cerii omului zidit de Dumnezeu din pământ și din Duh la început, căci Tu ești născut din Tatăl Cel fără de început și ești fără de început, și ești născut din mamă Fecioară acum două mii de ani, și apoi ești ieșit din pământ înviat, o, Fiule scump, și iarăși vei veni pe pământ, precum este scris.

O, cu cine să grăiesc Eu, Tatăl, acestea toate, dacă nu cu Tine, ca și la începutul cel dintâi, când nu erau încă cerul și pământul, ci numai Noi eram, Noi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și Unul Dumnezeu am fost Noi încă din vecii, căci altfel nimic nu se zidea din cele zidite apoi prin cuvânt.

E ziua Noastră de sobor între sfinți și Ne privesc cetele toate de sfinți, Ne privesc umilința și se înfioară cu duhul înaintea umilinței lui Dumnezeu și slăvesc ei această slavă, care se naște din umilință și este. Iată, are de unde să învețe tot omul, numai să vrea să se uite la Dumnezeu, căci sub acest cuvânt Noi stăm și suntem și grăim, și poate omul să Ne audă dacă deschide și dacă are urechi de auzit.

Va merge această carte în casele celor ce au fost cu Noi aici în ziua ce a trecut spre locul ei din cer, locul mărturiilor toate, și se vor mângâia cei ce vor lua acest cuvânt și vor treări înaintea gurii Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, Duhul Care umblă pe vânt și aduce cuvânt, aduce glasul Domnului peste pământ. Duhul trebuie să vorbească peste case, peste biserici, precum este scris, ca să audă bisericile ceea ce Duhul grăiește, dar cine se mai îndură să deschidă Domnului, înaintea Căruia se clatină împărățiile și tronurile celor ce le place să împărătească ei?

Iar acum, Tu ești cuvântul Meu, Tu ești odihna Mea, și Eu a Ta, căci în om nu Ne-am putut afla odihna cea de după osteneală, dar va veni această bucurie, va veni și vom fi iarăși ca la facerea cea dintâi a lumii, și mai mare bucurie va fi când omul se va întoarce și va fi el așa cum trebuia să fie, așa cum a fost zidit să fie, odihna lui Dumnezeu să fie el, Fiule al Meu, întru Care Eu, Tatăl, în chip desăvârșit lucrez și Mă odihnesc, și lucrând Mă odihnesc. Amin.

— **O**, ce frumos, Tată al Meu, ce frumos este Fiul în Tatăl! Ce frumos Tatăl în Fiul, ce frumos! O, câtă desfătare a Duhului Sfânt în Tatăl și în Fiul, între Tatăl și Fiul! O, ce frumos! Numai cei din cer pot să se sature deplin de acest frumos sfânt, iar omul să se smerască și să creadă și să iubească așa cum Domnul l-a povățuit pentru iubire. Să vadă omul ce mare este Dumnezeu întru smerenia Sa, de la care omul să învețe, căci Domnul este mare prin Treimea Sa și nu poate omul să-și înțeleagă neputința cea din însăși ființa sa, care nu are în ea pe deplin lumina și odihna Treimii lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Vai de treimea omului, vai! Ce iese din ea? Iese păcatul, care umple pământul peste tot. Omul nu se uită sfânt unul la altul, nu lucrează sfânt unul cu altul, și vai de treimea omului, vai! Grăiesc și spun această durere a Domnului, că doar, doar îl va face pe om să-și vadă neputința și duhul diavolului, care-l robește pe om spre păcat. E zi de serbare a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, dar această durere de la om spre Dumnezeu Făcătorul face parte din Dumnezeu, și este Dumnezeu iubire și durere, iubirea Îi este durere, iar durerea Îi este iubire. O, de ar înțelege omul durut câtă înviere îi lucrează durerea, câtă curățenie, câtă spălare de păcat, câtă pregătire sfântă!

Nu uita, omule, câtă durere faci tu lui Dumnezeu. Poartă și tu, poartă cu iubire, că Domnul poartă multă durere de la viața ta departe de Dumnezeu, departe, omule pribeag de Tatăl tău, Care-ți așteaptă întoarcerea și umilința cea pentru

ea, că numai ea te poate întoarce. O, nu-ți mai căuta bucurii, nu mai râde, omule! Încearcă tu ca să vezi cât de dulce, cât de mângâietoare este lacrima umilinței când Domnul poate să te pătrundă cu lumina Sa și să facă în tine cerul cel nou și pământul cel nou, în lumină să le facă, și să așeze apoi Domnul pe cerul tău soarele și luna și să-și lucreze ele apoi lucrarea lor, strălucind prin ea.

O, Mi-a fost dulce mângâierea zilei de Rusalii în grădina Mea cu voi și cu toți cei adunați sub cuvântul Meu, fiilor. Am dat mare bucurie stihiiilor, ca să iasă și să se veselească ele odată cu Noi și cu voi în văzduhul cel de aici. Glasul lor, zgomotul lor dulce au fost ca un cântec dulce și sfânt, așa cum voi folosiți glas de cântec, de vijelie, de toate ale firii și ale facerii când așezați înaintea Mea și a cerului Meu de sfinți și de îngeri și înaintea fraților și surorilor de credință, care vin cu dor aici, la întâlnire cerească, și când voi așezați pilde sfinte, pilde de povață și de vedere cu povață a adevărului răului și al binelui, căci așa am lucrat și Eu cât am stat pe pământ, și am lăsat lucrarea Mea scrisă atât cât a putut condeiu omului să o cuprindă pe ea, și vederea lui să vadă și să mărturisească.

Am stat cu Tatăl în cuvânt în ziua aceasta de după sărbătoare, fiilor. Am plâns cu Tatăl așa cum plânge Dumnezeu. Când Eu plâng pe pământ în cuvânt cu voi, plânge și Tatăl în cer deodată, și Una suntem sus și jos. Și am luat cu Noi în ziua aceasta trâmbița Mea, trâmbița din care am cântat pe pământ douăzeci și cinci de ani prin acest cuvânt la începutul Meu cu Verginica Mea, cu trâmbița Mea, măi fiilor, începând din anul 1955 pe vatra neamului român cuvântul venirii Mele acum, la sfârșit de timp. Am luat-o, că este în cer și la voi serbare pentru ziua cea din cer a nașterii ei pe pământ. Ziua a douăzeci și șaptea a lunii mai a fost în anul acela ziua ei de naștere, și are ea și între sfinți serbarea ei. O, am luat-o cu Noi și am venit la voi ca să mângâie ea inimioara cea îndurerată între voi, a cărei rană nu prinde coajă, o, fiilor, căci așa este iubirea cea adevărată, cea care nu moare niciodată, precum este scris.

Ia glas, Verginico, și pune tu mângâierea ta peste inimioara cea neștiută în jurul ei cu suspinul din ea, inimioara care te-a condus pe brațe spre Mine când ai venit acasă în cer, în casa sfinților Mei, așa cum și Eu am venit acasă la Tatăl și la sfinți după ce Mi-am sfârșit lucrarea pentru care am venit pe pământ acum două mii de ani. Stăm și ascultăm grăirea ta, ascultăm, Verginico. Amin.

— **M**ai întâi ascultă ruga mea, Bunule Doamne. E dulce durerea iubirii, dar lacrimile trebuie mângâiate, Doamne. Pe fiecare lacrimă ascunsă pune Tu alinul Tău, pune-l și leagă rana cu el, că altă legătură nu este pentru această rană vie. Avem nevoie de putere pentru Tine în această inimioară cu rană vie în ea acum, și trebuie să nu se simtă despărțirea în ea, să nu se simtă singură ea. Se petrece în ea un simțământ de singurătate, din pricina ranei cu care a rămas. Alinul nostru, adus mereu spre ea să-i fie ca o coajă pentru rană, Doamne bun.

O, scumpa mea copilă, de lângă Domnul îți grăiesc în zi de serbare a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, zi care este și ziua mea de naștere în acest an.

O, e scumpă durerea din inimioara ta, e scumpă rana din ea. Ați fost voi doi copii ai Tatălui și ai Fiului și ai Sfântului Duh și a făcut Domnul cu voi începutul Lui cel nou de popor nou. Rana pe care o porți acum este cerească, este împărțită în două. Unul în gândul celuilalt mereu, așa lucrați

voi acum, de sus și de jos deodată pentru ogorul Domnului și peste ograda Lui de fii, rod al lucrului Domnului cu voi după plecarea mea acasă la Domnul. Despărțirea este și nu este. Tu ești în gândul lui în cer, el este în gândul tău pe pământ, și așa lucrați voi acum. Rană are și el pentru tine, rană ai și tu pentru el de la această despărțire, care s-a făcut pentru lucrul Domnului de sus și de jos deodată.

Dar tu plângi cu plâns necunoscut de cei din jurul tău copii ai Domnului. Nu te înduri să îndurerezi pe cineva cu durerea ta, că tu știi ce este durerea, și mereu ai știut și mereu ai iubit, prin durere ai iubit ca și Domnul, căci ești fără mângâiere ca și Domnul, dar cei răniți se mângâie de la rană, se mângâie cu gândul la cei îndurerați ca și ei. O, ai rămas cu lacrimă pe pământ, dar îți cauți bărbăție ca să nu faci durere în cer celui ce este al tău la Domnul acum, ca să nu-l doară pe el durerea ta cea de la iubirea dintre voi. El plânge-n cer, tu pe pământ, și-aveți voi doi același gând, să vină Domnul pe pământ cât mai curând, și, iarăși, gândind de-al Domnului ogor; aveți voi doi același dor, să vină Domnul pe pământ, adus de nor. Tu sus în cer, el pe pământ, unul în altul suspinând, nedespărțiți sunteți în cer și pe pământ.

O, acesta este adevărul cel despre voi acum, dar trebuia să fie și din cer lucrat lucrul vostru cu Domnul, și vin să te mângâi dacă poți tu să te lași spre mângâiere. O, cât te lupți să nu-ți răvășești inimioara, ca nu cumva să faci durere în cer sufletelului în care plângi, ca nu cumva să te vadă în durere, ci să te vadă că poți și că duci cu putere ceea ce ai tu de purtat de la Domnul, căci iubirea lui de Domnul a avut mare grijă pe pământ ca tu să poți ce are Domnul să poată și să împartă pentru purtat. O, pune-mă pe rană, că pentru tine grăiesc eu în ziua mea de serbare, și să ia poporul Domnului grăierea mea de azi cu tine și să învețe el iubirea cea din cer, care nu-i desparte pe cei ce se iubesc în Dumnezeu, ci se mărește ea mai mult când vine o despărțire.

Îți fac o rugămintă. Gonește gândul de singurătate, și-ți va fi durerea mai blândă în tine. Cei din cer aduc ajutor mare la cei iubiți ai lor de pe pământ. Gândește-te numai la Domnul, Care-i poartă în El pe toți ai Săi, iar suspinul tău să nască rod mare pentru Domnul, pentru patria Domnului, pentru cele din cer pe pământ, și suspinândă dacă este lucrarea, vine rodul bucuriei apoi și nedespărțirea, căci Domnul vine curând, curând cu tot ce are El în cer, și nu uita cum El a spus: «*Vin curând!*».

O, popor al Domnului, frumoasă este inima rănită. Învață iubirea, fiule, că ai de unde să înveți. Ea se învață de la durere. Deschide-te ca să înveți, că tu trebuie să fii rodul cel cresc al celor ce te-au cules floare cu floare ca să-I facă Domnului grădină sfântă și mult plăcut mirositoare pentru El. Amin.

Îți dau Ție, Doamne, iar eu mă așez ca să-Ți faci întregirea cuvântului, cuvânt care mângâie pe cei iubiți ai Tăi. Amin.

— **E**u, Verginico, am tăcut în fața durerii acestei inimioare durute, cu care tu azi ai grăit pentru durerea din ea. Eu nu pot să-i stărnesc rana, că am de putut ceea ce este de lucrat mereu, iar lucrul Meu cel mult ia loc durerii, ajută pe cel durut și Mi-l poartă, Verginico, îl poartă de mână prin durere. Tu ești mamă în cer, cum ai fost și pe pământ pentru ai Mei iubiți copii, și-ți mulțumesc pentru alinul pus pe rana care plânge pe pământ ca și în cer acum, așa cum tu ai spus și ai deslușit prin grăierea ta.

Eu, fiilor, am grăit cu Tatăl, iar Tatăl a grăit cu Mine și am slăvit sărbătoarea cea pentru Noi. Cuvânt de facere a înțe-

lepciunii din om este cuvântul lui Dumnezeu între Tatăl și Fiul. Să-l ia cei plini de dor de locul Meu cu voi aici și să stea nedespărțiți cu inima de Noi și de voi, ca să rămână ei, o, fiilor.

Eu, Domnul, pecetluiesc cu numele Meu cuvântul cel ieșit din gura Mea. Iisus Hristos este acest cuvânt, precum numele Meu cel de azi se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2014

*Duminica a doua după Rusalii, a tuturor sfinților.
Pomenirea Duminicii nașterii sfintei Virginia.
Sărbătoarea sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la
Suceava*

Creștinul să-și călugărească viața. Omul este stăpânit de păcat, iar fiul lui Dumnezeu este stăpânit de Dumnezeu. Să învățăm și să împlinim rugăciunea iubirii de Dumnezeu.

Mă așez în carte cuvânt, și cu el Îmi păstoresc poporul, Mi-i păstoresc pe cei ce s-au dat lui Dumnezeu de bunăvoie, ca să nu mai fie ei din lume apoi, ci din Dumnezeu să fie, din El să ia și să aibă, și să dea în părți pe Dumnezeu, iar celor din cer să le dea stat cu ei la masă și să le dea iubire, că tot cerul de sfinți, toți cei cerești acum, au să dea și să ia iubire, căci iubirea din oameni leagă cerul și pământul în petrecere sfântă, și trebuie credință pentru această împlinire pe pământ și trebuie dor, căci precum floarea mult înmiresmată se vede, dar nu se vede mireasma ei, ci doar se simte împărțindu-și mireasma, tot așa și sfinții cerului nu se văd, dar cei credincioși le simt prezența și mișcarea și lucrarea, inimă de la inimă simțindu-se aceștia, de pe pământ și din cer deodată.

Și iată, după ce Tatăl, Fiul și Sfântul Duh au împodobit ziua de serbare a Rusaliilor în bucurie de Duh Sfânt, vin Eu, Domnul, cu ziua de serbare a cerului de sfinți, vin cu sfinții ca să le dau împlinirea bucuriilor cu Domnul, că au merite mari cei ce au iubit pe Domnul pe pământ și s-au unit cu El în cer apoi în patria sfinților, în cele ce nu se văd ale facerii lui Dumnezeu, și e măreață patria sfinților și e Domnul mângâierea lor, patrie dorită de ei încă de pe pământ, o, și nu știe omul aceste taine mari, mai adevărate ele decât tot ce se vede între cele făcute ca să se vadă, și-ți descopăr acum o taină mare, măi poporul Meu, iar râvna ta va crește mult, ca și datorria cea de fiecare clipă între tine și Mine, căci cel ce Mă alege pe Mine de viață și de împreună viețuire apoi, trebuie unul ca acesta să semene cu Mine, trebuie, și nu puțin aceasta.

Am spus vouă, fiilor, am spus încă de acum două mii de ani taina dintre Mine și Tatăl și am spus: «*Tatăl este în Mine, iar Eu în Tatăl*», și am spus că cel ce a văzut pe Fiul a văzut și pe Tatăl. Aceasta este taina celui ce este în Dumnezeu și cu Dumnezeu cu adevărat, așa încât dacă unul ca acesta se uită într-o oglindă, să-L vadă pe Domnul, nu pe sine, să nu se mai vadă așa cum omul se vede pe sine în oglindă, și numai așa ar fi să-și cunoască omul îndumnezeirea, căci Eu pentru ca să-l îndumnezeiesc pe om am venit cu această lucrare pe pământ acum, și ca să fac aceasta mai mult decât am făcut până acum, ca să lucrez Eu peste om, nu omul să lucreze pentru îndumnezeirea lui.

O, e mare taină, e mare lucru să fiu Eu, Domnul, una cu omul, iar omul una cu Mine. Aceasta înseamnă să se dea Mie cu totul omul în acest timp mareț, când Eu vin iarăși pe pământ cuvânt ca să-l zidesc cu cuvântul pe om, iar el să se

lase lucrat de Dumnezeu, iar când se uită în oglindă, să-L vadă pe Domnul, nu pe sine să se vadă omul cel iubitor de Dumnezeu.

Am spus fiilor poporului Meu cel de azi: «*Călugăriți-vă viața, fiilor!*». Așa poate să fie omul fiu al acestui popor lucrat de cuvântul Meu pe pământ acum, la sfârșit de timp, când Eu vin și cuvintez peste pământ ca să-Mi întocmesc calea și măreția ei, ca să-Mi pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie și ai Mei, precum este scris, iar în locul pregătit de Mine stau și ai Mei din cer, că în Mine și cu Mine sunt și stau cei ce sunt ai Mei, lăsându-se ei făcuți după chipul și asemănarea Mea, căci Eu am putere să-l îndumnezeiesc pe om.

Voi, fiilor, aveți grijă mare de datoriile celor ce-și călugăresc viața luându-și-o din lume și aducând-o la Mine ca să le-o îndumnezeiesc Eu, dar mai ales să căutați cu lepădarea de sine mereu, mereu, că nu știți când are Domnul nevoie să facă din voi sprijinul Lui în vremea aceasta de facere nouă, lucrând între voi sau luând de la mijloc și dând în părți ca să Se împartă Domnul cu facerea Sa.

Omul este stăpânit de păcat încă de la început, de când n-a mai vrut cu Dumnezeu, ci cu sine a vrut, bietul de el, și iată cât este de primejdioasă nelepădarea de sine pentru cei ce vin pe cale cu Domnul! Omul se uită la sine în oglindă și se vede pe sine dacă el nu se dă cu totul Domnului, ba se desparte de Domnul când se privește și se vede pe sine în oglindă. Iată, se luptă din răputeri, obosind și lucrând se luptă omul să ajungă mare pe pământ între oameni și să facă lucruri mari, după cum și le așează în gând. Păi să se lupte omul să ajungă mare și cu viața lui îndumnezeită, așa încât când se privește în oglindă să-L vadă pe Domnul, nu să se mai vadă pe sine, și atunci este omul îndumnezeit.

O, nu te descumpăni, omule! Să nu zici că nu se poate. Se poate măcar să nu te mai uiți atât de mult la tine, și să te uiți mai mult la Mine, la Domnul tău, Care te învață să fii veșnic ca și El. Îmi va spune omul că nu-L poate vedea pe Domnul dacă se uită în oglindă. O, măcar să nu cauți să te mai uiți la tine dacă știi că nu te lași stăpânit de Domnul, dacă nu poate Domnul în tine să-Și lucreze lucrarea Sa ca în vase trebuitoare pentru El. Tu te duci să-ți cumperi un vas ca să-ți pregătești în el cele de trebuință ție. O, tot așa Îmi trebuie și Mie vas ca să-Mi sprijin în el pe cele de trebuință omului flămând de viață pe pământ. Așa am avut-o Eu, Domnul, pe Verginica vas al Meu pe pământ acum, la sfârșit de timp, și se vede în fii lucrarea ei cu Mine, ca în oglindă se vede. Nu trebuie să se uite omul în oglindă ca să-L vadă pe Domnul, ci trebuie să vadă lucrarea Domnului în lucrarea omului. După chipul și asemănarea Mea să fie omul în lucrarea sa înaintea Mea și înaintea oamenilor, și aceasta înseamnă lepădarea de sine a omului, Dumnezeu în om lucrându-Și lucrarea Sa.

Era duminica tuturor sfinților în ziua când tu te-ai născut între oameni pe pământ, Verginica Mea, trâmbița Mea cea de apoi. Am cântat din tine peste un popor douăzeci și cinci de ani, Verginica Mea. A văzut și a auzit acest popor vorbirea Mea dinăuntrul tău, vasul tău îndumnezeit de Dumnezeu. O, câți din cei ce te-au privit au văzut pe Domnul înăuntrul tău lucrând la vedere? Numai cei binecredincioși s-au lăsat cuprinși de această vedere sfântă a ochilor lor, iar tu ai stat cuminte în mâna Ziditorului tău și ai fost vas de trebuință Domnului, trâmbița Mea ai fost, Verginica Mea.

— O, și ai trâmbițat, Doamne, peste pământ prin trâmbița Ta și s-au strâns mulți să asculte. Trâmbițai, Doamne, trâmbițai prelung din trâmbiță și

chemai să vină la Tine cei ce auzeau cuvântul, dar dacă ei veneau și auzeau și vedeau în mine pe Domnul, și nu se lepădau de sine cei ce veneau să vadă și să audă, o, nu se lăsau cu Dumnezeu cei ce veneau. O, să nu se mai întâmple tot așa cu cei ce vin acum la Tine și la izvorul Tău de cuvânt și la poporul Tău, care Te împarte lor, Păstorule milos, cu dulce pășune pentru cei ce au urechi de auzit și ochi de văzut și minte de priceput taina Ta de azi, venirea Ta cuvânt pe pământ, Bunule Doamne!

Pe toți cei ce trag cu Tine, ajută-i să se îndumnezeiască, Doamne! Nu pe alese să caute ei să Te împlinească în ei și cu ei, ci tot cuvântul Tău să ia viață în ei. Să asculte ei, Doamne, căci cei neascultători fac prietenie cu diavolul vrăjitoriei și al fermecătoriei, precum este scris, iar ei, chiar dacă nu pricep că aceasta fac, văd apoi rodul neascultării lor, văd că nu s-au biruit pe sine și că iarăși au fost biruiți.

Le-ai spus adesea la creștini să-și călugărească viața, le-ai spus aceasta în fel și chip, și trebuie iar și iar să-i învățăm pe ei aceasta și să le arătăm aceasta cu degetul arătător, că mai mult decât atât trebuie să fie cei ce vin la masa Ta, la lucrul Tău cu ei. Nici unul să nu vrea mai puțin dintre cei ce vin și sunt ai Tăi, ci să înțeleagă fiecare câtă putere are omul în care poate să locuiască Domnul cu plinul lucrărilor Sale, și apoi să se lase biruit, să se lase zidit după trebuința Ta, Doamne, căci când omul se naște, prin întreagă naștere se naște, și apoi el este.

O, fii ai Domnului-Cuvântul, trâmbițez peste voi. Să ajungă la fiecare glasul trâmbiței Domnului. Îndeletniciți-vă întru totul cu viața cea călugărească și așezați-vă în ea, că acesta a fost țelul Domnului cu acest popor acum, la sfârșit de timp. Au fost dintre cei ce au stat cu Domnul douăzeci de ani și n-au iubit aceștia viața călugărească și și-au spus că nu sunt ei pentru așa ceva, și s-au îndurat să se tragă de lângă Domnul și să se ducă în lume, și s-au dus. Din pricina spuselor lor împotriva vieții cerută de Domnul, din această pricină au fost ei smulși de vârtejul din lume, care a lovit peste ei și i-a tras afară, unde-și fac voia lor.

O, nu sunt bune cuvintele împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Se așează mai mare ca Dumnezeu cel ce face așa, iar Domnul stă împotriva celor trufași în dreptul Lui, precum este scris. O, învățați la vreme și lucrați mult apoi, fiilor, ca să-L vedeți pe Domnul când vă uitați la voi. Aceasta este taina acestui popor acum, la sfârșit de timp. Pe Domnul să-L vadă, și să-L privească în voi cei ce vin până aici, la izvor, după apă, iar cine nu caută și nu iubesc pe Domnul, aceia nu știu să vină când vin.

O, fiilor, omul este stăpânit de păcat, iar fiul lui Dumnezeu este stăpânit de Dumnezeu și are datoria să îndumnezeiască în jurul lui pe om. Aceasta este ceea ce eu, trâmbița Domnului, vă dau vouă în ziua mea de serbare între sfinți, iar sfinții se uită prelung la voi, la poporul care a răsarit pe pământ prin cei purtători de Dumnezeu după plecarea mea lângă Domnul. E ziua duminicii tuturor sfinților, și încă de la nașterea mea m-au ocrotit toți sfinții, care au văzut atunci pe Domnul punând peste mine darurile pe care le-am purtat, spre slava Lui cea de sus pe pământ, și spun sfinții în ziua lor de serbare:

— Slavă Ție, Doamne, că ai început să împărățești, că ai luat dintre oameni fii și ai făcut din ei slujitori ai Tăi, împărăția Ta peste ei și cu ei! Slavă Ție în trâmbița Ta, pe care azi o sărbătorim, sărbătorind cu toate cetele de sfinți și dându-Ți Ție toată slava,

o, Doamne! Amin.

În această duminică slăvită am și eu, Doamne, sărbătoarea mea între sfinții Tăi mucenici. Stau în cetatea Sucevei mărturie Ție că am fost fiul Tău pe pământ, pe vatra neamului român odihnindu-mă acum, și m-au numit părinții bisericii Ioan cel nou de la Suceava, peste care Tu Ți-ai zugrăvit înaintea ochilor necredincioși slava Ta cea de sus cu sfinții Tăi, căci ai trimis îngeri la vedere peste trupul meu sub pătimire atunci și ai slăvit iubirea mea de Tine și adevărul Tău în cei credincioși. Cu bucurie salt și eu în ziua aceasta a sărbătorii sfinților Tăi toți, și am voit să las și eu cuvânt pentru slava Ta de azi, iar popoului Tău să-i dau îndemnul sfânt al veghii sfinte înaintea Ta și a cuvântului Tău de peste el, ca să facă deopotrivă tot fiul acestui popor, să facă împlinitor cuvântul Tău întru el, că nimic nu aduci Tu peste ei, decât ceea ce pot ei să îplinească pe calea Ta cea slăvită cu ei acum. Amin.

Eu, Domnul, am mărturie acest popor, care M-a primit prin credință. Ca între sfinți stau în mijlocul lui și grăiesc cuvântul Meu, care curge apoi de aici peste pământ.

Te învăț rugăciunea iubirii de Dumnezeu, măi poporul Meu. Mereu, mereu să-Mi grăiești și să-Mi spui: *Sădește, Doamne, în mine, smerenie curată, cuget bun, ascultare, răbdare, blândețe, ca să Te iubesc cu tot sufletul și gândul meu, iar de am greșit iartă-mă și luminează-mă, văzând neputința sufletului meu, și dă-mi darul Tău ca să pun, mereu, mereu să pun început bun. Amin.*

O, nu uitați apoi ceea ce M-ați rugat, și faceți, fiilor, ceea ce ați spus că vreți să fiți cu ajutorul Meu, ca și Eu, Domnul, să fac ceea ce Mi-ați cerut. Dragostea de Mine să vă fie rană, ca să pot să fiu cu voi mereu viu ca și rana cea vie, măi fiilor. Orice mișcă sufletul spre simțiri cerești cu voi, aceasta să căutați, aceasta Mă ține cu voi. De pe nicăieri voi să nu luați, decât de la Mine, căci Eu sunt Întâiul întru totul și întru toate, și nu sunt pe nicăieri mai întreg cu lucrul și cu statul și cu graiul Meu ca și aici, la voi. Peste tot Eu dau în parte, după cum e omul de primitor, dar la voi Mă las întreg, că vreau cât mai curând să Mă las văzut, să se uite oamenii la voi și să Mă vadă pe Mine, nu pe voi, așa încât voi să fiți Eu, fiilor, căci aici lucrez Eu, numai Eu, nu și omul, și de aceea pot să Mă las așa cum sunt Eu, căci am pus mai întâi darul credinței în voi, și apoi am lucrat lucrarea Mea.

O, fiilor, vă roagă trâmbița Mea să fiți mângâietori pentru rană, să nu treceți pe lângă rană, ci să suflați în usturimea ei și să chemați puterile de sus putere pentru rană, că rănit sunt și Eu, și Mă mângâie sfinții, fiilor, și Mă însoțesc sus și jos sfinții Mei și nu sunt singur nicicând și pe nicăieri, ci cu oaste merg și petrec.

Vai celui singur! Feriți-vă să stați singuri, fiilor! Căutați să semănați cu Domnul pentru această ascultare! După chipul și asemănarea Mea să lucrați și voi, iar dacă vă este greu aceasta, umblați la iubire, că nu vă este desăvârșită iubirea cea pentru ascultare, o, fiilor.

O, nu vă luați după cei slabi cu iubirea cea pentru ascultare, măi fiilor! Căutați după muștrare dacă nu sunteți desăvârșiți în ascultare, căci Eu vă veghez mult, mult, și aduc de știre la voi inima din voi și lucrul cel peste inimi și vă păzesc de satana, care ar da în disperarea lui să-și facă loc în voi cu el, dar voi fiți fiii veghii sfinte, că războiul este sfânt, o, fiilor, și Eu sunt Cel dintâi în luptă pentru cei ascultători ai Mei, că am de așezat pe pământ scaunul împărăției cerurilor

și să pun în foc scaunele de domnie ale oamenilor, care nu caută cu voia Domnului peste ei.

Las peste voi multa Mea pace pentru voi. Pace vouă, măi fiilor! Cu voi Îmi găsesc și Eu liniștea și pacea. Cu Mine să vă păstrați și voi pacea, căci răul va trece ca părerea, dar împărăția Mea cea pentru cei iubiți ai Mei va fi ea pe vecii, ca și Dumnezeu, și ne vom mângâia în ea, o, fiilor. Amin, amin.

2/15 iunie 2014

Sărbătoarea Nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Lucrarea Domnului este Cuvântul. Căderea lui Adam. Mersul Domnului, trist printre oameni acum două mii de ani. A ieși din lume înseamnă să nu mai iei înțelepciune de la oameni.

Eu sunt Cel ce sunt. Mă fac cuvânt peste pământ pentru că Eu sunt Cel ce sunt, iar lucrarea Mea este cuvântul, și toate se lucrează în cer și pe pământ la cuvântul Meu, Cuvântul lui Dumnezeu. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acest nume înseamnă Dumnezeu, Unul Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și omul.

O, dacă ar avea omul vreme și minte să-L priceapă pe Dumnezeu, n-ar mai sta atât de acoperită taina lui Dumnezeu, ba și-ar face loc cu omul la vedere, așa cum s-a și petrecut cu Dumnezeu și cu omul sus pe munte în vremea scrierii tablelor legii, când au coborât din cer pe pământ între oameni poruncile lui Dumnezeu ca să fie ele împlinite de oameni pe pământ, și când Moise a dovedit oamenilor că a stat de vorbă cu Dumnezeu și că i-a dat Domnul cuvântul Lui scris, ca să fie împlinit de om cuvântul Său.

Iată, îi trebuie omului vreme și minte ca să-L vadă și să-L priceapă pe Dumnezeu, dar dacă el face altceva cu mintea lui, rămâne pitic de tot și n-are spor ca și cel împlinit întru facerea sa cea de la Dumnezeu măsurată pentru om.

Cobor pe aripi de vânt, cobor în carte cuvânt, iar cartea Mea cea de azi mărturisește pe pământ a doua Mea venire de la Tatăl la om, glasul Fiului lui Dumnezeu, de al cărui umblet tresar cei din morminte și se pregătesc de înviere, precum este scris. Și iată-Mă, în grăire cu Ioan, Botezătorul Meu, sărbătorit între sfinți în ziua aceasta, zi de aducere-aminte a nașterii lui pe pământ între oameni, după cum a fost el proorocit să se ivească și să meargă înaintea Mea și să-Mi facă între oameni cale și adevărire, căci oamenii n-au vreme și minte să-L priceapă pe Domnul, și uită de Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om, uită mereu oamenii pe Dumnezeu, căci și-au ales ale lor.

Stăm în sfat în mijlocul poporului cel de azi al cuvântului Meu și Ne va împărți el grăirea Noastră, o, Botezătorule al Meu, căci el își face vreme pentru Dumnezeu, el este vremea Mea cea de azi, vremea despre care au grăit profeții că va veni, zilele cele de apoi, vremea cuvântului Meu peste pământ. Grăim cu dor, grăim de dor, de dorul de a fi și a sta cu oamenii, de dorul de a Ne face loc cu omul la vedere pe pământ.

Am plecat plângând la Tatăl după ce Mi-am sfârșit lucrarea pentru care am venit pe pământ între oameni acum două mii de ani. Am rămas apoi cu dorul, ca și toți cei din cer care au petrecut pe pământ calea lor cu Dumnezeu. Dorul se face cuvânt, se face lucrare și grăim cu dorul de a Ne face loc cu oamenii, o, bunul Meu ucenic. M-ai mărturisit oamenilor la Iordan, că Mi-ai fost ucenic de la Tatăl dăruit, din duhul proorociei zidit, ca să fii apoi înaintemergătorul Meu spre

oameni. Naștere minune a fost nașterea ta și s-a scris despre ea și știu oamenii de ea, dar nu mai trag oamenii la amintirea minunilor lui Dumnezeu în mijlocul lor, ci, din contra, își fac loc de petreceri pentru ei, nu pentru Dumnezeu, căci iubirea de ei înșiși este mare la oameni, iar Nouă Ne este dor și rămânem cu dorul. La Paști și la Crăciun și la toate zilele numite sfinte se distrează lumește toată lumea oamenilor, iar Nouă Ne este dor și rămânem cu dorul. La Paști Eu sunt sărbătoritul și Domnul Cel înviat dintre morți. La Crăciun Eu sunt Creatorul Cel sărbătorit, Cel Care a luat trup de om și nume de om pe pământ, și ar fi să sărbătorească pentru Mine și nu pentru el omul. El însă se bucură lumește și umple lumea și pământul de duh de om și de petreceri străine de Dumnezeu, și n-are omul vreme și minte pentru Dumnezeu, iar Nouă, celor din cer, Ne este dor și rămânem cu dorul.

O, Mi-a fost dor să cobor. Să Mă fac cuvânt în carte și să fiu împărțit Mi-a fost dor. S-au scurs douăzeci de zile de când sunt cu gura uscată, căci n-am mai cuvântat în mijlocul tău, poporul Meu de azi. Pun masă de cuvânt cu Ioan, Botezătorul Meu, și-Mi spun dorul ca să-Mi fac mângâiere, și-Mi spun dorul ca să-Mi știi durerea, căci Eu când nu cuvintez Mă doare, Mă doare dorul de a grăi. Fiecare om este prin ceea ce are de făcut și face. O, tot așa și Dumnezeu, El este prin ceea ce face, iar Eu, Domnul, am ca lucrare cuvântul, căci fără cuvânt nu este fapta, nu este lucrarea lui.

O, pace Mie și ție, botezătorule al Meu! Masă de cuvânt așternem, iar ceata proorocilor este cea dintâi în ziua aceasta și te sărbătorește ea în mijlocul ei între cei din cer. Amin.

O, ce greu, Doamne Mieluț, ce greu își închipuie oamenii cerul și pe cei din cer! Le spun eu lor acum că de la pământ în sus este cerul, nu în altă parte este el, și tot așa sunt și cei din cer, și toți trăiesc în el, în cer. Este trasă însă perdeaua cea de taină între cei din cer și cei de pe pământ, și din această pricină oamenii se despart de Dumnezeu ca și Adam când viețuia în rai sub taina cea dintre Dumnezeu și om. Tainici suntem, Doamne, noi, cei din cer, căci așa ai zidit Tu, Ziditorule a toate. Ai zidit văzutele și nevăzutele, și ai lucrat așa ca să nu le strice pe toate omul cel stricător. Un fruct a luat el din pomul cunoștinței, din care nu trebuia să ia, și iată cât a stricat el prin aceasta și cât a zguduit aceasta în nevăzutele lui Dumnezeu! O, să mai fi putut el umbla și peste cele nevăzute ale facerii Tale cu privirea lui, ar fi stricat și mai mult, dar prin îndărătnicia lui s-au clătinat și cele nevăzute și a atras spre cădere de la locul lor îngerii cei mai apropiați ai Tăi, Doamne, iar Tu ai văzut și ai poruncit spre bine și spre frică și spre luare-aminte peste toți cei din cer, peste toți îngerii Tăi, Doamne, și ai oprit atunci stricăciunea cea de la fapta neascultării omului. O, cât Te-a durut, o, cât ai suferit atunci! A trebuit să cobori Tu Înșuți acum două mii de ani, și de atunci lucrezi mult, mult, și plin de durere lucrezi, și iată cât lucrezi de mult acum, cât cuvânt, câtă strigare, câtă rugă, câtă povață și câtă așteptare, Doamne Mieluț! Acum două mii de ani ai trecut printre oameni vreme de treizeci și trei de ani, ai trecut trist. Mergeai din loc în loc, însoțit de ucenicii Tăi, dar erai însoțit de toți cei din cer în toată vremea, de toate puterile cerești, Doamne, și numai Tu ieșeai în față, iar cetele însoțitoare Ție rămâneau în taină, iar Tu plin de durere mergeai văzut de oameni ca să vină ziua să Te lași prins și răstignit pe cruce de mâna omului, precum era scris despre Tine în profeți, și Te durea mereu, și Te doare de atunci și până azi, iar Moise și Ilie sunt însoțitorii Tăi peste tot, și e mare

lucrarea lor cea de la Tine, mare, Doamne, și nu știu oamenii, și nici creștinii nu știu de însoțirea lor cu Tine în toată vremea și de câtă lucrare au ei de întocmit înaintea Ta, în calea Ta în toată vremea, Doamne, o, și cât de încăpățânat este Israel, și cel după trup, și cel după duh Israel!

O, ce mare este acest loc, ce măreț acest meleag, această colină peste care Tu ai așezat slava cuvântului Tău, Doamne, tronul Tău, din care izvorăște cuvântul vieții, precum este scris în Scripturi despre această priveliște cerească, și din care numai jumătate se vede, numai partea cea văzută a acestui tainic munte de slavă, numai așternutul slavei Tale, munte de aur ceresc, nu pământesc, și pe ale cărui piscuri tainice locuiesc cei din cer, cei nevăzuți de marginea vederii trupesti a omului, dar deslușite de Tine toate aceste nevăzute ale Tale. O, cei din cer locuiesc aici cu inima și cu duhul, dar cei ce n-au păstrat scumpătatea acestui munte de taină n-au prețuit, ba au căutat să se simtă mai bine în alte locuri și s-au dus, și au greșit prin aceasta, dar din pricina amețelii pe care o beau acum nu-i pătrunde pe ei puterea greșelii lor, căci ei și-o micșorează fiindcă și-au pierdut umiliința și stau căzuți din această frumusețe cerească pe care o poate omul avea: duhul umilinței, care-l înfrumusețează pe om.

Le spun celor ce se aleg fii ai Tăi și numai ai Tăi pe pământ, le spun lor că a ieși din lume înseamnă mult, înseamnă să nu mai iei înțelepciune de la grămadă, de la oameni, fie ei și cunosători despre Dumnezeu, căci ceea ce este aici de învățătură este numai Dumnezeu și nu mai este nimic din om sau prin om. O, cine nu este mulțumit numai cu Dumnezeu și numai ca Dumnezeu, unul ca acela caută de la oameni și ia de la oameni și Îl lasă mic pe Domnul Cel plin de cuvânt din cer, și iată, așa poate cădea din acest cer, de pe acest munte ceresc, omul care nu știe să prețuiască ceea ce Domnul îi dă să aibă veșnic.

O, știu și-Ți văd durerea pentru cei ce Te-au crezut și Te-au iubit și Te-au urmat cândva, Doamne al răbdării, Doamne bun. Avem de îndurat durere multă pentru cei ce au părăsit muntele Tău. Privim în urma lor. S-au dus în mijlocul lumii, iar lumea este casa de desfrânare, Doamne. Nu mai poți să Te duci după ei ca după Lot, nu mai poți, și avem de îndurat durere multă, Doamne.

Pe pământ e peste tot numai prăpăd. Duhul lumii a umplut văzduhul de lucrarea lui și e strămtorare peste tot pentru cei din cer. O, pe cine îl doare de Domnul pe pământ? Mai este cineva să plângă cu Domnul, Care plânge? O, nu mai este. Lumea râde și se veselește și se distrează și are multe plăceri de trăit și toate sunt minciuni, toate, toate. Omul trăiește minciuna vieții lui în vremea trupului lui. Altfel de trai nu mai are omul. Noi am fost în durere cu viața de când ne-am născut cu trupul și până ne-am întors în Tatăl, o, Doamne Mieluț. Dorul omului pentru viață mincinoasă l-a făcut pe el să ne ia viața noastră de pe pământ ca să nu mai stăm în calea omului cel plin de plăceri, iar noi suntem ai durerii pe care nu vrea omul s-o poarte. Stăm sub durere de la om și pentru om, căci noi nu suntem din lumea aceasta, iar lumea oamenilor face numai dureri lui Dumnezeu și celor ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ, și care nici ei nu sunt din lumea aceasta, căci au ales să fie ei ai celor nevăzute ale Tale și nu să fie cu cele ce se văd, atât de trecătoare ele.

Te-am mângâiat, o, Doamne, în ziua mea de sobor între sfinți. Mângâierea mea ai fost și ești numai Tu. Ai plâns cu mine, iar eu am plâns cu Tine, căci eu pentru Tine m-am născut și am fost și sunt. Cu Tine și de Tine am avut și am parte

pe veci. O, ce bine e cu Tine și lângă Tine! Ferice celor ce trăiesc pentru Tine și nu pentru ei pe pământ, Doamne! Ferice celor ce plâng cu cei ce plâng, cu cei din cer, care plâng pentru cei de pe pământ! O, cât de multă fericire își pot lucra cei de pe pământ dacă voiesc, fericire care rămâne, și cu care ei pot fi pe veci apoi! O, ce bine îi este celui ce plânge cu Tine și pentru Tine pe pământ, așa cum eu mi-am petrecut viața mea până la capătul ei spre cer, o, Doamne!

O, fii ai oamenilor, și voi, fii ai lui Dumnezeu, priviți la mine și învățați, o, învățați taina tânjirii după Dumnezeu! Viața mea cea după trup este judecătoare pentru tot omul de pe pământ. Nimeni nu poate scăpa de această judecată. O, faceți-vă rost de scăpare, căci plata cea bună sau rea pentru viață este plată veșnică.

O, pune, Doamne, putere de pătrundere în oameni peste tot cuvântul meu de azi în sfatul Tău cu mine, și al meu cu Tine, și trimite Tu această putere cerească în lucru peste oameni, ca să caute ei adevărul vieții și să scape de robia trupului și să nu-și mai aibă de stăpân trupul, căci carnea și sângele nu pot ajunge în cer. O, dă-i, Doamne, omului înțelepciune din cer, căci s-au sfârșit toți oamenii din lipsa înțelepciunii de sus pe pământ! Fă-i pe oameni să afle cuvântul și izvorul Tău de cuvânt și dă-le lor apa aceasta! Așa Te rog eu în ziua mea de sobor între sfinți, Domnul meu Mieluț. Amin.

— **O**, suntem flămânzi, Noi, cei din cer, Botezătorule al Meu, ucenicul Meu. Eu, Domnul, plâng cu cei ce plâng, plâng cu sfinții Mei. Mi-e dorul flămând și Mi-l mângâie sfinții. Îmi curg lacrimi și-Mi cad pe pământ, căci pământul Îmi este așternut și-Mi înghite lacrima, căci omul Îmi închide ușa și nu poate cu lacrima Mea peste el, dar poate să le dea de plâns celor din cer.

Mă pregătesc să grăiesc poporului cuvântului Meu și să împart cu el lacrima Mea și să-l învăț să plângă pentru Mine și cu Mine, căci scris este: «*Plângeți cu cei ce plâng și bucurați-vă cu cei ce se bucură!*», căci numai după plâns vine bucuria, numai după ploaie e curat seninul și e mult primenit. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2014

Soborul sfinților doisprezece apostoli

Cine ia bani în numele Duhului Sfânt, acela nu are nimic cu Duhul Sfânt. Învățătură împotriva fățarniciei. Omul dă să pară ceea ce nu este. Vine timpul bisericii lui Hristos cu toată slava ei cea de sus, slava Noului Ierusalim.

Ingerii și sfinții au așternut în ziua aceasta sărbătoare sobornicească și apostolească pentru pomenirea bisericii cea de la început, cea de acum două mii de ani, iar la această masă de cuvânt stau lângă Mine, stau lângă Domnul lor cei doisprezece apostoli culeși din lume, cei dintâi ucenici, cea dintâi biserică, la care se adaugă de atunci și până azi cei încreștinați ca să se mântuiască ei prin biserică, prin cele așezate pentru ea spre lucrarea mântuitoare a răscumpărării omului din păcat.

Sunt Domnul Iisus Hristos la masă de cuvânt cu cei ce Mi-au fost ucenici de rang mare acum două mii de ani, cei dintâi, cei care Mi-au fost cei mai aproape între toți cei de atunci ucenici, și cu care M-am purtat din loc în loc în Ierusalim și în împrejurimile lui ca să însămânțez sămânță de neam creștinesc și să dea ea rod mereu, până la a doua Mea venire să dea, căci Eu am spus la toți când am plecat la Tatăl: «*Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului*», și a venit apoi norul

și M-a tras între cele nevăzute ale facerii lui Dumnezeu.

Mă așez în cartea Mea cea de azi, Mă așez cu voi în sfat, o, ucenici iubiți ai Mei. Au trecut două mii de ani, și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului, precum v-am spus atunci pe munte când ne-am întâlnit pentru cea din urmă oară și când voi v-ați închinat trupului Meu cel înviat, chiar dacă unii din voi s-au îndoit și atunci, dar Eu v-am spus apoi de aproape: «*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. De aceea mergeți și învățați neamurile pământului toate cele despre Mine, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă*». O, a venit norul slavei Domnului și M-a luat apoi din ochii voștri, după ce apucasem să vă spun că Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.

O, iată de ce trebuie credință în cuvântul cel rostit de Dumnezeu Făcătorul, ucenici iubiți ai Mei! A venit norul și M-a luat din ochii voștri după ce v-am spus că sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul timpului. V-ați gândit voi atunci că voi mai pleca de lângă voi dacă am înviat? O, Eu v-am trimis în ziua aceea peste tot pământul, și apoi v-am spus că voi fi cu voi în toate zilele până la sfârșitul timpului, dar norul a venit și M-a luat din ochii voștri, iar voi v-ați întors la Ierusalim ca să împliniți cuvântul Meu de peste voi, adică să nu vă depărtați de Ierusalim până ce nu vă veți îmbrăca cu puterea cea de sus, cu Duhul Sfânt, ca prin El să-Mi fiți Mie martori peste cei de pe pământ, căci puterea mărturiei este Duhul Sfânt.

O, măi scumpi ucenici, au dat arhieriei pe trupul Meu de două ori bani ca să fiu vândut lor prin minciună, și nu M-au putut scoate dintre oameni, căci Eu am spus că voi fi până la sfârșitul timpului. Cei mai apropiați de Mine au primit bani ca să Mă vândă lor. A primit Iuda bani și M-a dat lor, iar apoi au primit ostașii care au fost puși de pază lângă Mine la mormânt și au primit și aceștia bani din destul ca să spună ei minciuna că M-au furat ucenicii Mei. Mai este încă de atunci și până azi un alt fel de apropiați lângă Hristos, care Mă dau pe bani la mulți tâlhari, și aceștia sunt cei ce s-au îmbrăcat în veșmânt de ucenici și de apostoli în sobor și strâng ei munți de bani pe trupul Meu cel vândut de ei, pe seama Mea strâng bani, și iată, mai mare credință au cei ce tâlhăresc pentru ca să aibă ei avut mult și au aceștia nevoie de Dumnezeu și se duc și cumpără milă pentru ei de la cei ce vând pe Hristos pe bani. O, cine vor fi pedepsiți între aceștia? Cine-și atrage păcatul acesta între cele două feluri de oameni care se tocimesc pe seama Mea? De atunci și până azi tocimesc ei așa. O, Eu v-am spus vouă altceva atunci. V-am spus să luați pe Duhul Sfânt și să învățați cu El toate neamurile și să le încreștinați în numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și să nu uitați că în dar ați luat și în dar să dați. V-am spus să nu luați nici bani, nici traistă cu voi pe cale și v-am spus că vrednic este lucrătorul de plata lui. O, cum ați mai fi fost voi vrednici de plată de la Mine dacă ați fi luat plată de la oameni pe cale? O, Duhul Sfânt nu e cu bani să-L ai și să-L dai, căci locul Lui este în cer, și nu sunt bani în cer, iar cine ia bani în numele Duhului Sfânt, acela nu are nimic cu Cel din cer, cu Duhul Sfânt, nu are lucrare cu Dumnezeu unul ca acela, ci are și el ce au avut slujitorii cei de acum două mii de ani ai templului din Ierusalim și care au învățat bani pentru trădare, pentru minciună, pentru vânzare, pentru mâncat și băut, pentru plăcerile care costă bani ca să le hrănești și să le ai.

Iată, mare Mi-e durerea. Mă fură mereu cei ce se așează la masă zisă sfântă, Îmi fură numele cu care să înșele no-

roadele care au nevoie de milă, de ocrotire, dar care se lasă înșelate de așa zișii hristoși, și despre care Eu am proorocit atunci că se vor ivi hristoși mincinoși care să înșele pe mulți, pe cât mai mulți, promițând pace celor fără de pace, stând în sobor de haine de slavă cerească și luând ochii tuturor, de parcă ar fi coborâți din cer în ochii celor ce se încântă atâta de ușor, de vreme ce nu au aceștia darul cercetării duhurilor, care i-ar ocroti pe ei de săgețile vopselii mincinoase, pe care scrie „cer”, pe care scrie „Dumnezeu”.

Dar acum grăiți voi, o, ucenici iubiți ai Mei. Eu sunt cu voi în toate locurile și zilele, până la sfârșitul timpului, așa v-am spus, și suntem la masă de cuvânt aici, pe colina slavei Domnului în mijlocul neamului român, și prin care trece râul cuvântului Meu și se împarte el peste pământ. Tronul judecării făpturii este venirea Mea cea de azi cuvânt peste pământ, iar cuvântul ieșit din tron este purtat din margini în margini și lucrează el cu Duhul Sfânt și cu foc, precum este scris despre Dumnezeu-Cuvântul, Care are lopata în mână să-Și curețe aria și să-Și culeagă grâul în hambar, iar pleava s-o dea soartei ei ca să ardă în foc.

Vă binecuvintez ridicându-Mi mâinile deasupra voastră ca în ziua aceea de pe munte când v-am binecuvântat să mergeți peste pământ în numele Meu pentru mântuirea multora care se vor încreștina prin voi. O, binecuvântați să fiți și acum ca să binevestiți, cu Mine lângă voi să binevestiți cuvânt mântuitor, pe Duhul Sfânt, prin Care ați primit putere din puterea Mea, după ce M-am ridicat dintre morți și v-am spus că: «*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ*», și am spus aceasta împărțindu-vă din ea. O, pace vouă în tot cuvântul vostru cel ce se dă acum spre hrană multora! Pace vouă vă spun Eu, Domnul, vouă!

— **A**șa și noi Îți spunem Ție: Pace Ție și mângâiere Ție, Învățătorule Doamne, că noi Îți știm și Îți vedem îndurerarea! Dăm să Te mângâiem. Nu să-Ți luăm durerea, ci numai să Te mângâiem, că tot ca Tine avem și noi durere, avem pentru Tine și pentru oameni, Doamne, și avem pentru cei ce mint pe Dumnezeu în numele lui Dumnezeu, făcând ei această lucrare mincinoasă între oameni, după ce Tu ne-ai învățat pe toți, de atunci și până azi stând această învățătură în picioare, că ne-ai spus: «*Feriți-vă de aluatul fariseilor, feriți-vă de fățarnicie!*». O, cine se oprește îndeajuns în dreptul acestui mare cuvânt ocrotitor de suflete, o, cine, Doamne?

Tot omul să se oprească și să înțeleagă ce grăiește Domnul, iar cei încreștinați să înțeleagă și mai mult.

Voi, fii ai oamenilor, fii ai lumii și ai duhului ei, și voi, fii ai lui Dumnezeu și ai Duhului Lui, feriți-vă de aluatul fățarniciei, feriți-vă și stați treji mereu față de acest dușman, de sub care nu scapă nimeni, nimeni, decât cei care veghează fângăduindu-și să nu-i lucreze, să nu dea rod acestui duh, care se încuibază pe furiș în toate ale omului, în toate simțirile lui și în cuvinte apoi, căci omul dă să pară ceea ce nu este el, lucrând fără de băgare de seamă acest păcat. Cel ce nu se dă spre acest păcat este cel ce cuvintează mereu cuvinte ca ale lui Dumnezeu, cuvinte care nu-i îngăduie grăitorului să le calce, căci lucrarea lor îi cucerește ființa și i-o lucrează mereu și îl pregătește pe el pentru Hristos mereu, pentru Cel frumos, Care umblă în lumină și face lumină peste întuneric, învățându-i pe toți să se asemene Lui, ca să se vadă El apoi în cei asemenea Lui, lumină din lumină.

O, așa ne-ai învățat Tu pe noi toate, Doamne. Ne-am îndoit destul până ce Tu Te-ai adevărit nouă întreg că Tu ești

Dumnezeu-Fiul și că ai venit să ne ridici și să ne ai ai Tăi.

Sobor de sfinți ucenici avem la masă cu noi și cu Domnul. Una sfântă sobornicească și apostolească biserică, aceasta este biserica lui Hristos. Ea seamănă cu Domnul ei. Umblă Domnul cu ea între cer și pământ așa cum a umblat acum două mii de ani. Toți oamenii se roagă la sfinții cerului, la cei de pe pământ ridicați la cer, și aceste rugăciuni către sfinți mărturisesc că ei sunt cei vii, îmbrăcați în puterea de a fi veșnici, și veșnic ajutători celor ce îi iau pe ei în ajutorul lor. Biserica sfinților, biserica lui Hristos. Ea merge din loc în loc cu Domnul ei și este peste tot deodată și se poartă în văzduh cu toată slava lucrării ei, care lucrează veșnic, care-L slăvește veșnic pe Cel veșnic, pe Stăpânul Care a răscumpărat-o pe ea cu trupul și sângele Lui când a venit după ea pe pământ între oameni.

O, din zi în zi mai mult să deslușim oamenilor, Doamne, lucrarea bisericii Tale de nou Ierusalim în cer și pe pământ, căci toate se zidesc din nou, toate se fac noi, căci Tu ai zis: «*Noi le facem pe toate*». O, noi Te rugăm să le spui oamenilor de pe pământ ceea ce ai Tu de lucrat ca în cer pe pământ și să așezi apoi laolaltă la masă pe cei din cer și pe cei de pe pământ și să vină ziua împlinirii, Doamne, ziua nunții, când toate se vor încununa, toate vor primi coroană de nuntă, toate, toți și toate, Doamne, că iată cuvântul Tău cât de mult este, o, cât de mult, cât spală el calea Ta! Cu Duhul Sfânt și cu foc, așa lucrezi, și toți văd și înțeleg. Oamenii vin și trec, iar Tu curățești și speli și pregătești de nuntă și chemi neamurile pământului, și nu va rămâne pe pământ colțisor neînsemnat cu cuvântul Tău cel de azi, și cu care strigi pământul tot să-Ți răspundă și să se ridice când Te vede venind.

Masă sfântă avem cu Tine aici, pe colina slavei Tale, Doamne. Toți cei ce locuiesc aici din cer și de pe pământ au stat la masă în ziua aceasta cu Tine și cu noi și s-a scris în cartea Ta ziua aceasta și lucrul ei, cuvântul Tău cu noi în grăire, și al nostru cu Tine în grai de Duh Sfânt. O, pace Ție, îndureratele Doamne, pace în durere! Cei îndurerați sunt cei cumiți, iar cei cumiți sunt cei îndurerați, cei frumoși, cei mai frumoși. Viața trupească și lumească ia de pe fața și de pe fapta omului chipul Tău frumos, dar viața cea duhovnicească și cerească așează în om și în fața lui chipul cel frumos al Domnului, al Celui mai frumos între oameni, și Care curând, curând Își va descoperi fața, spre bucuria cea întreagă a celor ce Îl așteaptă de atunci și până azi și până mâine, căci ziua Lui va fi cu El și va veni. Amin.

Cuvântul celor doisprezece ucenici ai Tăi însemnează-l Tu, Doamne, acum, cu numele Tău în ziua lor de serbare între sfinți. Amin.

— **E**u, Domnul Iisus Hristos, pecetluiesc cu numele Meu masa de cuvânt la care am stat cu voi, ucenici iubiți, și punem această zi în cartea mărturiilor. Eu sunt Cel ce sunt, Cel viu în vecii vecilor, și vii sunt pe veci toți sfinții Mei și au ei cerul de patrie pe pământ, căci pământul este așternutul a toate, și pe el se sprijină cerul cu marginile lui în chip nebănuț de om.

Luați din masa Mea, din masa lui Hristos, luați de pe ea și hrăniți-vă cu hrana de pe ea, voi, cei de pe pământ care purtați trup! O, luați și nu pregetați să luați! Va veni o zi când vi se va cere răspuns dacă ați luat ceea ce Domnul a așezat ca să fie împărțit de la El peste tot pământul. O, luați și creșteți pe cele din cer în voi, căci toate cele vechi trec cu trosnet și vine timpul bisericii lui Hristos, care va coborî cu toată slava ei cea de sus, slava Noului Ierusalim, slavă despre care scrie în Scripturi, și nu zadarnic s-a scris despre ea.

Îmi las pe masă pacea Mea pentru toți cei care vor lua ca să aibă din ea și ca s-o înmulțească din destul. Vine Domnul pe pământ cuvânt. Iată-L! Iată-Mă împărțindu-Mă Eu Însuși, numai să întindă omul mâna să Mă ia și să se învețe cu Mine în petrecere cerească pe pământ, în cuvântul Meu petrecând, căci cuvântul Meu este mângâiere, este înviere. El vine pe pământ ca să se învețe cu Dumnezeu omul, ca să nu vin pe neștire, ca să nu zică nimeni că nu știe venirea Mea, care va prinde sub ea pe toți necredincioșii, pe toți cei ce se îndoiesc de Domnul, și toți își vor primi plata, căci Eu voi da fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris. Amin, amin, amin.

30 iunie/13 iulie 2014

Sărbătoarea de douăzeci și trei de ani a punerii pietrei de temelie a Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim

Venirea Domnului cuvânt lucrează împotriva lucrării satanei. Cuvânt de întărire pentru arhiereul Irineu și de răbdare sub lanțuri. Nimeni să nu aștepte laude de la cei din jur, ci veghe și mustrare.

Mă vestesc din nou cu cerul și cu împărăția lui pe pământ, cu Mine pe pământ cuvântând dintre sfinți, ca și acum două mii de ani când Mi-am ales ucenici dintre oameni și i-am trimis apoi să vestească peste tot că s-a apropiat împărăția cerurilor, că a venit Domnul pe pământ ca să pună în oameni și între oameni împărăția Sa.

Sunt Domnul Iisus Hristos în cuvânt peste pământ pe vatra neamului român. Am pus credință în oameni și Mi-am pregătit loc și am coborât pe pământ acum șaiszeci de ani și am scris între oameni cuvântul gurii Mele și s-a strâns pe lângă Mine un popor care M-a crezut că vin și cuvintez oamenilor, și am mers prin vreme grea cu cuvântul din loc în loc și cu locuința în care am stat și care M-a purtat prin dureri fel de fel ca să ajung până acum douăzeci și trei de ani, când Mi-am anunțat întocmirea unei grădinițe în care să-Mi găsesc popas pentru cuvântul gurii Mele și să trimit de aici peste pământ cartea cuvântului Meu și să vestesc iarăși, ca și acum două mii de ani, să vestesc împărăția cerurilor coborâtă între oameni, căci scris este în Scripturi proorocie care zice: *«Am auzit din tron glas puternic care zicea: iată, cortul lui Dumnezeu cu oamenii și va sălășlui cu ei și vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, și celui ce însetează îi voi da în dar din izvorul apei vieții»*. Amin.

O, când vremea lui satana este mai aprigă decât oricând, nu se putea să nu vin, să nu fiu Eu, Domnul, pe pământ ca să-Mi lucrez lucrarea Mea cea împotriva lui! Și iată, stau pe tron de heruvimi și cuvintez peste pământ cuvântul venirii Mele și am grădiniță pentru tronul cuvântului Meu, am loc pregătit pentru Mine, pentru ca să se așeze în cartea sa cuvântul gurii Mele, venirea Mea de la Tatăl cuvânt peste pământ, strigarea Mea după om, lucrarea Mea cea de la sfârșit de timp pentru ca să-l biruiesc cu ea pe satana și să-Mi cânte apoi cerul și pământul cântarea cea de biruință, cântarea celor răscumpărați prin sângele Meu, precum este scris.

Acum douăzeci și trei de ani am așezat în chip tainic cu martori piatra de temelie a bisericii Mele de la sfârșit de timp, simbolul chipului cel ceresc al cetății sfinte a Noului Ierusalim, pe care Eu, Domnul, o așez pic cu pic pe pământ, căci este scris cuvântul Meu: *«Noi le facem pe toate»*. Loc de pază, cetate de veghe, în care stau cei din cer și veghează peste țara

alegerii Mele cea de acum, așa lucrare Îmi am Eu, Domnul, pe vatra neamului român și așa veghez peste țara românilor și grăiesc peste ei cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp.

O, răsare soarele peste voi, fii români! Vine Mirele! De șapte ori mai mult vin și lucrez Eu acum peste pământ. Toate cele șapte trâmbițe sună venirea Mea, iar Eu vin, că se sună pentru Mine ca să vin, iar tu să te bucuri crezând, o, neam român, căci vai celor necredincioși, că plata celor necredincioși este plânsul și scrâsnirea dinților, precum este scris, iar celor credincioși Eu le șterg toată lacrima, căci așa este scris. Amin.

Acum, cu voi, fii ai poporului cuvântului Meu, Mă întorc cu voi pentru amintirea zilei celei de acum douăzeci și trei de ani, când cu cuvântul Meu și cu martori credincioși din cer și de pe pământ am așezat la locul ei piatra de temelie a Sfintei Sfințelor Mele în grădinița în care Eu, Domnul, cobor glasul cuvântului Meu ca pe munte când i-am grăit lui Moise poruncile vieții veșnice ca să le dea el poporului Israel și să facă Israel voia lui Dumnezeu pe pământ, cuvântul Meu cel împlinit. O, așa stau Eu și cuvintez pe acest munte tainic, și de unde Mă împart apoi peste pământ cu cuvântul vieții, cu povață de viață din cer, ca să ia oamenii și să iubească povața Mea, spre viața lor.

Mângâi ziua aceea de taină, mângâi duhul ei și o am mărturie între toate mărturiile care grăiesc lucrarea lor. Mângâi și Duhul Meu îndurerat, Îl mângâi cu cei pe care-i am alături de Mine de atunci și până azi, căci pun acum ziua aceasta față în față cu ea însăși. O, ce vreme de strâmtorare a fost atunci! Numai că s-au sculat mai-marii de pe pământ să ceară răspuns martorilor Mei și să-i supună lor, dar ei erau sub taina Mea și i-am ocrotit Eu și Mi-am ocrotit lucrarea și grădinița cuvântului Meu, în care Mi-am așezat tronul din care izvorăște cuvântul gurii Mele, care trece prin grădiniță și se revarsă peste pământ, peste neamurile de pe pământ ca să ia ele din slava Mea, din legea sfințeniei să ia dacă voiește cineva să ia, căci scris este: *«Celui ce însetează îi voi da în dar din izvorul apei vieții»*. În ziua aceea Eu, Domnul, Mi-am pus sub oblăduire cerească, sub adăpost ceresc această grădiniță ca s-o feresc pe ea de umblețul lumii păcătoase, căci Eu sunt Cel ce stau în ea și cuvintez în ea peste pământ și Mi-o ocrotesc prin cuvântul Meu cel așezat peste ea pentru ocrotirea ei.

Eu, Domnul, ca în fiecare an în ziua aceasta de pomenire a mărturiei ei, rostesc binecuvântare peste creștetul arhiereului Meu Irineu, pe care l-am avut în ziua aceea la pieptul Meu cel duos după fii și l-am uns să-Mi împuternicească cu putere de cuvânt hotarele grădiniței cea aleasă de Mine pentru sfârșit de timp și toată taina Mea din ea și să-Mi sfințească începutul zidirii chivotului, al pietricelei albe și a toată taina ei cea scrisă în Scripturi pentru sfârșit de timp, lucrare plină de umilință și de taină, căci așa este Dumnezeu întru lucrările Sale în toate vremile de sub cer. Binecuvintez, așadar, duhul și sufletul și trupul arhiereului Meu martor al zidirii bisericii Mele de la sfârșit de timp, a Noului Ierusalim, simbolul cel tainic al celor nevăzute ale cetății sfinte, cetatea Noului Ierusalim, care va rămâne apoi cu toată slava ei între cer și pământ și cu toți moștenii ei, cu cei ce au iubit pe Domnul cu iubirea lor. Binecuvintez cuvântul și puterea cuvântului arhiereului Meu martor, iar pașii lui să meargă, să urce, să poată, să biruiască pentru Mine și pentru mântuirea multora, căci împărăția Mea nu este din lumea aceasta și nu are nimic în ea, ci numai întru cele cerești, și întru cei cerești pe pământ își are ea sălaş.

Grăiesc cuvântul Meu peste arhiereul Meu și-i spun lui: O, să nu plângi de lanțurile puse peste tine! N-au voit să te lase lângă Mine cu credință, n-au voit cei necredincioși, cei ce s-au dorit cei mai mari și au ținut la mărirea lor mai mult decât la Dumnezeu și la cuvântul Lui, care vine pe pământ ca să nască din nou lumea, precum este scris. O, roagă-te cu foc, și cu lacrimi și cere lui Dumnezeu să ia necredința de pe pământ, că e mare și e multă lepădarea de credință, păcat care se face prin amestecare, și mai ales prin despărțire de Dumnezeu atât cât oamenii nu înțeleg mulțimea acestui păcat. O, în fel și chip se săvârșește pe pământ păcatul lepădării de credință, dar cel mai greu apasă pe Mine când îl săvârșesc cei ce s-au băgat sub haină și sub nume de slujitori ai dreptății și ai credinței curate, și doare mult la Dumnezeu această durere. Îi strig la masa Mea de cuvânt, le trimit grăierea Mea la toți, dar n-au putere pentru umilință, n-au, iar Eu stau umilit de ei pe pământ, căci pentru statul lor mare peste lume Mă umilesc ei pe Mine, Mă țin pe Mine departe de ei și de cei stăpâniți de ei. O, roagă-te fierbinte pentru împăcarea dintre ei și Mine, că nu vreau să rămână ei despărțiți de mila Mea, care se coboară din cer acum, și cu care Eu, Domnul, voiesc să curăț prin cuvânt păcatele lor și să-i ajut apoi să iubească, să iubească sfințenia, fără de care nimeni nu poate cu Domnul, nimeni nu are pe Domnul. O, nu uita de lacrimi. Adu-Mi lacrimi, adu-Mi mereu. Adu-Mi inimă zdrobită pentru binele lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, ca să lucrez Eu la rugăciunea ta cea plină de răbdare și de iubire, o, fiule, ca să vină apoi bucuria pentru cei din cer, care așteaptă. Amin.

Iar tu, poporul Meu de azi, agonisit de Mine prin lucrarea Mea de peste tine, stai sub puterea Mea, stai sub puterea cuvântului Meu de peste tine, că dacă ieși de sub el, pieri, fiule. În ziua aceasta de sărbătoare a Mea cu voi pentru Sfânta Sfințelor Mele de la voi, Eu, Domnul, vă învăț pe voi, ca să aibă mulți de unde să ia știință și învățătură de viață plăcută Mie, și vă spun vouă așa: O, să nu fie nici unul din voi care să vrea sau să caute să audă sau să aștepte de la cei din jur lucruri bune despre ei, și să se mai și bucure pentru așa dragoste din jur venită, ci fiecare din voi să caute să vină spre el tot timpul din jur veghe și apăsare peste cele rele ale voastre, căci cele rele sunt cele ce trebuiesc vindecate, măi fiilor, că multe sunt peste oameni cele rele, și în toată vremea sunt și se văd, de vreme ce ies spre arătare din fiecare în chip neașteptat de om, o, și numai așa, măi fiilor, veți fi cu adevărat văzuți de sus și de jos ca fii ai lui Dumnezeu, care știți după adevăr să vă lăsați îngrijită mântuirea și să v-o doriți cu lucrarea ei peste voi și să vă iubiți unii pe alții cu râvna cea împotriva răului din voi și din frații voștri, căci răul iese în afară mult de tot, față de cele bune care ar fi să le aveți în voi, și de care nu trebuie voi să vă ocupați și să vă bucurați, ci să vă umiliți în toată vremea pentru cele rele ale voastre, dar primiți-vă unii pe alții, măi fiilor, căci numai dacă aveți iubire unii pentru alții, numai așa vă veți iubi în toată vremea, căci pe Mine nu M-au iubit cei ce nu M-au primit. O, Mi-aș apropia de voi slava Mea cea neapropiată și M-aș lăsa descoperit de aproape, dar au căzut grămadă uceniciei Mei pe muntele Tabor când Mi-am făcut apropierea cea nevăzută de ei în toată clipa.

O, iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu, fiilor!

În ziua aceasta de mărturie am cu Mine în grădinița coborării Mele din cer, am cu Mine cetele de sfinți cu care Mă port, și am pe trâmbița Mea Verginica, pe care o am de temelie a lucrării Mele de Nou Ierusalim pe pământ acum. Ea

a avut lucrul ei în zilele ce au trecut aproape de această sărbătoare, că a întâmpinat ea pe martorul cel de pe pământ venit din satul ei natal și l-a adus înaintea Mea și l-a prezentat și a cerut loc pentru el și mila Mea a cerut, iar Eu, Domnul, am făcut socoteala și am dat-o ei, iar ea a lucrat. Acum o am aici, lângă Mine, și-Mi dă ea rugăciune de mulțumire și de cerere pentru ca să am grijă de poporul ei și de toată țara română și de toată ocrotirea ei de dușmanii cei dinăuntru, și se roagă ea Mie pentru credința în cuvântul Meu a neamului român și pentru împlinirea Mea peste el, fiilor, că e vreme de cumpănă acum pentru neamul român, că e spre sfârșit statul la cârmă al celui ce stă acum cârmaci peste ea și e frământare în cer pentru cârma cea bună pe mai departe peste acest neam.

Acum, pace din cer peste grădinița cuvântului Meu, căreia Eu mereu îi leg rana și îi usuc coaja de pe rană. Am veghetori din cer, am oștiri din cer peste ea, iar Eu le mângâi lor rana duhului.

O, pace ție, grădinița Mea de cuvânt! Vine slava cea de sus, vine văzut curând, curând, și va descoperi ea taina ta, taina Mea de peste tine. Amin.

Pace și înțelepciune de sus și duh de ascultare peste poporul cuvântului Meu, căruia Eu mereu îi hrănesc credința și viața și înțelepciunea, căci vai celor ce se pierd din staulul Meu!

O, poporul Meu, învață, mereu învață, învață lucrarea credinței, că multă lucrare are credința ca să nu piară ea din om. O, poporul Meu, rostește mereu cu gurița peste tine porunca vieții, ca să te păstrezi întru ea și întru lucrarea ei, și spune tu cu gurița zi și noapte lucrarea ei, pe care ți-am dat-o s-o împlinești: să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși, iubind tu pe Domnul pentru tine și pentru aproapele tău, și vei fi tu mângâierea Mea și a toată firea, căci toți și toate aceasta așteaptă: învederarea fiilor lui Dumnezeu, descoperirea lor la vedere cu toată lucrarea iubirii de Dumnezeu, așa cum Eu, Domnul, am dat-o omului s-o aducă cu umilință în toată vremea, în toată clipa înaintea Mea, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2014

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Râvna proorocului Ilie pentru pocăința oamenilor. Pilda căluțului credincios stăpânului său. Sfântul Ilie îi strigă din cer pe oameni spre pocăință. Păcatul beției: închinare la idoli.

Cartea Mea cea de azi se deschide și Mă primește în ea cu sărbătoare de cuvânt, și așa Îmi scriu Eu pe pământ cartea Mea cea de la sfârșit de timp, numai să am credință și iubire pentru credință în cei ce Mă poartă ca să fiu cu oamenii pe pământ, ca să grăiesc așa cum am grăit în toate vremile prin prooroci și prin sfinți, și au rămas scrise toate cele din cer venite pe pământ ca să fie între oameni și să le vestească lor pe cele de la Dumnezeu.

Am spus acum două mii de ani pentru cel ce crede în Mine că voi veni la el și voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui, dar e prea departe de Dumnezeu omul ca să aibă el vreme să audă ceea ce Eu am spus pentru cel credincios Mie, pentru cel cu dor de Domnul pe pământ.

O, trebuie iubire mare în om pentru această poposire a Mea lângă el pentru ca să pun Eu masă de cuvânt pe pământ ca să cinez cu omul și să-Mi arăt apoi împlinirea cuvântului Meu, așa cum lucrez la voi și cu voi, măi fiilor. Am izbutit să am fii cu credință și cu dor în ei pentru Mine, pentru venirea

Mea cea de azi cuvânt pe pământ, iar aceasta este bucurie de nedescris în cer, între cei din cer. O, de ați vedea voi cum stau cei din cer în așteptarea cuvântului Meu rostit peste voi, ați poposi mai mult înaintea Mea cu vremea voastră prin câte aveți de purtat și de făcut. Frumoasă și măreață mai mult ar fi fericirea celor din cer dacă aș putea să poposesc mai mult cu voi în cuvânt, căci Eu aș vrea aceasta, dar e slabă puterea omului ca să poată mult, ca să poarte mult, ca să aibă răgaz cu Mine mai mult.

E ziua proorocului Ilie, iar Eu, Domnul, aduc sfinților sărbătoare de cuvânt și sunt în mijlocul tău cu ei, poporul Meu. Din cer și până pe pământ străbat cu cuvântul Meu. Dintre voi, cei din cer, și până la cei de pe pământ veghetori înaintea Mea, așa străbat și așa așez Eu sărbătorile de cuvânt între cer și pământ, între nevăzutele și văzutele lui Dumnezeu. Le spun celor mari pe pământ peste oameni: *«Înțelegeți și învățați toți care judecați pământul, ca nu cumva neînvățând, să se mânie Domnul și să pieriți când se aprinde mânia Lui peste pământ, peste păcatele de pe pământ»*, precum este scris.

Iată, proorocul Ilie a sosit cu râvna lui pentru Mine și va arăta puterea care se dezlănțuie de sus împotriva păcatelor oamenilor care uită de tot pe Domnul, căci pământul și neamul român au fost cu putere lovite în câteva zile de furia apelor, mânie care se naște de la păcate ca în toate vremile de sub cer când cu greu mai poartă pământul și cerul mulțimea păcatelor oamenilor, beția și desfrânarea, neveghea cea pentru suflet și pentru Domnul, lenea și nepăsarea, neînțelepciunea și lipsa temerii de Dumnezeu, iar proorocul Ilie a adus zi după zi mânie și a luat odihna oamenilor, așa cum și oamenii calcă fără de milă peste odihna lui Dumnezeu, dând deoparte toată orânduiala cea de sus venită și așezată ca să fie ținută de oameni, că iată, Domnul rabdă îndelung de la om, dar dacă omul nu vrea cu nici un chip să asculte de Domnul, vine râvna sfinților pe pământ și curăță cu mânie agoniseala cea fără de Dumnezeu a omului păcătos.

Au brăzdat ape furioase pământul român și agoniseala oamenilor. Au ieșit apele din matcă cu multul și au smuls din cale odihna oamenilor, agoniseala în care sufletul lor se odihnea, în vreme ce Eu, Domnul, plângeam și plâng biciuit pe față de la păcatele lor.

Vin păcate de groază de pe pământ înaintea vederii sfinților Mei. Femeile stau goale de tot înaintea Domnului și a oamenilor și se dezgolesc tot mai mult și aduc tulburare spre păcat în toți oamenii. Aceasta atrage mânie, iar proorocul Ilie e plin de râvnă și se dezlănțuie cu ea împotriva păcatului desfrânării din oameni, așa cum a fost și în vremea trupului lui când a certat el păcătoșenia împăratului vremii și când acesta îl căuta să-l culce la pământ pe prooroc, dar el era fiu al vieții, fiu al iubirii de Dumnezeu și prooroc mare și era plin de viață, plin de râvnă din cer împotriva păcatului de pe pământ și plin de milă de Dumnezeu.

Voi, cei ce stați în zilele acestea cu cartea Mea deschisă ca să intru Eu cuvânt în ea și ca să Mă dați oamenilor cu glasul Meu cel strigător, o, fiți plini de râvnă pentru Dumnezeu, măi fiilor! V-am dat vouă darul milei de Domnul, darul care-Mi face Mie lucrători de pe pământ spre cer, lucrători ai dreptății Domnului, o, fiilor.

O, cât am așteptat să pot peste pământ atât cât pot acum! Încă din anul 1955, de când Mi-am pregătit și Mi-am început calea glasului Meu peste pământ prin trâmbița Mea Verginica de la Maluri, de la locul de unde Mi-am început

trâmbițarea cea de la sfârșit de timp, de atunci mereu am așteptat să se ridice fii cu milă de Dumnezeu între cei ce veneau și auzeau cuvântul gurii Mele prin trâmbița Mea.

O, n-am putut, atât de lungă vreme n-am putut, n-am putut să Mă folosesc Eu de ei, de cineva din ei așa cum se folosește un om gospodar de un căluț care poartă sarcinile stăpânului său și se bagă sub ham la glasul stăpânului și se supune cu iubire voii lui, voii stăpânului său, iar dacă se întâmplă să-l dea de la el stăpânul său, sau să se piardă de el, suferă mult căluțul și plânge cu glas plâns de dorul și de lipsa stăpânului său, iar dacă dorul îi crește prea mult copleșindu-l, își dă sufletul de durerea dorului, de dorul celui ce cu credincioșie i-a slujit. Dar tu, popor al vremii cuvântului Meu de azi, vreme de șaizeci de ani câtă a trecut cu cuvântul Meu în mijlocul tău, tu nu numai că nu-Mi porți sarcinile Mele grele, sub care Eu cad mereu și singur de tine, ba tu Mă mai și pedepsești, Mă mai și părăsești pentru calea cea cu satana pe ea și ți se stinge dorul și tânjirea și Mă uiți ca pe unul de la care ai suferit, sau în care tu te-ai împiedicat cu mersul tău. Eu însă am voit să te ocrotesc și să nu te părăsesc. Am voit să te hrănesc ca să nu mori, și am adus mereu pe masa ta, la urechea ta cuvântul vieții, dar tu n-ai înțeles grija Mea de tine și răbdarea Mea cea plină de durere după tine, și te-ai semețit ca și Adam în rai și ai rămas mai mare ca Dumnezeu și L-ai părăsit, că n-ai căutat să înțelegi ocrotirea Mea, care dădea să te pregătească pentru viață, pentru vecii cu Domnul. O, când omul își duce vita la păscut, stă cu ea, n-o lasă de capul ei, sau o dă cuiva în grijă ca să pască ea vegheată și să nu i se întâmple ceva rău, dar tu n-ai făcut și nu faci tot așa și pentru tine. O, stai tu sub grija sau sub ochii cuiva ca să nu pieri, ca să nu vină satana și să te afle fără veghetor și să înțeleagă că dai să fii al lui? O, n-ai voit să stai sub grija Mea, sub veghea Mea, sub povața Mea, sub dojana Mea, sub mila Mea de tine, n-ai voit, dar Eu am lucrat mereu și Mi-am ținut treaz cuvântul și l-am dat peste pământ acum și Mi-am întocmit cărare bine așezată și am acum înaintea Mea fii cu milă de Dumnezeu, fii care-Mi deschid ca să vin și ca să Mă ajute să-Mi duc sarcina, să-Mi duc la sfârșit bun lucrarea care Mi-a mai rămas s-o săvârșesc pentru mântuirea celor ce au atragere spre Dumnezeu, și-i voi ocroti pe cei ce Mă iubesc.

Îi spun omului că nu numai prin suferință mai poate Domnul să-l curețe de păcat și să-i pregătească scăpare și mântuire și viață de veci, dar și prin pocăință poate omul să-L dobândească pe Domnul de iubire a sa, de milă și de iertare a sa. De aceea vin și vă îndemn spre pocăință, o, fii ai oamenilor. Vin cu sfinții Mei și strig la voi: Pocăiți-vă! O, pocăiți-vă, căci proorocul Ilie i-a ocrotit de sabie și de foc pe cei care s-au apropiat de el cu pocăință, dar nu i-a cruțat pe cei care au căutat după el cu vicleșug.

O, fii ai pământului, ispășirea păcatelor prin pocăința omului aduce peste om iubirea de Dumnezeu și darul credinței și lucrarea acestui dar, și se face omul ajutor Domnului, așa cum un căluț se face ajutor stăpânului său și-i poartă sarcinile și i se supune cu ascultare ca să-l învețe pe om cum să fie și el cu Dumnezeu său. O, vine vremea lucrului cel mult peste pământ al sfinților Mei și vor vedea cu multul cei ce păcătuiesc mânia cea pentru păcate, și dacă vor avea vreme, se vor întoarce cu viața lor spre Domnul, iar sfinții Mei își vor face ucenici din cei ce se întorc din robia păcatului. Amin.

— **L**a masa Ta de azi cu sfinții, Doamne, și cu poporul cuvântului Tău eu privesc cu râvnă peste pământ și-Ți înțeleg mila de oameni, dar și Tu

înțelegi mila mea de Tine, o, Doamne. În timpul trupului meu pe pământ mi-ai dat darul proorociei și am lucrat cu el peste cei mari și peste cei mici, și lucram cu râvnă pentru Tine și stăteam de partea Ta, Doamne. Pe cei mari îi mustram pentru păcat, iar pe cei mici și firavi îi făceam prooroci pentru Tine, că mila mea de Tine mă mistuia cumplit și nu scăpam de această durere niciunde și nicicum, durere care mă făcea să-i pedepsesc pe cei ce Te disprețuiau prin păcat, căutând să uite pe Dumnezeu Cel adevărat și să-și facă idoli, cărora să le aducă închinarea cea mincinoasă a lor. Mă uitam cu inima zburciunată de întristare ce poate face femeia pe pământ peste cei mari și peste cei mici, și spuneam: Vai celor ce petrec cu femeile, vai! Vâlvătaie de foc spre păcat se aprinde în om la vederea femeii. Vedeam pe regele vremii cum căuta să-L uite pe Domnul. Și-a luat regele femeie de alt neam și a jucat în struna ei și a idolilor ei, pe care regele îi înălța ca să atragă poporul spre închinare la idoli, iar eu sufeream zburciunat.

Iată, una este să stea omul cu femeie, și alta este să petreacă cu femeile, și vai celor ce petrec cu femeile, vai! O, m-am aprins cu totul împotriva acestui păcat și am adus pedeapsa peste pământ în vremea aceea. Am zis ploii să nu mai iasă, ba nici rouă să nu mai fie, ci să fie arșiță peste pământ trei ani și jumătate. Am spus aceasta regelui, doar, doar va căuta el spre pocăință și spre oprirea fărâdelegii care depărta pe oameni de Dumnezeu. Le-am arătat apoi milostivirea și am dat drumul ploii și am lucrat minune văzută în ziua întoarcerii ploii peste pământ.

O, Te-am întristat acum, cumva. Mai înainte de apropierea zilei mele în cer și pe pământ am pregătit certare cu ape mari peste pământul și neamul român, dar oamenii se îmbată de băuturi tari, Doamne, și aceasta înseamnă slujire la idoli și depărtarea tot mai mare de Dumnezeu a lor. S-au înmulțit cărciumile și păcatul beției și petrec oamenii amețiți din pricina băuturii. Vai celor ce pun băutură pe limba lor, vai! Băutura înseamnă desfrânare, Doamne. La ce ar trebui de altceva să bea omul și să se amețească? Înveselirea inimii omului din pricina vinului și a altor băuturi, îi aduce lui, iată, plată după faptă. O, nu mai poate omul să dea de la el vinul și femeia!

Mi-e milă de Tine, Doamne. Te văd cât rabzi, cât suferi, Doamne, cât ești de părăsit și de uitat și de neiubit de om. Păcătuiesc prea mult oamenii, Doamne. O, mie mi-a fost milă de Tine și m-am ridicat să pedepsesc pe cei ce păcătuiesc împotriva Ta și a vieții lor și întristându-Te adânc.

O, se miră cei din cătunașul acesta, unde Tu Ți-ai așezat colina cuvântului Tău, că aici Ți-ai întins Tu mâna și ai ocrotit și ai miluit și ai purtat de grijă, și văd oamenii slava aceasta a Ta. O, de-ar merge și ei spre pocăință pentru păcat, Doamne! Aș vrea să-i îndemn pe fiii poporului Tău de la izvor să-și caute vreme și pentru cei din jurul staulului Tău de cuvânt. Tu dai să-i ajuți pe ei să poată și să-și întindă mila spre cei străini de Tine cu viața lor, și va veni vremea să aibă mulți nevoie de această mângâiere, pe care o cobori Tu aici.

O, voiesc să ajut și eu la pocăința oamenilor, Doamne. Nu voiesc să Te mâhnesc, dar mi-e milă de Tine când oamenii păcătuiesc împotriva Ta și a vieții lor. O, Stăpânule al vieții, să nu mai aibă oamenii ce bea și ce mânca împotriva voinței Tale și a sfințeniei pe care Tu o aștepti să fie în oameni. Vai celor ce beau de plăcere! Vai celor ce-și pun nădejdea în vin! O, iată ce a făcut omul din rodul strugurelui, Doamne!

O, opriți-vă de la băutură și de la plăcerile ei, voi, fii ai pământului! Nu mai umblați amețiți de vin înaintea Domnu-

lui! Vine Domnul cu sfinții Lui, și lucrează pe pământ și peste voi sfinții Domnului. Căutați cu sfințenia, supuneți-vă Domnului, că stă la uși urgia cea pentru păcat! Strig la voi ca să vă întorc inimile spre Domnul. Nu este pace fără Domnul. Fără El cu voi vine blestemul peste pământ. Iată-L cuvânt peste voi pe Domnul! O, unde vă veți ascunde de răspuns că ați știut ce voiește Domnul și ce grăiește El, iar voi ați lucrat împotrivirea? O, veniți spre pocăință ca să scăpați de mânia cea pentru păcat! Lăsați voia satanei! Nu dați voia Domnului pe voia satanei, nu fiți îndărătnici, fii ai pământului! O, aplecați-vă, căci Domnul este aproape. Amin.

— **E**u, Domnul, împrăștii cuvântul Meu peste pământ, iar cine îl cunoaște și nu-l împlinește, el va vedea. Amin. Voi, însă împărțiți-Mă peste tot, fii ai cuvântului Meu, și căutați cu multul să fiți voi căluțul Meu, cu care să-Mi port sarcina Mea cea de azi și tot ce am de lucrat. Învățați de la credincioșia și supunerea și slujirea unui căluț, care poartă sarcinile stăpânului său în toată ascultarea de voia stăpânului.

Sunt îndurerat adânc de la depărtarea de Dumnezeu a omului și de la multa lui neascultare și încăpățănare, iar sfinții Mă mângâie pentru durerea Mea. Mângâiați-Mă și voi, purtați-Mi durerea, ca să am cu cine să port această sarcină grea, ca să n-o port singur, fiilor!

O, cei ce se despart de Mine pentru ei înșiși, aceia nu-și mai găsesc loc bun pe pământ, ca unii care întristează mult pe Domnul, iar mintea lor îi trage spre nicăieri.

O, întăriți-vă statul cu Mine, cu Domnul, fiilor. Înfierbântați-vă iubirea și mila și jertfa, ca să se depărteze toate furtunile și să vă ocolească tot răul, măi fiilor. Harul Meu este cu voi. Fiți și voi cu el și pentru el. Fiți mângâierea Mea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2014

Sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor Pantelimon

Omul îl are pe Dumnezeu numai împlinind poruncile Lui peste viața lui. Omul frumos este cel ce seamănă cu Domnul. Iubirea nu are în ea semeție, iar jertfa poartă în ea umilință și milă pentru semenii. Dorul de Dumnezeu îl sfințește pe om. Taina oglinzii omului.

Binecuvintez cu dor și cu iubire masa Mea de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu pe vatra neamului român, și binecuvintez adunarea Mea cu sfinții la masă, căci ceata mucenicilor și-a pornit din zori dorirea și statul cu Mine la masa cea de azi a sărbătorii mucenicului Pantelimon, iar Eu, Domnul, cuvintez cu dor, că am dorul ars ca să-i aduc pe cât mai mulți care Mă aud împărțit de aici, să-i aduc la credința că Dumnezeu este această lucrare de cuvânt și că trebuie iubit Domnul în acest cuvânt, cu care Eu voiesc să înnoiesc lumea, precum este scris.

O, tot ca și Mine, tot așa dor au și sfinții Mei, care-Mi văd și-Mi știu arsura Duhului Meu după om, că vreau să fie tot omul de pe pământ oștean al împărăției Mele, și plâng în calea omului, plâng prin acest cuvânt de dor și dau să-i spun că Eu vin cuvânt pe pământ și că am loc pregătit ca să vin și că este adevărată grăirea Mea cu omul. O, cine are stăpânire pe cer și pe pământ atât cât am Eu, Făcătorul a toate? Și dacă am, nu pot Eu să-i grăiesc omului? O, Eu pot să-i grăiesc, dar îi este lui pe dos să creadă aceasta, îi este greu să se învețe cu Dumnezeu și să aibă parte cu Mine în toate ale lui și să aibă Dumnezeu omul.

O, cum L-ar putea avea omul pe Dumnezeu decât împlinind poruncile Lui peste viața lui? Cum aş putea avea Eu parte cu omul dacă el nu Mi-ar da ce Mi se cuvine din partea lui? Iată, «*cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi*», așa este scris. Aceștia sunt cei ce-L cunosc și ei pe Domnul, sunt cei cărora Eu Mă descopăr și care cred în descoperirile pe care Eu le aduc celor ce cred în Mine și în lucrările Mele peste pământ.

«*Mă îndur de cine voiesc Eu*», așa este scris. Așa M-am împărțit Eu mucenicului Pantelimon. M-am descoperit lui în vremea copilăriei lui când mama lui îl învăța să iubească pe Domnul și să nu se apropie de păcatele păgânătății. A rămas în el această sămânță a semănătorului și a odrăslit ea când Eu, Domnul, M-am îndurat de el și M-am descoperit lui, Dumnezeu adevărat, Împărat al cerului și al pământului, cu împărțire veșnică în cer și pe pământ, nu în lumea aceasta, care trece ca iarba. Cerul și pământul sunt împărăția Mea, iar lumea nu. Ea este împărăția împăratului stăpânitor al acestui veac trecător, pe când Eu sunt Împăratul împărăției veșnice, și a crezut tânărul Pantelimon și s-a lipit cu Mine când dascălul sufletului lui M-a descoperit lui și M-a dat lui de Stăpân al vieții lui cea de veci, o, și nu s-a mai despărțit de Mine acest copil, ba M-a dat și altora, Mi-a arătat și altora puterea, căci el lucra cu Mine înaintea oamenilor dovada că Eu sunt și că el este de partea Mea, numai că necredincioșii n-au înțeles pe Dumnezeu și s-au dus cu gândul spre diavolul, cărora ei îi slujeau și credeau.

O, ce frumos este omul care crede pe Dumnezeu, ce frumos! Cel ce crede pe Dumnezeu și face totul după cuvântul Lui, acela nu face voia cea urâtă a diavolului, și de aceea este frumos un așa om. O, ce frumos este cel ce se străduiește să semene cu Mine ca să fie frumos, ca să-L mărturisească pe Cel frumos în vreme de mărturisire! Cel credincios și plin de dor are milă de Dumnezeu și de oameni și are jertfă de iubire, are fapte de iubire.

O, popor al cuvântului Meu, să spunem tuturor, măi fiule, că iubirea nu are în ea semeție, iar lucrarea ei nu-și trage sieși bucurii în cei ce se jertfesc iubind. Aceia au în ei sămânța umilinței de duh și nu se îmbată de bucuria că au făcut ceva prea mult, ci se micșorează sub lucrarea datoriei pentru Domnul și pentru semeni, iar altfel nu va găsi el de la Dumnezeu rodul umilinței când clipa va cere mila Mea spre el. Mucenicul Pantelimon a fost plin de darul milei prin faptele lui pentru semeni, iar Eu, Domnul, l-am numit pe el cu nume din cer și i-am dat acest nume: Pantelimon, adică suflet mult milostiv, mult îndurător, iar Eu, Domnul, îi trimiteam lui împliniri și vindeca el pe cei suferinzi, de s-a strâns apoi atâta dușmănie peste el din partea celor ce nu puteau vindeca la fel de minunat pe cei ce sufereau, pe cei ce căutau doctori pentru vindecarea lor.

O, vindecătorule mare, bucură-i pe sfinți în ziua ta de sobor între cei din cer. Eu, Domnul, binecuvintez grăirea ta acum. Amin.

— **T**u, Doamne, binecuvintezi pe cei ce Te binecuvintează și îi sfințești pe cei ce se sfințesc pentru Tine, pe cei ce Te iubesc cu dor. Dorul de Dumnezeu îl sfințește pe om, îl face una cu Tine în vremea dorului. Se face o lacrimă cu Tine cel ce plânge după Tine cu dor, și se face el împărăție a Ta, și ce frumos este un așa om, ce frumos, Doamne! Le spun la toți oamenii de pe pământ că nu sunt frumoși dacă nu Te iubesc pe Tine, pe Cel frumos. Nu sunt frumoși oamenii dacă nu Te doresc pe Tine în ei, și pe ei

în Tine, Doamne. Le spun la toți că oglinda lor îi minte în toată vremea și îi pedepsește pe toți la ne iubire, o, Doamne. O, vai celui ce se iubește pe sine făcându-se oglindă mincinoasă pentru sine și pentru cei pedepsiți de ne iubire! Vai celui ce se face rătăcire pentru cei ce nu știu să meargă veghind împotriva deșertăciunii vieții! O, cum să-și vegheze aceștia viața, când ei au atâtea oglinzi în jurul lor? Când apare în mijlocul lor un om frumos, un om cu Tine înăuntrul lui, toți cei înșelați de oglinda lor sar și se înfurie pe cel frumos, căci își văd ei atunci urâtenia lor în oglinda cea curată dinaintea lor, în cea care arată fața cea descoperită a omului cel dinăuntru și cel din afară. Eu, Doamne, eram frumos, eram al Tău, eram cu Tine și s-au speriat de urâtenia lor cei ce m-au aflat al Tău. Au dat atunci să se creadă că ei sunt cei frumoși și că eu sunt cel urât, de vreme ce ei nu știau ce este frumusețea, nu știau taina oglinzii omului, o, nu știau. Le-am arătat că-și pot vindeca urâtenia și faptele lor păgânești, dar împăratul vremii era mult prea urât, era vândut urâteniei, iar de rușinea aceasta de pe chipul lui înaintea oglinzii m-a luat și m-a ascuns dinaintea lui și dinaintea oamenilor, dar cei săraci cu duhul au avut prilejul să vadă atunci în mine frumusețea vieții și au tânjit mulți să fie frumoși și ei, și mult s-a semănat prin mine atunci sămânța cea bună pentru viața oamenilor, și au crezut mulți în Stăpânul meu Cel frumos, în Tine, Doamne Iisuse, iar eu m-am mângâiat mult pentru cei ce Te-au așezat în ei de iubire a lor și de dor, Doamne.

O, ce să-Ți doresc eu Ție în ziua aceasta a mea între sfinți? Ți doresc să ai un popor frumos ca sfinții din cer, care Te-au iubit pe pământ și Te-au mărturisit celor ce nu aveau Dumnezeu, ci aveau idoli ca și ei, ca să petreacă în jurul acestora viața lor cea plină de fărâdelegi, căci cei ce iubesc fărâdelegea și săvârșirea ei, aceia nu trag spre Tine, că Tu ești Sfântul sfinților, Doamne, și nu trag cu Tine cei ce păcătuiesc, căci se tem de Tine din pricina faptelor lor rele, pe care le iubesc și le au de iubire a lor, dar cei ce Te doresc au în ei împărăția Ta și strălucesc ei cu ea în mijlocul oamenilor și văd oamenii pe Domnul în cei ce-L iubesc pe El pe pământ. O, așa popor Ți doresc să ai Tu în zilele acestea, Doamne, că mie îmi este milă de Tine și de oameni și au oamenii nevoie de călăuză, au nevoie de lumânări pe cale, iar Tu ești lumina lumii prin sfinții Tăi când ei strălucesc cu Tine în ei în mijlocul oamenilor străini de Dumnezeu, străini de iubire și de dor pentru cei din cer.

O, ocrotește-i pe cei ce sunt ai Tăi și întărește în jurul lor mereu, mereu, ocrotire mare, Doamne! Duhul însuflețirii și al tăriei de suflet coboară-l între ei. Ai grijă de poporul cuvântului Tău și de colina Ta cu slava Ta pe ea, cu lucrarea cuvântului Tău pe ea! Sunt dușmăniți cei ce sunt ai Tăi, dar aceasta este mărirea lor, Doamne, și strălucirea lor, iar Tu ești ocrotitorul lor și depărtezi de ei pe cei răi, pe cei atât de jos prin răutatea lor.

O, slavă Ție cu cei ce Te iubesc, Doamne! Cu ei este împărăția Ta pe pământ, și vai celor ce dau să se lovească în ea! Iar eu m-am mângâiat cu Tine între sfinți în ziua mea de sobor între cei din cer și-Ți mângâiem noi toți Duhul Tău, că Tu ești izvorul mângâierii, iar duhul mângâierii curge din gura Ta pentru cei ce Te mângâie, Doamne, pentru cei ce Te iubesc mângâindu-Te cu iubirea lor. Amin.

— **O**, pace vouă, sfinți iubiți, pace vouă la masă cu Mine în mijlocul poporului cuvântului Meu, unde Eu Îmi am popasul Meu cu sfinții! Sunt dușmăniți de cei răi fiii cuvântului Meu, dar aceasta este slava

lor, slavă ca și a Mea. Nimic nu sunt cei ce nu sunt urâți pentru numele Meu, pentru mersul Meu cu ei.

Iar voi, fii ai poporului Meu, căutați mereu, mereu să fiți frumoși, tot mai frumoși, tot mai cu Mine în voi în toată clipa. Feriți-vă de nemulțumirea celui ce învinuiește pentru păcatul lui. O, feriți-vă de cel ce leagă păcatul lui de păcatul altuia, despre care el zice că l-a făcut să păcătuiască și să se nemulțumească. Feriți-vă mult, fiilor, de cel ce nu poate să-și poarte vina vieții lui spre pocăința lui, căci unul ca acesta te dă spre defăimare, adică te batjocorește cu limba lui și-și trage cenușă pe turta lui când e vorba de dreptatea lui Dumnezeu, Care Se îndură de cine voiește El, de cine voiește cu El. Dacă cineva vă strigă că sunteți păcătoși, o, nu vă întristați, ci umiliți-vă, căci dezvinovățirea nu este în lucrarea celor ce Mă iubesc, și știu aceștia cât Eu am suferit și n-am cârțit și nu M-am scuturat de vină înaintea celor ce Mă apăsau sub vină.

Și acum, pace vouă, fiilor, că acum binecuvintez Eu, Domnul, lucrarea Mea cu voi, că aveți de lucrat o lucrare proaspătă pe care o adăugăm apoi șiragului proorocit de Mine că va fi de jur-împrejur aici pentru slava Mea, pentru lucrul Meu cel sfânt peste pământ când poposesc aici ca să Mă împart celor ce vin aici ca să Mă ia de la izvor pentru ei! Vă dau din cer ajutoare, măi fiilor, dar voi aveți grijă de ele ca să vă ajute, măi fiilor. O, sunteți puținei și sunteți mititei, dar Eu numai cu cei mici am putut să Mă ajut sub sarcinile Mele.

Iubiți duhul rugăciunii, fiilor. Iubiți să lucrați tot ce am pus Eu peste voi să lucrați și să împliniți înaintea Mea. Nimic să nu dați deoparte și nimic să nu adăugați pentru cele ce v-am învățat să împliniți înaintea Mea. Faceți mereu cereri sfinte pentru toate câte avem de lucrat, iar Eu voi fi pentru voi și vom împlini, Eu și cu Tatăl, căci Una suntem Eu și cu Tatăl, iar Duhul Sfânt, Duhul Mângâietorul Ne este unitatea, Ne este lucrarea.

O, fiilor, nimeni și nimic nu are putere împotriva Mea, iar Eu sunt Dumnezeul vostru, ocrotitorul vostru, ajutorul vostru, numai voi, o, numai voi să fiți mereu fiii lui Dumnezeu, mereu fii ai acestei iubiri care este cu voi și pentru voi, și cu care Eu, Domnul, voiesc să fac mult bine peste mulți din cei ce vor crede în venirea Mea la voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2014

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Această lucrare este împlinirea proorociei lui Ioan Teologul: „Vin curând!”. Cuvânt de mărturie la 40 de zile de la mutarea la cer a martorului de la Maluri, Ilie Bunea.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, și am trimis pe îngerul Meu acum două mii de ani ca să mărturisească aceasta bisericilor. Eu, Cel ce mărturisesc aceasta, zic: *«Vin curând, căci mărturia Mea este duhul proorociei»*, precum este scris.

«Vin curând!», așa am spus atunci, de lângă Tatăl am spus, iar mărturia Mea este duhul proorociei, duhul adevărului, și am spus aceasta după ce M-am înălțat de lângă ucenici lângă Tatăl, căci am trimis pe îngerul Meu pe pământ și a slujit el aceasta împreună cu ucenicul Meu, cu Ioan, care avea mărturia Mea, mărturia lui Iisus, duhul proorociei, iar cei ce au mărturia Mea sunt împreună slujitori cu îngerii în numele Meu, în cuvântul Meu, precum este scris, și am spus atunci și am scris: *«Vin curând!»*.

Aceasta este lucrarea pe care o împlinesc în zilele aces-

tea pe vatra neamului român. Vin și iar vin, vin cuvânt pe pământ, precum am venit acum două mii de ani către ucenicul Meu, și Mi-au purtat îngerii cuvântul și Mi l-au scris pe pământ ucenicii Mei, Ioan și ucenicul lui, cei împreună slujitori cu îngerii, și tot așa și azi, căci așa este lucrarea Mea, și sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și-Mi trimit îngerii și Mă poartă ei și Mă acoperă trimișii Mei cei fără de trup și stau ei în fața Mea ca să rămân Eu tainic, dacă M-am suit la Tatăl după înălțarea Mea, și Mă slujesc de îngerii lui Dumnezeu, de cei ce sunt slava și lucrarea lui Dumnezeu. Amin.

Din veac și până în veac lucrez prin îngeri. Mai înainte de toți vecii sunt ei slava Mea și lucrarea Mea, iar după ce am zidit lumea și omul, au slujit îngerii Mei împreună cu slujitorii Mei cei dintre oameni, ca și acum două mii de ani cât am stat pe pământ, și apoi după ce M-am așezat înapoi, de-a dreapta Tatălui, căci Eu și ucenicii Mei am fost slujiți de îngeri în lucrarea Mea cea dată Mie și lor de către Tatăl atunci, și își au îngerii Mei lucrarea între oameni, căci Eu mereu lucrez, mereu sunt, iar îngerii Mei Mă acoperă.

O, măi popor al cuvântului Meu, deslușesc cu cuvântul lucrarea Mea cu tine, lucrarea cuvântului Meu din zilele aceastea, căci sărbătorim în ziua aceasta praznic împărătesc, ziua și clipa când le-am spus îngerilor Mei să se tragă în lături ca să vadă o clipă ucenicii Mei slava Mea cea de la Tatăl, pe care o am mai înainte de toți vecii lângă Tatăl și-Mi este ea acoperită de îngeri.

I-am luat dintre cei doisprezece ucenici pe cei trei mai tari cu virtutea și cu credințioșia, cu iubirea și cu credința și M-am tras cu ei pe munte înalt și a strălucit acolo înaintea lor fața Mea ca strălucirea soarelui, așa cum își are ea în toată vremea strălucirea, iar veșmintele Mele s-au făcut atunci în ochii lor ca lumina, albe ca lumina, și li s-au descoperit lor vorbind cu Mine Moise și Ilie, și erau plini de spaimă la această vedere și nu știau ce să facă și ce să spună, și a venit un nor și i-a învăluit și glas din nor le-a grăit și le-a spus: *«Aceasta este Fiul Meu Cel iubit, pe Acesta să-L ascultați!»*.

O, s-au înspăimântat ucenicii Mei și au căzut cu fața la pământ înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, și M-am apropiat și i-am atins și i-am sculat de jos și le-am spus: *«Nu vă temeți, și nimănui să nu spuneți ce ați văzut, nimănui, până după învierea Mea!»*. Atunci au văzut ei că numai Eu eram cu ei, iar Moise și Ilie nu mai erau, și au înțeles ei că Eu sunt Cel ce am venit de la Tatăl pe pământ, precum era scris să vin.

O, tot atât de deslușit se adeverește în ziua aceasta cuvântul Meu purtat de îngeri și de ucenici acum două mii de ani, cuvânt prin care am spus: *«Vin curând!»*. Voi sunteți martorii Mei cei de acum, precum ucenicii Mei de atunci au fost și-Mi sunt martori atunci și acum. O, fiilor, îngerii Îmi poartă slujirea, iar Eu și cu voi suntem împreună slujitori cu îngerii și toți ne închinăm Tatălui, măi fiilor, O, ce minunată este această lucrare a Mea cu voi, și a voastră cu Mine! Pe ucenicii Mei i-au cuprins fiori de spaimă la auzul glasului Tatălui Meu, Care M-a mărturisit lor din nor în ziua aceea despre care astăzi ne aducem aminte și o slăvim cu cântări, căci scris este: *«Lăudați pe Domnul, că bine este a cânta Celui ce plăcută Îi este cântarea, și buna cuviință este lauda Lui, căci Domnul zidește din nou Ierusalimul și adună pe cei răătăți și vindecă pe cei cu inima zdrobită și leagă ranele lor»*.

O, fiilor, iată cum se adună în sărbătoare cele ce au fost și cele ce sunt acum, și se fac una cerul și pământul în toată vremea! Toate clipele vremilor se fac una când Domnul aduce totul într-o singură zi de aducere-aminte, într-o sărbătoare

toate pentru El și cu El. E praznic împărătesc această zi, fiilor. Nu se cunoaște, nu se vede de pe pământ slava praznicelor cerești, dar această slavă este, iar omul care petrece cu slavă este acoperit de îngerii lui Dumnezeu.

O, cât aș vrea să știe toți oamenii de slava Mea, de muntele Meu, de cuvântul Meu cu care Mă slăvesc pe pământ în vremea aceasta a Mea cu voi! Sunt cuprinși toți oamenii de cele trecătoare, și acestea îi înconjoară de peste tot. Nu-i mai este teamă nimănui de întâlnirea cu Dumnezeu. Stau oamenii înaintea lui Dumnezeu descoperiți de tot, iar ei nu-și dau seama de acest adevăr. Am rostit prin cuvântul Meu și l-am trimis prin îngeri pe pământ și am spus. «*Vin curând, și plata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul, și vin curând, iar celui ce însetează îi voi da să bea în dar din izvorul apei vieții*». Iată, am, rostit din nou acest cuvânt de atunci ca să-l aduc aminte celor ce nu-l citesc și celor ce-l uită pierzându-l din minte, iar Mie Îmi este dor să împlinesc cuvântul Meu și de aceea vin, și vin cu dor și vin să-l umplu de dor de Dumnezeu pe cel fără de dor, căci vreau să-i arăt ce dulce este dorul și durerea lui cea dulce. Voiesc să-l fac pe om să cunoască această dulceață și să ia din ea și să nu mai poată fără ea apoi și să ducă el această sarcină ușoară, căci altfel omul trăiește în zadar și moare în zadar, și e păcat aceasta, căci Eu am voit să vin și să fiu și să trăiesc și să mor și să înviez pentru om și să-i dau lui veșnicia vieții, dar trebuie să-l învăț pe el această veșnicie, și de aceea vin.

Râu de cuvânt revarsă gura Mea peste toți cei de pe pământ ca să odrăslească în om cuvântul Meu, căci Eu pentru om îl rostesc, și se bucură firea toată și tresaltă tot și toate la auzul Meu și îl așteaptă pe om să dea viață cuvântului Meu de peste el, așa cum iarba și floarea iau viață și frumusețe când Domnul le dă, când vine primăvara și toate odrăslesc.

O, Eu pentru om le-am zidit pe toate. După ce am zidit cu cuvântul cerul și pământul și toată facerea, nu era pe pământ viață, și nici un fir de iarbă nu era, pentru că nu odrăslise pământul. Nu slobozise Domnul ploaie pe pământ, căci nu era nimeni să lucreze pământul, ci numai aburi se ridicau și adăpau fața pământului. Atunci Eu, Domnul, am luat țărână din pământ și l-am zidit pe om și i-am făcut trup ca al lui Dumnezeu, și apoi am zidit ființa omului, adică M-am așezat deasupra și am suflat în nările lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie, precum este scris, și numai apoi a poruncit Domnul să răsară din pământ iarbă și pomi de tot felul, frumoși la vedere și buni la mâncare.

Durere mare M-a cuprins apoi și multă neodihnă, căci omul zidit de Dumnezeu nu M-a iubit. M-a părăsit omul, a părăsit ascultarea și raiul și a căzut pe pământul din care a fost făcut, și a lucrat apoi pământul ca să-și câștige din el cele pentru ființă, iar pământul odrăslise spini și pălămidă, și acestea au crescut pe pământ între om și Dumnezeu din pricina neascultării omului, iar apoi am lucrat din greu, și tot din greu lucrez prin îngeri ca să așez la loc pe cele ce omul le-a stricat și prin care el s-a întors în pământ mereu, mereu de atunci. Apoi am venit Eu pe pământ și am luat trup și M-am așezat cu lucru mult, la vedere, ca să-i arăt omului întoarcerea acasă, cărarea spre cer și adevărul și viața, Eu Însumi fiind acestea toate, și M-am făcut cunoscut omului Fiul lui Dumnezeu, venit de la Tatăl după om, și am venit și am împlinit, iar acum împlinesc ceea ce am spus când am plecat la Tatăl, căci am spus prin îngeri: «*Vin curând!*».

O, poporul Meu, iată ce-ți spun: Pregătește-Mi praznic

cu strângere la izvor, măi poporul Meu. Gătește-Mi zi de praznic pentru Mine și pentru mama Mea Fecioara, ca să venim și să prăznuim în grădină cu cei ce se strâng sub cortul întâlnirii, că vine Domnul să grăiască și să Se împartă. O, vreau să tresalt de bucuria întâlnirii cu cei ce Mă doresc de aici, căci sunt îndurerat de toate cele de pe pământ și-Mi caut mângâiere în durere și Mă adun cu cei ce-Mi știu ranele și Mă ajută să le port, să le împart cu ei și să ne dăm alin.

Sunt aici, în cetatea Mea de fii slujitori Mie împreună cu îngerii. O, câtă slavă, câtă slujire de îngeri se adună și câtă se coboară când Eu Mă întâlnesc aici, la izvor, cu cei ce Mă doresc aici și vin ei cu dor aici și ne întâlnim în cetate, în cetatea Domnului! O, lucrează-Mi pentru această sărbătoare, măi poporul Meu, că-Mi ești ucenic, și împreună slujitor cu îngerii ești, căci tot cerul slujește și pregătește și se pregătește de sărbătoare, și mare bucurie se face în cer când se strâng cei ce Mă iubesc și stau ei înaintea Mea, iar Eu înaintea lor în petrecere cerească, și aceasta este mărturia Mea, precum este scris.

Binecuvântate să slujească toate câte vor sluji sărbătorii! Binecuvântată să fie călătoria spre izvor a celor ce vin și se strâng la sărbătoare! Cete de îngeri le vor sluji pe cale, iar Eu, Domnul, îi aștept aici, în cetate, și le scriu pașii și le scriu pe inimi cuvântul Meu și bucuria lor cu Mine, și a Mea cu ei în zi de praznic împărătesc pentru mama Mea Fecioară, pentru adunarea ei între sfinți, când Eu, Domnul și Fiul ei, am venit s-o aduc lângă Mine și lângă sfinți.

O, pace vouă, celor ce veniți la praznic în grădina întâlnirii! Cale de îngeri presar în calea pe care veniți. Vă binecuvintez dorul și iubirea și vi le dau pe ale Mele vouă. O, pace vouă! Aduceți cu voi, aduceți Domnului împărăția Lui dinăuntrul vostru și măsura ei câtă este, ca să văd cât Mă înțelegeți și cât Mă aveți în voi. Scrieți aceasta și mărturisiți, fiilor.

Iar ție, popor jertfitor, îți aduc ajutor din cer și de pe pământ ca să-Mi pregătești sărbătoarea. Pace ție și Mie, de la Mine spre tine, și de la tine spre Mine! Așa vom lucra, așa vom pregăti zi de adunare a celor din cer cu cei ce vor veni la sărbătoare aici, în cetatea Domnului. Amin.

Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

*

Acum, fiilor, așezăm cuvânt în carte, un cuvânt de mărturie, un cuvânt de vestire și de povață, căci se apropie timpul cel de patruzeci de zile al sosirii la Mine a martorului de la Maluri, din satul de naștere al trâmbiței Mele Verginica, iar acesta a fost martor al lucrării Mele prin trâmbița Mea.

Vă dau povață pentru slujire. Șapte zile încă să lucrați rugăciuni de dezlegare a toate câte mai sunt de dezlegat pentru acest martor. Trei rugăciuni pe zi, cu lumânare în sfeșnic și cu slujitori înveșmântați la altar pentru aceste rugăciuni aparte de toate celelalte care sunt și se fac, și se vor împlini apoi cele patruzeci de zile ale celor patruzeci de sfinte liturghii, în care numele acestui martor a fost adus înaintea Mea pentru iertarea păcatelor lui prin sângele Meu. Așezați-vă acum ca să așterneți în carte cele ce Eu, Domnul, aduc spre știință. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Sunt Cel ce am zidit din țărâna pământului pe om, și apoi i-am zidit ființa, M-am așezat deasupra lui și am suflat în nările lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă

vie, precum este scris că a lucrat Dumnezeu în ziua când l-a zidit pe om.

Eu sunt cuvântul cel de la început, sunt Cel ce am venit acum două mii de ani prin nașterea Mea din mamă Fecioară, și sunt Cel ce grăiesc acum, la sfârșit de timp, peste pământ în mijlocul neamului român, căci am spus acum două mii de ani că va veni această vreme a Mea, că vin curând am spus, iar glasul Meu va fi auzit de cei din morminte și se vor bucura și vor învia cei ce au lucrat fapte bune după plăcerea Mea pe pământ.

Eu sunt acest cuvânt, și am vestit străjerii cetății Mele de aici că așezăm în carte cuvânt de mărturie, cuvânt de poață, căci sunt aici cu cei din cer pentru pomenirea martorului Meu de la Maluri și pentru așezarea lui. Când omul ajunge înaintea Mea așteaptă cuvântul Meu cel pentru el și este însoțit de înger. Este scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: «*Cui i se iartă puțin, puțin iubește*», și iată, este nevoie de iubire de Dumnezeu, și numai după ce trece omul, numai după aceea vede că i-a trebuit iubire.

O, fiilor, trâmbița Mea Verginica de la Maluri însoțește înaintea Mea acest martor din satul ei de naștere. Lucrarea Mea a fost cunoscută și crezută de acest martor și am grăit cu ei, cu această familie pe pământ, și am fost în casa lor cu glasul gurii Mele prin trâmbița Mea, și s-a scris pe pământ o istorie de șaizeci de ani de cuvânt izvorât din acest sătuț prin trâmbița Mea, care și-a făcut urmași ca să lucreze pe mai departe ea și lucrarea Mea. Iată, această familie nu este oarecare familie, că Mi-s martori părinții, martori ai lucrării Mele de la Maluri prin trâmbița Mea. Au apucat și ei la început prigoana pentru cuvânt și pentru credință și pentru rugăciune. Întâi-stătătorii de atunci urmăreau pe cei credincioși care căutau după glasul cuvântului Meu și se iveau vânzători ai tainei Mele și se făcea strămtorare pentru pașii celor ce căutau după taina Mea prin trâmbița Mea Verginica, și era ea dusă la cercetare și la închisoare adesea, iar prigoana îi așeza la adăpost pe cei ce credeau, și-Mi este martor cel astăzi pomenit pentru așezarea lui la loc liniștit, și apoi sunt fiii martori, iar trâmbița Mea mijlocește pentru el. O, am dat semne mari peste casa lor, semne pentru credință, și au crezut ei în lucrarea cuvântului Meu și sunt scriși în cartea Mea cea de azi cu grăirea Mea cu ei.

O, ferice și iar ferice de cei ce au parte de mijlocitori după sosirea lor înaintea Mea! Acest martor acum vede și înțelege ceea ce este de înțeles, și așa se știe în cer cuvântul duhului grăitor. Nu are cum să grăiască el acum, dar Eu, Domnul, îi văd grăirea duhului. Îi pare rău pentru tot ceea ce a știut prin cuvântul Meu rostit peste poporul Meu și nu l-a adus la împlinire întocmai, căci Eu am așezat pregătire frumoasă acum pentru poporul Meu cel ales azi de partea Mea de mijlocire pentru mulți care nu pot după voia Mea cu voia lor. Iată, ar da el să vă spună acum că bucuria pe pământ e pagubă apoi, că semeția și vinul stau împotriva lui Dumnezeu în om, că aplecarea ușor a urechii duce omul la duh de judecată și la îndoială apoi, că împotriva diavolului trebuie veghe mare și sfântă pentru cel ce alege să-L iubească pe Domnul pe pământ.

O, când știi ce trebuie să împlinești pentru Domnul și pentru tine și dai apoi să alegi cum și ce să împlinești, se face apoi încurcătură între om și Dumnezeu, se face ispitire și clătinare și trebuie apoi iertare și dezlegare. El vede acum că e mai ușoară mântuirea celor ce greșesc fără să știe multe de la Domnul, iar dacă au parte de mijlocire bună apoi, e mai ușoară salvarea cea pentru ei decât a acelor care au cunoscut

și cunosc acest cuvânt al Domnului și au greșit sau greșesc față de el în multe feluri, greșeli de care omul cu greu își poate da seama când greșește, fie prin vorbire, fie prin gândire, fie prin clătinare în credință, fie prin încercarea de la ispitate fel de fel peste om, că multe vin peste om pentru lămurirea credinței, și trebuie să fie cuminte cel credincios în fața încercărilor fel de fel. Îl văd cum ar vrea să spună celor din casa lui și celor din poporul Meu că trebuie rugăciune sfântă pentru binele veșniciei, căci cum trăiește omul pe pământ, așa își și agonisește pentru veșnicia lui.

O, fiilor, este obiceiul creștinesc că părinții rostesc binecuvântare pentru copii, rostesc proorocie pentru ei. Dacă sunt ascultători sau neascultători de părinți și de Dumnezeu, copiii se aleg cu cuvintele rostite de părinți peste ei, iar copiii nu trebuie să fie nepăsători de aceasta și de purtarea lor cu părinții lor. Apoi este iarăși obiceiul creștinesc să se roage copiii pentru iertarea păcatelor lor și ale părinților lor, așa cum se vede în Scripturi că au rostit urmașii rugăciuni, și iată, trebuie conștientizarea păcatelor și trebuie dezlegarea lor apoi.

O, cei de pe pământ trebuie să poarte grijă de cei ce merg din treaptă în treaptă spre odihna lor cea de sus, iar cei din cer poartă apoi rugăciuni spre Domnul pentru cei de pe pământ, dar trebuie ascultare pe pământ pentru cele plăcute cerului din partea lor. În anumite zile și vremi are oprire omul de la cele plăcute lui pe pământ de la păcatul spre care trage el mereu, și tot așa este și pentru vremea cea pentru așezarea sufletului plecat spre cer, iar celor rămași le trebuie oprire ca atunci când vremea de doliu cere aceasta pentru binele sufletului plecat și pentru binele celor rămași apoi, iar dacă nu se ține seama de vremea cea rânduită pentru doliu, dacă altfel se întâmplă, pătimește omul când nu se așteaptă. Nu se fac petreceri, ci se face oprire de la acestea și de la păcatele care vin din petreceri și din plăceri, și se ține seama de calea cea pentru odihna celor plecați și se așteaptă până ce ei au împlinit vremea pentru așezarea lor cu totul în drepturile cetățeniei lor cerești, și aceasta se înțelege prea puțin de cei de pe pământ care știu de Dumnezeu.

O, nu bucurii și petreceri trebuie să caute omul pe pământ, ci trebuie să tragă la muncă, la lucrul cel pentru locul lui în veșnicie, căci acolo își are omul de petrecut viața lui cea veșnică, și pe care și-o alege bună sau rea încă de pe pământ.

Iată, fiilor, omul este ca un copăcel. La patruzeci de zile după trecerea lui, prinde sămânța colț, și apoi ramuri, și tot așa crește copăcelul până se întregeste vremea cea întreagă a copăcelului și a creșterii lui în cer apoi, iar omul este aici, unde orice copăcel își are rădăcină și trup în sus apoi, și tot așa e și cu trupul cel ceresc al omului pus la însămânțat.

Văd o dorință a martorului Meu. Ar vrea el să spună celor din casa lui și celor din acest sătuț de la Maluri și celor din sătuțul cuvântului Meu, ar vrea să-i povățuiască pe toți să iubească ascultarea cea pentru ocrotirea lor pe pământ. Prin umblarea lor pe cale să-și facă trecere prin fața porții acestei cetăți a cuvântului Meu din acest sătuț, chiar dacă pașii lor ar ocoli calea lor cea obișnuită. Am lăsat poruncă din cer pentru poporul acestui cuvânt să-și facă el mersul și călătoria numai prin fața acestei porți, care-Mi străjuiește grădina, ca să se risipească din calea lor și de pe ei răul care-i bântuie pe oameni de peste tot, căci duhul rău vede acum acest loc măreț și îngerul porții, și e tulburat vrăjmașul Meu în tot jurul de aici, dar călătoria prin fața porții cetății Mele a celor ce călătoresc în sat, îi păzește pe ei de multe curse și legături, pe care satana le tot caută peste oameni.

O, cât bine vrea cerul la toți cei din acest sătuț, numai să creadă cei ce sunt și locuiesc în preajma acestei minuni, așezată de porunca Mea cerească în mijlocul acestui sătuț. O, fericite de cei ce au parte de binecuvântare și țin seama de ea pentru viața lor cea de aici și cea de apoi. Ascultarea de cele de sus este îngerul păzitor pentru pașii omului, iar neascultarea aduce păreri de rău.

Eu, Domnul, am dat acestui martor, i-am dat copii de ai Mei lângă ai lui și i-am așezat la lucru ceresc, iar el Mi i-a îmbrățișat ca pe copiii lui și a sprijinit pe Domnul și lucrul Său. El a făcut pentru Mine, iar Eu fac pentru el. Așa i-am făgăduit. Unul altuia să ne dăm ajutor, așa am grăit să lucrăm. Așadar să se ridice la Mine toată rânduiala care se cere ținută pentru viața cea din cer a celor ce iubesc să ajungă în odihna Mea, căci lucrarea cuvântului Meu în zilele acestea este pentru învierea morților. Amin.

Eu, Domnul, binecuvintez credința în cuvântul Meu a acestui martor, a acestei familii a martorului Meu, căci Eu stau de mărturie cu lucrarea cuvântului Meu în mijlocul acestui sătuț binecuvântat.

Eu, Domnul, și trâmbița Mea de la Maluri avem grijă de odihna cea bună a martorului Meu.

O, Verginico, o, trâmbița Mea de la Maluri, grăiesc cu tine între cei din cer în această zi. Ai grijă și veghe pentru toți cei de la Maluri care au crezut și care n-au lovit și n-au hulit, ba au și mărturisit lucrarea Mea cu tine din vremea ta cu Mine pe pământ. O, să le pregătești loc dulce la cei ce au iubit lucrarea Mea cu tine și au mărturisit. Tu ai trecere mare la Mine, că Mi-ai purtat cuvântul Meu și Mi-ai lăsat urmași când ai venit la Mine, iar Eu Mă sprijin cu ei pe mai departe pe calea venirii Mele de azi și-Mi las ploaia Mea de cuvânt peste ei, iar ei Mă împart și Mă mărturisesc.

O, popor al cuvântului Meu, voiesc să dau din darurile Mele sfinte la cei ce pot să creadă lucrarea Mea cu tine dintre cei ce locuiesc în acest sătuț binecuvântat prin lucrarea cuvântului Meu din mijlocul lui. O, cât bine voiesc să lucrez pentru cei ce pot crede în cuvântul Meu cel de azi de pe pământ! Iar celor din acest sătuț, în care-Mi am cetatea Mea și pe fiii cuvântului Meu, Eu, Domnul, le spun lor așa:

Să nu grăiți de rău cu limba și cu inima cetatea Mea de aici și grădinița Mea de cuvânt și pe fiii cuvântului Meu, care stau înaintea Mea când vin cuvânt pe pământ ca să Mă împartă ei la cei ce caută după Mine și după izvorul Meu de cuvânt. O, iubiți-i și prețuiți lucrarea lor cu Mine, că ei aduc Mie rugă pentru binele acestui sătuț și pentru mântuirea voastră prin ce voi putea Eu, Domnul, să lucrez pentru voi. Iar dacă veți crede și veți fi liniștiți și căutători cu dor după Dumnezeu, Eu, Domnul, vă voi pregăti vouă salvare, fiilor, dar și voi să luptați cu păcatul atât cât se luptă el cu voi, ca să ajungeți într-o zi să iubiți pe cei din cer și pe Domnul măcar cât ați iubit păcatul și vremelnicia lui, căci totul este cu putință dacă veți avea credință măcar cât bobuțul de muștar, precum este scris.

Binecuvântată să fie această zi de întâlnire: cei de sus și cei de jos la masă pentru pomenirea martorului Meu de la Maluri, Ilie Bunea, cel cu care Eu, Domnul, M-am sprijinit în vremea aceasta pe pământ cu lucrarea cuvântului Meu, prin care trâmbițez și Mă binevestesc cu venirea Mea cea de-a doua de la Tatăl după om ca să-l ajut pe om să vadă calea.

Eu sunt Mântuitorul celor credincioși. Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 august 2014

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

S-a împlinit Scriptura despre venirea Domnului între oameni. Omul nu-și poate împărți iubirea, și pentru păcat și pentru Domnul. Omul aduce jertfă pentru păcat, în loc să se dea pe sine lui Dumnezeu. Maica Domnului îndeamnă țara română să se trezească și să se scuture de dușmanii ei.

Duhul Mângâietorul, El este lucrarea Mea în această zi de praznic împărătesc în cer și pe pământ pentru mama Mea Fecioară, iar Eu sunt Fiul ei iubit, Iisus Hristos.

Mă las cuvânt în grădină și întâmpin sărbătoarea și-i mângâi pe cei ce pornesc spre izvorul cuvântului Meu și le ies înainte cu sfinții și le dau lor pe Duhul Sfânt Mângâietorul și le spun:

Pace vouă! Veni-va vremea și a și venit să fie Domnul pe pământ cu oamenii credincioși și să șteargă lacrima din ochii lor, precum este scris, și iată, vin și împlinesc.

O, am venit, și stau pe nori cu sfinții și cu mama Mea Fecioară, așa cum am stat acum două mii de ani în ziua când am venit și am luat-o lângă Mine și lângă Tatăl și lângă sfinți. O, privește ea acum peste lucrarea acestei zile și se pregătește cu daruri, cu cuvânt plin de daruri și plin de rugăciune pentru poporul cuvântului Meu și pentru cei ce au așteptat plini de dor această zi, întâlnirea lor cu Domnul și cu sfinții Săi. Când te duci la o serbare mult dorită și mult așteptată de tine, stai cu sufletul plin de dor și de fiori, dar când știi că ea a și sosit și ești în mijlocul ei, te hrănești, te mângâi, iubești mult, te bucuri, iar apoi te doare când se strânge sărbătoarea, și iei apoi din duhul ei și-ți alini inima multă vreme după aceea.

O, pace vouă, celor de aici și celor ce vă strângeți la izvor! Noi suntem în văzduh și privim. Vedem înainte și Ne umplem de duhul mângâierii și unii altora ni-l hrănim, și iată câtă bucurie strâng cei din cer în zile de sărbătoare cu întâlnire, și tot așa și cei de pe pământ în prăznuirea lor cu Domnul.

O, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, v-ați ostenit, măi fiilor. Vă binecuvintez osteneala și neodihna cea pentru Mine. Pace vouă în vreme de trudă pentru Domnul!

O, mamă a Mea, fă-te lor mângâiere din cer, mamă, lor și celor veniți la izvor. Au venit la serbarea cea pentru tine, mamă, și Ne mângâiem cu ei. Acum două mii de ani am spus: «Eu milă voiesc, nu jertfă». O, milă aștept de la om, mamă. Să-i fie omului milă de Domnul, de durerea Mea cea de la păcatele oamenilor.

L-am pierdut pe om după ce l-am zidit, l-am pierdut din pricina poftei lui de păcat. Milă voiesc pentru ceea ce am pierdut. Sunt fără odihnă. Nu mai am casă de odihnă și sunt neodihnit.

O, ai fost mereu și ești mereu plină de milă pentru Mine, mama Mea. De când te-ai născut și M-ai aflat de Dumnezeu al tău ai fost plină de milă pentru Mine. Caut om cu milă, caut mereu. Numai cel plin de milă de Mine, numai acela vine și stă cu Mine și se face Mie ajutor și mângâiere în durere.

O, mama Mea, așează-Mi duhul mângâierii în carte lângă Mine, că suntem în sărbătoare pentru mângâiere, mamă. E cerul pentru tine în prăznuire în această zi. Presară tu daruri, dă-le de la Noi, mamă! O, binecuvântată să fie grăirea ta în zi de adunare cu popor la izvor, mama Mea! Amin.

— **O** dată cu apropierea zilei mele de serbare am privit peste ea cu înainte-vedere și am pus daruri din cer în brațe ca să le împart celor strânși la sărbătoare. Darul iubirii de Tine voiesc să le dau.

Darul milei de Dumnezeu voiesc să-l simtă crescând în ei, că l-ai zidit pe om, dar el nu Te-a iubit, Fiule Doamne. Mi-a fost milă de Tine pe pământ, și tot așa și în cer acum.

Îi este omului dor de păcat, Fiule Doamne. El știe că dacă face aceasta nu Te poate iubi, nu se poate împărți. În iubire nu te poți împărți între Dumnezeu și tine. O, eu nu m-am împărțit. Eu numai pe Tine Te-am iubit, Fiule Doamne, numai pe Tine mereu, mereu. Numai cu milă de Tine mereu am fost și sunt, numai cu gândul la Tine am fost și am rămas, o, Fiule scump.

Vă dau povață de milă pentru Domnul și pentru cei din cer, fiilor. Din zori stau și vă privesc calea și simțirea inimii și dorul din ea. Dacă vreți să nu vă despărțiți de Fiul meu, de Domnul, o, hrăniți-vă inima cu milă de El și umblați după El și cu El, căci pașii voștri sunt numărați, iar mila de Domnul se adună în cer pentru voi.

O, e țara voastră în primejdie acum, fii români. Ru- gați-vă cu foc în inimi pentru dezrobirea ei de sub omul cel răufăcător peste ea. E țara română în clește, sub cei ce n-au milă de Dumnezeu și de oameni. Hai să dăm mână cu mână cei cu inima română, că ne-am strâns în România, venim din cer pe vatra ei, și n-a mai fost și nu mai este pe pământ un așa loc de odihnă pentru Domnul și pentru sfinții Săi ca și aici, unde El a cuvântat și Și-a pregătit și a făcut grădina de întâlnire ca să vină omul la chemarea Domnului, să vină să-I asculte glasul și să-l prindă mila și să se umple de dor și de milă inima omului, căci Fiul meu a spus: «Milă voiesc, nu jertfă».

O, cu ce să-L încălzească avutul omului pe Fiul meu Iisus, pe Cel durut de la păcatele omului? S-a învățat omul să aducă jertfă pentru păcat, dar pe sine nu se aduce Domnului. Cui să dea Domnul jertfa omului?

O, are rană Iisus Hristos, are Fiul meu rană vie de la loviturile primite de la om. Păcătuiește omul și nu are iubire decât de păcat, iubire păcătoasă ca și jertfa celui păcătos.

O, e plin pământul de mila Domnului. Să fie și cerul plin de mila omului, căci suferința este în cer când omul se întoarce de la Dumnezeu și se dă lumii, mereu lumii, mereu, mereu.

O, popor adunat la sânul Domnului, eu stăruie la tine cu durere. Ai milă, ai milă de Fiul meu Iisus Hristos. Umple-ți inimioara de dor și de milă și de duh umilit, jertfa cea mai plăcută Domnului. Cu dor vă învăț, fiilor, aduceți Domnului miei pe voi înșivă și faceți-vă Lui altar și iubire pe altar. Atunci nu veți mai iubi păcatul așa cum toți oamenii îl iubesc, ci veți iubi să dați slavă Celui ce S-a dat pe Sine pe altar pentru răscumpărarea din moarte a omului, pentru iubirea și mila de om, căci omul s-a despărțit de Domnul prin păcat, iar păcatul îl ține departe, departe de iubirea cea de sus.

Daruri scumpe vă împart. Ceea ce am eu dau să împart cu voi, ca să aveți și voi ceea ce am eu. Eu Îl am pe Domnul iubire și dor, și toate darurile se cuprind în El. Tot ce poate avea omul mai scump, în Domnul este. O, lăsați-vă iubiți și purtați de iubirea cea de sus, cea care stă înaintea tronului slavei Domnului, gata să rodească în cei ce o cheamă.

O, neam român, rostesc numele tău în ziua mea de sărbătoare și te doresc al Fiului meu să fii acum și pe vecii, așa cum Tatăl te-a ales Lui pentru sfârșit de timp, țara Fiului Lui. O, câte lacrimi în cer pentru tine! Ești scumpă la Dumnezeu, dar ești furată, și te înjosesc cei ce te-au furat pentru ei. O, trezește-te și te scutură de dușmanii tăi!

O, dă-i duh de sus neamului român, Fiule Iisus Hristos! O, fie-Ți milă, Doamne! Ridică la veghe pe cei cu milă din cer și cu putere de minuni și de cuvânt peste ea! Așa este ruga mea

pentru ea, pentru cea aparte, și fă din ea voia Ta, Doamne.

Iar voi, cei cu milă și cu dor de Domnul, purtați aceste daruri, purtați-le cu râvnă și cu inima fierbinte. Ele vă vor ține pe voi în Fiul meu Iisus, și pe El în voi, iar lumea vă va vedea și va înțelege pe Dumnezeu și toată frumusețea Lui.

Eu vă mângâi acum ființa. Ați venit la sărbătoarea mea. Aceste petreceri sfinte rămân scrise și mărturisesc. Fiți și voi mărturisitori. Milă și iubire pentru Fiul meu, acestea vă do- resc, acestea vă îndemn. Nimic n-ați făcut mai frumos în via- ță ca și venirea voastră de acum la izvorul Fiului meu Cu- vântul în vremi de sărbătoare. O, pace vouă! Duhul mângâ- ierii v-a adus, și tot el vă poartă înapoi pașii.

O, aveți grijă de măsura împărăției lui Dumnezeu din voi și mărturisiți-o cât este, fiilor. Amin.

O, dulce mama Mea, dulce sărbătoare ridi- căm spre Tatăl aici, în grădina unde Ne strângem în duhul mângâierii, mamă. Eu milă voiesc de la om, căci toate sunt ale Mele din cele ce omul dă să-Mi dea. Eu vreau să se întoarcă omul la Mine, nu să-Mi dea daruri, mamă. Să-l las fără nimic ca să nu mai aibă ce să dea și cu ce să-Mi scoată ochii? O, și chiar dacă așa a fost peste om din loc în loc, din când în când, dar dacă nu are cine să-L arate pe Domnul, e tot fără folos pentru om. Mi-aș trimite de aici lucrători, dar lu- mea e rea, mamă. Am prea puțini ca să-i mai și trimit, o, și câte sunt de lucru aici! Iată, Mă duc Eu și cuvântul Meu, și binecu- vintez puterea cuvântului Meu, ca să pătrundă el ca lumina și să facă minuni, căci Eu rostesc și spun acum peste români:

O, scoală-te din somn, neam român, și vino-ți în fire. Te vestesc că ești în cumpănă. O, scoală-te din somn și ve- ghează apoi până ce va trece ispita, dar roagă-te să-ți scot din lan neghina și să se dea în lături răufăcătorii tăi. Eu, Domnul, poruncesc lor și le spun: O, aplecați-vă, o, dați-vă în lături, voi, cei hrăpăreți, care iubiți minciuna și slava nemeritată! O, fiți cuminiți, fiți cuminiți, ca nu cumva să vă mătore furtună neașteptată!

Eu, Domnul, Eu am grijă de tine, țară română. Amin.

Voi, fii miloși, care veniți cu dor la izvorul Meu de cuvânt, rămâneți în iubirea Mea, rămâneți lângă ea. Iubirea Mea este poporul cuvântului Meu. El s-a adus Mie ca să fac Eu cu el voia Mea, iar voi veniți, o, veniți la izvor. Aici Îmi deșert cuvântul gurii Mele. Hrăniți-vă cu fiori din acest cu- vânt. Îmbrăcați-vă în daruri duhovnicești, ale căror haruri să aibă putere pentru mântuirea oamenilor, că lumea n-are ve- ghetori care s-o deștepte spre trezire și spre viață apoi.

De dor și de iubire i-am dat omului suflet când l-am zidit. El însă s-a smuls din mâna Ziditorului său. Cu milă caut după om și milă aștept să-Mi dea.

Acum, popor al cuvântului Meu, duhul mângâierii ți-l aștern pe creștet, că Mi-ai pregătit popas și M-ai mângâiat. O, ai grijă de cei ce înțeleg cuvântul Meu de peste tine dintre cei care dau să vină și să vadă din acest cătunaș. Vom privi și vom înțelege dacă vor avea credință.

Te strâng la sân și te cuprind ca să-ți dau tărie și ca să-Mi slujești cu ea, iar tu să ai milă de Domnul, fiule. Cu- prind în taina cea de sus ziua de serbare pentru mama Mea Fecioară. Cobor aici pacea sfântă. Oștirile cerești au luat din slava Mea cu tine și cu cei adunați la izvor.

Las duhul mângâierii peste tot și peste toate. Las pacea Mea aici.

Rămân cu voi, fiilor! Rămâneți cu Mine, o, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28 august 2014

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Pildă de rugăciune. Cel care vrea să scape de păcate trebuie să aibă mereu inima tristă și plânsă pentru păcatele lui. Grăirea dușmănoasă dintre om și om este dovada păcătoșeniei omului. Temerea de Dumnezeu îi aduce omului blândețe, răbdare, vorbire și purtare cuviincioasă față de semenii.

E Domnul cuvânt peste pământ. Sună trâmbița și Se adună Domnul cu sfinții Săi la masă de cuvânt pe pământ, pe pământul român. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Eu Însumi Îmi anunț cuvântul când Mă vestesc să intru în carte și să mărturisesc. Sunt Cel purtat de heruvimi, sunt în nor, așa cum am fost cuprins în nor în ziua când M-am așezat de-a dreapta Tatălui după învierea Mea și Mi-am lăsat ucenicii să aștepte pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care va vesti lor toate câte vor veni de la Dumnezeu la ei spre știre și spre lucrare, așa cum le-am făgăduit pe vremea cât am stat cu ei în apostolie și le-am spus lor mai dinainte toate, ca să le ajut credința atunci când vor vedea ei împlinirea cuvântului Meu vestit peste ei de însăși gura Mea.

O, tot așa lucrez și azi în grăire și împlinesc apoi, și vă hrănesc vouă duhul credinței sfinte, o, fii ai poporului cuvântului Meu cel de azi peste pământ, și pe care vouă vi-l dau ca să-l răspândiți spre știre peste tot, fiilor, căci trebuie să fie cunoscută lucrarea Mea cu voi, grăirea Mea cu voi.

Ne așezăm cu voi la masă, Eu și sfinții Mei, că ei au sobor și serbare mare pentru slăvirea lui Ioan, nașul Meu de botez, pentru ziua când el s-a adăugat cetelor cerești cu lucrarea sa, pe care a mutat-o atunci de pe pământ la cer, la lucrul sfinților Mei, care trăiesc în nevăzutele lui Dumnezeu, în cele veșnice, măi fiilor. Ioan Botezătorul a fost ucis de lucrarea fărădelegii celor fărădelege pe pământ, dar el are lucrare de întoarcere a omului de la păcat la Dumnezeu, de la întuneric la lumină, de pe pământ la cer. Când a ieșit el între oameni i-au primit mulți lucrarea sa de pregătire a omului pentru împărăția cerurilor cu oamenii pe pământ. Lucrarea lui era să pună în oameni pocăință pentru faptele lor rele, potrivnice lui Dumnezeu în om și din om, și ajungeau mulți la păreri de rău pentru toate relele lor, de la care aveau apăsată conștiința, și se dădeau ei spălării și curățirii și credinței apoi, căci el vestea că în urma lui vine Împăratul cerului între oameni și are cu El lopata și-și curăță aria ca să despartă grâul de pleavă și de neghină și să-și dea de-a dreapta rodul, iar la stânga paie și sămânța cea străină de semănătura Sa.

E sărbătoare sfântă în cer și pe pământ, dar este dată de la locul ei datina cea din sfinți lăsată. O, cum să vină la nunta Mea, la masa Mea, cum să vină cei ce au stricat datinile sfinte? Mai știi ei când e în cer sărbătoarea, fiecare sărbătoare? Se adeverește că nu vin la nuntă cei chemați, căci fac ei altceva, fac ale lor, nu ale lui Dumnezeu când Eu, Domnul, aștern masă cu sfinții Mei pe pământ și grăim pământului, Eu și sfinții Mei, că este scris să vin cu sfinții și să grăim unii cu alții așa cum și în cer grăim.

Dau de veste poporului cuvântului Meu să-Mi ceară în genunchi fiecare fiu întărirea credinței lui în lucrarea venirii Mele cuvânt peste pământ și să-Mi spună cu duhul pătruns: *ajută-mi, Doamne, să nu-mi pierd credința în cuvântul Tău cel de ieri și cel de azi, ca să nu cad sub osânda necredincioșilor din pricina păcatelor mele, a neascultării mele de Tine, căci vai celor osândiți la necredință și la plata celor necredincioși, că aceia nu mai au parte de masa Ta când Tu chemi*

la masă. O, din pricina împietririi inimii nu cred cei ce nu cred și cei ce nu mai cred, dar eu Te rog, păzește-mi inima în umilință și ajută-mi prin aceasta să mă păstrez în duhul pocăinței, în botezul nașterii de sus, care îl ține în Tine pe cel credincios, Doamne. Amin.

O, poporul Meu de azi, e zi de grăire cu tine pentru creșterea ta, pentru statornicia credinței tale, pentru învățatură de viață și pentru împărțirea cuvântului Meu cu tine, ca să înțeleagă oamenii că nu e tot una viața omului cu viața Mea în om. Când omul stă cu Mine și în Mine cu lucrarea sa, când Eu stau cu el în lucrarea Mea și-i dau lui o folosință pentru Mine și pentru mersul Meu printre oameni, atunci el trăiește pentru Mine, iar Eu pentru el, făcând el voia Mea, dar când el stă în lături, chiar și când dă să nu calce poruncile Mele în trupul său, atunci el nu trăiește pentru Domnul, o, nu, ci își trăiește viața sa. Acela nu mai are parte la masa nunții Mele, la care sunt toți chemați ca să fie apoi aleși și apoi credincioși Mie pentru lucrările Mele multe, și iată, mulți chemați, puțini aleși pentru Mine, căci omul se alege tot pe sine când el dă să aleagă, bietul de el, iar Eu la masa Mea rămân cu cei care rămân cu Mine la lucrul Meu, iar cei chemați care rămân cu viața lor, aceia nu vin, căci își caută ale lor, nu ale lui Dumnezeu, precum este scris.

O, ce puțini, ce puțini se despart de cele ale lor ca să se dea Mie și lucrului Meu și ca să rămână ei pentru Mine apoi, ce puțini! E masa Mea bogată foarte, dar cei chemați au ale lor de făcut, au viața lor și și-o trăiesc cum vor, n-au vreme pentru lucrul Meu cu omul. Mult am Eu de lucrat pe pământ, și ce puțini vin să-Mi stea în ajutor, ce puțini! Nu știe omul ce greu răspuns are de dat lui Dumnezeu când va fi întrebat de lucrul său, de ceea ce a făcut el pe pământ și ce a lucrat în vremea lui.

O, numai pentru sine trăiește omul pe pământ! El caută să-și întrețină viața trupului său și nu este omul de folos lui Dumnezeu cu viața sa, cu lucrarea sa. Cum, omule, cum de nu-ți pui întrebarea pentru viața ta, pentru ce faci cu ea dacă o ai și ce-ai să câștigi sau ce-ai să pierzi după aceea?

Ioan Botezătorul e slăvit între sfinți în ziua lui de sobor, căci el și-a trăit viața numai pentru Domnul pe pământ și a fost lucrătorul Meu, mărturisitorul Meu, ucenicul Meu, căci Tatăl Meu S-a folosit de el pentru lucrările lui Dumnezeu pe pământ. El nu și-a avut grijă de viața sa, o, nu! Domnul a avut grijă de ea, iar el a avut grijă de viața Domnului în el și în afara lui și înaintea oamenilor care aveau să învețe de la el viața, și acest fel de oameni sunt cei ce stau cu Domnul la masă și cu sfinții Săi, cu cei în care a trăit Domnul cu lucrările Sale pe pământ între oameni.

O, ucenicule mare, cine mai știe să-I dea lui Dumnezeu preț între oameni? Unde mai găsește Domnul om pe care să-l pună la lucrul Lui cel mult, om care să nu trăiască pentru sine și atât, om care să-I dea lui Dumnezeu preț în el și rod? Orice uzină făcută de om rodește pentru cel ce a făcut-o și ascultă ea de cel ce i-a dat ființă pe pământ și îi aduce folos. Iată, omul a rămas jos, jos de tot, nu mai este cu nimic bun pentru Domnul, pentru Cel ce a zidit omul. S-a împietrit inima omului, s-a împietrit de tot, și nu-și mai simte omul împietrirea, nu mai simte cu inima primejdia despărțirii și a depărtării lui de Dumnezeu. El simte numai să aibă grijă de el, de cele ce-i trebuiesc lui de hrană, de îmbrăcăminte, de avere, de stare. De Domnul nu mai are omul grijă, nu mai trăiește omul pentru Domnul pe pământ. O, și câtă nevoie are Domnul de om!

Cui să-i spunem Noi tristețea, multa Noastră tristețe de

la depărtarea de Dumnezeu a omului? O, ucenicule mare, cine se mai gândește la tine? Cine se mai uită la tine și la viața ta și la folosul pe care l-a adus Domnului viața ta, nașterea ta între oameni? Vai celor ce n-au mărturisire pentru Mine, pentru Făcătorul omului! Ce va fi cu aceia? O, ce va fi cu atâția oameni care au trăit cu inima împietrită de n-au avut habar de folosul lui Dumnezeu cu viața lor? O, câtă tristețe pe Noi, ucenicule mare!

— **O**, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, îndemn la umilință și la pocăință apoi, aceasta îi trebuie omului împietrit. Când omul n-are umilință, vine iconomia Ta și îi aduce durere și inimă tristă și zdrobită ca să vadă el cât este el, cât de mult nu s-a sfiit el față în față cu Dumnezeu. La Tine vin cei ce vin să se vindece de dureri, Doamne, nu alții vin. O, nimeni nu vine fiind sfânt, ci vine să se vindece de durerile cele pricinuite de păcatele lui, vine să facă tratament sfânt și să se vindece apoi, dar dacă nu face conștiincios tratamentul cel scris de Tine, nu se vindecă cel ce vine, ci cade în stânga ca un nevindecat, și îi trebuie apoi umilință și pocăință, dacă vrea, dacă mai vrea.

O, cât se spală, cât se gătesc cu de toate cei ce merg spre păcătuire între ei! Un creștin care știe de Dumnezeu nu se gătește atât de mărunț, nu se gătește frumos, nu-și spală viața când vine să se unească cu Domnul, cu Duhul și cu Trupul Său. Este scris pentru om să se cerceteze pe sine, să se spele bine, și așa să vină, căci cele dinăuntru ale omului sunt cele ce nu se văd și sunt cele mai murdare, cele mai spurcate și îl spurcă pe om, dar diavolul este dat de gol când se așează pe alb, se vede și nu se poate ascunde musca lui. Pe inima curată când se așează duhurile zburătoare ale diavolului cel nevăzut, inima aceea nu ascunde musca cea vrăjmașă, ci o scoate la lumină ca să fie judecată.

O, cum poate omul să scape de păcatele pe care le-a făcut și de cele proaspete, Doamne? Un așa om trebuie să aibă mereu inimioara tristă și plânsă pentru păcatele lui, nu să se poarte ca unul care nu are păcate, o, nu, iar tristețea aceasta îl doare în el, și nu mai vine păcatul în cel îndurerat pentru păcat. Cei ce păcătuiesc sunt cei ce nu se sfiesc de Dumnezeu și sunt cei ce se ascund de oameni cu păcatele lor. Cei ce păcătuiesc sunt cei ce învinuiesc pentru căderea lor, dar sunt și altfel de păcătoși, căci sluga aceea care Te-a rugat pentru vindecarea slugii sale Ți-a spus Ție, Doamne, că nu este vrednic să intri la el din pricina păcatelor lui, ci să trimiți doar cuvântul Tău pe calea credinței lui în Tine și să se vindece sluga sa. O, așa ar fi să spună cei ce cad de la Tine, nu să învinuiască în dreapta și în stânga pentru căderea lor din Dumnezeu, pentru pieirea lor de lângă Tine, dar iată, nu este duh de umilință, îi este rușine omului păcătos să se umilească și să se știe de umilința lui. O, ce mult ar trebui să se umilească toți oamenii, Doamne! Toți oamenii sunt păcătoși și au de ce să se umilească.

O, așa cum păcatele vă umilesc atât de mult pe voi, tot așa trebuie să vă umiliți și voi pentru păcatele voastre, oameni de pe pământ. Eu, Ioan Botezătorul, vă aduc acest cuvânt de umilință, iar umilinței pentru păcat îi urmează pocăința. Aplecați-vă, așadar, spre umilință în toată clipa, căci în toată clipa omul este osândit de păcatele lui trecute sau proaspete și n-ar avea de ce să se arate el îngâmfat și neumilit pentru păcat.

Grăirea dușmănoasă dintre om și om este dovada păcătoșeniei omului. Numai omul păcătos este în stare de așa ceva. O, cine-L vede măcar o dată pe Domnul și are noroc să-i fie inima smerită întru aceasta, acela se umple apoi de duhul

temerii de Dumnezeu și nu se mai încântă cu alt gând sau purtare din care să-I lipsească Domnul Cel smerit, Domnul Cel blând cu inima, ci stă acesta cu frică numai în Domnul, făcând numai voia Lui în toate clipele, iubind și veghind. Dar și cel ce nu-L vede pe Domnul niciodată, ci doar Îl crede și Îl simte prin toate cuvintele Lui ca și cum L-ar vedea mereu pe El, și unul ca acela poate trăi în duhul temerii de Dumnezeu în toată clipa, poate din pricina iubirii lui de Dumnezeu căpătată în dar prin credința lui.

Nu are nimic legat de duhul sfielii sfinte și al temerii de Dumnezeu purtarea cea necuviincioasă a omului, forța cuvântului rostit cu apăsare și nervii dovediți în sângele lui și pe limba lui apoi. Toate nemulțumirile de la care omul izbucnește în chip nesfios și necuviincios, nu au nimic legat cu duhul temerii de Dumnezeu. Lipsa de sfială și de temere de Dumnezeu sunt dovedite de grăirea cea multă a omului care grăiește orice, dar tăcerea celor înțelepți, împotriva acestui fel de vorbire, dovedește rodul care este în el de la Dumnezeu, căci vai celor ce se hrănesc din vorbiri de umplutură și ale căror urechi și suflete caută aceasta!

Duhul mângâierii, duhul darurilor sfinte, acestea trebuie să dovedească cei ce sunt ai Domnului cu lucrul lor, cu jertfa lor, o, Doamne. O, ce frumos, ce sfios m-am purtat eu înaintea Ta cu cele dinăuntru și din afară ale mele, ce frumos și ce credincios, Doamne! Să ia și să învețe fiii poporului Tău de azi, și alții să ia și să învețe apoi de la ei folosul cel pentru Tine al vieții omului, căci cine stă cu Tine la lucrul Tău și la cruce, Doamne, acela trăiește pentru Tine, dar cine se trage în sine cu ale sale rele și bune și se dă de lângă Tine cu lucrul său cel pentru Tine, acela încetează să mai trăiască viața sa pentru Tine, ci trăiește doar pentru sine apoi și își poartă grija de zilele lui, iar zilele Tale nu le mai trăiește unul ca acela, și vai unuia ca acela dacă-l prinde din urmă osânda necredinței! Vai lui dacă ar fi pedepsit apoi cu căderea spre necredință față de lucrul Tău cel ceresc de azi cu poporul Tău de azi, căci la unii ne putem uita așa dintre cei ce au fost și nu mai sunt ai Tăi și lângă Tine cu viața lor, o, Doamne.

Duhul mângâierii, duhul darurilor sfinte, în acestea să rămână poporul cuvântului Tău, Doamne. De la o margine la alta a pământului sunt plini toți oamenii de pofta de păcat, dar poporul cuvântului Tău să fie plin de Dumnezeu, plin de Tine, Doamne, fiecare fiu al acestui popor și să Te arate pe Tine mărturisindu-Te din el cu fața Ta, cu viața Ta, cu lucrarea Ta, cu smerenia și blândețea Ta, cu iubirea Ta între ei numai pentru cei din cer, Doamne. Așa daruri dau eu poporului Tău de azi în ziua mea de sobor între sfinți, iar Ție cinste și laudă, Doamne, în cete-cete, noi, sfinții Tăi. Amin.

— **S**lava Mea este cu voi și peste voi, sfinți iubitori ai Mei, iar poporul cuvântului Meu o poartă peste pământ. Eu sunt purtat de heruvimi și de poporul cuvântului Meu și grăiesc peste pământ cuvântul Meu, iar el Mă împarte.

Curând, curând, voi sta la masă cu tine, popor al cuvântului Meu, că vin cu mama Mea Fecioară și cu sărbătoarea ei și voi grăi în ziua aceea cu neamul român, și din mijlocul lui cu popoarele, căci cuvântul Îmi este lucrarea.

O, nu uitați să fiți frumoși, să fiți voi cei frumoși, fiilor. Diavolul cel vrăjmaș vă dă târcoale ca să nu fiți voi frumoșii Mei prin toată armonia dintre voi, dintre Mine și voi, dar voi vegheați să fiți ai Mei, mereu ai Mei.

O, rămâneți mereu, rămâneți cu Mine mereu, mereu ai Mei, fiilor, că mult lucru sfânt avem de lucrat și de așezat pe

pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2014

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Maica Domnului stă de veghe peste pământul român. Domnul are de așezat pe această vatră taina și lucrarea țării strălucirii. Arma cu care lucrează Domnul este Cuvântul lui Dumnezeu. Îngerii stau de veghe pentru împlinirea voii Domnului pe vatra neamului român. Grăirea Maicii Domnului către neamul român. Vai de locașurile de biserici care sunt îmbrăcate în roșu. Străbunii sfinți stau de veghe la hotare.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Dumnezeu Fiul. Am acum, la sfârșit de timp, am nume minunat: *Cuvântul lui Dumnezeu*, și-Mi scriu carte pe pământul român sub acest nume. Eu sunt Cel ce vin iarăși de la Tatăl pe pământ și am nume nou, după cum Îmi este acum lucrarea, căci stau pe nori de heruvimi și-Mi las glasul să se audă și grăiesc, ca să împlinesc apoi cuvântul Meu. Amin.

E zi de praznic împărătesc această zi. Sunt în slavă deasupra poporului cuvântului Meu din zilele acestea. Se deschide în mijlocul lui cartea Mea ca să Mă așez în ea cuvânt și să grăiesc cu carte scrisă neamului român. Eu și mama Mea Fecioara suntem în sărbătoare între cetele de sfinți, care Ne însoțesc pentru amintirea și slava zilei în care ea s-a născut cu trupul pe pământ, după orânduiala cea din vecii a lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ca să Se sprijine apoi Tatăl și să lucreze prin ea venirea Mea întrupat pe pământ între oameni, după cum era scris în prooroci să vină Domnul pe pământ, să vină și să fie străpuns pentru păcatele oamenilor și să răscumpere ființa omului căzut de la Dumnezeu prin neascultare de legile vieții, și am venit și M-am arătat oamenilor cu lucrarea pe care Tatăl Mi-a dat-o s-o desăvârșesc.

O, slavă zilei de naștere pe pământ a mamei Mele Fecioară!

Sunt în nor cu tine și cu cetele de sfinți aici, în mijlocul poporului cuvântului Meu, mamă. Pe vatra neamului român Mi-a pregătit și Mi-a gătit Tatăl venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ. Ne-a făcut Tatăl români, o, mama Mea, și Ne-a dat să grăim românește. Limba neamului român o avem în grăire, și aceasta arată că Tatăl Savaot a ales de la început această țară și acest neam peste care să Se slăvească cu venirea la oameni a Fiului Său Iisus Hristos, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Cuvântul.

O, neam român, te-a ales Tatăl dintre popoare ca să sălășluiești Dumnezeu în tine cu venirea Sa pe pământ cuvânt acum, la sfârșit de timp. O, neam ales pentru venirea Domnului pe pământ acum, iată, ai alegere aparte, după voia lui Dumnezeu. În tine face Domnul voia Sa, și cu ea răstoarnă voia omului ca să se îplinească voia Domnului. Amin.

O, mama Mea Fecioară, avem de grăit neamului român în ziua ta de praznic, căci avem de lucrat aici în zilele acestea voia Domnului. E mult păcat pe pământ peste tot, mamă. E mult păcatul și aici, pe vatra neamului român. Cel mai de căpătâi păcat între păcate este îngâmfarea omului, mamă. De la acest păcat se desparte de Dumnezeu omul și dă să-și facă el voia sa, mamă. O, câtă orânduială sfântă avem de așezat Noi pe acest pământ ales de Tatăl pentru venirea Mea cea de azi cu sfinții și cu îngerii, precum este scris să vin, mamă. O, nu știu oamenii de pe această vatră, nu știu ei voia Domnului cu această țară, dar Noi o știm, mamă, și este scrisă în Scripturi, iar dacă este scrisă trebuie să se îplinească, fiindcă așa

este scris. Taina și lucrarea țării strălucirii avem Noi de lucrat și de așezat pe această vatră și aici trebuie să-și afle înfrângerea vrăjmașul Meu antichrist și toate slugile lui, căci așa este scris.

Tainic lucrăm, mamă. Cuvântul lui Dumnezeu este arma cu care se lucrează în zilele acestea împotriva fărădelegii de pe pământ și a celor ce lucrează pentru ea. Cuvântul Meu călătorește din loc în loc peste tot, mamă. Auzit sau neauzit dacă este de oameni, el lucrează lucrarea sa, numai să poată el fi așezat pe pământ când gura Mea îl grăiește din văzduh, din nor de heruvimi ca să ia el ființa în cartea sa, mamă.

O, neam român, grăiesc în mijlocul tău cuvântul Meu. Mama Mea Fecioara este acoperământul tău și ocrotire mare ție, după cum voia Tatălui a fost. Grăiesc cu mama Mea pe vatra ta în zi de praznic de naștere a ei pe pământ, dar grăiesc cu tine în această zi. Naștere din nou, naștere de sus îți hărăzește Dumnezeu ție. Tu nu poți, dar poate Domnul să așeze peste tine voia Sa, că îți trebuie acum trezire mare, o, țara Mea de azi. Eu, Domnul, voi lucra peste tine și te voi conduce voia Mea s-o faci, chiar dacă auzi, chiar dacă nu auzi sau nu crezi cuvântul Meu de peste tine. Eu am lucrarea Tatălui s-o desăvârșesc în mijlocul tău și peste tine în zilele acestea, iar tu ești acum la răscruce, ești pândită de duhul și de lucrarea fărădelegii celor fără de milă de Mine și de tine, a celor ce dau să răstoarne voia Mea pentru voia lor și să strige apoi că ei sunt cei mai mari peste toți.

O, tu trebuie să ieși de sub această apăsare, țara Mea română, și-ți trebuie veghe din cer în mijlocul tău, și iată-Mă cuvânt în tine. Pază cerească înăuntrul tău și de jur-împrejur așează cerul acum pentru tine. Mama Mea Fecioara merge de jur-împrejur pe hotarele tale și pecetluiește cu semnul ei peste tot. Ea vede și știe lucrarea Mea cea multă pe vatra ta, căci cei de sus văd totul, văd mereu, și are mama Mea Fecioara lucrarea pazei ei peste această țară, țara venirii Fiului ei cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp.

O, avem acum de răsturnat voia omului cel trufaș și a toate slugile lui, mamă. Lucrare amănunțită trebuie să lucrăm, căci omul cel potrivit cerului pe pământ, dă să lucreze acum chiar și prin biserică păcăleala pe care o are el în sânge pentru propășirea lui pe scaun înalt, și duhul minciunii este lucrarea lui, mamă, dar Noi, împreună cu poporul cuvântului Meu stăm cu veghe și cu rugăciune înaintea Tatălui cerurilor ca să biruiești Domnul și nu omul acest timp greu, că vreme de încercare este acum peste neamul român, mamă.

Dăm de veste și de poruncă îngerilor în cete-cete cu lucrarea lor să vegheze peste tot pentru împlinirea voii Domnului pe vatra neamului român, că vine ziua tragerii la sorți pentru scaunul de sus al cârmuirii pe mai departe a acestui neam. O, nu e de joacă pentru această alegere și trebuie să aleagă Domnul, trebuie căutat în inimi, căci trebuie o inimă cu iubire în ea și cu dreptate și cu milă și cu veghe în ea pentru soarta acestui neam, iar cine caută numai mărirea lui între cei ce s-au ridicat pentru acest sorț, aceia să se depărteze și să fie îndepărtați de îngerii Mei, căci Eu, Domnul, hotărâsc aceasta ce spun.

Hai, mamă, hai cu glasul tău acum peste neamul român, că tu ești de-a dreapta Mea și este scris despre Mine și despre tine: «*Scaunul Tău, Dumnezeule, este în veacul veacului și toiagul dreptății este toiagul împărăției Tale și fiice de împărat Te slujesc, și stă împărăteasa de-a dreapta Ta cu haine prea înfrumusețate, că ai dorit frumusețea ei, și toată slava ei este înăuntrul ei*». Amin.

— **O**, slava mea este înăuntrul meu, și Tu ești tot lăuntru meu, Fiule Doamne. Tu ești toată ființa mea, și m-am făcut Ție așternut și cale de venire a Ta la oameni, și până să Te fi sălășluit Tu între oameni Te-ai sălășluit în mine cu toată ființa Ta dumnezeiască, o, Doamne, și mi-ai fost Fiu și Domn mi-ai fost, și mare este slava Ta în toată vremea, Fiule scump al meu.

E vremea să spun că Tu m-ai așezat de mare ocrotire peste pământul și neamul român, peste țara venirii Tale acum pe pământ, Fiule Doamne. Nori de sfinți și de îngeri se poartă cu mine înăuntru și de jur-împrejurul pământului român, că aici Ți ai așezată lucrarea Ta de biruință asupra diavolului și asupra lui antichrist, Tu și poporul cuvântului Tău, popor din români, Doamne. Stau în mijlocul lui cu duhul rugăciunii pentru țară, căci țara noastră acum este România, și în ea suntem și lucrăm și împlinim biruința cea mare împotriva stăpânitorului acestui veac: duhul lumii.

Cu mare și sfântă rugăciune trebuie, Doamne, să veghem acum între Tatăl și poporul român, că e la mare răscruce acest neam și sunt mulți vrăjmașii și își ascund fața pe dinăuntru, dar hidoșenia duhului lor iese deasupra și le vâdește pe cele dinăuntru ale lor, căci n-au cuvinte mari vrăjmașii, dar au duhul trufiei, din care ei sug și-și hrănesc hidoșenia și se fac respingători prin ea mereu, mereu. O, iată, Doamne, ce fac aceștia: adună oameni de peste tot, îi iau de la spate prin cei slugarnici și se arată cu ei de partea lor, dar nu sunt de partea lor cei trași cu forța să vină să se arate cu ei. O, cel împins pe scaunul de sus este stăpânit de cei slugarnici la vedere, de cei ce vor cu orice preț puterea toată peste neamul român, dar această fărădelege a lor pune degetul pe ei și sunt dați de gol aceștia de înșeși fărădelegile lor, o, Doamne, și sunt ei vrăjmașii neamului român. Stau la veghe și văd peste tot lucrarea lor vrăjmașă, dar odată cu ei lucrează cerul de sfinți și de îngeri, iar eu cu mână de mamă mângâi pământul român și am lucrarea de pază sfântă peste el, Fiule Doamne, și-i spun neamului de pe el, îi spun așa:

O, neam român, veghează și te scoală la veghe sfântă, căci cei din cer sunt la veghe mare peste tine acum, în vreme de cumpănă peste tine. Duhul Sfânt te va umbri și puterea Celui Preaînalt te va călăuzi ca să faci tu voia Lui acum, spre salvarea ta cea de azi și cea de mâine, căci împărăția lui roșu dă să te cuprindă și-și flutură steagurile roșii deasupra capului tău, dar tu nu uita din ce strâmtorare te-a scos Domnul, o, nu uita, ca nu cumva să te lași înșelată, țară a Fiului meu Iisus Hristos, țară a Domnului acum, la sfârșit de timp. Iată, roșul este vrăjmaș, după cum ți-a spus ție Domnul și ți-a spus să nu iubești, să nu porți culoarea cea roșie, că la roșu trage blestemul, trage vrăjmașul tău.

Vai de locașurile de biserici care sunt îmbrăcate în roșu, că iată-le cum sunt, și cine trage la ele! Haina Domnului este albă, este sfântă, este curată, iar hlamida roșie este haina vrăjmașului Domnului, și cu ea a fost Fiul meu Hristos batjocorit de mai-marii vremii. Dar tu îmbracă-te în alb, popor român, și fii veghetor ziua și noaptea pentru cămășuța ta, că iată, ți-a furat omul roșu semnul poporului tău, cămășuța românească, și așa știe să te păcălească hoțul cel roșu, dar el este hoțul, nu este fratele tău, o, nu.

Vin cu cuvântul veghii și-ți spun minciuna sub care se pitește omul roșu peste tot ca să-ți calce sub picioare mărirea ta cea din străbuni, neam român, și sufletul, pe care ți-l strânge în cângi pentru slava lui, o, popor ales de Domnul la sfârșit de timp, dar scoală-te cu sfinții la rugăciune pentru soarta ta,

că ai străbuni sfinți care stau de veghe la hotare și sunt vii la veghe, și nu sunt morți străbunii tăi cei sfinți, ci lângă tine sunt și cu tine sunt, și văd ei toată fărădelegea care te strânge sub ea, și nu te lasă străbunii tăi să mori, dar scoală-te ca să nu mori, o, neam român.

E ziua mea de serbare această zi de praznic sfânt. Heruvimi și serafimi împânzesc peste tot văzduhul tău și te veghează, țară română. Iar Ție, Fiule Iisus Hristos, Fiul meu iubit, Ți doresc biruință pentru acest neam și împărăție a Ta să faci din el, voia Ta să faci cu el, și tot așa și el, o, Doamne. Eu stau de veghe înăuntru și la hotare, iar cuvântul Tău să poată acum peste toată fărădelegea, că e vremea Ta, Fiule Doamne, e vreme să lucreze Domnul, precum este scris. Amin.

— **S**lava Mea și a ta stă pe vatra neamului român și cuvintează cuvânt, mamă. Slavă iubirii tale pentru neamul, român, neamul Meu și al tău în zilele acestea, mamă! Suntem purtați de nor de heruvimi și de serafimi și de poporul cuvântului Meu, mamă, și grăim peste pământ cuvânt. Îngerii și sfinții sunt în lucrare cu Noi pentru soarta neamului român, în mijlocul căruia Ne avem așezată lucrarea slavei Domnului, masa cuvântului lui Dumnezeu pe pământ, mamă.

O, neam român, auzi tu glasul Domnului? O, auzi-l, și te așează sub ocrotirea lui, că dă război cu tine duhul cel vrăjmaș, duhul cel de la început, care s-a răzvrătit. O, pace ție, neam român! Eu, Domnul, voiesc să te despart de vrăjmașii care mișună pe lângă tine, și voiesc să-ți aduc pacea și duhul mângâierii. Eu, Domnul, lucrez să te păzesc de toți vrăjmașii care dau să se încerce cu tine și nu vor să știe că Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Domnul puterilor, Domnul Cel tare în război.

O, pace vouă, popoarelor! Pace, și nu război să voiți! Băgați sabia în teacă și fiți cumiți, căci Eu, Domnul, am început să împărățesc pe pământ și sunt Cel nebiruit ca și acum două mii de ani când M-am ridicat arătându-Mă biruitor înaintea celor ce au gândit că M-au doborât, dar nu, Eu M-am sculat, și a fost judecat atunci stăpânitorul acestui veac, antichrist, și iarăși este judecat și biruit, căci Eu, Domnul, împărățesc, și Mi-am scris și-Mi scriu cuvântul peste pământ, și drept este cuvântul Meu, precum este scris. Amin.

O, pace vouă, popoarelor! Eu sunt Cel ce sunt. Cine scoate sabia va pieri în sabia lui. Cine ridică năframa albă va fi scris ca fiu al păcii. Pace și dragoste este împărăția Mea pe pământ, iar războiul sau dragostea desfrânată nu este cu Domnul și cu ai Săi, ci este lucrarea duhului lumii, lucrarea vrăjmașă, împotriva căreia Eu, Domnul, biruiesc.

Pace ție, neam român în mijlocul popoarelor de pe pământ! O, pace ție, ca să ia de la tine popoarele! Eu sunt cuvânt în mijlocul tău, și din tine peste popoare și peste văzduh, pe unde Mă port cu sfinții Mei în cete-cete și veghez.

Eu, Domnul, sunt purtat în văzduh de nori de heruvimi, iar pe pământ sunt purtat de poporul cuvântului Meu, pe care l-am ridicat să stea înaintea Mea și i-am dat cuvânt de rugăciune să ridice către Mine pentru țara română acum, iar din mijlocul lui merge cuvântul Meu peste pământ și peste popoare, merge pe vânt și străbate văzduhul din margini în margini și strigă așa:

Cei ce vă răzvrățiți între popoare, pace vouă vă spune vouă Domnul Iisus Hristos! Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vă spun aceasta.

Sunt Dumnezeu Fiul și am nume minunat acum, la sfârșit de timp. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu

și-Mi scriu carte pe pământul român sub acest nume. Cu numele Meu cel nou vin iarăși de la Tatăl pe pământ și Mă fac cuvânt, și apoi îl împlinesc pe el. Amin, amin, amin.

Am vrut, poporul Meu, să vin la tine cuvânt acum o săptămână și n-am găsit deschis ca să intru. Cuvântul Meu de atunci îl păstrez în Mine și dau să găsec prilej să-l cobor la tine și să fie scris în cartea Mea. O, veghează, măi poporul Meu, veghează-Mi venirea când dau să vin să intru în carte, că Mă apasă cuvântul cel negrăit la timpul său. O, ai grijă de intrarea Mea la tine când vin, ai grijă, o, poporul Meu! Amin.

8/21 septembrie 2014

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Învățătură pentru purtarea crucii. Cea mai nemiloasă boală este boala necredinței. Să stea creștinul sub cruce și să nu taie din ea. Cel ce taie din cruce este cel ce se scutură de vină. Viața dulce și viața amară. Durerile, nu mângâierile îl zidesc pe om. Boala necredinței numai oamenii o au.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Păstor. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, Păstorul Cel de sus.

E zi de praznic sfânt, e ziua crucii, sărbătorită bisericește, și a rămas ea praznic bisericesc când crucea pe care M-a răstignit poporul iudeu a fost scoasă din pământ și pusă pe masă spre mărturie Mie între oameni, ca să creadă cei mari și cei mici că a venit Domnul din cer pe pământ și că a biruit moartea prin cruce dacă oamenii L-au dat la moarte, și totul prin cruce se biruiește, tot ce este de biruit. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, așezăm în carte învățătură pentru purtarea crucii. Hai, fiilor, să așezăm pe pământ cuvântul Meu de câte ori el vine și bate ca să grăiască Domnul, căci toate se lucrează prin cuvânt rostit, și așa a lucrat de la început Dumnezeu. O, nu în zadar v-am pregătit Eu să-Mi fiți voi popor acum, la sfârșit de timp, ci ca să am loc pregătit și credință să am în voi apoi, ca să vin să-Mi las pe pământ cuvântul Meu cel de azi, măi fiilor. Când Eu vin și las învățătură pe masă la voi, nu numai pentru voi fac această iubire, ci pentru tot pământul, pentru tot omul căruia îi este dat de la Dumnezeu să Mă găsească aici și să Mă ia în el și să-Mi dea ascultare apoi pentru viața sa, ca să-l pot face pe om, să-l fac Dumnezeu prin har, prin cuvântul Meu să-l fac, o, fiilor.

O, e multă neputința de pe pământ a oamenilor. Sunt bolnavi în fel și chip oamenii, dar cea mai nemiloasă boală este cea pe care omul o lasă să stea peste el din pricina nepăsării de suflet, boala necredinței, o boală a oamenilor, căci omul care nu are credință sau care își pierde credința este mai de plâns decât animalul care are de stăpân pe om.

Plângea cuvântul Meu, plângea Duhul Meu prin prooroci și spunea despre poporul Meu Israel: «*Boul își cunoaște stăpânul, și asinul ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă mai cunoaște, poporul Meu nu Mă înțelege, căci a părăsit pe Domnul, L-a tăgăduit și I-a întors spatele, căci capul lor este bolnav, și inima lor bolește, și din creștet până-n tălpi nu-i nimic sănătos*». Am pus poporului Meu numele de Israel. Popor care vede pe Dumnezeu, așa l-am numit pe el, iar el s-a lăsat spre necredință și s-a îmbolnăvit de ea și i-am spus că animalele nu sunt bolnave ca el, și iată, necredința este o boală a oamenilor.

Omul care nu mănâncă de la Dumnezeu nu are pe Domnul în el. I-am spus omului că el nu se hrănește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, iar

el a ales să nu mănânce de la Dumnezeu, să nu se facă Dumnezeu prin har și să stea la masă cu Domnul, ci a ales să rămână bolnav.

O, măi poporul Meu, o, fiilor, v-am povățuit mereu pe voi să stați sub cruce și v-am îndemnat să nu tăiați din cruce, fiilor. Cum poate omul să-și taie din cruce? El își taie mereu din cruce, dar nu știe cum vine aceasta. O, fiilor, numai cel vinovat este sub cruce. Cel ce taie din cruce este cel ce nu-și cunoaște și nu-și recunoaște vina, ci se scutură de ea mereu și spune că nu are vină, și s-a făcut aceasta deprindere la om. Atunci el taie din cruce în numele dreptății, zice el, și zice așa de dorul de a fi știut drept, de rușinea de a fi nedrept, și unul ca acela se rușinează cu purtarea crucii și nu seamănă cu Domnul, cu Cel ce n-a spus nimănui niciodată că nu este vinovat, că n-a făcut așa cum a fost învinuit de cei ce apoi L-au pus sub cruce, și apoi pe ea răstignit.

O, M-am lăsat sub cruce, și pe cruce apoi ca să-i arăt omului să semene cu Mine cu viața lui, mai ales că omul este și vinovat. O, niciodată omule, n-ar fi să te ascunzi de vina ta sau de cea pusă peste tine și să te scuturi de ea când cineva vede la tine vină sau îți spune despre ea. Tu ești om, și tot te scuturi de vină, iar Eu am fost Dumnezeu și am intrat sub vină și nu M-am scuturat de ea în fața nimănui, ci am purtat tot ce a venit spre Mine să port și să pot, și am putut să-Mi însușesc vina care Mi-a fost pusă, iar prin răbdare am biruit moartea cea pentru vină și eram Cel nevinovat, căci eram din cer, nu din lumea aceasta eram, și n-aveam nimic în ea și nici ea în Mine.

Iată, omul n-are smerenie, căci are trufie și se trufește cu el însuși înaintea altui om, și de aceea se scutură de vină, și s-a deprins să facă mereu, mereu așa. O, dacă omul ar vrea să fie ca Mine s-ar bucura în umilință și ar căuta să fie purtător de vină și să fie umilit prin ea. O, numai pentru Domnul este umilința și aplecarea, căci ca să nu fie omul bolnav de necredință ar trebui să-i placă și lui să poarte vină și să creadă în Dumnezeu pentru că este vinovat înaintea Sa și să aibă nevoie de doctor pentru necredința lui, pentru neumilința cu care-și scutură mereu vina ca unul căruia îi este rușine să fie vinovat. Dar omul este vinovat în toată clipa în fel și chip, și dacă nu mănâncă de la Dumnezeu nu se face bine, nu este curățat de vina sa, și trebuie omul să știe de la Dumnezeu toate acestea și să nu se deprindă să-și taie din cruce, căci crucea este o taină mare, și trebuie omul să sărute pământul și cerul, căci cerul se atinge de pământ, iar pământul se atinge de cer prin trupul omului care are suflet viu și mișcare între pământ și cer.

O, poporul Meu, o, fii ai cuvântului Meu de peste voi, căutați mereu cu dulce să viețuiți. Duceți viață dulce, fiilor. Viața dulce este cea plină de umilință în inimă și în faptă, în grăire și în purtare, în petrecere cu Domnul pe pământ, iar viața amară este cu tulburări, cu încordări, cu apăsări, cu lipsa lui Dumnezeu dintre oameni, și acestea toate vin de la lipsa umilinței și a căldurii inimii și a purtării crucii, purtare care nu l-ar lăsa pe om să se ascundă și să se scuture de vină cu graiul gurii lui.

O, nu tăiați din cruce, fiilor! Nu căutați în dureri mângâieri, ci doar răbdare și iubire de Dumnezeu, că iată ce pățesc cei ce umblă după mângâieri căutând așa în încercări ale vieții! Mângâierile îi aduc omului dor de bucurii neziditoare, milă dăunătoare deoparte și de alta și depărtare de Dumnezeu apoi și dor de păcat apoi. În dureri și în încercări mici sau mari, luați numai de la Mine întărire și răbdare și cuminenție și înțe-

lepciune prin dureri, căci durerile îl zidesc, nu mângâierile îl zidesc pe om, și vă învăț pe voi toate acestea ca să audă toți oamenii de pe pământ învățătura Mea de peste voi și să ia din ea, măi fiilor, și să știe că durerile, nu mângâierile îi aduc omului bucurii, ba mai mult de atât, mângâierile îl strică pe om, iar durerile îl cumințesc. Mângâierile îl fac pe om să uite de Domnul și să alunece spre slăbiciuni și să se lase înșelat de ele chiar în vremea clipelor grele, și-și pierde atunci mintea cel ce caută pentru dureri mângâieri. Dar Eu, Domnul, îl las atunci pe om pe mâna mângâierilor căutate de el și Mă depărtez cu ajutorul Meu, așa cum și omul se depărtează de Domnul și se alătură cu omul în vreme de ispită.

O, oameni de pe pământ, bolnavi sau nu de boala necredinței, pe care numai oamenii o au, iată ce vă spun Eu, Domnul, în zi de praznic pentru crucea Mea vă spun că Dumnezeu rabdă și că omul nu rabdă, și ar trebui omul să rabde, nu Dumnezeu, căci Dumnezeu îl rabdă pe cel ce nu rabdă, îl rabdă îndelung. O, de ce nu rabdă omul? Și dacă nu rabdă, ce face? Iată, omul nu-și poartă vina și răbdarea cea pentru ea. El se scutură de vină înaintea celorlalți pentru că nu vrea să-și rabde vina, și nu este cinstit să facă așa, să facă nedreptate lui Dumnezeu, să-L pună pe Domnul să rabde pe urma vinei lui. Cum adică rabdă Domnul în locul omului? O, rabdă Domnul sâcul cel de la diavol, rabdă Domnul mereu bucuria diavolului împotriva Lui și a omului, căci diavolul îl biruiește mereu pe om și se duce apoi la Domnul ca să-I arate ce face omul și să-și ia partea ce i se cuvine din lupta cea împotriva omului, căci omul se lasă biruit și îi este rușine apoi să recunoască ce a făcut, ba chiar se dezvinovățește mereu și s-a deprins așa, s-a deprins să se scuture de vină, să-și ierte mereu vina și să n-o ia asupra sa înaintea semenilor lui, dar Eu nu M-am purtat așa, Eu nu M-am scuturat, Eu n-am zis: n-am făcut.

O, oameni de pe pământ, învățați de la Mine că Eu am stat sub vină și n-am zis: nu sunt vinovat. Ba M-am lăsat sub vină în locul celor vinovați. O, învățați purtarea crucii, și vă veți vindeca de necredință, căci necredința este o părere și piere ca și omul necredincios, dar credința este putere și este cruce purtată, și aceasta aduce omului salvare și biruință pentru viață și pentru vecii apoi. Amin.

O, poporul Meu, popor cu cruce ca și Domnul tău, apleacă-te ca un vinovat, fiule, apleacă-te mereu, că și Eu M-am aplecat. O, apleacă-te și stai aplecat și stai îngenunchiat față de vină, că nu e om mai înălțat ca și cel îngenunchiat, ca și cel ce poartă cruce. Omul este vinovat, iar crucea și greul ei este purtarea și curățirea păcatelor lui și umilința de bunăvoie, umilința, care îl eliberează pe om de vina lui.

O, fiilor, fiți umiliți unul înaintea celui alt! Fiți așa mereu și duceți viață dulce prin umilință, căci cine n-are umilință este despărțit de Domnul, dar voi sunteți poporul Meu, măi fiilor, și vin la voi și vă hrănesc din cer și vă dau din gura Mea cuvânt ca să fiți vii, ca să fiți, măi fiilor.

Purtarea crucii sfinte este învățătura Mea de azi. Să ia din ea toți cei ce voiesc să vină după Mine și să fie ca Mine și ca voi, o, fiilor. Amin.

Ne vom întoarce acum în carte ca să așezăm în ea cuvântul Meu care a stat și stă în Mine încă de acum două săptămâni pregătit ca să fie pus în carte și ca să începem cu el anul creștinesc așa cum omul nu mai știe, nu mai știe ca sfinții omul.

O, pace vouă, fiilor! Fiți treji, stați înaintea Mea, fiți atenți, fiți primitori pentru venirea Mea, fiilor! Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2014

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Sfat pentru creștinii care merg prin lume. Sfiala sfinților înaintea Domnului. Viața omului este scumpă cât vecia.

Întru în carte cuvânt. Glas de Păstor din cer iese din gura Mea. Sunt Fiul Tatălui Savaot și sunt Păstor. Cum nu stă râul din cursul lui și curge pe albia lui, așa nu stă cuvântul Meu din lucrarea lui, căci după ce îl cuvintez el lucrează, și de aceea trebuie pus pe pământ în cartea sa cuvântul Meu. Omul nu voiește să-l împlinească și să-l desăvârșească peste el, dar cuvântul Meu lucrează pe pământ cum nu se suie la mintea omului. El repară sau strică acolo unde omul nu-l împlinește peste el, dar cuvântul Meu cel grăit repară pe cele stricate de om și strică pe cele zidite împotriva Mea de către om, și nu se poate omul împotrivi cuvântului Meu cel rostit, ca să nu fie împlinit. Omul este împietrit și nu mai vede și nu-i mai este dat să vadă celui împietrit, sau să înțeleagă el pe cele de Dumnezeu lucrate, dar Eu, Domnul, repar pe toate câte omul le strică prin împotrivirea lui asupra lui Dumnezeu, Care pe toate le face și le așează după voia Sa.

Așez acum în carte cuvântul Meu cel rostit la vremea sa, căci am venit, fiilor, acum două săptămâni cu cuvântul și cu sfinții Mei și n-am găsit deschis ca să intru în carte, și am sărbătorit în cer între sfinți în ziua aceea pe Simeon Stălpnicul, pe cel care și-a zidit scară spre cer și a stat sus pe ea până la trecerea lui între sfinți, iar în ziua aceea era început de an, așa cum cei ce-și zic creștini nu mai știu și nu mai au acest obicei.

Am pregătit atunci cuvânt ca să-l așez în carte și să grăim peste pământ, Eu și sfinții Mei, dar fiindcă n-am găsit deschis v-am rugat să-Mi dați ajutor să-Mi așez în cartea sa cuvântul care stă de atunci să fie așezat pe pământ și să lucreze el peste mulți apoi, să lucreze ca apa care nu stă din izvorărea ei și care curge și spală fără oprire albia pe care curge împrăștiată-o mereu. Iată cuvântul Meu rostit atunci și așezat acum pe pământ:

Eu sunt Cel veșnic, și sunt Calea, Adevărul și Viața. Eu sunt viața omului. Mă doare că nu vrea omul să știe că Eu sunt viața lui. Îi doare pe sfinți că toți oamenii uită să-i vadă și să se uite în viața lor cea din mijlocul oamenilor. E durere mare în cer din pricina oamenilor care uită de cei din cer, de cei veniți de pe pământ la cer. E durere în cer că nu știu oamenii începutul a toate și sfârșitul oricărui început, ca apoi să înceapă iarăși și să nu stea lucrarea lui, care iarăși începe.

S-au încumetat oamenii să umble la cele scrise să fie, să le schimbe pe cele ce nu se pot schimba. Sărbătoare de început de an creștinesc se aduce Domnului la începutul acestei luni, dar a venit omul îngâmfat și a socotit el și a schimbat el, ca să nu mai știe omul sărbătoarea începutului de an, și a pus-o el în alt timp și și-a făcut omul petrecere de sfârșit și de început de an după socotința lui, și n-ar fi fost atât de stricacios aceasta dacă n-ar fi umblat el la cele neschimbate de la locul lor în timp. Și iată ce a făcut omul! A strămutat omul îngâmfat sărbătorile sfinților, a dat de la locul lor în timp datinile și zilele și toate tainele și puterile lor și le-a luat cu totul și le-a pus în alt loc în timp pe mai departe, și n-a făcut bine omul dacă a umblat să strice.

O, a venit pe pământ Dumnezeu-Cuvântul și a reparat El cu cuvântul Său cel rostit peste lucrarea cea stricătoare a omului potrivit lui Dumnezeu prin lucrarea lui. Te-am pregătit pe tine, poporul Meu, și te-am înștiințat că trebuie să așezăm la loc pe cele strămutate de om de la locul lor în timp. Tu M-ai primit și M-ai ascultat și am reparat Noi și cu voi și

am așezat la locul lor zilele sfinților în timp, iar Eu vin acum cu sfinții și așezăm pe pământ zile de sărbători neschimbate, și iată câtă putere are cuvântul Meu, care-și face loc să grăiască peste pământ și să repare pe cele stricate de om, și de atunci tu M-ai ascultat, și Eu te-am ascultat, și unii pe alții ne primim când este ascultare de Dumnezeu.

O, au sfinții durere în cer, căci unde nu este ascultare de Dumnezeu pe pământ se strică multe și se repară greu apoi. În zi de început de an bisericesc și creștinesc, vin sfinții să grăiască peste oameni despre lucrarea mântuirii. Sfinții Mei au ca sărbătorit în ziua aceasta în mijlocul lor pe Simeon Stâlplnicul, după numele lui bisericesc și după lucrarea vieții lui pe pământ, căci el s-a mutat din casa părintească în vremea tinereții și și-a făcut loc de stat pe o zidire subțire în lățime și mare în înălțime, patruzeci de coți, adăugând el mereu la ea, mai întâi șase coți, apoi iarăși șase, apoi zece și paisprezece și tot restul ei până la patruzeci de coți sus de lume, sus de pământul oamenilor, și de acolo ridică el rugăciuni mai sus, și pe mulți îi vindeca numai cu cuvântul, dar numai după ce aducea rugăciunea lui la Dumnezeu. Mai bine de patru sute de ani trecuseră de la venirea Mea cu trupul pe pământ prin nașterea Mea din mamă Fecioară, când a venit pe pământ cu viața sa acest ucenic al Meu, Simeon Stâlplnicul, cel care a trecut sute de ani cu viața sa pe lume și a căutat în toată vremea calea mântuirii, pe care cu rugăciune a cerut-o încă din tinerețea sa, și s-a văzut el apoi săpând pentru temelia unei zidiri, și apoi a ostenit și s-a odihnit, când glas ceresc i-a grăit de deasupra: Sapă, sapă mai adânc! Iar și iar a săpat el apoi, până ce iar a auzit glas cu poruncă de sus: Destul! Zidește acum, că fără de stăruință nimeni nu zidește nimic.

Când omul se duce la o serbare mare și mult dorită și mult așteptată de el, se duce cu sufletul la gură, cu inima plină de dor și de fior, dar când știe că într-o zi va sta față în față cu Domnul zilelor, nu-i mai este omului dor și fior. Iată cât s-a gândit acest sfânt la ziua când va sta în fața Domnului cu viața sa și cu lucrarea ei! El s-a ridicat sus, deasupra lumii și deasupra păcatului care-l îmbie pe om pe pământ, căci el s-a uitat cum a fost omul cel de la început, cum s-a lăsat îmbiat acela spre păcat și cum a venit apoi despărțirea lui de Dumnezeu, Care pe toate le ține în palma Sa. Sfinții Mei au fost cei care au luat povață de la toate cele deslușite de Scripturi și au căutat apoi să lupte pentru viața lor cu Mine între oameni, căci viața pe pământ este grea și este amenințată de păcat, fiindcă la începutul lumii s-a lăsat peste oameni patima desfrânării, dragostea cea diavolească între om și om, și toată această stricăciune a venit pe pământ din pricina neascultării de Dumnezeu a omului cel de la început, iar sfinții Mei au plâns pe pământ pentru această stricăciune de peste om, și mult s-au nevoit împotriva ei, ba unii nu se spălau toată viața, și făceau aceasta ca să se apere de această patimă, care pătează dinspre om pe Domnul Cel curat, pe Domnul Cel sfânt, pe Cel ce suferă de șapte mii de ani de la om această neagră pată dintre om și Dumnezeu.

Am spus acum două mii de ani, și tot așa spun și azi: *«Eu milă voiesc, nu jertfă voiesc de la om.»* O, aștept milă de la om. Să-i fie omului milă de Mine, de durerea Mea cea de la păcatul lui, că l-am pierdut pe om din pricina poftei lui de păcat. O, ți-e poftă de păcat, omule, ți-e poftă mereu, dar milă de Mine nu-ți este, nu-ți amintești de ea ca s-o lucrezi între tine și Mine, că Eu plâng de șapte mii de ani pentru păcatul tău, cu care-L înșeli pe Dumnezeu și pe om. O, ia de la Mine povață și luptă-te ca să scapi de păcat, căci păcatul te biruiește

mereu, și tu nu lupti ca sfinții care au căutat în toată vremea lor de pe pământ calea mântuirii, calea Domnului, pe care este sfințenie și nu păcat.

O, dacă vrei, omule, să lupti și să te păzești de păcatul pânditor de peste tot ca să te capete de partea stăpânului lui, de partea diavolului, ai grijă cum umbli pe lume și prin lume, ai grijă, omule care cauți salvare, care alegi să lupti. O, dacă umbli, și mai ales dacă umbli printre oameni, pe lângă oameni, ține pe cineva în toată vremea pe lângă tine, ca să ai noroc împotriva păcatului desfrânării, pentru care omul se ascunde ca să-l facă. O, ascultă-Mă cum Eu te învăț, că dacă umbli singur îți dă diavolul de lucru, îți iese în cale și-ți dă de lucru minții și inimii apoi, așa cum a dat celor de la început, pe care doar i-a încercat din voia Domnului ca să le vadă Domnul alegerea pe care o fac ei, dar ei au ales neascultarea de El și s-au tras cu ea la întuneric și s-au pitit apoi de Dumnezeu, căci și-au simțit în ei rodul neascultării, păcatul, și au așezat ei atunci pe pământ patima desfrânării, cu care au luptat apoi veac după veac sfinții Mei, cei care au pedepsit în în-suși trupul lor această patimă omenească și diavolească.

O, aveau sfială de Dumnezeu sfinții Mei. Se făceau mici de tot când își făceau nevoile pe pământ după ce mâncau. Se sfiu de Dumnezeu și de îngeri și de oameni și se lăsu în jos cât puteau și se acopereau și nu-și atingeau trupul. O, nu făceau ei cum fac toți oamenii cei fără de măsură de sfială în fața lor înșiși și în fața Domnului, ci se păzeau sfinții Mei cu paza cea împotriva patimii care zburdă în oameni și își spuneau unii altora această învățătură sfântă, și nimeni nu știa această taină, pe care ei și-o împărțeau ca să fie prin ea păziți de păcat. Sfinții se lăsu în jos, iar oamenii stau în sus, și s-au deprins urât să facă această nevoie a lor pe pământ, pe pământul care poartă pe el toate păcatele și toate purtările cele fără de sfială ale omului față de pământ și de cer. Au fost între sfinți nevoitori mari dintre cei care nu se spălau toată viața, numai să nu-și atingă trupul, numai să nu se vadă sau să nu se știe goi înaintea Domnului, și luptau, sărăcuții de ei, luptau cu diavolul, luptau cu trupul și cu diavolul, căci diavolul lupta împotriva lor pentru că erau ei sfinții Mei, iubiții Mei, și pentru că Eu eram Iubitul lor, Stăpânul lor, înfricoșător la vedere pentru slava Mea cea mare, pe care atâția sfinți au avut dat s-o vadă. O, ce cuminți erau ei! Ce cumințenie aveau înaintea lui Dumnezeu, a Celui nevăzut! O, unde pentru Mine, unde mai văd Eu această grijă mare la om împotriva diavolului, care îl luptă pe cel ce se alege pentru Mine pe pământ?

O, cât Mă doare când văd că în locașuri de biserici slujesc fariseii cu slujbă la altar! Sunt așezăminte multe pe pământ, și peste tot oamenii și-au zidit biserici de adunat laolaltă pentru Dumnezeu. Văd cu durere cum bătrâni și copii și văduve, doar ei se apropie de sfânta împărtașanie, dar cei tineri nu, căci așa știu ei datina, și se tem cei atrași spre păcatul trupului, se tem să se apropie cu tinerețea lor. Dar Eu, Domnul, întreb: te întreb pe tine, preotule care stai la altar cu potirul în mână, ești tu ceea ce nu sunt cei ce nu vin la biserică pentru că nu sunt așezați cu viața lor pentru cele sfinte ale Domnului? Și dacă nu ești și tu așezat, tu cum te duci acolo? Iată, ție îți cer mai-marii tăi să-ți iei femeie mai înainte să primești slujba de preot din mâna mai-marilor tăi, care sunt la fel ca tine, iar tu vezi cum nu vin la altar cei ce nu sunt bătrâni sau copii sau văduve, dar tu ești acolo. O, ce ai de spus când Eu te întreb asta? Ce au de spus cei care nu se duc la altar din pricina nepregătirii lor? Iată, mai sfinți sunt cei ce se numesc păcătoși și nevrednici, mai sfinți decât cei ce doar se arată

vrednici de cele sfinte ale Domnului. Și atunci cum să facem socoteala? Cine face această socoteală pe pământ între om și om ca să fie dreptate?

O, iată, îi trebuie omului har de la Domnul ca să se facă sfânt și ca să se păstreze așa și ca să lupte așa cum au luptat sfinții, și plângând au luptat, și aveau har cei ce iubeau așa. Sfinții Mei au în sărbătoare în cer pe Simeon Stâlplnicul, pe cel știut de istorie cel dintâi stâlplnic care s-a despărțit de lume suindu-se sus, deasupra ei, și viețuind așa cu viața sa. Cu ardore doresc sfinții să grăiască peste pământ acum prin glasul celui sărbătorit în ziua aceasta între sfinți. Bindecuvântată să fie grăirea sfinților Mei prin purtătorul de cuvânt pentru cei sfinți, pentru cei din cer. Amin.

— **S**tăm înaintea Ta, Doamne, stăm ca și pe pământ înaintea Ta, cu sfială stăm și în cer înaintea Ta, căci cu sfială ne-am purtat față de Tine pe pământ, Doamne al slavei. Înfricoșătoare Îți este slava, că este mare, Doamne, iar cei ce au văzut din ea s-au înfricoșat și au trăit așa pe pământ înaintea Ta și s-au luptat să nu-Ți umbrească slava între ei și Tine, s-au luptat din răputeri, dar de Tine nu s-au despărțit nici măcar din pricina păcatelor lor, o, Doamne.

Am fost călăuzit de Duhul Tău pe pământ ca să las o pildă între oameni. Am căutat de tânăr calea mântuirii, că n-am iubit lumea, o, n-am iubit-o, Doamne, fiindcă așa ai voit Tu cu mine pe pământ. Nu știam unde să caut în sus sau în jos, nu știam cum să-Ți plac Ție mai mult. Am început să sap și să mă umilesc săpând în jos ca un om, iar Tu m-ai umbrit cu harul Tău în vremea trudei mele și m-ai povățuit să sap în sus, să zidesc ceea ce am săpat în jos, și cu aceeași trudă să lucrez. M-am suit sus apoi, după ce am zidit în sus cât am săpat în jos, și am rămas acolo cu viața mea, iar Tu m-ai umbrit și m-ai arătat oamenilor, și se cutremurau cei din vremea mea când vedeau cât călcam peste mine și cât Te înălțam pe Tine în mine, bunul meu Povățuitor, milosule Stăpân al umilinței mele. O, mult, mult de tot trebuie să muncească omul pentru calea lui cea mântuitoare, de lume și de trup izbăvitoare, o, Doamne. O, puțin, puțin de tot muncește omul pentru Tine ca să-i dai Tu apoi și mântuire.

M-ai făcut apostol peste oameni prin viața mea cea pentru Tine zidită cu trudă de nevoia mea înaintea Ta, Doamne. O, cum să povățuiesc mai sfânt pe om ca să ia cu bărbăție și cu frică de Dumnezeu lucrarea lui cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu? Tu pentru Tine ai zidit omul, nu pentru el l-ai zidit, Doamne. A lepădat omul încă de la început ursita lui cea de la Tine și s-a făcut slujbaş păcatului din el, stărnit în el prin neascultarea lui de Tine, Făcătorule a toate, văzute și nevăzute câte sunt.

Începutul sfinților stâlplnici am fost pe pământ înaintea oamenilor, și am venit la Tine și la sfinți odată cu începutul anului creștinesc și duhovnicesc, în ziua întâi a lunii întâi din an. Am venit rod copt și m-ai așezat pe masa Ta, la masa Ta cu sfinții și văd din cer pe pământ acum împreună cu sfinții Tăi, cu toți cei care văd cu Tine din cer pe pământ peste tot.

O, mare este lucrarea Ta de azi, mare, Doamne, și se cutremură sfinții de măreția ei din cer și de pe pământ. Ești atât de blând pentru apropierea Ta cu omul când vii și cuvintele cu glasul Tău de azi. Bland, Doamne, bland față de măreția Ta, văzută de sfinții Tăi. O, ce mare este slava Ta în cer și pe pământ, slavă pe care omul n-ar putea s-o privească și să nu se prăbușească sub ea! Tu însă ești atât de blând, atât de bun și blând, atât de mic Te lași, pe cât ești de mare, o, Doam-

ne, și iată, vii pe pământ cuvânt și grăiești cu omul așa cum grăiai și în rai, și dai de știre cuvântul Tău, care trebuie ascultat de om, Doamne.

Voi, cei care doriți după Domnul pe pământ, luați aminte la glasul Domnului și nicidecum la glasul vostru. O, nu faceți ca omul cel din rai, care în loc să-L asculte pe Domnul a ascultat de om, și unul pe altul s-au tras cei doi dinaintea Domnului și au căzut pe pământ apoi, și e de lucrat mult cu viața ca să I-o dați înapoi Domnului, de la Care o aveți în dar, și pentru care Îi sunteți Lui datori cu viața. O, ascultați glasul Domnului! Vine Domnul pe pământ cuvânt. Pentru voi vine. Vine Domnul să vă scape de întuneric și de păcatul cel întunecat. Lăsați-vă temple sfinte să fiți cu trupul vostru, că are Domnul nevoie de odihnă în voi. Luptați lupta cea pentru viața de sus în voi și nu dați de la voi lupta, că e scumpă viața și prețul ei, e cât vecia de scumpă viața pusă de Domnul în om. Ridicați-vă deasupra lumii și a duhului lumii. Se poate aceasta prin voință, căci lumea este numai păcat. Mângâiați-vă trupul cu uneltele asprimii cea împotriva vrăjmașului omului, și mângâiați-vă duhul cu blânda adiere a Domnului și cu darurile Lui cele scumpe. Și, în sfârșit, mângâiați-vă sufletul, mângâiați pe Domnul în voi, pe Cel de la Care aveți viața în trup. Trupul omului a căzut din rai pe pământ acum șapte mii de ani, iar pe pământ e război, e front de luptă asupra vieții cea de sus a omului, dar voi, oameni, nașteți-vă de sus și veți fi de sus și veți birui în război împotriva armelor vrăjmașe, căci Domnul a biruit pentru voi.

O, pace Ție, Doamne! Pace de la noi, Doamne! Sfinții Tăi se poartă cu Tine între cer și pământ. Suntem cu Tine în văzduh, pe nori de îngeri, și e mare slava Ta. Fericirea mea e mare acum. Slavă Ție pentru ea, iar eu o împart cu frații mei, cu sfinții Tăi în cer acum, și-Ți cântăm toți slavă! Amin.

— **O**, ce frumos! O, dacă s-ar deprinde și omul de pe pământ cu acest frumos, cu Domnul și cu sfinții în petrecere cerească pe pământ! E mult de luptat și e frumos în luptă, o, sfinți iubiți ai Mei, dar oamenii nu știu acest frumos. O, nu știu oamenii despre început și despre sfârșit și iarăși despre început.

Sunt plin de așteptare după om. E lungă vremea așteptării Mele. Voiesc să fie frumos pe pământ ca și în cer, și trebuie să se ivească acest început, că-Mi este dor. Amin.

Pace ție, poporul Meu! În a doua zi a praznicului crucii Mele, în zi de duminică am așezat în carte cuvântul care a stat în Mine pregătit pentru acest început, pentru înnoirea anului. Ai grijă, fiule, să împarți peste pământ acest cuvânt de sărbătoare și de învățătură pentru mântuire.

O, fiule poporul Meu, ține-Mă, fiule, în pieptul tău, unde Eu voiesc să locuiesc, că nu știu oamenii durerea Mea și pribegia Mea cea de șapte mii de ani pe urma omului care M-a smuls din el, și a rămas golul acesta în om și în Mine, gol pe care omul n-are cum să-l umple decât cu Dumnezeu, cu Cel ce l-a zidit pe om ca să aibă Domnul casă pe pământ. Iată, sunt fără casă. Îmi sunt dușmanii în casă, iar Eu afară pribeg. Voiesc să-Mi iau înapoi casa și să fac curat în ea și să așez în ea slava Mea. Voiesc să repar pe cele stricate de om. Cuvântul Meu repară sau strică acolo unde lucrează omul, și nu se poate omul împotrivi cuvântului Meu cel rostit. Amin.

Cuvântul Meu Mă aduce pe pământ ca să lucrez prin cuvânt, ca la început. Slava Mea se odihnește acum, după ce am lăsat sarcina jos, că am pus în carte cuvântul Meu care a așteptat intrarea sa, și va fi el împărțit peste pământ. Amin, amin, amin.

15/28 septembrie 2014

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Omul cel frumos este cel sfânt. Iubirea se dovedește prin ascultare. Bârfa este hulă. Ajutorul Domnului pentru zidirea anexei casei întâlnirii.

Mă scriu în cartea Mea de azi, Mă scriu cu sărbătoare bisericească pentru mama Mea Fecioară, pentru cea iubită pe pământ și în cer, în cer și pe pământ fiindcă este mama Mea, mama Fiului lui Dumnezeu-Tatăl, mamă Fecioară, a cărei iubire este mare în cer și pe pământ pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ, o, și ce frumos este cel ce iubește, ce frumos! Unul ca acela îi cuprinde înăuntrul său pe cei din cer și pe cei de pe pământ și e mare inima celui ce iubește, e cât cerul și pământul, cât poporul lui Dumnezeu laolaltă cei din cer și cei de pe pământ, căci biserica lui Hristos este întreagă prin cele două părți ale ei: cei din cer și cei de pe pământ laolaltă lucrători cu Domnul, unii pentru alții lucrători spre slava Domnului, și iată ce lucrare mare este iubirea și frumusețea ei și cei frumoși ai ei!

Mă așez în carte cuvânt și grăiesc în ziua aceasta cu mama Mea Fecioară și grăiește ea cu Mine și grăim Noi peste pământ, căci cei credincioși ai acestui cuvânt de venire a Mea cuvântând peste pământ, aceia Ne sunt cale, Ne sunt popas în călătorie și Ne sunt lucrători.

O, e zi de sărbătoare pe pământ și în cer pentru tine, mama Mea. Eu, Fiul tău, Cel Unul născut din Tatăl, și apoi născut prunc din pântecele tău fecioresc acum două mii de ani când am primit numele Iisus Hristos, Eu te slăvesc, mamă, că slavă mare este iubirea ta în cer și pe pământ, așa cum și acum două mii de ani a fost ea când L-a purtat și L-a arătat oamenilor pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce S-a făcut Om între oameni ca să desăvârșească El pe pământ lucrarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, lucrarea lui Dumnezeu cu oamenii, mamă.

O, te slăvesc creștinii, mama Mea, și se roagă ție pentru ajutor ceresc peste ei. Tu ești plină de iubire și de îndurare pentru cei îndurerați, care te strigă. Tu ești plină de lucrarea cea sfântă între oameni, mamă. O, ce frumoși sunt cei ce cred în Dumnezeu, în cei din cer, căutând să se asemene lor cu iubire, mamă! Iubirea îl face frumos pe om, iar cel frumos este cel sfânt, cel cu inima plină de iubire, plină de Dumnezeu, mamă. Cei ce iubesc lumea cea deșartă se găsesc cu lumea și cu cele pentru ea, iar cei ce iubesc pe Dumnezeu se găsesc cu Dumnezeu și cu cele pentru Dumnezeu, mamă, și fiecare din aceștia își vede de calea cea dragă lui, și care nu se întâlnește una cu cealaltă. O, cine pe pământ mai știe ce este iubirea, mamă? Mai sunt oameni frumoși pe pământ? Mai sunt, mamă?

O, mila Ta dumnezeiască face minuni, Fiule Iisus Hristos. O, câtă milă are în ea iubirea Ta! Cine nu are iubire plină de milă nu are încă iubire. Cine nu are milă de Dumnezeu și de fapte nu poate să iubească deplin. Cine nu iubește pe Dumnezeu nu poate împărți iubire, nu poate împărți pe Dumnezeu. Iată de ce nu împarte omul pe Dumnezeu în jurul său, Fiule scump al meu Iisus Hristos! O, ce bine, ce mult îi face omului credința în Tine, credința cea pentru iubire apoi, Fiule Doamne! Sunt mulți care Te iubesc fără să Te știe numai pentru că Tu pui în ei iubirea, și vine apoi vremea să Te descoperi lor și să Te urmeze ei cu iubire. Așa a fost cu cei ce au ajuns sfinți pe pământ, și în cer apoi, și cu ei noi ne mângâiem în cer acum, așa cum ne-am mângâiat de la ei și pe pământ.

O, cei ce iubesc sunt frumoși, sunt cei frumoși, și prin ei lumea cunoaște pe Dumnezeu pe pământ, prin ei aude lumea de Dumnezeu și tresaltă mulți la așa vestire, dar ca să ajungă cineva fruct al iubirii dintre cei ce sunt în lume, aceasta e o lucrare mare, căci greu înțelege omul că iubirea nu poate fi iubire, decât întreagă și mereu.

O, ce tainic lucrăm noi peste pământ mereu, mereu, Fiule Doamne! Altfel nu putem să lucrăm, decât în taină. Omul nu poate mereu cu Dumnezeu și ca Dumnezeu și pentru Dumnezeu, și n-are cine să-l învețe pe om și să-l ajute să poată mereu. Omul trebuie să aibă Dumnezeu, dar nu este deprins să aibă pe Domnul mare peste el. N-are sprijinire cel ce nu are pe cineva de care să asculte și prin care să iubească pe Domnul mereu.

Voiesc să grăiesc poporului cuvântului Tău și să găsească la el învățătura Ta toți cei care umblă după acest cuvânt, și care știu calea cuvântului Tău și se uită pe ea când Tu vii cu sfinții Tăi cuvânt pe pământ, Fiule Doamne. Voiesc ceea ce voiești și Tu. Voiesc să știe omul să iubească și să fie frumos prin iubire și prin lucrarea ei. Lumea urăște învățătura cea sfântă pentru că lumea iubește păcatul cu care este deprinsă, dar cei cărora Tu Te descoperi, aceia caută și Te caută și dau să învețe, și iată, îi învățăm pe cei ce sunt fii și ucenici cuvântului Tău cel de azi, și de aici iau cei ce iau în dar învățătura Ta cerească din mijlocul lor.

O, fiilor, voi aveți pe Domnul cuvânt între voi. El vine cu sfinții la voi. E zi de sărbătoare pentru mine în această zi bisericească și vin să vă las pe masă învățatură, căci sunt mamă. Vă învăț să iubiți să fiți frumoși prin iubire. Cel ce iubește este cel ce ascultă. Iubirea se dovedește prin ascultare, iar altfel nu. La fel ca și credința lucrează și iubirea, se dovedesc prin ascultare. Fiul meu este pildă de ascultare și de iubire prin ascultare. El a ascultat și ascultă de Tatăl și a venit de la Tatăl toată împlinirea lucrărilor Sale, pentru care cerea de la Tatăl, și Tatăl Îl asculta pe El, iar El Îi spunea Tatălui: «*Îți mulțumesc, Tată, că M-ai ascultat, că totdeauna Mă ascultă Îți mulțumesc!*». O, iată ce face și ce lucrare are iubirea! De aceea voi trebuie să ascultați pentru iubire, pentru ca să se arate că aveți iubire și că sunteți fii ai ei.

O, fiilor, aveți grijă, fiilor, de inimă și de cuvinte. Aveți grijă de simțămintele voastre, mări fiilor. Unde este lucrare de ascultare este mereu purtare de grijă pentru ascultare, iar unde este grijă este și ascultare, și iată, este mereu nevoie de grijă în iubire și pentru iubire, mereu grijă în simțăminte și în cuvinte, căci cine nu are grijă mereu, cade prin însăși limba sa, de care nu are grijă.

Fiilor, fiilor, este scris: «*Pe mai-marele tău să nu-l grăiești de rău*». Dacă-l grăiești de rău, mai ai tu pe cineva pentru tine, mai ai tu mijlocitor între tine și Domnul? Iată ce vă învăț acum: Aveți grijă de minte și de inimă și de simțăminte. Aveți grijă de iubire, fiilor. Pe cei ce vă poartă spre Domnul în rugăciunile lor voi să nu-i luați pe buze ca să grăiți de ei între voi și voi, fie ea și grăire de bine, darămite grăire de rău. Diavolul cel vrăjmaș trebuie biruit. El dă să-i împingă în cuvinte de hulă pe cei ce iubesc, dacă altfel nu-i poate birui. De aceea el pândește să-l prindă pe creștin sub stare de nemulțumire, de cărtire, de indignare, de îndoială, iar cei ce încă n-au scăpat de iubirea de sine pot greși în acest fel de păcate, care-l duce pe om spre vină de hulă, spre necredință apoi, căci diavolul știe bine că păcatul hulei este greu, și nu mai are omul curaj împotriva lui, ba, mai mult, el se desparte de Dumnezeu, după ce mai întâi Îl desparte pe Domnul de el.

O, fiilor, să nu nutriți simțăminte de nemulțumire asupra celor ce vă călăuzesc și vă cercetează pe voi din partea Domnului. Nu vorbiți de ei între voi și voi, nu vorbiți nici de bine, nici de rău, că e de la diavolul acest îndemn, ca să vă scrie el apoi cu păcat de hulă, fiilor. Le-a spus Domnul la cei ce au căzut prin acest păcat, le-a spus să se scoale din cadere și să se întoarcă cu căință și pe lumină, dar iată, nu s-au mai întors, n-au mai putut să facă aceasta, și iată de ce nu se iartă aici și apoi acest păcat! O, cât de greu l-a costat pe Adam păcatul prin care a dat vina pe Dumnezeu că i-a dat femeia!

O, fiilor, aveți grijă de simțăminte și de cuvinte. Bârfa este hulă, fiilor. De la o hulă mică se merge spre una mare și se îndeletnicește creștinul să nu se mai teamă, să nu i se pară aceasta păcat. Cel ce se îndreptățește pe sine nu mai înțelege nimic, și iată, lui Adam i-a fost rușine și s-a ascuns de maimarele său după ce l-a călcat cuvântul și l-a învinuit apoi pe Domnul și nu s-a mai căit.

O, învățați iubirea, fiilor. Aceasta vă îndemn eu în ziua mea de serbare între sfinți și vă învălui în acoperământul meu, în iubirea mea de mamă din cer. Cei așezați peste voi de Domnul pentru grija cea pentru viața voastră, cea pentru mersul vostru cu Domnul, aceia stăruie pentru voi înaintea Domnului cu rugăciune și cu iubire, și fiecare din voi să spună: „Doamne, pentru rugăciunile lor, miluiește-ne!”. O, așa să spuneți, ca să vadă Domnul că aveți iubire, că aveți ascultarea cu care dovediți că iubiți, că știți să iubiți, iar această taină mare și mult mântuitoare voi s-o iubiți bine și s-o lucrați bine, ca să vă vadă Domnul supunerea cea din iubire lucrată și purtată spre Domnul și ca să puteți avea mijlocitor la Domnul prin lucrarea Sa, căci vai celui ce n-are mijlocitor între el și Domnul, vai celor ce nu au spre mântuirea lor lucrarea ascultării, pe care și Dumnezeu o are și o lucrează și nu Se dezbină pe Sine Dumnezeu Cel mare întru Treimea Sa. Amin.

Acum, Ție Îți închin lucrarea mea de azi, pe care am dat-o spre lucru sfânt ucenicilor Tăi de azi, Fiule Doamne. Învățătura mea de azi le-am dat-o ca acoperământ pentru iubirea lor de Tine ca să învețe ei mereu, mereu iubirea, Doamne, iar Tu să Te bucuri de ei și de iubirea lor curată și de ascultarea lor cea pentru iubire, Fiule scump. Amin.

— **O**, mamă scumpă, mama Mea, iubirea îl face frumos pe om. O, ce frumoasă te-a făcut iubirea, mama Mea! Ce frumos portret ți-a zidit ea! Cei ce fac fapte rele nu iubesc și nu primesc pe cei ce ar da să le arate relele lor și să-i tragă spre vindecare apoi. Le-am spus ucenicilor Mei: *«Pe voi lumea nu poate să vă urască, dar pe Mine Mă urăște pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrurile ei sunt rele, iar dacă și pe voi vă va urî lumea, vă spun să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât»*, așa le-am spus lor.

O, fii ai cuvântului Meu, întăriți-vă inimile și nu vă temeți când lumea vă urăște, căci Eu vă binecuvintez și vă iubesc, numai să vă fie vouă aceasta de ajuns. O, fiți recunoscători pentru iubire și deprindeți-vă să spuneți mereu: „Doamne, pentru rugăciunile celor ce ne iubesc și ne poartă spre Tine, miluiește-ne pe noi.” Amin.

O, nu fiți nici mulțumiți, nici nemulțumiți de ei, căci acestea ar da prilej să grăiți despre ei de bine sau de rău, ci fiți doar ascultători cu iubire, și binecuvântarea Mea va trage la voi în toată vremea, fiilor. Iată, mama Mea v-a dat învățătura sfântă și va lua din ea cei ce caută după izvorul Meu dintre voi, iar Eu vă împlinesc în ziua aceasta binecuvântarea Mea peste voi pentru zidirea pe care Eu o așez acum prin voi

pe pământ aici, în grădinile Mele cu voi și o adaug la șiragul cel proorocit de Mine demult că se va arăta aici, în jurul grădiniței cuvântului Meu. O, fiți credincioși, fiți credincioși! Eu am putere să vă ajut și să vă dau cele ce trebuiesc pentru împlinirea acestei zidiri, cu care vom sluji lucrărilor cerești, întâlnirilor Mele aici la voi cu cei ce vin de dor la izvor, și voi rosti apoi cuvânt de pecetluire și voi spune iar și iar: Făcutu-s-a!

O, pace vouă, fiilor! Se odihnește Duhul Meu când se lasă peste voi cuvântul învățaturii Mele. Pace vouă! Iubirea îl face frumos pe om și îl face sfânt, fiilor. Pace vouă, măi fiilor, prin acest cuvânt. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2014

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Cuvânt de deșteptare pentru neamul român îndemnat să nu se lase amăgit de oamenii minciunii. Îndemn către slujitorii de altare.

Grăiesc cuvântul ceresc în ziua aceasta pe vatra neamului român. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu și grăiesc Eu acum cu neamul român. Mă sui pe munte și așez scris în carte cuvântul Meu și îl pun pe norii slavei ca să fie el lăsat peste fiii acestui neam, care are de tras la sorți acum soarta pe care și-o alege pe mai departe, că vine ziua sorțului pentru cine va sta pe mai departe pe scaunul de sus al cârmuirii, și e ceață mare și groasă și nu se vede bine și nu se știe bine și nu veghează bine fiii acestui neam și n-au trezire bună și nu știu de cine să asculte, n-are cine să-i trezească și să facă ei ochii mari, și să fie cu ochii în șapte părți ca să nu-și iscălească ei soartă grea, ca să nu se lase înșelați de oamenii minciunii, care-și ascund planurile lor păcătoase și dau acum să-și cumpere cu bani statul lor pe scaunul de sus, slava lor, și vai cerului și pământului român dacă fiii acestui neam nu se vor deștepta cum se cuvine și nu se vor lăsa călăuziți din cer acum, când nu se vede bine ca să știe ei cum să-și croiască soarta!

Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt Cuvântul Cel de la începutul facerii lumii și toate s-au făcut la cuvântul Meu și s-au arătat. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Iisus Hristos este numele Meu și-ți grăiesc în ziua aceasta, neam român. O, deschide Domnului tău, deschide celor de sus, că stau în văzduh pe nori de slavă cu sfinții români, cu mijlocitorii acestui neam înaintea Mea, cu cei care au acum mare lucru de veghe, că vreme de cumpănă este acum peste neamul român. Dau să lucrez cerește, dau să biruiesc duhul minciunii și pe omul minciunii, care vrea scaunul cel de sus. Pământ român este vatra Mea de venire cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și sunt aici mereu în cuvânt cu sfinții Mei, cu sfatul cerului.

O, fii români, lăsați-vă cuprinși de duhul cel din cer. Umiliți-vă, ca să vă poată Domnul călăuzi și ocroti, că voiesc să las insuflare cerească peste voi și să știți prin ea cum să răspundeți pentru soarta voastră, căci totul este încălcat, totul este în ceață și nu se vede limpede ca să știți voi cum să vă alegeți soarta. A avut grijă omul fărădelegii și al minciunii și a vegheat cu toți slujbașii fărădelegii ca să bage în ceață adevărul lucrurilor și să stea la pândă să încurce planul cel veghetor pentru neamul acesta în vreme de cumpănă. O, cât de departe este de Dumnezeu omul! O, cât de ascuns lucrează omul cel trufaș, care dă să înșele pe cei mulți că el este bunul cel pentru ei! Eu, Domnul, stau de veghe cu cei din cer și Mă împart peste tot și văd lucrarea cea ascunsă a celor ce lu-

crează în ascuns, și pe care Eu, Domnul, rând pe rând îi scot deasupra și îi arăt cu lucrarea lor cea rea cu care sug sângele acestui neam. Merg din loc în loc oamenii minciunii și ucenicii lor și nu spun adevărul și cheltuie bani și timp ca să strecoare minciuna lor peste tot. O, câtă nelegiuire! Să crezi, neam român, aceasta ce-ți spune Domnul, că vin din cer la tine și-ți spun că ești în primejdie și dau să te scol la veghe și să ascuți așa.

O, sfinți ai cerului român, cum să facem să iasă bine și nu rău? Cum să facem să nu cadă țara română sub robia celor minciunăși, care-și ascund fața? E sărbătoare de sfinți români în ziua aceasta. E serbată cerește și e cântată în cer și pe pământ cuvioasa Parascheva, veghetoare sfântă pe pământul Moldovei peste neamul român. E zi de veghe prin cuvânt între sfinții cerului român în această zi, iar sfânta cea sărbătorită azi este ea purtătoare de cuvânt dintre sfinții români. Binecuvântată să fie grăirea sfinților Mei și intrarea lor în cartea Mea cea de azi, cartea cuvântului lui Dumnezeu. Amin.

— **L**a cuvântul Tău de binecuvântare peste noi, peste sfinții cerului român, Te binecuvântăm și Te slăvim noi pe Tine tot cu cuvântul, Doamne slăvit. O, mare și minunat ești întru sfinții Tăi și mare-Ți este slava Ta cu ei, că dacă ea s-ar arăta n-ar mai fi nimeni pe pământ să nu Te știe de Stăpân peste tot și peste toate și n-ar mai da omul să caute spre mărirea lui, pieritoare ca și omul, și s-ar teme de Dumnezeu omul, mulțumit sau nemulțumit de aceasta. Temerea de Dumnezeu, Doamne, este în fiecare om, și mai ales în cel care dă să scape de Tine ca Tu să nu fii și să fie doar el, dar el de teamă face aceasta și nu de altceva, și iată, slava pe care și-o caută omul îi aduce lui teamă și nu slavă.

O, iată câtă negură peste neamul român acum, o, Doamne! O, arată-Ți slava, Bunule Stăpân! O, lucrează, Doamne, că oamenii au stricat tot, tot, și este în primejdie acest neam! Caută cumva să răstorni planurile celor ce vor cu minciuna lor să cotopească și să stăpânească pe mai departe peste neamul român! O, ridică ceața, Doamne, ca să vadă fiii români lucrarea cea vrăjmașă lor din partea celor ce dau să stăpânească peste ei cu dispreț! Vor sau nu fiii neamului român, trezește-i, Doamne, și fă-i să vadă, dar arată-le să vadă, o, Doamne! În ziua mea de serbare între sfinți eu Te rog să Te ridici cu lucrare multă și să îndemni la lucrul veghii pe toți înțelepții acestui neam și să le spună ei la toți românii primejdia care paște această țară și să fie oprită primejdia ca să nu bată vântul ei peste acest neam.

O, scapă neamul român de cădere, scapă-l, Doamne! Noi, sfinții cerului român, stăm de veghe și-Ți cerem Ție să fii Tu biruitor pentru acest neam. Tu ești pe vatra lui cu lucrarea Ta de azi, dar ceața de peste români s-a îngroșat de tot zi după zi și sunt mințiți cu multul fiii acestui neam de cei ce își caută slava lor și statul lor la cârmă așa trufași cum sunt, dar, Doamne slăvit în cer și pe pământ, descoperă toate fărădelegile lor și arată-le oamenilor și dă-i neamului român de știre ca să învețe el cum să-și croiască pe mai departe soarta, iar Tu să lucrezi zi de zi pentru mântuirea cea din cer a acestui neam. Ziua mea de serbare între sfinți e zi de rugăciune și de veghe sfântă. Noi, sfinții cerului României, stăm înaintea Ta pentru această țară și stăm cu Tine de veghe, Doamne, în toate zilele care au mai rămas până la ziua sorțului.

O, trezește-te, neam român! Îți fac sfinții tăi deșteptarea. E Domnul cuvânt peste tine ca să te învețe, ca să te umbrească cu lucrarea harului Său. O, deschide Binefăcătorului tău și ucenicilor Lui, că ești în primejdie și venim cu

ajutor ceresc să-ți dăm salvare.

Voi, cei care aveți duhul rugăciunii în mijlocul acestui neam, sculați-vă și cereți-L pe Domnul să ridice ceața de peste neamul român și să se arate soarele în mare strălucire, că este nevoie de lumină mare, de îngeri și de sfinți și de mari rugători din mijlocul neamului român.

Vouă, slujitorilor de altare ai acestui neam, fie-vă teamă de Dumnezeu! Nu vă bucurați de daruri, ci bucurați-vă de Domnul și bucurați-L pe El lucrând duhul dreptății. O, dați-vă deoparte de lângă cei ce lucrează fărădelegea și vă mânjesc pe voi cu bani și vă umplu mâinile de sânge! Nu vă vindeți poporul pe bani ca să-l dați oamenilor minciunii să-l asuprească apoi și să-l sugă! O, de ce vă trebuie bani? Iată, mereu, mereu vă trebuie bani, dar fie-vă teamă de Domnul, că nu zidurile pe care le înălțați au nevoie de mântuire, ci oamenii au. O, lăsați de la voi dorul de lăcomie și de slavă! Îmbrăcați-vă cu sac și puneți-vă pe creștet cenușă și rugați-vă Domnului să scoată țara română de sub mâna hoților, care au jefuit totul și au rupt cununa de pe fruntea țării, că au jefuit codrii și au culcat la pământ ocrotirea cetăților țării, căci codrii sugeau apa când stăteau în picioare, dar acum vine toată apa peste sate și totul se schimbă pe pământ când sunt mișcate de la locul lor cele ce sunt puse de Domnul în rânduală și în lucrare unele pentru altele, dar iată, hoții au tăiat codrii și au lăsat furtunile să intre și să nu mai aibă cine să le țină piept, căci codrii sunt străjerii, sunt hotarul de vreme rea și se oprește în ei vremea rea și este ocrotită cetatea, dar iată, hoții au tăiat ca în brânză străjerii țării, codrii țării, și a venit răzburarea apoi, căci când omul strică vine peste tot stricăciunea și pârjolul și vine suferința peste țară, și iată, a venit.

O, slujitori de altare ai neamului român, alipiți-vă părintește de fiii acestui neam dacă vă numiți părinți ai lor și povățuitori. Dați-vă de lângă cei ce fură și usucă acest neam ca să vă dea vouă în numele bisericii. O, nu cei ce vă dau sunt cei ce vă dau. Aceia strâng biruri mari de la cei de sub ei și așa vă dau ei. O, nu-i cinstiți pe ei, ci pe cei de la care sug aceștia, pe cei care trudes și-și rup de la gură ca să dea celor ce strâng dări și care nu vin de acasă cu banii lor ca să vă dea vouă pe ale lor. O, de ce pe ei îi cinstiți și-i cântați pentru vrednicie în fața norodului asuprit? O, nu așa. Nu fiți asupritori lângă cei ce asupresc cu nedreptate, ci trageți-vă lângă cei asupriți de uneltele nedreptății celor ce-și caută slavă pentru ei așa cum și voi căutați. O, dacă ziceți și vă numiți slujitori ai lui Dumnezeu în fața oamenilor, fiți cu băgare de seamă, căci lucrarea voastră, iată, nu seamănă cu lucrarea lui Dumnezeu, ci cu a celor ce asupresc. Iată, cei ce dau dajdie nu mai sunt fii, ci sunt cei asupriți. Dar fiii unde sunt? Mai sunt fiii? Mai are biserica fii? Mai are ea de partea ei pe părinți? O, nu. Ea are zidiri în care se lăfăiește slava cea deșartă și nu se slăvește calea crucii așa cum au umblat sfinții cu cruce pe cale. O, scuturați-vă de oamenii minciunii, cărora le faceți voi jocul împotriva norodului asuprit, pe care nu-l iubiți, de vreme ce nu-l îndrumați cu dreptate și cu Domnul.

Noi, sfinții cerului României, vă aducem vouă această veste, slujitori de altare ai neamului român: luați aminte, o, luați aminte bine și opriți fărădelegea, la care și voi lucrați! Citiți în Scripturi și în prooroci despre soarta păstorilor plătiți, care n-au milă de oi. O, înfricoșați-vă la auzul glasului sfinților neamului român. Dacă voiți, dacă puteți să credeți, ridicați-vă și faceți lucrare de trezire peste fiii acestui neam, ca să nu pună ei mâna pe capul celor ce dau să se cațere pe scaunele de frunte ale țării fără ca să merite această mărire,

iar dacă nu veți asculta, voi veți vedea. Amin.

O, am grăit neamului român, Doamne, și am ajuns cu grăirea peste slujitorii de la altare. Slavă Duhului Sfânt, Care ne călăuzește grăirea! Slavă Ție Îți cântă sfinții cerului României! Tu ești Cel ce mântuiește. Pune miluința Ta peste soarta neamului român. Ne curg lacrimi pentru el. E ceață groasă peste el, dar lucrează Tu, o, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, mereu am lucrat, mereu am strigat peste acest neam, o, sfinți ai cerului român. Eu pentru rugăciunile sfinților lui lucrez și acum pentru neamul român și mare este lucrarea Mea prin cei ce se roagă Mie și-Mi cer să le dau împlinirea.

Îți doresc ocrotire mare, neam român. Căutați-o și voi, fii români. Vă vestesc că e ceață mare peste voi și că nu vedeți primejdia. Aplecați-vă, dar, și ascultați pe cei din cer, care veghează peste voi și vă aduc de veste ca să vegheați și voi. Iată, vă descopăr fărădelegile și hoțiile celor ce vor să pună mâna pe scaunul stăpânirii de peste voi. V-au legat la ochi cu cuvintele lor mincinoase și cu darurile lor de nimic, dar voi treziți-vă când Eu, Domnul, vă strig pentru veghe și pentru salvare, și-i veți vedea curând, curând primindu-și pedeapsa rând pe rând pentru jaful cel mare pe care l-au lucrat de la mijloc cu duh de lăcomie de bani și de slavă și de îndrăzneală peste neamul acesta. Ei și fiii lor sunt scoși la lumină înaintea jețului judecării faptelor lor vrăjmașe de neam și de frați, că iată cât de departe au ajuns cu fărădelegile lor lucrate în ascuns, și din pricina cărora tu ai suferit și suferi ape mari peste tine și pedepse fel de fel, popor român, căci ți-au culcat la pământ codrii munților tăi și i-au vândut pe bani la străini și și-au ascuns punga cu bani ca să nu fie prinși, dar Eu, Domnul, am făclii care pătrund peste tot în cel mai tainic ungher și fac judecata faptelor lor ascunse și dau să te scap de cei ce te asupresc, neam român. O, îți trebuie un duh nou, un început nou, o iubire nouă, o petrecere dulce înaintea Mea, o înnoire a ta, popor român. Cu cei ce au lucrat atâta vreme fărădelegi în mijlocul tău nu pot să mai fac nimic, și nici tu nu poți și nu mai poți, căci s-au sprijinit unii pe alții pentru câștig urât și te-au supt de tot, popor iubit.

Voiesc să-ți fac înnoirea, voiesc să ți-o lucrez, voiesc să auzi pe Domnul, Care-ți grăiește ție, popor român. Stau deasupra pe munte de slavă și grăiesc peste tine. Sunt Domnul Iisus Hristos și am venit să te trezesc la veghe. Caută o inimă bună pentru tine din cei înscriși la sorți și apleacă-te spre ea și ridic-o tu la scaunul veghii, dar fă ochii mari și ascultă pe cei ce te sfătuiesc cu milă și cu iubire și te veghează bine, dar pe care nu-i înghit vrăjmașii tăi și ai lor. O, ascultă, popor român, ascultă, fiule român, căci ascultarea și numai ascultarea îți va aduce ție mângâierea, îți va aduce har. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2014

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

Înnoirea lumii este împlinirea pe care Fiul o așteaptă cu Tatăl și cu toți sfinții. Rugăciunea sfântului Dimitrie în cer.

Mă așez cuvânt în cartea Mea cea de azi pe pământul român. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Cuvântul, așa cum am fost încă de la începutul facerii lumii când cuvântam și îplineam apoi, și s-au făcut la cuvântul Meu cerul și pământul și toate câte sunt, dar când l-am făcut

pe om am pus mâna să-l fac după ce am cuvântat, și l-am făcut pe om din cele făcute de Mine prin cuvânt. Cerul și pământul au fost cele din care l-am zidit pe om, și l-am învățat și pe om să facă și el lucrarea Mea, să fie și el făcător, să iubească l-am învățat, căci dacă nu iubește nu ascultă, nu vrea cu Dumnezeu, nu vrea ca Dumnezeu, și iată, vreme lungă este de când caut să-Mi scriu pe pământ cuvântul Meu și să-l pun peste om și să-l fac iarăși pe om, și lucrez mai mult decât am lucrat pentru fiecare om care s-a lăsat să fie sfânt prin vreme și să fie pe pământ apoi între oameni și să se nască în oameni credință în Dumnezeu și să tânjească ei după Domnul și să asculte de El cu viața lor.

Iată zi de sărbătoare de sfinți, iar Eu, Domnul, Mă scriu în carte cu sfinții Mei, și mai e puțin, puțin timp, și Mă voi lăsa cu carte dulce de tot și voi strânge lângă glasul Meu pe cei ce Mă știu aici, la izvor cuvântând, și dorind ei după Mine cu inimioarele lor, căci voi veni cu sărbătoare de oștiri îngerești și vom așeza mângâiere peste cei adunați și le vom da lor putere pentru Domnul, că prea mult s-a dezvățat de Dumnezeu omul, o, prea mult a făcut omul acest păcat, prea mult s-a dezlipit de Dumnezeu Făcătorul, de nu mai știe nici el cât a făcut acest păcat și cât a adăugat la el mereu, mereu, nu mai știe omul, dar Eu vin pe pământ cuvânt și vin cu sfinții Mei, cu cei ce văd ca Dumnezeu peste tot pe pământ și în cer și văd mereu, și-Mi plâng cu ei durerea Mea și și-o plâng ei cu Mine pe a lor și avem aceeași durere și același dor de naștere din nou a lumii, așa cum Eu, Domnul, am proorocit că va veni această înnoire și va fi ea odihna Mea, biruința Mea, împlinirea pe care o aștept cu Tatăl și cu toți sfinții și cu toate puterile cerești, și Mi-e dor de această zi, Mi-e dor, Mi-e tare dor.

O, poporul Meu hrănit din gura Mea, o, măi fiilor, oricât ar da diavolul să vă biciuiască ca să vă poată despărți de Dumnezeu și să vă alunge de lângă sânul Meu, din care vă hrănesc, o, nu-i faceți pe plac diavolului, nu vă temeți de el, ci temeți-vă de despărțirea voastră de Domnul dacă diavolul ar izbuti să vă doboare de partea lui. O, măi fiilor, o, copii crescuți cu dor de cuvântul Meu de peste voi, să nu vă pară rău de anii voștri lângă lucrarea Mea, lângă Mine și lângă lucrul Meu peste pământ, ci să vă pară rău că nu ați avut mai mult parte, mai din timp parte cu izvorul Meu de viață dătător. Iar celor ce nu ați răbdat pentru Mine până la sfârșit și ați fost trași de lângă Mine, lăsându-vă biruiți, o, să vă pară rău că n-ați rămas pe mai departe pe acest drum stropit cu lacrimile Mele după om și după voi, și să vă pară rău că v-au pierdut pe voi acești ani, că nu vă mai au aici, pe calea Mea cea înspinată, că mulți din voi ați fost spini Mei, iar Eu v-am iubit și v-am altoit ca să fac din voi zidire nouă, dar diavolul a lucrat și v-a depărtat. Eu însă vă îndemn pe voi, nu lepădați credința în Mine și în cuvântul Meu cel de azi. O, nu fiți nepăsători pentru credința sau pentru necredința voastră în acest cuvânt, că nu tot așa veți putea fi când vi se va pune această întrebare, căci Eu, Domnul, vă voi întreba pe voi despre aceasta mai mult decât orice întrebare despre celelalte ale voastre rele și greșeli. Dacă ați dat vina pe altcineva pentru credința sau pentru necredința voastră față de acest cuvânt, Eu nu vă voi întreba pe voi de cei pe care ați apăsă atunci, ci pe voi și de voi vă voi întreba. Eu, Dumnezeul acestui cuvânt, vă voi întreba de Mine, nu de cei după care ați da să vă pitiți ca să vă dezvinovați, căci fiecare va sta pentru el însuși înaintea Mea și va fi întrebat de vremea care a stat în lucrarea Mea, în poporul Meu, în brațul Meu.

O, fiilor care M-ați îndurerat așa, luați aminte fiecare.

La fiecare în parte vă grăiesc prin acest cuvânt. Dacă ai întâlnit mila dumnezeiască, o, fiule, dacă ți-a ieșit ea în cale și te-a miluit să fii și tu o vreme în acest loc, în acest popor, trăind pentru Dumnezeu, atunci tu ai fost ceva, ba și mai mult decât atât ai fost sau ai fi putut să fii, dar necredințioșia ta și-a arătat fapta ei, căci dacă ai avut neascultare și te-a dus ea la lepădare a pasului tău cu Domnul și te-a dus în mijlocul lumii, o, nu mai ești nimic, nu mai ești nici măcar cât erai până să te întâlnești cu Mine prin acest cuvânt, și poți să ajungi și mai puțin, și mai rău. Poți să ajungi nepăsător, defăimător, hulitor, judecător, trădător de frații Mei, iar dacă nu mai ajungi să-ți condamni singur calea cea fără Domnul și să-ți vezi lucrarea depărtării tale de Mine, o, mai de preț rămâne decât tine o stărpitură, că ai tras spre gura ta și spre prostia din ea pe cei înaintea cărora te-ai și fâlit cu ce ești după ce părăsești pe Domnul. Păi n-ai, o, n-ai cum să mai ai dreptate, n-are cum să mai fie ceva de tine sau să însemne ceva vorba ta, ci numai îndrăzneală goală mai poți tu dovedi cu gura ta, dar și mai de prostie decât tine poate fi cel care se oprește de vorbă cu tine și cu cuvintele tale cele de nimic, că un nimic ajunge, un nicăieri, un mort printre cei mulți care merg pe picioare, așa ajunge cel care necredința îl slujește până într-atât, căci Iuda a ajuns să fie sluga ucigașilor Mei, dar nu mult după aceea a ajuns el victima lor, căci așa este plata celor ce n-au inima curată față de cei curați cu inima.

O, învățați, măi fiilor, un lucru bun, voi, cei care voiti să rămâneți cu Mine și ai Mei. Nu vă puneți chezaș pentru om, că e primejdie pentru sufletul vostru, că iată, omul este nestatornic. O, adevărată este această lucrare de cuvânt, și ce vor face cei ce au pus la îndoială lucrarea cuvântului Meu? Mai au ei vreun pic de frumos în ei? O, nu mai au. Iubirea, numai ea îl face frumos pe om. Ea este cea care nu învinuiește pentru ea însăși. Citiți Scripturile și învățați cum să fiți ai Domnului, o, fiilor. Nu cumva să faceți ca Simon, care a rostit în mintea lui că este păcătoasă cea care M-a spălat cu lacrimile ei, și l-a dus pe el acest păcat la îndoială față de ființa Mea dumnezeiască și care știe tot ce este în om. O, nu cumva să nutriți în voi așa simțăminte și dispreț pe Domnul și pe frați, cum că sunt ei greșiți și neumiliți. O, nu uitați cerescul Meu cuvânt, căci am spus: «*Celui ce i se iartă mult, iubește mult*», și iată, iubirea îl face pe om frumos înaintea Mea, dar duhul judecății nu.

O, poporul Meu, ce multă milă îți dau când te învăț Eu din gura Mea să te ferești de rău! Iată, din pricina nepocăinței și a neumilinței și din pricina trupului pierde omul atâtea daruri duhovnicești, pierde mult. Trupul îi comandă omului ceea ce voiește diavolul să voiască și să simtă omul, și e slab de înger omul. Cel slab de înger este cel ce nu dă îngerilor putere pentru el, este cel ce nu este atent pentru înger, așa cum femeia care umblă cu capul neacoperit alungă pe înger, pe cei supuși lui Dumnezeu. O, ce mai e de făcut când ea nu numai capul și-l ține descoperit, ci și trupul? Iată de ce s-a spus mult, mult prin vreme că e bine ca bărbatul creștin să nu stea de vorbă cu femeie, fie ea și femeie creștină, căci trupul și mintea femeii fac rău omului lui Dumnezeu, căci diavolul se folosește de acest prilej și dă de lucru minții și inimii omului, așa cum și în rai s-a întâmplat, și l-am pierdut pe om apoi.

O, fiilor, aveți grijă să nu vă fie frig. Luptați-vă să biruți frigul, luptați-vă și pentru trup, și pentru duh. Când vremea este rece trebuie hăinuță mai groasă, trebuie și pentru trup, trebuie și pentru duh. Eu, Domnul, am nevoie de voi, fiilor, pentru lucrările Mele cu voi, și trebuie să fiți voi înțelepți și

ascultători și împlinitori ai cuvântului Meu, iar credința voastră în Mine se dovedește prin acestea, măi fiilor, iar ea are putere să vă crească râvna și să fiți mari cu inima, ca să poată rodi credința voastră.

Acum, celui ce este astăzi sărbătorit între sfinți, mucenicul Dimitrie, Eu, Domnul, îi dau glas peste voi și grăiește el pentru sfinți, că toți se bucură când cei dintre ei au glas de lângă Mine peste voi și au lucrare de cuvânt. Și iată, le fac lor bucurie acum. Amin.

— **B**inecuvântat ești Tu, Doamne, întru sfinții Tăi, care-Ți dau Ție toată slava! O, mare și minunat Te mărturisesc toți sfinții, Doamne! Măsura credinței lor în Tine a lucrat credință în cei ce priveau la credința lor și la faptele ei. Tu ești Sfântul sfinților, o, Bunule Stăpân. Tu atât de mult ne-ai iubit pe noi și ne vei iubi până la sfârșit, că iată, Te-ai făcut pâine și vin pentru om, ca să se facă și omul ca Tine prin har, dar ce puțin stă omul să gândească la această lucrare îngerească, prin care Tu, Doamne, Te faci pâine și vin pe masa credincioșilor Tăi și Te dai lor, ca să aibă ei viață, Doamne. O, cine înțelege cu adâncime cuvântul Tău prin care ai spus fiilor bisericii Tale: «*Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului.*»?

O, ce tainic ești, ce milos ești, ce bun, o, Doamne! O, cât de mult aștepti să se facă omul dumnezeu prin har, așa cum Tu prin har Te faci pâine și vin și Te dai hrană omului credincios, Doamne! Privim la lucrarea Ta îngerească, pe care omul pe pământ n-o poate privi, dar poate să-i creadă pe sfinți, căci ei văd cum îngerii Tăi lucrează pentru tot harul sfintei liturghii și cum Te aduc ei pe Tine pâine și vin la cei ce Te iubesc mult sau puțin, la cei ce se hrănesc cu multă sau cu puțină bucurie pentru părtășia lor cu Tine, un trup cu Tine făcându-se ei când cu Tine se împărtășesc, sluiți fiind de îngeri, Tu și ei.

O, fii ai lui Hristos Cuvântul, lucrare îngerească este sfânta liturghie, iar voi lucrați cu îngerii pe pământ în acest timp al sfintei liturghii. O, fiilor, fiți tari de înger. Se bucură îngerii când pot fi tari prin voi. Dați-le de lucru pentru Domnul și pentru voi și veți fi tari de înger, căci voi sunteți fiii lui Hristos, frații lui Hristos, sunteți cei ce stați cu Domnul la masă zi de zi, și tot atât de mult să-L și bucurați pe El. Miluiți-i pe cei din cer, și veți fi cei miluiți. Cei ce iubesc sunt cei mai frumoși de pe pământ și se înfrumusețează mulți de la ei. Așa am lucrat noi pe pământ, noi, cei ce ne-am făcut sfinți pentru Domnul.

Iată, vine și se vede venind sărbătoarea îngerilor și se vor strânge cu dor la izvorul Domnului cei ce s-au deprins să vină și să ia pe Domnul Cuvântul în ei. O, gătiți-vă, așadar, inimioarele și încălziți pe cei ce vin la Domnul. Binecuvântată să vă fie truda cea pentru El și pentru cei ce vin după El ca să pască și ca să crească din cuvântul Lui, din locul binecuvântărilor Lui.

Din mijlocul sfinților, binecuvintez pe Domnul în ziua mea de serbare între sfinți, și îl am alături de mine sărbătorit pe cel cu același nume, pe cuviosul Dimitrie, care se odihnește pe pământul român și veghează pentru acest neam. Împreună avem acum sărbătoarea între sfinți și împreună binecuvântăm poporul Domnului.

O, Doamne, o, Doamne, e neamul român la mare răscruce în aceste zile. O, ai grijă, Doamne! Fie voia Ta peste acest neam acum, în clipa cea grea pentru el. Răpune-i pe cei răufăcători lui. Ia din mâna lor puterea și cârma și ține-le Tu, Doamne, și fă Tu voia Ta. E cerul tot în veghe, că Te văd

sfinții îngrijorat și îndurerat, dar Tu ești Cel ce poate totul. O, fie voia Ta pe pământul român, fie ca în cer, Doamne! Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să stăpânească peste neamul român cu voia Sa, acum și pe vecii. Pe veci de veci să fie voia Ta, Doamne, pe vatra neamului român. Amin.

O mare-Mi este încordarea în zilele acestea pentru neamul Meu cel de azi, neamul Meu român, o, sfinți iubiți ai Mei! O, e grea bătaia, căci ceața este groasă, iar diavolul trage și el să biruiască el cu minciuna și cu trufia cea din om. O, e mult de luptat. Am nevoie de sprijin de pe pământ. Rostesc cuvânt și spun: să cadă de pe scaune oamenii minciunii și ai lăcomiei de slavă și de putere și de bani! Să se ridice din români cei curați cu inima pentru acest neam! Să biruiască voia Domnului peste voia omului trufaș, care voiește totul numai pentru el! Mila Mea este cu acest neam și e lupta grea și am îngerii și sfinții în lucrul cel mult de acum.

Iată, binecuvintez cu mare cuvânt strângerea la izvor a celor ce sunt porniți cu gândul și cu dorul ca să vină la sărbătoarea îngerilor. Dau poruncă cetelor îngerești să le vegheze calea, iar ei să vină și să-Mi aducă în dar inima ca să le-o fac frumoasă, ca să le-o împodobesc Eu.

O, pace vouă pe calea către izvor! Vă stăm înainte cu toată puterea, Eu și fiii pregătitori ai întâlnirii noastre, căci Eu le întăresc puterea ca să poată ei tot ce trebuie de pregătit. Sunt plin de dor. Aștept cu dor greu, aștept cu dor împlinirea. Cetele îngerești se pregătesc de sărbătoare și totul se pregătește în cer și pe pământ, iar după pregătire vine sărbătoarea.

O, pace vouă, fii ai trudei pentru lucrarea Mea de azi prin voi peste pământ! Deschideți-vă ca să Mă deșert în voi, fiilor, cu puterea Mea, căci voi sunteți plâpânzi, dar Eu vă întăresc mereu, mereu, că sunt și Eu atât de ostenit, dar în sărbători aici la voi Îmi crește vraga și nădejdea că se apropie pic cu pic biruința cea mare, ziua Domnului, o, fiilor, ziua când va fi între cer și pământ binecuvântarea Mea și numai ea și rodul ei, și când Eu, Domnul, le voi da la cei ce iubesc, le voi da frumusețea cea mare, împărăția cerurilor, iubirea Mea pe pământ și numai ea.

O, pace vouă, celor ce sunteți cu Mine, măi fiilor! Mă pregătesc cu dulce cuvânt, cu dulce sărbătoare și vin și petrecem cu îngerii, fiilor, și totul, totul va fi în ziua aceea ca în cer pe pământ aici. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2014

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Duioșia îi face omului inima dulce, firea dulce. Cine Îl iubește pe Domnul, iubește și suferința Lui și I-o alină. Bucuria e ca năluca, dar iubirea este suferință și aduce omului nemurirea.

Slava Mea cerească toată aici. Sus și jos e ziua de serbare a îngerilor Mei. E dulce de tot ziua aceasta, e dulce sărbătoarea ei. Tresaltă cetele îngerești deasupra și pe jos, pe lângă masa învățaturii Mele cu voi, fii ai poporului Meu de la izvorul Meu de cuvânt, și cu voi, cei ce ați venit să vă îmbrățișați cu slava sărbătorii Mele cu sfinții și cu îngerii Mei aici.

Sunt Domnul Iisus Hristos, iar glasul Meu vă hrănește și vă adună la izvor spre bucuria Mea și a Tatălui. Cu voi când Ne întâlnim aici, mai scăpăm o clipă de suferință, căci suferința este grea. Suntem aici acum mulțime mare, cete-cete, și tot așa Ne și așezăm, căci ca în cer Ne așezăm și stăm.

Vă facem întâmpinare vouă, celor ce ați avut cale de

mers spre izvor. E pregătită masa și casa și cei ce vă așteaptă în prag. O, pace vouă! Așa este salutul Domnului! V-au însoțit îngerii Mei pe cale, așa cum Eu le poruncesc lor ori de câte ori vă faceți pregătirea spre izvorul Meu de cuvânt. O, câtă bucurie! Zilele de duminică sau de sărbători cerești sunt zile de dragoste între voi și Noi, cei din cer, între Noi și voi, cei de pe pământ. O, câtă pregătire de dragoste pentru Domnul și pentru sfinții Săi! Face creștinul câte ceva dulce pentru așa zile. O, ce frumos! De bucuria zilelor sfinte dă omul câte ceva unul altuia, merge la biserică, împarte ceva dulce, o azimă, o fructă, un colăcel. Iată, și Eu, Domnul, și Eu pun masă dulce și Ne adunăm în jurul ei, Noi și voi.

Iată ce sfat vă dau: aveți grijă mereu, mereu de cei nevăzuți, de cei din cer și de cei de pe pământ veniți la cer, aveți grijă să poată ei petrece cu voi mereu, să poată lucra cu voi mereu. Nu-i goniți, nu-i întristați, nu-i dezamăgiți prin neatenția cea pentru ei. Ei sunt cu cerul lângă voi ca să vă însoțească pe pământ, căci ei înseamnă cerul și sunt cu voi și stau cu voi cu tot cu patria lor, cu tot cu cerul lor. O, nu le striviți petrecerea lor cu voi! Aveți nevoie de ei în toată vremea, în toate ale voastre lucrări sufletești și trupești și în toate cele de trebuință Domnului cu voi și de la voi. O, cei din cer trebuie iubiți mult, mult de tot de cei de pe pământ.

Iată ce vă mai spun: fiți duioși după Mine și pentru Mine, măi fiilor. Duioșia îi face omului inima dulce, firea dulce cu tot și cu toate și cu toți din jurul lui. O, așa sunt cei pe care Eu, Domnul, Mă sprijin când vin la voi cuvânt, iar duioșia lor după Mine este și pentru voi, chiar dacă voi nu aveți putere să înțelegeți minunea din inimioarele lor. O, pe ei nu trebuie să pună nimeni dintre voi greutate cu dinadinsul cum că ei pot duce sau trebuie să vi le ducă. O, nu, fiilor, nu, căci și așa ei le simt pe toate cele grele și se ocrotesc pe cât pot împotriva neputințelor lor sufletești și trupești și ale duhului, căci ei trebuie să aibă grijă de Mine, gata pentru Mine mereu să fie, și nu pot aceasta dacă nu-și ocrotesc puterea cea pentru Mine. Așadar, să știți să-i ocrotiți, fiilor, și fiți și voi duioși, duioși, și veți trăi mai cu putere clipele, mai vii, mai ca în cer, măi fiilor.

Am venit pe pământ ca să sufăr pentru om. Am suferit mult și până să vin să iau trup între oameni, am suferit în Tatăl, și cu Tatăl sufăr și acum, după ce M-am suit la Tatăl după învierea Mea, și sufăr cu Tatăl ca în vremea de după căderea omului, căci l-am pierdut pe om. O, fiilor, cine Mă iubește cu toată inima lui, cu toată ființa lui, acela Îmi iubește și suferința și Mi-o alină când îl doare pentru ea cu duioșia din el, dar cine nu Mă iubește fuge de suferință, fuge de Dumnezeu, de Cel Care suferă pentru fiecare om și de la fiecare om. O, de ce aș suferi de altceva decât pentru om, pentru zidirea Mea, în care am pus viața Mea? Sufăr și pentru îngerii care s-au lăsat înșelați de om când omul s-a semețit peste Mine după facerea lui și când îngerii i-au slujit gândului lui, cei mai aproape îngeri ai Mei și ai lucrului slavei Mele cerești, și a intrat atunci în îngerii Mei răutate asupra omului care s-a folosit de ei pentru semeția lui, prin care îngerii cei mai apropiați ai Mei au căzut atunci, căci semeția nu poate lângă Dumnezeu, și n-a putut nici omul cu ea lângă Mine și s-a pierdut omul de lângă Dumnezeu ca și îngerii care au slujit semeției lui la începutul lui cel de la Dumnezeu. Acum însă, îngerii Mei nu mai slujesc îngâmfării omului, ci fug ei de omul îngâmfat și de păcatele lui și îi ajută numai pe cei umiliți și aplecați sub povara păcatelor lor grele și care caută la Domnul pentru salvarea lor.

O, ce dulce Mi-e Duhul, ce dulce vă grăiesc! V-am dat de veste că vă aștept la izvor cu dulce și cu dor și cu fiii Mei cei pregătitori ai mesei Mele de cuvânt și ai petrecerii de la masă, iar voi ați venit la izvor. E atâta cântec, atâta freamăt, e atâta iubire în văzduh și lângă voi! O, atâta mângâiere vă împart, numai să Mi-o simțiți, fiilor! Cuvântul Meu și toată mișcarea cerească e ca un cânt în văzduhul de aici, iar voi sunteți copăcei. Fiți credincioși pentru tot ce vă grăiesc despre slava Mea cu voi aici. Dacă treci printr-un crâng auzi cântul păsărelelor, le auzi glasul cel felurit al lor, și chiar dacă nu le vezi, le crezi, crezi că ele sunt și cântă stând pe crenguțe sus. Auzi fel de fel glasurile lor și crezi că ele sunt. O, așa și Eu sunt, și sunt cu sfinții în văzduh și grăiesc cu ei și Mă aud cei ce au urechi de auzit cu ele, și spun acestea toate ca să știți, fiilor, că grăiește Domnul și că se aude glasul Lui. O, cei ce aud pe Domnul, cum să mai poată ei spune că nu este Domnul, că nu grăiește Domnul? Iată de ce Eu, Domnul, vă îndemn, fiți duioși, căci cei neduioși nu-L cred pe Domnul și nu-L iubesc ca niște copii. Cine nu iubește pe Domnul nu este copil și pleacă de lângă Domnul ca unul mare și se pierde pic cu pic, și trebuie lacrimi pentru el, așa cum am Eu, Domnul, Cel ce l-am zidit pe om.

Voi, mamelor și taților creștini ai acestui cuvânt, voi, care aveți copii duși în lume după ce au stat de mici ai Mei o vreme, rugați-vă, o, rugați-vă să-i smulgem din adâncul acesta încântător ca să-l piardă pe om, iar rugăciunea voastră trăită cu putere va putea, căci și Eu Mă rugam și Mă rog la Tatăl cu putere și primesc apoi și împlinesc ceea ce-I cer.

Vă învăț dulce de tot, fiilor. Așa iubesc Eu să fiți și voi și așa să iubiți și voi să fiți, căci iubirea este o suferință dulce, nu este o bucurie, măi fiilor, căci bucuria e ca năluca, e trecătoare, dar iubirea este suferință și aduce omului nemurirea, pe Domnul vieții și al suferinței cea pentru viață, fiilor. O, de când Mi-am cules un popor, și iată, am acum popor, pot acum să-Mi scriu în carte lacrima Mea, suferința Mea cea de la iubirea Mea pentru om și dorul, care ține în viață iubirea. Eu despre lucrarea îngerească vă grăiesc acum, căci așa sunt îngerii Mei, care Mă iubesc suferind cu Mine după om, fiilor. Eu din simțămintele lor am luat și v-am grăit vouă acestea, dar și ei au bucuria să vă dea și ei acum. O, primiți mângâierea lor, fiilor. Amin.

— **M**ângâiere vă dăm, așa cum Domnul spune să lucrăm. E sărbătoare îngerească aici, acum, iar Domnul grăiește peste voi. Fiți binecuvântați îngerește, căci îngerii vă binecuvintează. Aici cu noi și cu voi sunt acum cei sosiți de pe pământ la cer, și pe care voi i-ați pomenit în ziua aceasta cu noi. Sunt toți plini de senin ceresc, de blândețe dulce și de duioșie sfântă, se poartă lîn, sunt sfioși, vă privesc, se apleacă cu duh de mulțumire Domnului și vouă. Ați pus masă cu Domnul și au venit și ei, că au fost numiți să vină. Mai-marii cetelor îngerești, arhangheli de frunte, sărbătoriți în fața sărbătorii de azi a îngerilor, cerem la Domnul pentru voi putere pentru jertfă, iar jertfa se naște din duhul umilit al omului și al Domnului și al îngerilor Săi. Inimă înfrântă și smerită voiește Domnul de la voi, fiilor.

O, se pomenește în ziua aceasta ziua în care în noaptea ei s-a ridicat biruitoare crucea peste biserica simbol și ne adunăm și o îmbrățișăm ca pe un străjer statornic peste grădinița cuvântului Domnului. Iată sărbătoare sfântă și numai dragoste sus și jos și mângâiere prin cuvânt. Freamăt sfânt de aripi îngerești vă suflă pe lângă trupușoare și vă umplu de duh duios.

O, binecuvintează, Doamne, țara română! Ridică-Ți

glasul pentru ea acum! Amin.

— **A**m binecuvântat-o și iarăși o voi tot binecuvânta, îngeri ai Mei lucrători. De când Mi-am ales din români pe poporul cuvântului Meu de venire acum pe pământ, popor care Mă primește ca să fie auzit glasul cuvântului Meu cu care grăiesc din cer, de atunci iubesc și mai cu dor și binecuvintez și mai mult pe România Mea, pe țara Mea cea de azi.

O, mai mult Mă grăbesc spre tine, scumpă țara Mea de azi, o, și câți neveghetori de cuvântul Meu de azi stau nepăsători în tine! Dar am suflat peste țara Mea și i-am dat Duhul Meu și s-a sculat ea după voia Mea și a împlinit așa cum Eu, Domnul ei, am dorit de la ea și pentru ea, căci s-a sculat ea după cuvântul Meu cel rostit pentru ea și a dat și de peste ea pe cei ce n-au milă de ea, căci Duhul Meu a lucrat peste ea prin cuvânt și nimeni nu pricepe aceasta dintre cei care se întrebă: Oare cum de a ieșit așa?

O, am lucrat Eu, Domnul, Eu, popor român, și am dat primejdia de peste tine și te-am așezat la adăpost și te voi ocroti Eu, o, țara Mea de azi, căci cei de peste tine așezați până acum au stricat tot, și trebuia să lucreze Domnul. Îngerii Mei îți sortesc mângâiere și credință și tot mai sus să stai între popoare, că de la tine va învia lumea și se va înnoi, căci Eu, Domnul, aceasta lucrez în mijlocul tău cu poporul cuvântului Meu, prin care Îmi desăvârșesc cuvântul. O, pace ție acum! Te am în brațe ca pe comoara Mea. Te ține Domnul în brațe ca să nu cazi, ca să nu te cadă cei ce te iubesc pentru sine și atât, și aceasta împotriva ta, căci ei nu știu să iubească și să te iubească.

O, țara Mea, mână dulce ți-am întins și am ținut-o deasupra ta în ziua cea de sorț, și tu nu știi prin cine am strecurat pentru tine ajutorul Meu. Am pe cel drag Mie pentru că te iubește, și pe care l-am ținut până acum la cârmă peste tine. Am pus în el Duhul Meu Cel plin de putere de cuvânt și a strigat el ca un strateg peste țară ca să te scoale la veghe, țara Mea, și ai lucrat tu după cuvântul lui apoi din gură în gură și ți-a dat aceasta biruința împotriva celor ce te sug încă până ce vor cădea de tot, căci cârmaciul tău cel de până acum mult M-a ascultat, mult te-a iubit și te iubește, chiar dacă nu i se întoarce cu iubire pentru iubirea lui de către toți iubiți ai săi. O, câtă ură a fost hrănită în inimi ca să ajungă mulți să-l urască pe el, dar cei ce l-au urât au căzut și cad rușinos și plâng de rușine acum, după atât amar de ură, cu care ei se hrăneau unii pe alții ca să iasă ei mari, dar iată, ei se duc pe apa sâmbetei, se duc și nu mai vin, căci ei au înșelat pe mulți.

Eu, Domnul, îi mulțumesc cu aplecare înaintea iubirii lui de țară și de neam cârmaciului tău de până acum și îi spun lui acum așa: iată, îți rup piedica și te vei întoarce între oameni ca să-i sfătuiești și să îngrijești cu gurița ta românul cel curat la inimă, iar pe cel încăpățânat să-l îmblânzești și să-l îndemni pe calea înțelepciunii lucrurilor și a adevărului, căci iubirea este înțelepciune mare și învățătoare mare. Fii blând și fii răbdător și veghetor și să lucrezi cu Duhul Meu în mijlocul celor ce te doresc și te ascultă pentru binele care trebuie să fie, căci Eu, Domnul, voi lupta cu cei din cer ca să-Mi fii de folos, și-i vom umple de iubire pe cei fără de iubire, ca să fie iubire de frați în neamul român. Aceasta îți vestesc Eu ție pentru acest nou început al tău. Amin.

— **O**, binecuvintează, Doamne, țara română acum și pe vecii, căci am grăit noi cu Tine, iar Tu cu țara română în ziua noastră de sobor, ziua îngerilor Tăi. Iubire sfântă și duh duios să fie în neamul

român, o, Doamne. Noi suntem slujitorii Tăi pentru ea și cu ea și suntem căpetenii peste toate cetele îngeresti, care Te slujesc. E slava Ta cerească toată peste ea și e dulce grăirea Ta cu ea. O, pace Ție în zi de sobor a îngerilor Tăi! Dulce și mare sărbătoare în mijlocul poporului cuvântului Tău, care Te primește pentru că Te ascultă! Amin.

— **S**lava Mea cerească e toată aici acum, o, îngeri scumpi și slăviți ai Mei. E dulce de tot această zi. Vă mângâi și vă bucur cu cei ce Mă primesc aici când vin cuvânt peste pământ. Îi mângâiem și Noi pe ei, și pe toți cei care se ostenesc și vin la glasul cuvântului Meu, care-i adună pe ei în Duhul Meu, și le dau lor cu pace și cu pază cerească întoarcerea întru ale lor, până la întâlnirea care va veni pentru zi de Bobotează când iarăși vom fi aici, Noi și ei, iar poporul Meu de aici Ne va sluji, Ne va ieși în prag și Ne va așeza la masă, căci este cel binecuvântat, cel ce ascultă.

Las mâna Mea cerească peste țara română ca să fie ea sub paza Mea. Amin.

Te-am ținut în veghe și în rugă pentru țară lângă Mine și lângă sfinți și lângă maica Mea, popor al cuvântului Meu, dar în acest timp tu ai trudit cu trupul pentru slava Mea, pentru toate câte sunt de făcut. Îți mulțumesc, fiule, îți mulțumesc cu duioșie, și tot așa și tu să fii mereu, mereu, ca să poți pentru Mine și pentru om, măi fiule. Eu, Domnul, sunt sprijinul tău cel de sus și cel de jos, căci sunt pe pământ ca și în cer, chiar dacă cei de pe pământ nu Mă știu prin vedere ca și cei din cer, dar Eu cânt ca păsărelele prin crenguțele copacilor aciuat și glasul Meu se aude și se împarte apoi și este Domnul cuvânt pe pământ și este împărțit cuvântul Său și Duhul Său, Care cuvintează și împlinește apoi.

Eu sunt Cel ce sunt! Suite de îngeri Mă poartă și Mă slăvesc și sunt ei slava Mea, slava Domnului. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2014

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Răbdarea în toate este ușurare a sufletului și înger în vreme grea. Numai prin supunere și ascultare poate omul să-L primească pe Dumnezeu. Maica Domnului mângâie glia României și îi hărăzește ascultare și credință. Cuvânt de mângâiere și de putere din cer către străjerul țării române: Traian Bănescu.

Din timp în timp cobor cuvânt din gura Mea și îl așez în cartea sa în sărbători, și mult așteaptă cei din cer sărbătorile cerești să vină și să se audă glasul Meu peste pământ și să se mângâie cei din cer odată cu cei ce Mă așteaptă să vin și care Mă iubesc pe pământ. De pe pământ e multa lor așteptare, că pentru cei de pe pământ trebuie ei să lucreze și să nu stea fără lucru, așa cum nici Dumnezeu nu stă, o, nu stă, și lucrează Dumnezeu peste pământ, lucrează cu dor.

Sunt Domnul Iisus Hristos. De-a dreapta Mea e mama Mea Fecioara în coborârea Mea cuvânt pe masa poporului cuvântului Meu în mijlocul neamului român, unde-Mi am Eu ieslea Mea de coborâre și de lucru mult prin cuvântul gurii Mele, ca să-L împlinesc apoi.

Suntem în sărbătoare pentru tine, mama Mea. Toți cei din cer sunt în sărbătoarea ta, toți merg în pas cu cei de pe pământ, cu timpul cel de pe pământ al zilelor, și toate au însemnătatea lor ca și pe pământ, iar pe pământ ca și în cer. Aducem azi în sărbătoare ziua când tu ai intrat la creștere și la ascultare pentru creștere. Erai pruncuță, și ai fost adusă la templu sub mâna și sub paza celor de care trebuia să ascuți

și să crești zi după zi frumos și să fii apoi mama Mea. Odată cu nașterea ta pe pământ a pus Tatăl în tine iubirea cea pentru ascultare și pentru supunere, căci trebuie iubire multă pentru acestea, și apoi ai ascultat de cele din cer vestite peste tine, mama Mea. O, ce frumos duh, ce frumos trup, ce frumos suflet, ce frumoase toate, toate ale tale, frumoase de la duhul ascultării și al supunerii și al iubirii, mamă! Cine ascultă pe pământ, ascultă apoi și din cer, ascultă și crede și lucrează și sprijinește pe Domnul, mamă. Hai, dar, să dăm frumusețe mare sărbătorii tale la masă cu poporul care stă înaintea Mea când vin cuvânt peste pământ. Hai cu grăirea ta frumoasă și mângâioasă, o, mama Mea. Binecuvintez cu umilință intrarea ta în carte cuvânt, căci Eu îți sunt Fiu, mamă. Amin.

— **C**u umilință mare binecuvintez și eu lucrarea Ta și a mea în ziua mea de praznic, Fiule al meu binecuvântat și Domn al binecuvântării celei de sus! E sărbătoare de dulce amintire a acelei zile de atunci, când eu, micuță cum eram, am fost adusă la templu ca să fiu așezată sub ascultare pentru creștere sub mâna celor mai mari, care aveau orânduie pentru cei supuși lor, și de care trebuia să se îngrijească ei. Am crescut pic cu pic și m-am păzit sub duhul blândeții în toată vremea. Am învățat sub greul vieții că răbdarea în toate este ușurare a sufletului și este ca un înger în vremea grea. Am stat de mână cu acest înger și Îi dăruiam lui Dumnezeu răbdarea mea în toate. Spun aceasta ca învățătură pentru cei ce vor auzi cuvântul acesta, ca să învețe oricine puterea cea bună a răbdării sfinte în toate, Fiule scump al meu. Și Tu, și eu am dovedit tuturor în toată vremea noastră pe pământ că am avut în toate răbdare deplină prin greu și ne-am dat grijii Tatălui creșc, că mult a fost de răbdat și mult mai este, căci așa trebuie să lucreze oricine pe pământ dacă iubește să fie mulțumit și nu nemulțumit. Cel nemulțumit nu este cuminte, nu rabdă cuminte, se supără din orice, se caină, își îngreuiază sufletul și nu se lasă zidit de încercările care dau să-i dea o măreție, o folosință cerească apoi între pământ și cer. Dar omul se bucură că are el minte, că știe el, că poate el, dar dacă el nu se deprinde cu supunerea cea pentru ascultare, nu înseamnă că are minte. Cel ce nu are minte, măcar să asculte de cei puși pentru îngrijirea lui, măcar să asculte, măcar să aibă dragoste de învățătură pentru fapta învățurii apoi și a credinței, și aceasta înseamnă să aibă omul minte, iar altfel nu.

O, popor al cuvântului Fiului meu Hristos, de ce nu-L vede omul pe Domnul? Fiul meu a spus că este până la sfârșitul veacului cu ai Săi, și după ce a spus S-a ascuns de fața omului, ca să-L poată omul asculta pe Domnul, căci omul nu este deprins să asculte de Domnul, de vreme ce nu-i stă în fire supunerea cea pentru ascultare și pentru creștere bună a ființei lui, așa cum și Fiul meu, Dumnezeu din Dumnezeu fiind, a stat mereu supus pentru ascultare, căci ascultarea L-a dovedit că El este Dumnezeul omului, pentru a cărui viață veșnică trebuia să asculte cu viața Sa.

O, fiilor, omul s-a deprins rău, săracul. Mai degrabă dă el să asculte de cel pe care nu-l vede de aproape și mereu. Pe cel de departe îl primește mai bine, îl ascultă mai mult, așa s-a deprins. Le-a spus Fiul meu la ucenici: «*Dacă nu Mă duc la Tatăl nu pot să vă trimit pe Duhul Sfânt Mângâietorul, iar dacă Mă duc, Îl voi trimite și vă va învăța El toate și din ale Mele va lua și vă va vesti vouă*». Eu vă învăț pe voi, și vă îndemn să semănați cu Fiul meu și cu mine, că noi am ascultat, și numai așa înveți să-L primești pe Domnul Cel nevăzut, numai prin supunere și prin ascultare, căci cum altfel ar putea

omul să-L primească pe Domnul și să stea sub mâna Lui? Aceasta este învățătura mea cea de azi lângă cea a Fiului meu Iisus Hristos, Care vă învață pe voi, cei crescuți cu cuvântul gurii Sale, că vine Domnul pe pământ și le dă din gura Sa celor ce vor să crească de la El, să se hrănească de la El și să lucreze apoi ca și El pe pământ.

O, dar nu pot, Fiule Doamne, nu pot să nu mângâi duhul și trupul și glia cea plină de suflet a celei alese de Tine, Fiule scump. Iubirea noastră acum este România, țara doului Tău de azi. Nu ostenesc s-o ocrotesc, s-o țin sub pază, căci ea este țara Ta de azi, iar Tu Ți-ai făcut în ea cortul venirii Tale și popor Ți-ai zidit în ea, popor pentru ascultare de Tine, Doamne.

O, țară scumpă a Fiului meu Iisus Hristos, tu treci prin durerile facerii celei noi, și numai Domnul și sfinții Săi sunt cei ce mai fac ție bine și mângâiere. Stau deasupra ta și întind peste tine mantia trupului meu, mantie din cer. Stau la hotarele tale și am grijă de câini și de lupi și-i țin supuși ca să nu-ți facă rău, numai să înveți tu lucrarea supunerii cea pentru creșterea ta de la Domnul, că iată câtă sămânță sloboade Domnul peste glia ta ca să ai din destul acum, în vreme grea, și să ai binecuvântare peste tine din destul ca să nu duci lipsă în vreme grea, ca să nu te înece valurile, țara mea de azi. Iată, îți hărăzesc ascultare și credință. Nu este credință decât cu ascultare, chiar dacă sunt dintre cei cărora li se pare că au credință când ei nu au ascultare mai întâi. O, te cuprind cu mare dor, și tot așa te și ocrotesc. Îl rog pentru tine pe Fiul meu să te aducă la cunoașterea lui Dumnezeu, că iată, cuvintează Domnul cuvântul Său pe vatra ta, și numai tu ai acest har al alegerii cea de la sfârșit de timp, și vrea Fiul meu să Se reverse din tine în lături și să creadă neamurile pământului lucrarea Lui cu tine.

Îi aduc Fiului meu rugă pentru tine, aduc Tatălui și Fiului și Sfântului Duh glas de strigare pentru har de la Domnul peste tine, țară română. Numai prin harul Lui poți pentru înțelepciunea care ți se cere s-o ai tu deosebit între toate popoarele de pe pământ. O, ești îndurerată cu duhul, cu sufletul și cu trupul. Te apasă încă și te țin sub voia lor cei ce încă se țin cu mâinile amândouă de scaune ca să te stoarcă încă, dar duhul tău se va trezi tot mai mult, căci Domnul cuvintează peste tine și tot El va împlini cuvântul Său și vei putea cu Domnul, căci tu nu poți.

O, supuneți-vă lui Dumnezeu și cuvântului Său, voi, cei ce încă nu vă cuminiți și încă dați să vă țineți de scaune peste neamul român, iar voi sunteți greșiți! O, nu sunteți buni pentru cârmuire! Faceți numai rău prin statul vostru la cârmă, dar Domnul a spus să cadă de pe scaune cei ce nu știu cum trebuie să stea cei ce stau. Mâna Domnului va împlini aceasta, iar rușinea va fi mare pentru toți cei care nu ascultă de cuvântul cel rostit.

Eu, Fiule Doamne, m-am mângâiat grăind, m-am ușurat lucrând. Binecuvântată să ne fie lucrarea cuvântului și așezarea lui peste neamul român. Slava Ta este multă și mare peste acest neam, dar lucrează ea din cele ce nu se văd ca și cum de departe lucrezi și scrii, dar aproape ești mereu, aproape, Doamne, așa cum spuneau și ucenicii Tăi acum două mii de ani: «*Domnul este aproape!*». Amin.

— **O**, aproape sunt, mereu aproape sunt, mamă, dar omul dă să asculte mai bine de cel de mai departe. Când omul are un duhovnic iscusit pentru suflet și mereu îl are aproape și la vedere, se încântă și nu mai simte mereu dulce, mereu proaspăt, mereu pentru

ascultat cuvântul duhovnicului său. Dacă l-ar avea departe și i-ar scrie din când în când scrisori de învățat ca să-l învețe cu veghe peste el, așa cum scriu Eu, Domnul, s-ar mai trage omul să asculte, să se teamă și să asculte de cel ce de departe trimite veghe și mângâiere pentru el. Noi n-am făcut ca omul, mamă. Noi am ascultat peste tot și în toate, și am ascultat de om, ca să învețe omul să asculte ca și Noi.

O, ce frumos ai stat tu sub ascultare și sub creștere și cu veghe peste tine, mamă! Este vreo veghe mai întreagă pentru om ca și atunci când îl are pe veghetorul său mereu lângă el? O, nu este, numai că omul a uitat să învețe supunerea și ascultarea cea pentru ea și iubirea cea pentru supunere, mamă, iar Noi am fost pildă pentru cei de pe pământ, mama Mea, dar cel ce alege să nu aibă veghe peste el, acela își ia dreptul să aleagă așa.

Binecuvintez țara română, că e îndurerată țara Mea cea de azi și mult popor din ea și stau de veghe cei îndurerați, și Mă doare încordarea din tine, o, țara Mea de azi. Îți scriu carte pentru mângâiere și pentru veghe, că nu e de dormit, nu e de ațipit, iar tu să nu amorțești pentru veghe, să nu ațipești pentru pază peste tine. O, să nu vă prindă toropeala sau descurajarea, pe voi, cei îndurerați între fiii neamului român. Eu sunt cu mare iubire la veghe peste țara română, căci lumina Mea peste neamurile pământului ea trebuie să fie, și va fi. Amin.

Voiesc să las o carte dulce și mângâioasă și plină de cuvânt măreț cârmaciului care părăsește acum locul cârmei cea pentru paza țării ca să se așeze în locul lui alt străjer, de la care Mă doare pentru neapropierea lui de acest iscusit cârmaci, care a tras numai prin greu, numai prin furtuni fel de fel și plin de durere a stat la cârmă, batjocorit și defăimat de cei ce iubesc fărădelegea, lucrând-o pe ea împotriva cetății. Dau de veste durere și rușine peste cei ce au împrăștiat în chip neascuns batjocuri, dispreț și defăimare asupra celui ce a condus prin valuri corabia și pe cei purtați în ea pe valuri. Acestor disprețuitori și defăimători, Eu, Domnul, le spun acum ceea ce este scris în Scripturi poruncă de necălcat, care spune: «*Pe mai-marele poporului tău să nu-l grăiești de rău!*». Această poruncă le va cere socoteală la toți cei care n-au ascultat și au semănat cuvinte urâte și dușmănoase, și aceștia trebuie să cunoască durerea cea pentru ispășirea de păcat, că nu se cade să tulburi veghea când ea stă trează și veghează la cârmă cu milă și cu iubire și cu jertfă cetatea. Un cârmaci este cârmaci al tuturor când este la cârmă, și este al celor buni și al celor răi deopotrivă. El nu se poate să se tragă deoparte de cei răi, căci are lucrare de veghe și trebuie să nu arate părtinire și trebuie să se împartă peste tot și să-și arate peste tot dăruirea sa. El nu mai este al său sau al unei părți din cetate, ci este cârmaci al tuturor la fel, și al celor ce vor și al celor ce nu vor sub cârmă.

O, cât de greu i-a fost prin furtuni acestui cârmaci! Cât de apăsată i-a fost vremea cârmuirii! Îi voi mulțumi Eu, Domnul, îl voi mângâia, îi voi alina Eu inimioara lui mare. Măreața este ființa lui, și mulți de pe pământ mai-mari peste popoare au văzut și au privit această măreție a Mea din el. El cunoaște suferința cea pentru iubire, cea pentru dreptate, și măreața îi este iubirea și dragostea de țară.

O, fii români, o, fiilor, ascultați glasul Meu. Eu, Domnul, vă spun vouă, feriți-vă să grăiți de rău acest străjer plin de har de sus ori pe unde va mai lucra el lucrarea veghii peste țară, căci cel dăruit cu iubire pentru veghe nu poate ațipi, nu poate dormi, ci poate să-l doară și să sufere veghind pentru

țară, pentru țara Mea de azi. Mă doare că n-a avut acesta aproape de sfatul lui pe cei care merg acum în locul lui la veghe. Eu, Domnul, voi căuta să le schimb gândul lor cel rece, căci semeția de acest fel este păcat, și sunt aceștia la începutul lor de drum. Iată, nu este în om duhul cel frumos al umilinței și al iubirii. Cel ce are iubire are și umilință de duh, căci așa lucrează iubirea. Ea se apleacă, ea se mlădie, iar inima înfrântă și smerită are măreția ei, pe care n-o cunosc cei îngâmfați prin înțelegerea minții lor.

Mă pregătesc să cuvintez cuvânt de mângâiere și de mulțumire pentru cel ce a servit cu atâta veghe, cu atâta iubire timp de zece ani țara Mea cea de azi, și tot așa de iubitor va fi el și pe mai departe, căci așa este și așa rămâne cel ce-și iubește cu râvnă țara sa.

Sfârșesc acum cuvântul sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioara și binecuvintez ascultarea cea pentru creștere sfântă a poporului cuvântului Meu cel de azi. O, nu uita, poporul Meu, nu uita, mereu, mereu să ascuți, iar pentru ascultare trebuie supunere, trebuie iubire, nu uita! Acestea ale tale înaintea Mea Mă ajută să merg și să vin ca să meargă peste tot cuvântul Meu cel de pe masa ta. Desăvârșirea minții voiesc să ți-o împodobesc mereu, și de aceea veghez mereu peste tine cu învățătura Mea, iar tu să te dovedești Mie și lumii cea fără de lumină de sus că tu ești un popor învățat și pregătit de Dumnezeu pentru ca să luminezi pe pământ. O, pace ție cu Mine acum! Pace Mie de la tine, și unii pe alții să ne ajutăm și să ne îmbrățișăm și unii altora să ne plecăm!

Eu, Domnul Iisus Hristos, am grăit cu tine, o, poporul Meu, în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, mama lui Dumnezeu-Fiul. Amin, amin, amin.

*

Intru cuvânt de mângâiere și de putere din cer, intru în casa celui ce încă este la scaunul de strajă peste țara Mea cea de azi, țara română, țara Domnului, cetate plină de lumină de sus, din pricina cuvântului lui Dumnezeu, care sălășluiește în ea de șaiszeci de ani, de când Mi-am pregătit calea de coborâre ca să grăiesc cuvântul Meu pe vatra neamului român.

O, deschide-Mi tu, cel plin de duhul veghii peste cetatea cuvântului Meu, peste țara în care Îmi am la veghe popor zidit de Mine prin cuvânt, și care-Mi așează în cartea sa cuvântul Meu. O, iar și iar îți sunt oaspete, că am datorie să-ți mulțumesc cu aplecare ca unui mai-mare peste țara Mea cea de azi, țara venirii Mele cuvânt pe pământ, țarina cea cu coamoară în ea, Eu, Domnul, cuvântând în mijlocul ei cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp, așa cum este scris că va lucra Domnul în zilele cele de slavă a Sa venirea Sa după om și lucrare multă pentru nașterea din nou a lumii, precum este scris.

O, îți mulțumesc pentru trudă, pentru veghea cea cu atâta iubire de țară. O, să înțeleagă omul cel greșit că dojana cea ieșită din gura ta pentru el a fost lucrarea ta de veghe peste țară și nicidecum învinuire sau judecată. Când un străjer veghează peste țara sa el din iubire face aceasta, nu din datorie. O, ce mare îți este iubirea pentru țară, ce mare! Nu te-am văzut în toată vremea ta cea cu slujire peste tot pe unde ai slujit până acum, nu te-am văzut să pui mai presus binele și liniștea ta față în față cu slujirea ta cea cu atâta dragoste de oameni și de țară, ci te-am văzut veghind și suspinând cu duhul și luptând cu înțelepciune adâncă împotriva a tot ce dădea să amenințe cetatea de la mijloc și din lături. Ai stat cu

suspîn și cu apăsare la veghe și n-ai căutat ale tale. O, este pe pământ o țară mică, o cetate mică al cărei mai-mare de peste ea este cel mai sărac din ea și dintre cei ce s-au suit să slujească pentru țară. Când l-au întrebat pe el mai-marii lumii despre lipsa de avuții și de slavă pământească în care el viețuia, el a răspuns lor: *Cel ce este întâiul numit și așezat de strajă peste cetate, acela trebuie să stea slujind numai pentru viața cetății și pentru binele ei, și așa să-și pună el viața în slujba cetății, iar el să nu aibă nimic, să nu caute nimic pentru el însuși, ci numai pentru cei cărora el slujește, numai pentru avutul lor, pentru îndestularea lor, iar cel ce nu poate să iubească așa, acela să nu se încumete să caute loc înalt pentru el peste cetate, ci să rămână în rândul celor ce-și caută ale lor.*

O, ce frumos, ce mare iubire, ce frumoasă dăruire: să nu-și strângă nimic pentru el cel care stă așezat pe scaunul de frunte al cetății! O, ce frumos, ce curat, ce limpede se vede dăruirea inimii și iubirea unui așa suflet dăruit celorlalți!

O, sunt mulți, mulți din cei ce caută mărire pentru ei dintre cei ce ajung pe scaunele cetății, și aceștia caută numai ale lor și nu sunt curați. Ai dat să arăți mereu acest păcat cu care apasă peste cetate cei ce îl săvârșesc pe el sub minciuna că ei sunt curați, iar pentru aceasta tu ai fost disprețuit de ei și defăimat în fel și chip, căci cei ce se iubesc pe sine nu știu altceva să facă, iar hoțul este mereu cel ce spune mereu că el nu fură, că el este curat.

Eu, Domnul, îți mulțumesc pentru răbdarea și pentru iubirea cea cu răbdare, că prea greu ți-a fost la locul de veghe, și mult te-au ajutat la veghe duhul răbdării și al iubirii cea pentru țară, duhul inimii curate și al nădejdiei, duhul umilinței inimii și multe alte daruri care ți-au călăuzit lucrarea în toată vremea cea atât de grea, când lupi cu colți de fier au tot dat să te îmbrâncească și să cazi de la locul veghii ca să se suie ei și să facă ei voia lor de pe acest loc de strajă pentru țară. Eu însă n-am voit nicidecum să-ți fie doborât statul tău la cârmă, de vreme ce mâna Mea cerească te-a ridicat ca să veghezi în vreme rea, când haitele de lupi au dat să sfâșie tot, să jupoaie tot, să-l lege pe cel mare și să spargă cetatea și s-o supună pentru ei. O, nu! Eu am în mână schiță cerească pentru pământul și neamul român și este mereu numai de vegheat și de lucrat pentru veghe, și voiesc să te păstrez de strajă, căci tu veghezi țara oriunde te-ai afla, și-ți văd iubirea și arsura ta de suflet pentru țară, pentru țara Mea de azi. O, să nu părăsești lucrarea veghii! Îmbracă-te întru putere de sus, încinge-te cu lucrare de har și stai de veghe și lucrează bine, căci împotriva celor hrăpăreți este încă de luptat, și trebuie luată din mâna lor arma, că nu știu ei să mănuiască dreptatea, și trebuie aceștia supuși de ea, iar pentru aceasta Eu, Domnul, voi veghea și voi împlini.

Acum primește-Mi povața: cuvânt dulce, glas dulce, povață miloasă, sfat înțelept și învățătură de înțelepciune să așezi peste mulți care vor da să caute și să urmeze dreptatea cea pentru țară și măreția inimii curate pentru lucrul cel frățesc, căci vai celor lacomi care nu se pot vindeca! Temerea de Dumnezeu s-o așezi în multe suflete, căci fără ea omul săvârșește numaidecât răul, iar prin ea iubire de cei din cer și de neam să aibă cei ce o îmbrățișează pe ea. Nimeni să nu-și facă rău unul altuia, nimeni să nu calce poruncile vieții, și toți să tragă cu umilința de duh, cu virtutea lepădării de sine, că acestea se cer celui ce voiește să-și dăruiască celor din jur viața lui, dragostea lui.

Îi vor prinde dureri pe cei ce te-au disprețuit și n-au avut ochi să vadă și urechi să audă, ci au avut răutate în inimă

și n-au căutat spre bârna din ochii lor ca să nu mai caute pai în ochii celorlalți. Iată, duhul dezbinării a fost lucrat cu multul prin aceștia, iar tu n-ai avut ajutor să lucrezi din plin binele pentru neam, și l-ai lucrat din greu, căci toți cei aproape cu lucrul lor au lucrat cu necinste și au trădat duhul dreptății a toate, iar tu ai suferit răbdând și lucrând și veghind.

Eu, Domnul Iisus Hristos îți mulțumesc acum și aduc Tatălui rugă pentru tine, iar tu să împarți la toți o inimă nouă, o nouă dragoste de țară, dar învață-i ce este această lucrare care cuprinde în ea jertfa multora, ca și a Mea pentru om ca să-i fie bine omului. O, și învață-i bărbăția pe cei ce vor învăța de la tine iubirea. Iubirea să crească în toți, și prin ea să fie drepti și curați, blânzi și smeriți, măreți prin acestea, căci iubirea îl vindecă pe om de tot răul, de tot păcatul, de toată fărădelegea. Eu așa te rog să-i ocrotești pe mulți de răul cel din lume. Eu așa te voiesc pe mai departe lucrător înțelept și treaz veghetor pentru țara Mea și a ta și a celor ce o iubesc pe ea cu dor.

Îți pun pe umeri duhul iubirii și al răbdării sfinte și al înțelepciunii lucrurilor, că te fac împărțitor celor ce vor prețui să fie drepti și frumoși și măreți pe pământ.

Acum pace ție, și-ți voi ține urma și cu tine voi fi și te voi purta și te voi călăuzi! Eu sunt Cel ce sunt, și am grăit duhului tău cuvântul Meu cel pentru tine. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2014

Sărbătoarea sfintei mare mucenițe Ecaterina și a sfântului mucenic Mercurie

Omul nu are iubire pentru că s-a așezat mai sus decât Dumnezeu. Nepăsarea de Dumnezeu îl învinuiește pe om de îngâmfare. Iubirea nu se uită în om, ci se uită în Dumnezeu. Iubirea îl face măreț pe omul purtat de ea.

Mă port cu sfinții între cer și pământ, și sunt facerea lui Dumnezeu cerul și pământul, iar Eu, Domnul, Mă sprijin pe ajutorul cel de pe pământ ca să-Mi așez înaintea omului cuvântul, și ajutorul acesta este o mare iubire, chiar dacă mintea omului nu poate măsura ceea ce este mai presus de fire, mai presus de cele cu care omul este obișnuit. Iubirea aceasta este a Mea, și din pricina ei cobor cuvânt peste pământ și Mă țin după om ca să-i grăiesc, ca să-Mi audă omul glasul și să-i ajung la inimă cu cuvântul și să se facă din nou omul sub izvorul înțelepciunii celei de sus și să iubească pe Domnul apoi, că iată câtă iubire, câtă coborâre a Mea după om!

Mai presus de fire M-am arătat înaintea oamenilor ori de câte ori am lucrat lucruri minunate cât am stat între oameni pe pământ, chiar dacă după măsura vederii omului nu eram decât un om ca fiecare om. O, ce bine ar fi să înțeleagă omul pe cele mai presus de înțelegerea lui, căci altfel el nu-L pune pe Domnul la suflet când El vine spre om mai presus de înțelegerea omului pentru venirea Sa.

Stau cu sfinții în văzduh, stau aproape de om și sunt mai adevărat decât omul, chiar dacă stau sub vâl înaintea omului. Îi trebuie omului iubire pentru credința aceasta, dar dacă el nu se îndeletnicește cu iubirea nu poate altfel nici pentru credință. O, măi poporul Meu, ce inimi mari, ce suflete mari au avut pe pământ sfinții cu care Eu, Domnul, merg între cer și pământ ca să vin la tine și să-Mi las cuvântul scris ca la cutia poștală de la poarta omului când se împart între oamenii îndepărtați unii de alții grăirile lor, doririle lor.

O, ce mic e omul care nu este mare cu simțirea și cu

căutarea lui după cele mai presus de măsura lui de înțelegere! O, fiilor, trebuie iubire între om și Dumnezeu așa cum are Dumnezeu. Trebuie asemănare cu Dumnezeu în iubire, măi fiilor. Altfel omul este îngâmfat, nu este aplecat ca Dumnezeu. Cel aplecat face aceasta din iubire și prin iubire. Cel îngâmfat se așează mai presus de Dumnezeu, așa cum s-a voit a fi cel mai aproape înger al Meu mai înainte să piardă el locul lui cel din slava Mea cea apropiată și i s-a stins iubirea, și iată de ce nu are omul iubire, căci mai înainte de înger omul a căzut, și prin el apoi îngerii, și iată de ce nu are omul iubire: nu are pentru că el s-a așezat mai sus decât Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, iar omul nu este tot așa.

O, ce lecții mărețe aduc Eu, Domnul, pe masa ta pentru tot omul, măi poporul Meu, numai să vrea omul să învețe carte și minte de la Dumnezeu, de la Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om. E mic cu iubirea omul, mic de tot, și aceasta numai pentru că el s-a așezat să stea mai mare ca Dumnezeu. Eu stau aplecat, omul nu stă aplecat. Eu stau umilit, omul nu poate tot așa. Eu trăiesc iubind veșnic, iar omul stă mut față de duhul și de lucrarea iubirii, iar iubirea înseamnă Dumnezeu. Stă omul zi după zi rece de Dumnezeu, iar această nepăsare îl învinuiește de îngâmfare pe om. Mă mângâi și Mă port între cer și pământ cu sfinții Mei, care n-au făcut tot așa între pământ și cer cât au stat cu trupul lor. Cei sfinți și locuitori cu cerul acum s-au născut cu duhul iubirii în ei, iar Eu, Domnul, l-am trezit în ei la vremea cea potrivită și au văzut ei măreția aceasta a Mea în ei, și au dat-o în dar, ca să aibă și alții cât mai mulți, căci așa este lucrarea celor ce au în ei iubirea și așa este lucrarea iubirii, ea nu se uită în om, ci se uită în Dumnezeu și toate sunt ca Dumnezeu în duhul iubirii și în lucrarea ei.

Suntem azi în sărbătoare între sfinți, doi din ei, însemnați în calendarul lor, mari lucrători cu Mine în lucrarea Mea cea de azi pe pământ, și mult se bucură sfinții Mei să aibă sarcini de purtat pe drumul crucii Mele de azi, al venirii Mele de azi pe pământ după om. Mucenița Ecaterina, plină de duhul înțelepciunii celei născătoare de fii de Dumnezeu între oamenii de pe pământ, o, câtă iscusință sfântă a arătat ea cu lucrarea ei în mijlocul mulțimii de înțelepți ai lumii, între care a fost ea așezată ca să fie trasă în lături dinaintea dragostei de Dumnezeu din ea, dar s-a făcut ea în vremea aceea născătoare de fii pentru cer și toți s-au îmbătat de vinul ei, că măreț este omul în care Domnul sălășluiește, măi poporul Meu.

O, ce bine-Mi este Mie că pot grăi cu tine în mijlocul celor din cer, cu care Mă port, și în mijlocul tău, poporul Meu! Eu Mă pun pe masa ta, iar tu Mă dăruiești în părți ca să fiu găsit cu cei ce se apleacă, cu cei ce au iubire. Pentru iubire trebuie să se aplece omul, căci așa este lucrarea ei. Mucenița Ecaterina era strălucitoare foarte între fiii oamenilor pe pământ prin frumusețea și prin înțelepciunea ei, pe care și le-a dăruit cu totul iubirii, și a fost ea minunată și a fermecat inimile celor fără de farmec în ele și au cunoscut înțelepții lumii înțelepciunea lui Dumnezeu cea mai presus de lume și nu s-au mai putut despărți de ea, iar lumea i-a scos afară din ea pe cei ce nu mai erau lume, ci iubire erau apoi.

O, ce mare, ce dulce este lucrarea și gustul iubirii când ea sălășluiește în om, dăruindu-se cu învierea ei la cei ce n-au gustat încă învierea din păcat! Cine poate spune această măreție și gustul ei? Ea a fost visul cel frumos, cel hrănitor al sfinților Mei cât au stat ei pe pământ. Ea grăiește azi din sfinții Mei și se mărește pe sine din ei înaintea fiilor oamenilor. Ea se apleacă și se face cuvânt din sfinții Mei spre hrana

celor ce trăiesc iubind, purtători de Dumnezeu fiind ei prin iubirea din ei. Amin.

— **O**, cine, Doamne, cine poate să grăiască despre această măreție în cei ce iubesc făcându-se dumnezei prin iubirea Ta din ei? Măreția aceasta grăiește ea însăși, Doamne, când ea locuiește în om. Ea a ajutat pe înțelepții lumii din vremea mea să descopere în ei iubirea și să se aplece cu ea și să rămână apoi fiii iubirii, fiii lui Dumnezeu, și s-au dus ei la Dumnezeu biruitori prin iubire, și numai așa trebuie să se grăiască despre iubire pe pământ, iar altfel nu. Numai fiii lui Dumnezeu trebuie să grăiască despre iubire, iar fiii lumii nu, căci această limbă este cerească, nu este de pe pământ.

Mi-e duhul plin de bucuria Ta cu noi în ziua noastră de serbare între sfinți, căci am alături sărbătorit lângă mine pe cel mult credincios rugăciunii oamenilor plini de nevoi: mucenicul Mercurie, cel plin de milă pentru cei strâmtorați și dușman al hulitorilor de Dumnezeu. El are lângă Tine ca și mine lucrare mare pentru zilele cele de apoi, când Tu Te scrii și Te vei scrie pe pământ cu lucrarea dreptății cea asupra negliurii oamenilor necredincioși, peste care se varsă una după alta cupele mâniei asupra faptelor cele fără Dumnezeu ale oamenilor de pe pământ. Împreună sărbătoriți acum între sfinți, noi Îți mărturisim măreția, Doamne, și cântăm cu cântări cerești lucrarea Ta de azi cu poporul cuvântului Tău, pe care dorim să-l ocrotești mult, mult și să-l povățuiești să Te ocrotească, Doamne, că nu mai ai pe unde să-Ți apleci capul și să intri, nu mai ai pe pământ unde să Te odihnești. Mereu drumeț ești, mereu, mereu mergi și Te împarți cu bunătățile Tale ca să ia oamenii și să fie ei plini de bunul Tău, plini de iubire, Doamne.

Lăsăm har peste poporul cuvântului Tău. Să fie cel minunat prin iubire de Tine poporul Tău, Doamne. Povața Ta coboară mereu în mijlocul lui, iar unde ești Tu sunt și sfinții Tăi, sunt cu Tine cei ce Te-au iubit pe pământ, și aceasta este plata celor ce Te-au iubit. Amin.

— **V**oi sunteți iubirea Mea, chipul și asemănarea Mea, o, sfinți iubiți ai Mei. În cer și pe pământ vă am ai Mei, mereu aproape vă am. Suita Mea cerească sunteți voi, iar de pe pământ avem sprijin și suntem ajutați să pășim din loc în loc cu vestea împărăției cerurilor, cu grăirea Noastră peste pământ acum, că a sosit vremea venirii Mele cu sfinții, precum este scris că va veni Domnul.

O, poporul Meu de pe pământ, am grăit acum despre măreția iubirii. Ea îl face măreț pe omul purtat de ea. O, ce frumoasă este o floare împlinită și întru totul înflorită! O, tot așa de frumos și de măreț este și omul cel împlinit în iubire și în lucrarea ei și în grăirea ei despre Domnul, despre Cel minunat și măreț între sfinți.

Mă aplec ca un Dumnezeu și te povățuiesc mereu. Vin la tine mereu cu sfinții cei mari și cei mici, vin să-ți dau din cer ca să ai din cer, vine Domnul la tine cu sfinții. O, ce măreție! Măreț să fii și tu, că e cerul cu tine pe pământ, măi poporul Meu. O, pace ție! Ai grijă să fii ceresc pe pământ, căci cei din cer petrec cu tine în sărbătorile cele pentru ei, iar tu Îmi ești popas și așternut Îmi ești.

Iubire cu recunoștință îți dau să ai, iar tu mai mult să-ți ceri și să-Mi dai, căci Eu sunt Dumnezeul tău, iar tu Îmi ești fiu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2014

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Viața îmbunătățită se zidește încet, prin multe greșeli. Omului numai Dumnezeu îi poate da minte, nu școala. Trâmbița Domnului sună deșteptarea celor care au plecat de lângă izvorul cuvântului; chemarea lor la căință pentru păcatul judecării.

In zi de hram peste așezământul Meu din zilele acestea pe vatra neamului român Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu întreită sărbătoare, iar cei din cer se bucură la masa cuvântului Meu, care se așterne în cartea sa.

E hramul bisericii Mele de nou Ierusalim, căci trâmbița Mea Verginica este patroana acestui așezământ și are lângă ea sărbătorit acum pe apostolul Meu cel întâi chemat lângă Mine la lucrul apostoliei, pe Andrei, pe cel dintâi ucenic al Meu, căci acum douăzeci și trei de ani l-am avut aici alături în ziua pecetluirii grădiniței cuvântului Meu, după ce am așezat în ea chivotul, pietricica cea albă, simbolul cel de la sfârșit de timp al vestirii cuvântului Meu peste pământ, și apoi am pecetluit pentru cei din cer acest așezământ și pentru duhul cuvântului Meu rostit aici de deasupra grădiniței lui ca să fie așezat în cartea sa și împărțit apoi spre hrană, spre creșterea celor cărora Domnul Se descoperă ca să fie El urmat de ei, după ce credința lor în venirea Mea cuvânt pe pământ îi cuprinde pe cei ce vin cu pasul pe calea Mea cea de azi, spre bucuria Mea și a celor din cer, căci este nevoie de ucenici.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel ce dau omului minte ca să-L înțeleagă pe Dumnezeu, așa cum le-am dat și ucenicilor Mei ca să Mă înțeleagă ei cu toată lucrarea Mea când Tatăl M-a trimis pe pământ ca să lucrez între oameni lucrarea Sa. Sunt cu ziua de hram al acestui așezământ. În această zi din an a sosit între cei din cer trâmbița Mea Verginica și are ea obștea sa în cer precum și pe pământ avea și este ea patroana poporului cuvântului Meu, iar lângă ea a fost așezat cu sărbătoare apostolul Andrei, căci zi lângă zi avem sărbătoarea cea întreită în această zi de taină, mai întâi ziua pecetluirii grădiniței cuvântului Meu, iar lângă ea ziua de sărbătoare a apostolului Andrei, și apoi ziua trâmbiței Mele, totul într-o sărbătoare în cer și pe pământ, și iată, sărbătoarea este încununată de cuvântul Meu și al lor, așa cum Eu, Domnul, petrec cu sfinții Mei.

Eu sunt Cel ce-i dau omului minte, că Eu l-am zidit pe om. Eu sunt Ziditorul omului, iar omul este zidirea Mea, facerea Mea, căci fără Făcătorul lui omul poate face multe greșeli și îi trebuie minte mereu, mereu, și iată, viața îmbunătățită se zidește încet, încet prin multe, multe greșeli, de la care omul învață și tot învață, ajutat de Dumnezeu pentru facerea sa, căci omul este slab, plâpând, prins sub greșală, neputincios în tristeți și în suferințe, iar Creatorul său îl întocmește pe el ajutându-l să lupte împotriva a tot ce stă să cuprindă și să slăbească viața lui.

O, poporul Meu, aș vrea să aibă omul de la Mine minte și aș vrea să asculte pentru mintea lui, că nimeni nu-i dă lui minte, decât Dumnezeu. Se tot zidesc pe pământ școli și cărți ca să meargă omul de mic și să învețe minte și carte. O, măi poporul Meu, ce să facă Dumnezeu cu cel ce învață minte de la școală? Se întreabă necredincioșii și se îndoiesc întru Dumnezeu din pricina îngâmfării lor și zic aceștia că nu este adevărată Scriptura, fiindcă omul trebuie să știe carte și apoi să scrie. Voiesc să le spun la aceștia că nu școala sau cartea au fost zidite mai întâi, ci omul a fost zidit întâi, iar când l-am zidit a știut și a grăit cu Mine, și Eu cu el, căci Eu am știut și am zidit și am pus în zidirea Mea și știe omul să grăiască și ce

să grăiască și ce să înțeleagă, căci de la Dumnezeu Ziditorul are omul ce are. O, de unde știe copilul să plângă când se naște? De la suferință, de la durere știe, de la durerile facerii știe. O, de unde știe el să vorbească apoi, să crească, să umble, să lucreze? O, fiilor, de la Dumnezeu are omul minte, și apoi oamenii se ajută unii pe alții și toate de la Dumnezeu sunt în oameni ca să știe ei. Pe Adam cine l-a învățat carte, cine l-a învățat să scrie și să citească și să știe? Pe Ioan Botezătorul cine l-a învățat, cine l-a ajutat de la pruncie și până la Iordan ca să-L facă pe Domnul cunoscut oamenilor? Pe prooroci cine i-a învățat să asculte de la Dumnezeu și să scrie apoi? O, fiilor, animalul de pe lângă om a învățat carte? De unde știe el să iubească, să mângâie pe stăpânul său, să-i fie atât de credincios cine l-a învățat? O, nu mama îl învață pe copil. Nu animalul îl învață pe animal ceea ce trebuie să știe și să facă. O, nu, ci Domnul este Ziditorul omului și al celor din om și a toate câte sunt între cer și pământ ființe cu suflet viu.

O, câtă credință, câtă apropiere de Dumnezeu Făcătorul, câtă recunoștință trebuie să știe să lucreze omul, și toate prin Dumnezeu! Trebuie Dumnezeu să-i dea omului minte în toate și mereu, nu omul să-și dea și să-și facă. O, ce minuni s-ar ivi între pământ și cer dacă omul ar înțelege să lucreze din Dumnezeu! Iată cum se zidește viața omului, viața cea plăcută Domnului în om și așezată pic cu pic încet, încet din multe, multe greșeli, ca să învețe omul de la greșeli și să se înțelepțească pentru bine apoi. Dar acum trâmbița Mea Verginica are cuvânt în ziua ei de serbare și este însoțită de obștea ei cea din cer la masa de azi, căci Eu, Domnul, am și în cer popor din lucrul ei cu Mine născut, și am și pe pământ, și așa lucrăm lucrarea cea de azi.

O, Verginica Mea, binecuvântată să-ți fie lucrarea cuvântului tău la masa cea de azi! Amin.

— **A**min, amin, Doamne, și să învețe poporul Tău să ia minte din cer, să ia de la Dumnezeu minte și să nu se întrebe cum, căci Tu ești Izvorul, Doamne, iar eu acum ascult și cuvintez.

Iubire cu aripi să căpătați de la Domnul, fiilor de azi ai Domnului Cuvântul, căci ea vă poartă prin vremi dulci și prin vremi cu tristeți. Legate de Domnul să vă fie inimile, căci cu El rămâne omul care-și cunoaște începutul lui cel veșnic, când Domnul va veni să așeze de-a dreapta Sa pe cei ce au avut și au iubire.

O, e zi de hram al așezământului în care sunteți de Domnul așezați, iar noi, cei din cer, suntem cu voi la masă. Lângă ziua mea de serbare stă cu ziua lui de intrare în cer cel dintâi ucenic al Domnului nostru, apostolul Andrei. Împreună ne aplecăm înaintea celor din cer și înaintea celor de pe pământ, care ne poartă sărbătoarea. Noi am fost unul lângă altul martori din cer în ziua pecetluirii grădiniței Domnului acum douăzeci și trei de ani, iar voi ați fost martori de pe pământ, alături de arhiereul martor prin care s-a rostit pecetluirea cu sfințenie a grădiniței cuvântului, și privim acum această zi și avem de ce să oftăm. Dar azi ne și mângâiem că avem la masă pe cei din cer, obștea cea din cer a acestui cuvânt ziditor de fii pentru cer și avem pomenire de un an pentru sufletele alăturat nouă acum un an și grăim puțin despre aceasta, că este multă smerenie și este multă grijă și este mult de lucru și de putere pentru lucru și nu stărnim durerea sus și jos, ci lucrăm cerește și așa mângâiem. Acești doi copii, dintre care unul este sus cu mine acum, s-au dus pe brațe prin dureri și și-au dat sfinte mângâieri purtându-și ale vieții dulci poveri, iar Domnul i-a purtat mereu pe ei și i-a avut în lucrul

Său, și iată, îi are și-I sunt lucrători. Iată, lângă sărbătoarea mea este și aceasta acum și lucrăm toți, lucrăm și din cer, și de pe pământ lucrăm și împodobim ziua de serbare a hramului acestui așezământ, și mult se bucură poporul cel din cer acum și mult stăruie la Domnul pentru mersul lucrării Sale, spre plinirea a tot ce este de lucrat, iar voi, copii de jos, iubire cu aripi să aveți și să lucrați, și pe aripile ei să stați, că fără de iubire e greu de tot, măi fiilor.

O, Doamne, să învețe poporul Tău minte din cer, căci Tu ești Izvorul. N-are cum să învețe omul carte din cărți de pe pământ, căci toate în Tine sunt, iar fără Tine se strică omul și învață de la om, de la cel ce crede că știe și că a învățat ca să știe. O, de unde știe calul sau oița, de unde știu animalele să pască iarbă, să ia apă cu gurița, să plângă când n-au acestea de la Tine, o, și câtă înțelepciune au și știu? Noi, cei sălășluiți acum între cei din cer, de unde știm să venim aproape și să grăim acum la această masă frățescă și sărbătorească? O, de la Tine, Doamne, putem, și știm, căci cu Tine umblăm și lucrăm.

O, nu de pe pământ se învață carte. Nu de pe pământ a știut să grăiască omul cel zidit de mâna Ta și de Duhul Tău la început. Să nu se întrebe necredincioșii cine a scris istoria Ta cu omul în cartea în care ea s-a adunat, în Scriptură, Doamne. O, cine l-a învățat pe Ioan Botezătorul să gândească, să grăiască, să proorocească pe Domnul și să grăiască cu Domnul la Iordan? Iată, Tu ești știința cea din omul purtat de Tine și nu trebuie să se semețească omul cel fără Dumnezeu între oameni pe pământ. Nici eu, Doamne, nici eu n-am învățat carte de pe pământ, dar Tu ai venit la mine și ai pus înăuntrul meu duhul proorociei, grăirea Ta cu omul ai pus în pieptul meu, în mintea mea, în vederea mea. Să se minuneze oamenii care nu-L înțeleg pe Domnul și toate lucrările Sale pe pământ între oameni, căci oamenii purtători de Dumnezeu au dușmani pe pământ pentru că ei sunt cei ce sunt ca și Dumnezeu, iar cei ce n-au dușmani nu sunt nimic, ci sunt de corvoadă și atât.

Să se pocăiască și să se mărturisească, Doamne, toți cei care au stat cu Tine prin această lucrare de cuvânt și au părăsit apoi izvorul și locul izvorului. O, să se aplece aceștia ca să le fie dezlegat acest păcat, căci e greu la cer acest păcat. Eu sunt trâmbița Ta și le fac deșteptarea și sun la ei și le spun lor: căiți-vă voi, cei care ați mâncat lapte și miere și vi s-a aplecat apoi! O, nu se poate să rămâneți judecători. Grăbiți-vă să ieșiți de sub învinuirea aceasta, căci scris este: «Nu judecați și nu veți fi judecați!». O, dacă ați stricat fața Domnului, dacă n-ați șters apoi unde ați lovit, aceasta iartă Domnul, dar nu poate dacă nu e pocăință și mărturisire după căință. O, câtă durere pe noi, cei din cer, pe cei ce sunt acum obște în cer din această lucrare de cuvânt pe pământ! Suntem mijlocitori mari pentru voi, dar fără pocăință în voi nu este putere din cer pentru voi, iar voi vă puteți duce tot mai jos cu neîmplinirea Domnului în voi, cu despărțirea voastră de El și de izvorul Lui, din care mult ați băut și voi. O, sculați-vă cât mai este ziua și scuturați-vă hăinuța și spălați-o și primeniți-vă iubirea, căci nu păcatele, ci neaplecarea îl desparte de Domnul pe om. Vă rog din cer și sun din trâmbiță după voi, căutați-vă lumina cea pierdută, că în lume nu este scăpare, iar voi pașiți pe drum cu păcătoșii, dar David împăratul a dorit să stea ca un lepădat în curțile Domnului dacă ar fi avut de ales în față cu calea și locașul cel plin de păcătoși, iar acest locaș este lumea și fiii ei, măi fiilor. Eu dau să vă mângâi și să vă fac trezirea, că nu se pot șterge din cartea Domnului pașii voștri lângă izvorul Lui cât ați umblat voi cu Domnul.

Iar pe Tine, Doamne, Te rog, dă-le lor minte, dă-le Tu,

Doamne, că nu de pe pământ are omul minte, ci numai dacă Tu pui darul Tău în om și să-l folosească omul. O, numai de la Tine are omul care are, iar cine nu are de la Tine, n-are nimic, nimic, chiar și când n-are nimeni pe pământ mai mult ca el ranguri și carte și măririi fel de fel.

Acum închin Ție, Doamne, această măreață zi de întreită sărbătoare, iar Andrei apostolul are ruga lui înaintea Ta în această zi. Amin.

— **O**, deschide cerurile, Doamne, ca să Te vadă fiii neamului român, că eu aștept de două mii de ani slava Ta în mijlocul acestui neam, pe care l-am pecetluit eu cu numele Tău mai înainte de venirea mea la Tine prin cruce, prin cruce cu chin, Doamne. Ți-am fost statornic prin dureri și prin cruce, iar acum aștept darul Tău, slava Ta pe pământul român, bucuria pe care o doresc de două mii de ani, Doamne, și iată, bucuria se naște pic cu pic și se întregeste, iar eu aștept ca și toți cei din cer, când ziua Ta de slavă va cuprinde cerul și pământul în ea, iar sfinții Tăi vor avea și ei ziua mângâierii, ziua bucuriei. Eu Ți-am fost martor în ziua pecetluirii grădiniței cuvântului Tău și am așezat puterea cea din porți peste grădina ca să fie a Ta și nu a lumii această grădiniță, iar arhiereul Tău de atunci a rostit cuvânt de pecetuire și s-a întocmit voia Ta prin noi în cer și pe pământ deodată în ziua aceea de mărturie.

O, frate arhiereu, nu uita, nu uita clipa cea măreață când tu ai avut slujire tainică lângă cei din cer în ziua aceea când s-a scris cuvântul tău peste această grădiniță pentru pecetuirea ei. Ești scris în cer cu ziua aceea și nimeni nu se poate sui la cer ca să te șteargă din cartea acelei zile. O, păstrează-te în carte cu duhul inimii tale, că nu se poate rupe fila aceasta din carte. Îl rog pe Domnul acum să te învăluie în duhul credinței pe care ai avut-o în ziua aceea, iar tu să te lupți așa, după cum este pentru tine înaintea Domnului rugăciunea mea.

O, slăvește-Te, Doamne, în el pentru Tine, că Ți-a fost martor și s-a scris zi de mărturie în cer și pe pământ atunci, iar eu mă aplec în această zi, că sărbătoare mare este această zi, întreită sărbătoare este ea, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, pun peste tot mângâierea Mea. Pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ pun mângâierea Mea și alin pun și întăresc lucrarea Mea, căci lucrul este mult, mult, și trebuie mângâiere și putere pentru lucru.

Să înveți, măi poporul Meu. Mintea se învață din cer. Voi slobozi prin porți învățatură peste tine în această zi, iar tu să lucrezi apoi peste tine, căci din cer trebuie să iei și să ai tu. O, pace ție acum! E zi de hram peste așezământul Meu cu tine, și masa este cerească. Pace multă să lucrezi, și așa să împlinești cuvântul Meu de peste tine, cuvântul cu care-ți spun: Pace ție, poporul Meu, pace ție! Pacea Mea cu tine, fiule poporul Meu! Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2014

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Sfântul Nicolae aduce din cer darul iubirii cea cu recunoștință. Mângâierea este rodul iubirii. Purtarea sfântă aduce multă mângâiere.

O, câtă bucurie pe cei din cer, câtă așteptare, câtă mângâiere! Sărbătorile sfinților Mei îi umplu pe cei din cer de duhul mângâierii. Când lucrez pe pământ cu ei e mare mângâiere pe cei din cer. Ei văd dorul Meu, văd de

unde Ne vine mângâierea, și sunt asemenea Mie cei ce-Mi simt Duhul și tânjirea Lui. Pe pământ Îmi este lucrul și truda lui cea pentru odihna Mea cea din cer și cea de pe pământ. Mi-am făcut cale cuvântului Meu și-Mi pregătesc cu el ziua slavei Mele și pregătesc omul pentru ea, căci Eu pe toate le-am zidit pentru om și pentru odihna Mea în el. Eu sunt Dumnezeu omului, sunt Ziditorul lui, și voiesc să Mă asculte omul, căci așa se cade. Chiar dacă el s-a ridicat împotriva Mea după ce l-am zidit, voiesc să-l învăț cu ascultarea, și aceasta Îmi este lucrarea Mea pe pământ.

O, cum să nu Mă cuprindă duhul mângâierii când pot să grăiesc omului pe pământ? O, popor al cuvântului Meu, să simți și tu mângâiere că poți să Mă ajuți și să Mă mângâi. Mă sprijin pe tine cu venirea Mea cuvânt pe pământ, măi fiule. O, câtă mângâiere pe Mine că-Mi crezi venirea și cuvântul! E slava Mea cu tine, poporul Meu. Fierbinte să-ți fie bucuria și iubirea cea pentru Mine, că-Mi frige Duhul de dor după om, măi poporul Meu. S-au deprins sfinții Mei cât au stat pe pământ, s-au deprins să-Mi înțeleagă și să-Mi simtă arsura Duhului Meu după om, și mai ales după cei mai păcătoși dintre oameni, căci Eu voiesc să-i fac sănătoși pe cei neputincioși pentru Dumnezeu și să le dau lor îngeri îngrijitori și învățători peste ei și să le fac fierbinte credința și iubirea apoi, că fără de credință iubește păcatul omul și-și pierde vremea cu el, dar credința îl trage spre Mine și îl trage spre iubirea cea curată, și iată ce fac Eu pentru aceasta, că Mi-am făcut cale pe pământ cu sfinții Mei, că pe pământ au luptat ei pentru credința lor, pentru Domnul lor, iar Eu le dau răsplată, le dau mângâierea, vin cu ei în cuvânt pe pământ, unde Ne avem lucrarea cu care Ne mângâiem.

Eu, Domnul, te am în mare iubire, poporul Meu. Așa și tu să Mă ai, și să ne fie fierbinte iubirea, și aceasta va aduce toată împlinirea cea dulce a zilei cea fără de sfârșit, ziua de odihnă a Domnului, în care se vor odihni toți cei care M-au iubit pe pământ. Aceasta să știi tu, pentru aceasta să trăiești tu. Alipiți să rămânem în lucrare, căci tu de veacuri ești așteptat, nu uita aceasta, și nu-ți uita îndatorirea și menirea, că iată câtă bucurie pe cei din cer când Eu și cu ei stăm în mijlocul tău și grăim cuvântul care este în cer și care vine și se așază în cartea sa și Ne mărturisește prin ea.

O, mărturisește-L pe Dumnezeu pe pământ în lung și în lat, măi poporul Meu. Cuvântul Meu are putere în el. Împarte-l peste tot, căci așa se împlinește el. O, dacă n-aș avea mărturisitori, Eu n-aș mai fi cunoscut pe pământ de cei cred și de cei ce nu cred pe Dumnezeu! Ierarhul Nicolae M-a mărturisit cu putere multă și M-a făcut cunoscut și crezut între oameni și a stârnit el râvna oamenilor spre Dumnezeu și spre cer, căci pământul îl trage pe om în jos, iar cerul îl ridică de jos pe om și îl învață smerenia, iar ea îl înalță pe om, și se face omul locaș lui Dumnezeu pe pământ așa cum a fost ierarhul Nicolae, și iată zi de serbare pentru el între sfinți, iar Eu am coborât cu sfinții la tine pentru serbarea lui și stăm la masa mângâierii și le sting dorul și le dau bucurie și popas cu bucurie, iar tu Îmi ești așternut, poporul Meu.

Cu ceată de arhierei poposesec acum aici, de unde este împărțit Dumnezeu peste pământ. Această ceată este slăvită în ziua aceasta între cetele de sfinți, și are ea purtător de cuvânt pe arhiereul Nicolae, pe cel cu duhul ars de iubire pe pământ și în cer. O, ce minuni face iubirea! Cei ce-i cunosc puterea sunt făcători de minuni, de lucrări mai presus de fire pe pământ. O, spune tu, ucenicule iubit și mare cu iubirea, spune tu în cartea Mea de azi puterea iubirii. E ziua ta de ser-

bare între sfinți și ai de cuvântat cuvânt de sărbătoare peste biserica Mea în ziua aceasta. Amin.

— **Î**n numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, binecuvintează Stăpâne Doamne ca să grăiesc!

— **T**atăl, Fiul și Duhul Sfânt binecuvintează intrarea ta. Amin.

— **B**inecuvântat să fii de toți sfinții Tăi, o, Doamne, și binecuvântată să fie biserica Ta, care crede venirea Ta cuvânt pe pământ și toată lucrarea ei în mijlocul ei ca să o mărturisească ea!

O, ai proorocit acum două mii de ani, Doamne, și acum împlinești, căci ai spus așa: «*Cel ce crede în Mine voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui*». Și dacă așa ai spus, trebuia să se împlinească cu multă măreție cuvântul gurii Tale, și iată-l împlinit, căci Tu ești Cel ce zici și Cel ce împlinești apoi, iar eu în ziua mea de serbare între cetele de sfinți așez la masa cea de azi a bisericii Tale de nou Ierusalim, așez cuvânt pentru iubire, Doamne, căci eu aceasta am lucrat pe pământ.

S-a sălășluit în mine duhul iubirii și a lucrat el înăuntrul meu și în afara mea peste tot pe unde umblam și vedeam durere și apăsare pe oameni, și mă grăbeam să-i despovărez pe cei plini de strâmtoări ale vieții, dar a trebuit să-i învăț apoi iubirea, Doamne. Când faci bine celor ce dau să-și facă rău, când alini pe cei apăsați, când scapi oameni de la pieire se naște în ei iubirea cea cu recunoștință. Așa fel de iubire voiești Tu să aibă cei ce au parte să fie fii ai poporului Tău de azi, ai bisericii Tale de nou Ierusalim, în duh și în adevăr închinându-Ți ei Ție iubirea și credincioșia ei, o, Doamne.

O, fii ai lui Hristos Cuvântul, împărțiți la toți oamenii tot ce primiți voi din cer, și mulți vor căpăta iubire cu recunoștință, după ce Domnul Se descoperă lor și-I simt ei puterea și bunătatea, că mare este iubirea Lui pentru om, și din ea a luat și a împărțit nouă, sfinților Săi. Iubire cu recunoștință, despre acest dar să vorbiți și voi între voi în ziua mea de serbare între sfinți. O, învățați unul de la altul să nu se întâmple între voi nemulțumiri sau neascultare, căci iubirea cea cu recunoștință nu are în ea aceste feluri de aluat, ci are numai mulțumire și smerenie, și fiecare să calce peste el însuși ori de câte ori cere aceasta iubirea cea cu recunoștință, măi fiilor. Lucrare de fii, aceasta este lucrarea fiilor lui Dumnezeu, așa cum Domnul a arătat înaintea Tatălui în toată vremea, și așa trebuie să lucreze și fiii bisericii Lui. Lucrarea de fii este frumoasă foarte, și tot așa este și cel ce o lucrează pe ea. Cine voiește să fie frumos, acela trebuie să iubească lucrarea de fiu, iubirea cea cu recunoștință, iubire care nu se uită pentru lucrarea ei, o, nu se uită în toată vremea celor ce vor să fie fii ai lui Dumnezeu.

O, fiilor, năravul din fire este cel mai vrăjmaș al celor ce dau să se trezească din rătăcire și să învețe iubirea cea cu recunoștință, iubirea cea pentru fii, dar puterea iubirii poate să biruiască acest vrăjmaș, peste care trebuie mereu veghe și pază, căci altfel năravul trece în față, trece mereu și se vrea a fi întâi, dar fiii lui Dumnezeu nu mai sunt ai lor, nu mai fac ca ei, nu mai vor ca ei, nu mai trăiesc ei, ci Domnul trăiește în ei, căci rodul lor este Domnul, iar Domnul este iubirea lor. Amin.

Mai mare dragoste ca aceasta în ziua mea de serbare n-am să le dau lor, Doamne. Le dau ce am mai scump de la Tine. Iubire cu recunoștință le dau să aibă ei de la cei ce le dăruiesc lor din cer, și vor lucra ei cu Duhul Tău și al sfinților Tăi lucrarea cea de azi a bisericii Tale de nou Ierusalim,

lucrarea cea dintre frați.

Bucurie și mângâiere vom aduna de pe masă în această zi de slavă a Ta cu sfinții în mijlocul poporului Tău, căci lângă ceata arhierilor e ceata mucenițelor, Doamne, și are ea pe mucenița Filoftea, copilă sfântă pe pământ cât a stat, și lângă ziua mea de serbare este ziua ei de intrare între sfinți, între cei din cer. Are ea dragostea în ea și împarte și ea poporului Tău acum. Amin.

— **C**u binecuvântare arhierescă așez și eu pe masa cea de azi, așez și eu pilda smeritei mele vieți de pe pământ, o, Doamne. Mulți își închipuie că eu am suferit mult pe pământ până ce tatăl meu cel după trup s-a mâniat asupra iubirii mele de oameni și a făcut păcat la mânie, dar m-a dat pe mine pe brațele Domnului și m-a pus Domnul între sfinți în ziua aceea, căci n-am fost nemulțumită pentru viața mea, o, Doamne, și am avut duhul mângâierii în suflet și n-am numit greu nimic peste mine, căci eram ca o păsărică dezlegată de a mă bucura de iubire, pe care o împărțeam cu lărgime și mă mângâiam cu mângâierea cu care mângâiam, și a rămas în mine iubirea cea cu recunoștință pentru atâta mângâiere câtă aveam.

O, copii ai lui Hristos, mângâiați, și veți fi mângâiați. Mângâierea este rodul iubirii. Cu ea nu veți ști ce este suferința, ce este greul dacă el este. Cine are duhul duiosiei are și mângâierea, are și bucuria ei. Aceasta vă împart eu din cer pentru lucrare între voi în ziua mea de serbare între sfinți, iar Domnul să vă fie vouă mângâiere, numai să nu pregețați să-L împărțiți pe El, mereu, mereu să-L împărțiți pe El. Amin.

— **O**, sfinți iubiți ai Mei, ce lecție de iubire, ce mare iubire aduce pe pământ iubirea Mea din sfinți! Când faci bine celor ce dau să-și facă rău, ce lecție mare iau cei ce nu au iubirea!

O, fii ai bisericii Mele de nou Ierusalim, iată cum Îmi înnoiesc Eu biserica și cum noi le fac pe toate, precum este scris! Iată ce zi măreață și ce învățătură din cei ce au lucrat iubirea pe pământ înaintea Mea și a oamenilor! Purtare sfântă, măi fiilor, aceasta aduce multă mângâiere, că Domnul Se odihnește în cei ce se poartă sfânt în cuvânt și în faptă, iar voi învățați, o, învățați iubirea cea cu recunoștință, și de la voi să vadă și să învețe cei fără de iubire, că e lipsă de iubire pe pământ, e numai păcat pe pământ peste tot și trebuie întoarsă brazda și trebuie semănat sămânță curată peste tot, și apoi plivite buruienile, numai să am Eu lucrători care să-Mi poarte cuvântul peste pământ, fiilor, că iată, sfinții sunt și ei în lucru cu Mine și cu voi, iar Eu mereu vă spun dintre sfinți: Pace vouă, fiilor! Amin.

Binecuvintez acum în această zi, iar și iar binecuvintez trezirea tot mai multă peste neamul român. Eu, Domnul, revărs mereu peste el cuvânt cu putere de împlinire și îl împlinesc, și voi aduce vremea credinței și a iubirii cea cu recunoștință peste neamul român, după ce voi stârni tot mai mult iubirea lui și vom trage unii spre alții, că fierbinte Îmi este dorul și iubirea ca să împlinesc cu țara Mea cea de azi răscumpărarea cea mare, cer nou și pământ nou, dorul Meu cel de șapte mii de ani, și voi fi împlinitor din mijlocul acestui neam, unde Eu, Domnul, am pe poporul cuvântului Meu, care-Mi întâmpină venirea. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2014

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Iubirea Domnului va împlini nașterea din nou a lumii. Domnul voiește să înceapă din România îndreptarea calendarului.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă așez lângă tine cuvânt, Mă strâng cu sfinții lângă tine și cuvântăm cuvânt de sărbătoare și îl așezăm în carte, că e sărbătoare arhierescă între cei din cer și sunt plin de cuvânt, ca și sfinții Mei. În cer și pe pământ fiecare din cele ale facerii Mele își are lucrarea sa, iar lucrarea Mea este cuvântul, de care ascultă toată facerea Mea spre slava Făcătorului ei. O, nu tot așa e și cu omul, căci omul ascultă cât vrea el și dacă vrea el, că departe de el Îl ține omul pe Domnul, departe, măi poporul Meu, și aceasta este durerea Mea, după ce l-am zidit pe om și până azi.

S-a încumetat omul cel de la început să-l înființeze pe diavolul între el și Mine și nu mai are dor și drag de Dumnezeu omul. Suspîn cu dor după om. Dacă omul are suspînul îndurerat de la copiii lui care-l părăsesc și se duc întru ale lor, Eu, Domnul, sunt peste așteptări de îndurerat și de însuspîn, și e de mare preț la Mine o inimă de om plină de milă de Mine, plină de suspîn pentru suspînul Meu, pentru deșertăciunea în care stau prinși toți oamenii de pe pământ, și fără de care ei nu pot, nu pot din pricina bogățiilor lor, a rangurilor lor, a lipsei de minte din cer pentru mintea lor, dar dacă oamenii ar iubi adevărul și nu deșertăciunea n-ar mai fi și n-ar mai sta așa cum sunt ei, și ar sta cum s-ar cădea să stea înaintea Făcătorului a toate și n-ar mai aluneca spre cele ce nu dăinuiesc și nu rămân cu omul.

La masa cea de azi în mijlocul tău așez în cartea Mea de azi cuvântul cel arhieresc al slujitorului Meu cel blând și bun, făcătorul de minuni Spiridon, cel pe care nu l-au atras nici bogățiile, nici rangurile care i s-au dat, nici lumea cu duhul ei, căci el s-a folosit de toate cu mare smerenie, cu mare înțelepciune de sus, și era sus la Dumnezeu cu viața lui, și nu în lumea aceasta era, căci el nu era din ea, precum nici Eu nu sunt, și tot așa au fost prin lume toți cei care au iubit adevărul și calea vieții, calea cu Dumnezeu, măi poporul Meu.

O, Mă uit pe pământ și văd graba oamenilor care petrec mai înainte de vreme sărbătoarea nașterii lui Iisus Hristos. O, numai sărbătoarea Mea n-ar mai petrece-o ea, căci lumea e departe de iubire și n-are cum petrece ea pentru Dumnezeu, dar cine să-i spună ei acest adevăr? Este scris în Scripturi de nașterea din nou a lumii, de înnoirea ei este scris. Iubirea Mea va împlini aceasta dacă așa este scris, și am de la Tatăl dăruit Mie pământul român și neamul Meu cel credincios de pe el ca să pot lucra aici lucrarea Tatălui, Care M-a trimis cu lucrul Meu cel mult de naștere din nou a lumii. Văzut și nevăzut lucrez Eu, și tot așa și sfinții Mei. Văzute și nevăzute se așează la locul lor și împlinesc ele cuvântul gurii Mele și e mare minune că pot să cuvintez peste pământ din mijlocul neamului român, unde-Mi am pregătită sălășluire și credință pentru venirea Mea cuvânt peste pământ.

Sunt greu de înțeles tainele Mele și lucrarea lor cea mare, văzută și nevăzută ea când lucrează și așează. La facerea lumii tot așa am lucrat, și s-a trezit omul în mijlocul minunii împlinite și s-a bucurat și s-a minunat, până în clipa când s-a încumetat să-l înființeze pe diavolul între el și Mine, de n-a mai simțit el drag și dor de Mine apoi.

O, dacă omul nu lucrează lucrarea iubirii de Dumnezeu, el face altă lucrare, face despărțire de Dumnezeu, lucrare potrivnică luiși și lui Dumnezeu. Eu însă trebuie să

împlinesc lucrarea Tatălui Meu, înnoirea lumii, precum este scris, și vin pe pământ cuvânt ca să-l rostesc și ca să-l împlinesc, și lucrez prin cei credincioși ai Mei toată împlinirea cuvântului Meu. Amin.

— **O**, binecuvintează, Doamne bun și blând, să cuvintez de lângă Tine cuvântul cel pentru sărbătoarea mea între sfinți, că eu stau cu rugăciune înaintea Ta pentru împlinirea nașterii din nou a lumii și merg pe pământ din loc în loc și lucrez tainic și Te ajut, Doamne. O, în cer și pe pământ este această așteptare, iar Tu vii cu lucrul Tău cel mult pe pământ ca să începi de pe pământ, de jos în sus pentru zidirea cea nouă. O, apleacă-l, Doamne, pe om spre cunoașterea aceasta și spre înțelepciune pentru aceasta! O, vino, Doamne, cu ziua biruinței, în care toate se vor vedea așezate la locul lor după voia Ta, după iubirea Ta, și va vedea atunci omul cum ai lucrat Tu și cum a lucrat el, după ce Tu l-ai zidit pe el!

Dar acum iartă-i pe oameni, o, iartă-i, Doamne, că iată cât au stricat ei din cele așezate de Tine și de sfinți! Ți-o ia înainte omul ca și la început, o, Doamne. O, ce păguboasă este neascultarea omului, Doamne! Nu știe omul ce ușor, ce bine i-ar fi lui dacă ar asculta de Dumnezeu și de la Dumnezeu. Le spunem noi, sfinții Tăi, le spunem la toți de pe pământ că e bine să asculte de bunăvoie de Dumnezeu omul, căci după ce trece el vede și îl doare. Noi, sfinții Tăi, am lucrat lucrul Tău, Te-am arătat pe Tine minunat întru noi și le-a venit oamenilor dorul de Dumnezeu apoi, dorul de adevăr, Doamne. O, tot așa lucrăm și azi, și din cele nevăzute vedem și lucrăm. Lucrăm lucrare fără de oprire, Doamne, lucrăm ca Tine, că pe Tine Te-am ales ca să Te ascultăm.

O, fii ai Cuvântului Hristos, lucrați, măi fiilor, lucrați ca Domnul, că are Domnul lucru mult de lucrat, și vremea s-a scurs și trebuie să se ivească toate cele lucrate pentru ca să rămână ele, și va fi ca la facerea cea dintâi a lumii și toate nevăzutele se vor ivi și vor fi văzute în toată frumusețea lor, cuprinzând în mângâierea lor pe toți cei care au tânjit după Domnul pe pământ.

O, fiți blânzi, fiți smeriți fiilor. Fiți sfinți, o, fiți sfinți pe pământ de-a pururi, ca să aveți îndrăzneală la Domnul și pentru Domnul. Fiți sprijinul Lui și numai al Lui, căci Domnul v-a tocmnit Lui, iar voi nimic să nu așteptați, decât cer nou și pământ nou, iar cei ce lucrează se vor odihni în lucrul lor, o, fiilor. Amin.

— **E**u, Domnul, Mă aplec înaintea iubirii sfinților Mei, care n-au socotit nimic din cele pieritoare, ci numai pe Domnul și pe cele nevăzute ale Sale au iubit ei, căci duhul lor văzător îi purta pe ei spre cele minunate ale locașurilor pregătite pentru sfinții Mei.

Eu, Domnul, Mă aplec și înaintea ta, popor al cuvântului Meu cel făcător de cer nou și de pământ nou, și te rog, te rog cu aplecare, citește Scriptura, măi Israele nou, măi Ierusalime nou. În ea sunt toate promisiunile Mele, la care au tânjit toți cei ce M-au iubit până la tine, și au ajuns ei să le aibă lor împlinite, căci Eu M-am dus la Tatăl și am lucrat și am pregătit loc minunat, precum am promis că voi pregăti celor ce Mă iubesc. O, citește, măi poporul Meu, citește cuvântul Scripturii și să crești din el atât cât am Eu nevoie să crești, și să-Mi lucrezi după carte, că toate nevăzutele tânjesc pentru descoperirea lor, pentru taina lor cea cuprinsă în Scripturi, pentru serbarea cea mare între cer și pământ, iar cei credincioși făgăduințelor Mele se vor bucura, mult se vor bucura, mult, fiilor, mult.

O, îți mângâi duhul și trupul, țara Mea de azi, țara Mea română, căci tu ești țara Mea de azi, și te am de la Tatăl a Mea. Voiesc din tine să încep îndreptarea celor ce s-au stricat răsturnându-se de la locul lor din timp, că Mă doare să văd nedumerire în cer, ba și pe pământ. Se bucură în ziua aceasta fiii tăi de sărbătoarea nașterii Mele și se hrănesc cu bucuria aceasta, țară română, iar când sărbătoarea va veni după adevăr, nu va avea cinstitori pentru ea din mijlocul tău, decât puțini, puțini față de numărul tău cel întreg. Dar Eu voiesc în tine să întorc înapoi la locul lor sărbătorile și să nu mai stai tu în greșeala aceasta, o, țara Mea cea de azi, căci au greșit stăpânii care au stat peste tine și au strămutat de la locul lor din timp sărbătorile sfinților Mei. O, am strigat mult, mult prin acest cuvânt la cei ce pot repara pe cele răsturnate și le-am spus să repare pe cele strămutate de la locul lor, le-am spus să pună la locul lor sărbătorile sfinților, dar auzind nu M-au auzit și nu Mă aud. Eu însă am împlinit aici și am așezat aici la loc praznicele sfinților, după datina lăsată de sfinți și de părinți, și aștept aici, aștept și pe cei neascultători, îi aștept

să audă și să asculte și ei, ca să se întoarcă apoi spre ei inima părinților, după ce ei se vor întoarce cu inima spre părinți, precum este scris, dacă vor vrea să asculte.

Iată, pe meleagurile Ierusalimului patimilor Mele nu s-a umblat să fie răsturnate sărbătorile și nu se serbează acum sărbătoarea nașterii Mele, dar și în multe alte locuri, tot așa, nu s-a stricat orânduiala aceasta lăsată de sfinți. O, aștept și la tine, neam român, aștept minunea întoarcerii tale spre sfinți și spre părinți, că mulți spun că nu e așa de mare greșeală această strămutare de la locul lor a zilelor de prăznuiți cerești, dar Eu, Domnul, spun că neascultarea de părinți aduce peste fii rod de neascultare. Dar să stea aplecați și să judece drept cei ce au de îndreptat vremile cerului și ale sfinților Mei, iar Eu, Domnul, voi aduce lor apoi binecuvântarea Mea și bucuria ei apoi, căci Eu sunt Cel ce ridic păcatele lor pe umerii Mei, că am putere de la Tatăl Meu să fac aceasta pentru cei ce se întorc de la neascultare la ascultare, ca să creadă ei și să sprijine apoi pe Domnul cu rodul ascultării lor. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2014